ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ Θ΄ ΑΡ. 426

1934

Βάφε
με τας
φας ART
κεία
καί

10 ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ!

Γιατὶ οἱ ἄνδρες ἐρωτεύονται τὴν νέαν αὐτὴν

Ἡ Δνὶς Χ... τῆς Boulogne ἔλαβε 10 προτάσεις γάμου τὸν περασμένο μῆνα, ἀπὸ δέκα νέους οἰκογενειῶν. Σὲ ρεπόρτερς ἡ Δνὶς Χ... εἶπε: «Εἶμαι πωλήτρια ἑνὸς καταστήματος νεωτερισμῶν. Φαντάζομαι, ὅτι ἡ μόνη αἰτία τόσων αἰτήσεων γάμου, εἶνε ὅτι πάντοτε ἐφρόντιζα διὰ τὸ χρῶμα μου. Ἀντελήφθην, ὅτι ἡ χρῆσις κοινῶν πουδρῶν ξηραίνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν μεταβάλλει εἰς χονδροειδῆ, ξηρὰν καὶ λεκιασμένη. Γι' αὐτὸ μεταχειρίζομαι τὴν πούδρα Τοκαλόν, ποὺ περιέχει Mousse de Crème. Αὐτὴ ὄχι μόνον μαλακώνει, προστατεύει καὶ ὡμορφαίνει τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ μοῦ δίδει ἕνα θαυμάσιο χρῶμα, ποὺ διατηρεῖται φρέσκο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Καὶ πράγματι, πλέον τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ὑποψηφίων, μοῦ ὡμολόγησαν, ὅτι τὸ κοριτσίστικο χρῶμα μου τοὺς ἐσαγήνευσε.»

Ἡ Mousse de Crème, ἀναμιγνυομένη ἐπιστημονικῶς μὲ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ὄχι μόνον ἐμποδίζει τὴν πούδρα νὰ ξηράνη τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ τὴν κάνει νὰ κρατᾷ στὸν ἄνεμο, στὴν βροχή, ἀκόμα καὶ χορεύοντας στὴν πλέον ζεστὴ αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Δίδει τὸ θαυμάσιο αὐτὸ χρῶμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ ἄνδρες τρελλαίνονται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

τε τὰ φορέματά σας μόνον
γνησίας Γερμανικὰς Βα-
Ι. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
Ἐμπορικά.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΑΙΘΕΡΙΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑΚΙΑ...

Ἡ Δεσποινὶς ΜΑΝΩΛΕΑ

ἐπῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἐπεσκέφθηκε ὅλους τοὺς μεγάλους οἴκους τῆς γυναικείας μόδας καὶ κομψότητος. Ἐκεῖ παρηκολούθησε ἀπὸ κοντὰ τὴ φετεινὴ μόδα. Εἶδε τὴν κατεύθυνσί της, τὶς προτιμήσεις της, τὰ σχέδια ποὺ φιγουράρουν ὡς ἡ τελευταία λέξις τῆς φετεινῆς παραγωγῆς καὶ ἔκαμε μία συλλογὴ πλουσιωτάτη καὶ ὑπέροχη. Μᾶς ἦρθε ὑπερφορτωμένη μὲ μοντελάκια φιγουράτα, ἀέρινα, ζωγραφιστά, γιὰ χορούς, γιὰ γάμους, γιὰ βραδυνὲς δεξιώσεις, γιὰ μεγάλες γιορτὲς καὶ γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωή σας...

Γιὰ τὸ φετεινὸ ντύσιμό σας ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσίν της καὶ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸ καλλιτεχνικό της γοῦστο, ἂν θέλετε νὰ εἶσθε μοντέρνες, φιγουράτες, ἀληθινὲς ζωγραφιές...

11 ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Κα ΧΡΥΣΑ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διπλωματοῦχος Μοδίστα Γυναικείων Φορεμάτων (τέως Χρύσα Βασιλειάδου),

γνωστοποιεῖ εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν της ὅτι μετέφερε τὸ Ἀτελιέ της ἐπὶ τῆς Πλατείας Μητροπόλεως ἀριθ. 11 Α (1ος ὄροφος), κομίσασα ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων τὰ τελευταῖα Μοντέλλα καὶ πλουσίαν συλλογὴν τουάλ. Ἐργασία καλλιτεχνική, μὲ γοῦστο καὶ εὐσυνειδησία.

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
Βουλῆς καὶ Λέκα 2

Τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ Φορεμάτων ARTI.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βαφαὶ «ARTI», μὲ τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψητε μόναι σας τὰ παληά σας φορέματα καὶ νὰ τὰ πανετε καινούρια καὶ μοντέρνα. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικά. Ἀντιπροσωπεία: Ἀθῆναι: Λέκκα 21Α, Θεσσαλονίκη: Ἑρμοῦ 16Α.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας;
Ὥρα 9—11 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέσεων, γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέρατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστάς.

Οἰκογένεια

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

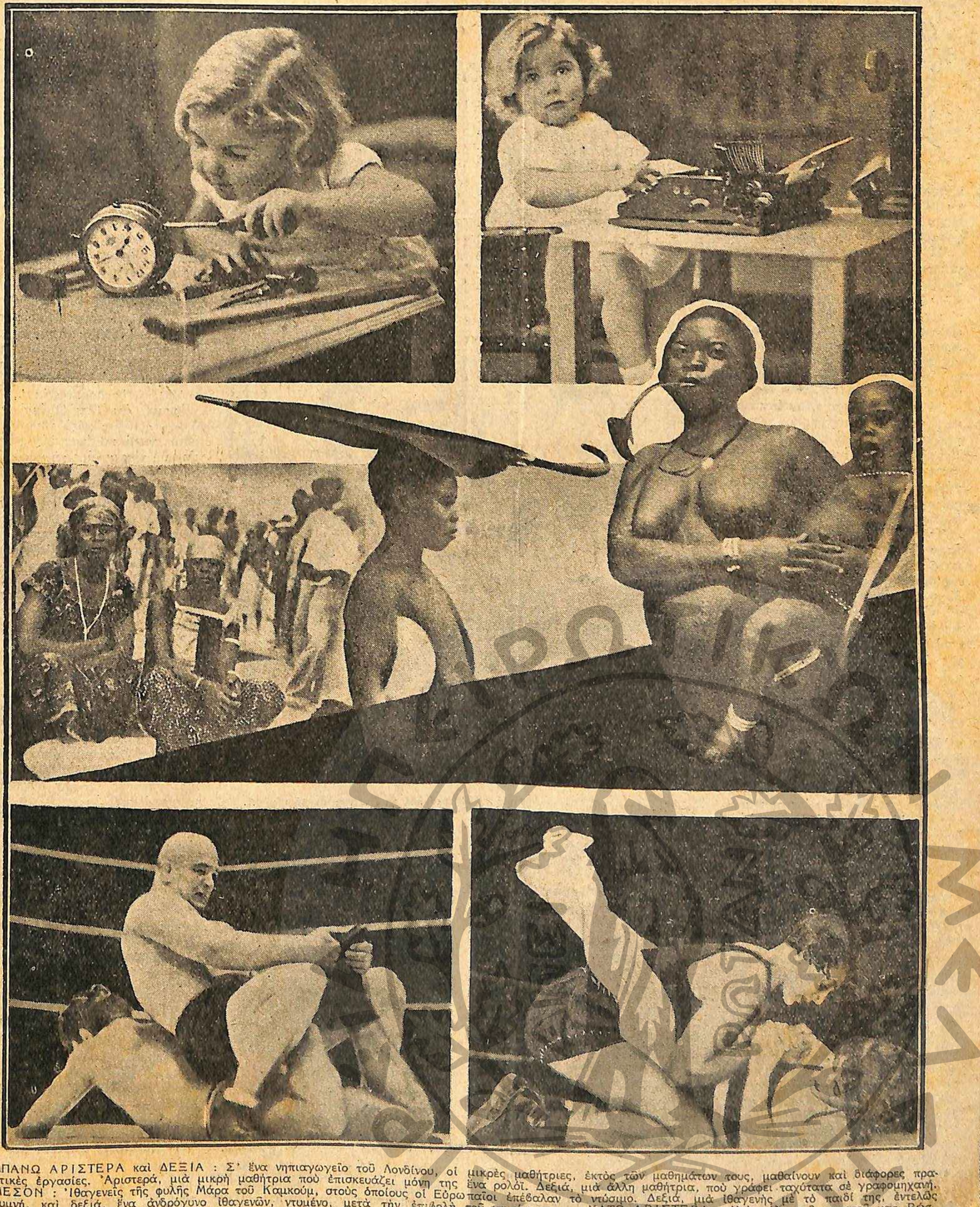

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ καὶ ΔΕΞΙΑ: Σ' ἕνα νηπιαγωγεῖο τοῦ Λονδίνου, οἱ μικρὲς μαθήτριες, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων τους, μαθαίνουν καὶ διάφορες πρακτικὲς ἐργασίες. Ἀριστερά, μιὰ μικρὴ μαθήτρια ποὺ ἐπισκευάζει μόνη της ἕνα ρολόϊ. Δεξιά, μιὰ ἄλλη μαθήτρια, ποὺ γράφει ταχύτατα σὲ γραφομηχανή. ΜΕΣΟΝ: Ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς Μάρα τοῦ Καμκούμ, στοὺς ὁποίους οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπέβαλαν τὸ ντύσιμο. Δεξιά, μιὰ ἰθαγενὴς μὲ τὸ παιδί της, ἐντελῶς γυμνή, καὶ δεξιά, ἕνα ἀνδρόγυνο ἰθαγενῶν, ντυμένο, μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ντυσίματος. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Μιὰ πάλη τοῦ γνωστοῦ μας Ρώσσου παλαιστοῦ Κβαριάνι μὲ τὸν Ἄγγλο Ντάγκας, τὸν ὁποῖον καὶ νίκησε. — ΔΕΞΙΑ: Δυὸ θηλυκοὶ παλαισταί, ἡ «Ξανθὴ Τίγρις» καὶ ἡ «Μαύρη Λέαινα», σὲ μιὰ συνάντησί τους.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ **ΤΟΥ ΚΟΥΡΤ ΧΕΝΕΡ**

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΦΟΝ ΚΡΙΚΕΝ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴν προπολεμικὴ Βιέννη.

Δυὸ πράγματα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, συγκινοῦσαν ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες τὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία τῆς Ἀψβουργικῆς πρωτευούσης: Ἡ θελκτικωτάτη μαρκησία ντὲ Ζ..., καὶ τὸ ὑπέροχο, τὸ ἀπαράμιλλο ἀράπικο ἄλογο τοῦ λοχαγοῦ φὸν Κρίκεν.

Ἡ μαρκησία ντὲ Ζ..., ἦταν μιὰ νεαρωτάτη καὶ θελκτικωτάτη Οὐγγαρίδα χήρα. Μόλις ἐκείνη τὴ χρονιὰ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη κ' εἶχε ἐγκατασταθῆ ὁριστικὰ στὴν εὔθυμη Βιέννη, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, ἄφησε πρῶτα νὰ συμπληρωθῆ τὸ χρονικὸ διάστημα τοῦ πένθους της γιὰ τὸν θάνατο τοῦ **ἡλικιωμένου** καὶ βαθυπλούτου συζύγου της.

Ἡ μαρκησία μας ἦταν ἕνα κομψοτέχνημα, ὄχι μόνον προσωπικῶν χαρίτων, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶν. Πολὺ μορφωμένη, πολὺ εὔθυμη, πολὺ πνευματώδης, μὰ καὶ πολὺ-πολὺ ἐνάρετη συγχρόνως στόλιζε τὶς ἀριστοκρατικὲς συγκεντρώσεις, στὶς ὁποῖες τὴν καλοῦσαν.

Ὁ λοχαγὸς φὸν Κρίκεν, πάλιν, ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ λυγερὸς εὐπατρίδης, πάμπτωχος καὶ μὲ μόνη περιουσία τὸν μισθό του, ἀλλὰ ἀπὸ ἀρχοντικωτάτη οἰκογένεια. Ἔλειπε κι' αὐτὸς ἐπὶ δυὸ χρόνια σὲ κάποια ἐμπιστευτικὴ καὶ κινδυνώδη ἀποστολὴ ἀνάμεσα στοὺς Βεδουΐνους τῆς Συρίας, κ' εἶχε ἐπιστρέψει ἐκείνη τὴ χρονιὰ στὴ Βιέννη, μὲ δυὸ τιμητικὰ τραύματα στὸ στῆθος καὶ κάτοχος τοῦ ὑπεροχωτέρου ἀλόγου τῆς Ἀραβίας !...

Ἔκανε κρότο στὴ Βιέννη, τὸ ἄλογο αὐτὸ τοῦ Κρίκεν. Οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἀψβουργικοὶ σταῦλοι, δὲν ἔκλειναν μέσα τους παρόμοιο στολίδι. Ὁ τότε πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας στὴ Βιέννη λόρδος Ράϊτον, μανιώδης φίλιππος, πρόσφερε στὸν ἀπένταρο λοχαγὸ μας 100 ὁλόκληρες χιλιάδες χρυσῶν φράγκων, γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. μὰ ὁ λεβεντόσωμος Κρίκεν ἀρνήθηκε κατηγορηματικά !

Ἡ ἄρνησις νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸ μυθῶδες ποσόν, καθὼς κι' ἄλλα μυθωδέστερα ἀκόμη, δημιούργησαν τὸν ἑξῆς θρῦλο στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους, θρῦλο ἀληθινὸ ἴσως, ἀλλὰ πάντως κολακευτικώτατο γιὰ τὸν φὸν Κρίκεν: Ὅτι, δηλαδή, τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο ἄλογο ἦταν προσωπικὸ δῶρο κι' ἐνθύμιο κάποιας περικαλλοῦς Βεδουΐνας ἡγεμονίδος, ἡ ὁποία εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ μὲ τὸ λοχαγό μας, κατὰ τὴν διαμονή του στὴ Συρία...

Ὁλόκληρη ἡ Βιέννη τέλος —ἀρσενικὴ καὶ θηλυκὴ — θαύμαζε καὶ τὸ ἄλογο καὶ τὸν ἱππέα του.

……

Ἕνα βράδυ, ἐδίδετο μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑορτή, στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεία τῆς Βιέννης. Ἡ γιορτὴ βρισκόταν στὸ «φόρτε» της, ὅταν ἔξαφνα, μέσα στὸν πολυθόρυβο συνωστισμὸ καὶ στὴ γενικὴ εὐθυμία, ἀκούστηκε δυνατὴ ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς μαρκησίας ντὲ Ζ..., σωστῆς βασιλοπούλας τῆς συγκεντρώσεως·

—Κύριοι, φώναξε ἡ ὡραία μαρκησία, θέτω τὴν χεῖρα μου σὲ πλειοδοτικὴ δημοπρασία... Μὰ μόνον γιὰ τοὺς χοροὺς ποὺ πρόκειται νὰ χορευτοῦν ἀκόμη ἀπόψε. Ἐμπρός, κύριοι ! Χάριν τῶν φτωχῶν ὀρφανῶν, διαθέτω τὴν χεῖρα μου γι' ἀπόψε μόνον, σ' ὅποιον δώσει τὰ περισσότερα !...

Ἡ πρότασις τῆς ἀσύγκριτης ξανθῆς σειρῆνος προκάλεσε πανζουρλισμὸ στὸ ἀνδρικὸ φῦλον, καὶ ζήλεια στὶς γυναῖκες. Κόμητες καὶ δοῦκες καὶ πρίγκηπες, βασιλικοῦ αἵματος κι' ἁπλοῖ, πρεσβευταί, μεγαλοτραπεζῖται καὶ μεγαλοβιομήχανοι, ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Χρήματος, κύκλωσαν παρευθὺς τὴ μαρκησία.

—Χίλια χρυσᾶ φράγκα !... φώναξαν οἱ μέν.

—Πέντε χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα ! πλειοδοτοῦσαν οἱ δέ.

Κι' ὁ ἀγῶνας ἐξακολούθησε ἀρκετὴ ὥρα, γύρω ἀπ' τὴ νεαρὴ καὶ ζηλεμένη χήρα, πεισματώδης.

—Ἐμπρός, κύριοι ! φώναξε, ἐπὶ τέλους ἐκείνη σὲ λιγάκι, ξεκαρδισμένη, ἀπ' τὰ γέλια. Ἑξῆντα χιλιάδες φράγκα, τελευταία προσφορὰ τοῦ βαρώνου Στράφους... Τόσο λίγο λοιπὸν ἀξίζει γιὰ μιὰ βραδειὰ τὸ χέρι μου, τὸ νὰ χορέψετε δηλαδὴ διαρκῶς μαζύ μου ;

Ἑξῆντα χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἦσαν ὁλόκληρη περιουσία ποὺ θ' ἀρκοῦσε νὰ κάνῃ πλουσίους γιὰ ὅλη τὴ ζωή τους παραπολλοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ μόλις ὁ βαρῶνος Στράους — ἕνας κοντόχονδρος βαθύπλουτος τραπεζίτης, φανατικὸς λάτρης τῆς ἐνάρετης μαρκησίας ἀνέβασε, γιὰ περισσότερη σιγουριά, τὸ ποσὸν σ' ἑβδομῆντα χιλιάδες, κανένας ἀπολύτως ἀπ' τοὺς ἄλλους δὲν τόλμησε νὰ πλειοδοτήσῃ πειά !...

Χαμογελαστὴ καὶ κατενθουσιασμένη γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ τιμὴ ἡ μαρκησία, ἅπλωνε κιόλας τὸ λαξευτὸ χεράκι της στὸν εὐτυχισμένο πλειοδότη. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ ἀρρενωπή, μιὰ βροντερὴ φωνή, ἀντήχησε:

—Κυρία, μοῦ ἐπιτρέπετε ἑνὸς λεπτοῦ καιρὸ νὰ τακτοποιήσω κάτι, γιὰ νὰ πλειοδοτήσω κι' ἐγώ ;...

Ἦταν ὁ λοχαγὸς φὸν Κρίκεν αὐτὸς ποὺ μίλησε ἔτσι. Ὅλοι τὸν κύτταξαν ἔκθαμβοι, γιατὶ ὅλοι τὸν ἤξεραν γιὰ πάμπτωχο. Μὰ ἡ μαρκησία, γοητευμένη ἀπ' τὸν γλυκὸ ὅσο κ' ὑπερήφανο ἀνδρισμό του, τοῦ χαμογέλασε ἐνθαρρυντικὰ κι' ἀπόσυρε τὸ χεράκι της, τὸ μισοτεντωμένο πειὰ πρὸς τὸν βαρῶνο.

—Σκέφθηκα νὰ σᾶς παραχωρήσω δωρεὰν καὶ γιὰ πάντα τὸ χέρι μου...

Τότε ὁ φὸν Κρίκεν πλησίασε στὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας λόρδο Ράϊτον, καὶ τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα:

—Ἐξακολουθεῖ νὰ ἀρέσῃ στὴν ἐξοχότητά σας τὸ ἄλογό μου μυλόρδε ;

—Πάντοτε, λοχαγέ μου ! ἀποκρίθηκε ὁ πρεσβευτὴς μὲ λαχτάρα.

—Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς τὸ παραχωρήσω ἀντὶ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖο μοῦ προσφέρατε πρὸ καιροῦ ;...

—Σὲ πέντε λεπτά, τὸ σχετικὸ τσὲκ θὰ σᾶς ἐγχειριστῆ μὲ ὅλη τὴν ἐχεμύθεια, λοχαγέ μου ! ξανάπε ἡ ἐξοχότης του ἀκτινοβολῶντας.

Τότε ὁ φὸν Κρίκεν λάμποντας κι' αὐτὸς ἀπὸ χαρά, πλησίασε τὴν ξανθὴ γόησσα καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ ἀπ' τὴ συγκίνησι φωνή τῆς εἶπε:

—Κυρία, ἡ χείρ σας εἶνε ἀνεκτίμητη γιὰ μένα... Ὡστόσο, προσφέρω ὅ,τι ἔχω: Ἑκατὸ χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα !...

Πέρασαν λίγα λεπτὰ ἀγωνιώδους θαυμασμοῦ σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς λαμπρὲς αἴθουσες, μὰ κανένας πειὰ δὲν τόλμησε ν' ἀναμιχθῆ στὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ — μὰ καὶ τόσο εὐεργετικὴ γιὰ τοὺς φτωχοὺς — πλειοδοσία. Καὶ τὸ ζηλευτὸ χεράκι τῆς μαρκησίας ἀναπαύτηκε ὁριστικὰ μέσα στὸ νευρῶδες χέρι τοῦ λοχαγοῦ μας, κι' ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ ὅλους τοὺς χορούς, ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες, ποὺ διήρκεσε ἀκόμη ἡ φιλανθρωπικὴ ἑορτή.

Ναί... Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ εὐτυχία ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ στὸν ἱπποτικὸ ἀξιωματικό, χωρὶς κανένας νἄρθη νὰ τοῦ τὴν ἀμφισβητήσῃ...

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα κατὰ τὸ ἀπόγευμα, κι' ἐνῶ ὅλη ἡ ξενυχτισμένη ἀριστοκρατία εἶχε συγκεντρωθῆ γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴ λιακάδα στὸν δημόσιο περίπατο ἕνα περίεργο θέαμα παρουσιάστηκε ἐμπρός τους: Εἶδαν τὸ λόρδο Ράϊτον νὰ περνᾶ καβάλλα στὸ μοναδικὸ ἀράπικο ἄλογο τοῦ Κρίκεν καὶ τὸν ἴδιο τὸν φὸν Κρίκεν νὰ περπατάῃ πεζὸς κάτω ἀπ' τὴ δενδροστοιχία !...

Εἴπαμε, ὅτι ὅλοι θαύμαζαν γιὰ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ γεγονός. Καὶ τοῦτο, γιατὶ κανένας δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε, ἀπ' τὴ χθεσινὴ μυστικὴ συνομιλία τοῦ λοχαγοῦ μὲ τὸν πρεσβευτή. Κι' ἔτσι, ὅλη ἡ ἀριστοκρατία, ἀναρωτιόταν τώρα γιὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ μυστήριο: Πρῶτα, ποῦ βρῆκε τόσο ποσὸν χθὲς τὸ βράδυ ὁ λοχαγός, κι' ἔπειτα γιατὶ πήγαινε πεζὸς αὐτός, ἀφήνοντας τὸ ἄλογό του, τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ καμάρι του, στὴ διάθεσι τοῦ θριαμβεύοντος Ἄγγλου πρεσβευτοῦ!...

Ἂν ὅλοι, ὅμως, τἄβρισκαν αὐτὰ τὰ πράγματα μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητα, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν περικαλλῆ μαρκησία, ἡ ὁποία φάνηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ τὴν πολυτελῆ ἅμαξά της στὸν περίπατο. Μόλις ἡ γοητευτικὴ ἀριστοκράτις ξεχώρισε ἀπὸ μακρυά— μὲ κάποια κρυφὴ συγκίνησι, ἂς τὸ ὁμολογήσουμε — τὴν λυγερὴ κορμοστασιὰ τοῦ λοχαγοῦ παραξενεύτηκε μὲν στὴν ἀρχὴ ποὺ τὸν ἔβλεπε πεζόν, μὰ γρήγορα ἀντελήφθη τὴν κρυφὴ ἀφορμὴ αὐτοῦ τοῦ ἀλλοκότου φαινομένου.

Διπλᾶ συγκινημένη τώρα, κατέβηκε ἀπ' τὴν ἅμαξά της καὶ βάδισε πρὸς τὸν νεαρὸ ἀξιωματικό, ὁ ὁποῖος — χλωμὸς κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν ἴδια συγκίνησι — εἶχε σταθῆ καὶ τὴν χαιρετοῦσε μὲ μιὰ ὑπόκλισι ἁβροτάτη.

—Λοχαγέ, τὴν ἀλήθεια θέλω ! εἶπε ὅσο πιὸ χαϊδευτικὰ μποροῦσε, μόλις ἔφτασε κοντά του. Πουλήσατε χθὲς τὸ ἄλογό σας, πρὸς χάριν μου ;...

Κοκκίνισε ζωηρὰ ὁ λοχαγὸς καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του ἀμίλητος. Κοκκίνισε τότε ζωηρὰ κ' ἡ μαρκησία καὶ τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ τῆς τὸ φιλήσῃ...

Περπάτησαν κατόπιν μαζὺ πολλὴν ὥρα, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ἡ νεανικὲς ὅσο κι' εὐγενικὲς καρδιὲς καὶ τῶν δυό τους χτυποῦσαν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό... Ἕναν ρυθμὸ ἀγάπης τρυφερῆς, ἡ ὁποία, ἐπὶ μῆνες προηγουμένως καὶ στὶς διάφορες συγκεντρώσεις κρυφόκαιγε μέσα τους, ἕτοιμη ὅμως νὰ ἐκδηλωθῆ —ὅπως κι' ἐκδηλώθηκε ! — στὴν πρώτη αὐτὴ εὐνοϊκὴ περίστασι...

Στὸ γλυκὸ καὶ χλιαρὸ σουρούπωμα, ὁ φὸν Κρίκεν συνώδεψε τὴν ἐκλεκτή του ὡς τὴ θύρα τοῦ μεγάρου της. Ἐκεῖ, κι' ἐνῶ σφιχτόκλεινε στὴν παλάμη του τὸ ἁβρό της χέρι, καὶ τὸ φιλοῦσε εὐλαβικά, ἐκείνη τοῦ ψιθύρισε:

—Ὅλοι ἀπόψε θὰ μᾶς κακολογοῦν ἐξάπαντος... Γιὰ νὰ ἀναγκάσουμε λοιπὸν τὰ στόματά των νὰ κλειστοῦν μιὰ γιὰ πάντα, σκέφθηκα κάτι... Σκέφθηκα νὰ σᾶς παραχωρήσω... δωρεὰν τὴ φορὰ αὐτή... ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ... τὸ χέρι μου... Τὸ θέλετε ;...

Ὁ φὸν Κρίκεν δὲν ἀπάντησε. Τὸν ἔπνιγε ἡ χαρά. Ἔσκυψε ὡστόσο καὶ φίλησε ξανά, μὲ παραφορὰ τὸ χέρι ἐκεῖνο, τὸ τόσο ἁβρό, ποὺ τοῦ προσεφέρετο μὲ τόση καλωσύνη καὶ διάκρισι !...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ H. J. MAGOG**

ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΝΑΙ, ἔτσι ἦταν: Ἡ Σουζάννα Φλωριὲ εἶχε θριαμβεύσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ θέατρο.... Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της εἶχε παίξει τόσο ὄμορφα τὸ ρόλο της. Μά, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, τί ἦταν αὐτὴ ἡ Σουζάννα Φλωριέ ; Ἦταν ἁπλούστατα μιὰ ἀσήμαντη ἠθοποιός, ποὺ εἶχε γίνει πρωταγωνίστρια, ἐπειδὴ τὸ θέλησε ὁ φίλος της, ἕνας ἄσχημος τραπεζίτης μὲ γυαλιά, ποὺ ὑπέγραφε διαρκῶς «τσὲκ» γιὰ τὰ ἔξοδά της καὶ τὴν εἶχε στολίσει μὲ τὰ πιὸ ὄμορφα διαμαντικὰ καὶ τὰ πιὸ ἀκριβὰ μαργαριτάρια. Ἡ Σουζάννα μάλιστα, ἀχάριστη κι' ἐπιπόλαια, ὅπως ὅλες σχεδὸν ἡ ἀσήμαντες καλλιτέχνιδες, τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν ὄμορφο πιανίστα τοῦ θεάτρου.

Ὅπως ἔλεγαν λοιπόν, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ἡ Σουζάννα Φλωριὲ δὲν εἶχε προσληφθῆ στὸν θίασο τῶν «Φανταιζὶ Τραζὶκ» γιὰ τὴν τέχνη της, τὴν ἀνύπαρκτη, ἀλλὰ γιὰ τὰ περίφημα γαλάζια μαργαριτάρια της.

—Πάει καλά ! εἶχε πῆ ὁ θιασάρχης στὸ βαθύπλουτο φίλο της. Ἀφοῦ ἐσεῖς τὸ θέλετε, θὰ γίνῃ πρωταγωνίστρια. Μὰ θὰ φοράῃ κάθε βράδυ ἐκεῖνα τὰ γαλάζια μαργαριτάρια ποὺ τῆς χαρίσατε.

Στὴν «πρόβα τζενεράλε» καὶ στὶς πρῶτες παραστάσεις, ἡ Σουζάννα Φλωριὲ τὰ εἶχε κάνει θάλασσα. Ὅλος ὁ κόσμος ψιθύριζε καταγανακτισμένος :

—Τί χήνα !... Δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της !...

Ἔπειτα ὅμως ἐπρόσθετε μὲ θαυμασμό :

—Μὰ τί περίφημο κολλιέ ! Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτὰ τὰ γαλάζια μαργαριτάρια κοστίζουν ἕνα ἑκατομμύριο ;

Ἔτσι ἡ Σουζάννα Φλωριὲ πόζαρε σ' ὅλους ὡς μεγάλη τραγωδός !

Αὐτὸ τὸ βράδυ ἡ Σουζάννα εἶχε μπῆ, ὅπως πάντα, στὴ σκηνὴ ἀδέξια, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ δείχνῃ τὰ περίφημα γαλάζια μαργαριτάρια της. Ἄξαφνα ὅμως ἔγινε μιὰ ἀποκάλυψις : Μόλις μπῆκε στὴ σκηνὴ ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ συζύγου, ἡ Σουζάννα μεταμορφώθηκε ξαφνικά, σὰν νὰ εἶχε γίνει κάποιο θαῦμα.

Κι' ὡστόσο, αὐτὴ ἡ σκηνὴ τῆς δευτέρας πράξεως δὲν ἦταν τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Ὅλο τὸ ἔργο ἄλλωστε ἦταν μελοδραματικό, **μονότονο,** συνηθισμένο.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἦταν ἡ ἑξῆς : Ἕνας σύζυγος, κατεστραμένος οἰκονομικῶς ἀπὸ τὶς σπατάλες καὶ τὰ λοῦσα τῆς γυναίκας του, παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, νὰ ἐξαφανισθῆ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς δανειστάς του. Ἡ γυναίκα του ἀρνιέται νὰ συμμερισθῆ τὴν τύχη του καὶ σὲ μιὰ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ φωνάζει καθαρὰ καὶ ξάστερα, μ' ἕναν ἀφάνταστο κυνισμό, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπάει... Ὁ σύζυγος τότε, μπροστὰ στὴν τόση ἀχαριστία της, μ' ἕνα οὔρλιασμα πληγωμένου θηρίου, ὁρμάει νὰ τὴν στραγγαλίσῃ, μὰ ἐκείνη πέφτει στὰ πόδια του καὶ μὲ πνιγμένα ἀναφυλλητὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴν λυπηθῆ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

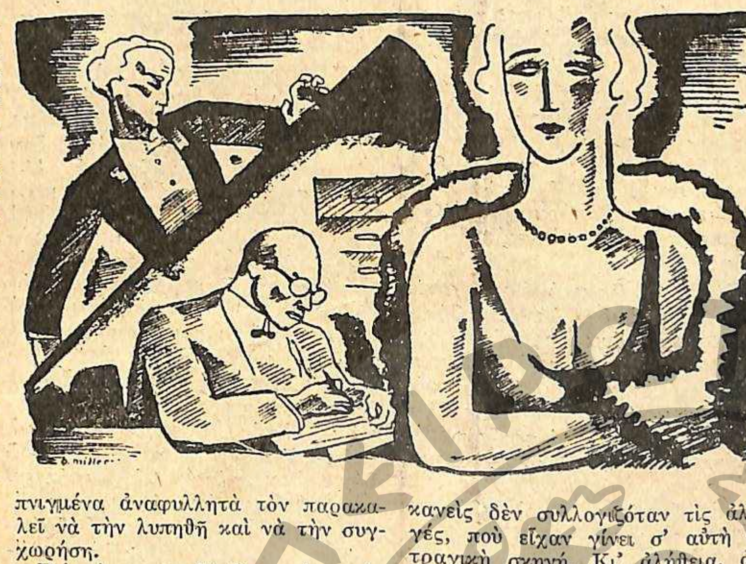

Γιὰ νὰ συγκινηθῆ ὅμως τὸ κοινὸν μ' αὐτὸ τὸ μελόδραμα, χρειαζόταν μιὰ ἀληθινὴ τραγωδός, κι' ὄχι ἡ Σουζάννα Φλωριέ.

Μὰ ξαφνικά, ὅπως εἴπαμε, ἡ Σουζάννα μεταμορφώθηκε σὲ μεγάλη καλλιτέχνιδα. Ξέχασε νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαργαριτάρια της καὶ νὰ κυττάζῃ ἀνόητα τὸ κοινό, κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ πάθος καὶ συγκίνησι.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, εἶχε μπῆ στὴ σκηνὴ — ὅπως εἴπαμε — ὁ σύζυγός της καὶ τραβοῦσε κατεπάνω της, μὲ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ θυμό. Ὅλος ὁ κόσμος τότε εἶδε τὴ Σουζάννα νὰ παρατάῃ τὴν ἀπάθειά της καὶ νὰ συγκινεῖται ἐπιτέλους ! Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε μιὰ παράξενη ἔκπληξι. Τὰ μάτια της φανέρωναν τὸ τραγικὸ ξάφνιασμά της. Ὁλόκληρη ἡ Σουζάννα, μὲ τὴν τρεμούλα της, μὲ τὴν ἀγωνία της, μὲ τὸν πανικό της, ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε στὸν ἄνθρωπο ποὖχε ἀντίκρυ της :

—Φοβᾶμαι ! Μὴ μοῦ κάνεις κακό !... **Φοβᾶμαι** !...

Ἔπειτα, καθὼς ἡ σκηνὴ ξετυλιγόταν μ' ὅλη τὴν τραγικὴ σκληρότητά της, ἡ Σουζάννα ἄρχισε τέλος νὰ ζῆ τὸ ρόλο της, ζωήρεψε περισσότερο, ἐξέφρασε μὲ μιὰ μιμικὴ γεμάτη τρόμο τὸν πανικό της, καὶ σπάραξε μὲ πόνο, ὅταν τὰ χέρια τοῦ συζύγου τὴν ἅρπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμό : Τὸ πρόσωπό της παραμορφώθηκε τώρα καὶ τὰ μάτια της γούρλωσαν ἀπαίσια, σὰν νὰ ἀντίκρυζαν τὸ θάνατο.

Οἱ θεαταὶ κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τὸ πρόσωπο τῆς Σουζάννας Φλωριέ, ποὺ ἦταν τόσο ἀνέκφραστο τ' ἄλλα βράδυα, ἔδειχνε τὶς στιγμὲς αὐτὲς ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἀγωνίας, τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ψυχορραγήματος, μ' ἕναν ἀνατριχιαστικὸ ρεαλισμό.

Κι' ὅταν ἡ ἠθοποιός, συνεχίζοντας τὸ ρόλο της μὲ τὴν ἴδια τέχνη, ἄφησε νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της, ποὺ τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ δολοφόνος σύζυγος, ὁ στραγγαλιστὴς σύζυγος, ὅλοι οἱ θεαταὶ ξέσπασαν σ' ἕναν ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ κι' ἄρχισαν νὰ τὴν χειροκροτοῦν μὲ φρενίτιδα. Τὸ κοινὸν εἶχε σαστίσει τόσο ἀπὸ τὸ ὑπέροχο παίξιμο τῆς Σουζάννας, ὥστε κανεὶς δὲν συλλογιζόταν τὶς ἀλλαγές, ποὺ εἶχαν γίνει σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ σκηνή. Κι' ἀλήθεια, ἀντὶ νὰ πέσῃ ἡ Σουζάννα στὰ πόδια τοῦ συζύγου καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρεσι, ἀπόμεινε σὰν ἀναίσθητη στὰ χέρια του. Ἐκεῖνος τότε, ἀφοῦ τὴν ἔπνιξε, τὴν ἄφησε σιγὰ - σιγὰ καταγῆς, μὲ ἀπάθεια δολοφόνου, τῆς ἔρριξε μιὰ σκληρὴ καὶ περιφρονητικὴ ματιὰ καὶ βγῆκε ἀργὰ - ἀργὰ ἀπὸ τὴ σκηνή, δίχως νὰ ξανακυττάξῃ πίσω του.

Μιὰ ἄλλη θύελλα ἀπὸ χειροκροτήματα χαιρέτησε αὐτὴ τὴν ἔξοδο. Ὁ ἠθοποιὸς εἶχε παίξει ὑπέροχα, ὅπως καὶ ἡ Σουζάννα.

Μά, μὲ μιὰ σιωπὴ καὶ ἀκινησία νεκρῆς, ἡ πρωταγωνίστρια ἐξακολουθοῦσε νἆναι ξαπλωμένη καταγῆς, γιὰ νὰ κάνῃ ἴσως ἀκόμη πιὸ ἀνατριχιαστικὸ τὸ φινάλε. Σιγὰ - σιγὰ οἱ θεαταὶ ἄρχισαν νὰ δυσανασχετοῦν. Τὰ κραδασμένα νεῦρά τους δὲν ἄντεχαν πειά. Μερικοὶ ξαναχειροκρότησαν δειλά, γιὰ νὰ δοῦν μήπως κινηθῆ ἡ Σουζάννα, μὰ ἡ προσπάθειά τους αὐτὴ πῆγε χαμένη. Τὸ θέαμα τώρα γινόταν ἐφιαλτικό. Οἱ θεαταί, ἔντρομοι, κυτταζόντουσαν μ' ἀπορία, ἀναπνέοντας βαρειά. Κ' ἡ ἀγωνία, ξαφνικά, ἔγινε τρόμος, φρίκη, πανικός, ὅταν εἶδαν μερικοὺς ἠθοποιοὺς νὰ ὁρμοῦν κατάχλωμοι ἀπὸ τὰ παρασκήνια, γιὰ νὰ σηκώσουν ἀπὸ κάτω τὴ Σουζάννα Φλωριέ, ἐνῶ ἡ αὐλαία ἔπεφτε ἀπότομα ἀνάμεσα στὴν ἀπερίγραπτη φασαρία τῆς πλατείας.

—Τί συνέβη ;... Γιατί σταμάτησε ἡ παράστασις ; ρωτοῦσαν ὅλοι κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν τρελλοὶ στοὺς διαδρόμους, γιὰ ν' ἀνεβοῦν στὰ παρασκήνια.

Σὲ λίγο ὅμως, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, διαδόθηκε ἡ τρομακτικὴ εἴδησις :

—Δολοφόνησαν τὴν Σουζάννα Φλωριέ !.... Τὴν στραγγάλισαν καὶ τῆς πῆραν τὰ γαλάζια μαργαριτάρια, μπροστὰ στὰ μάτια μας !...

……

Ἀργότερα, μαθεύτηκαν ἡ λεπτομέρειες τοῦ δράματος αὐτοῦ. Καὶ τότε ἐξηγήθηκε ἡ παράξενη μεταμόρφωσις τῆς Σουζάννας, ὅταν εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας ἄγνωστος...

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῆ :

Ἕνας ἄγνωστος εἶχε μπῆ κρυφὰ στὸ καμαρίνι τοῦ συναδέλφου τῆς Σουζάννας, ποὺ θὰ ὑπεδύετο τὸ ρόλο τοῦ συζύγου στὸ ἔργο, τὸν εἶχε χλωροφορμήσει, εἶχε φορέσει τὰ ροῦχα του καὶ βγῆκε στὴ σκηνὴ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του, μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἤθελε αὐτός.

Κι' ἔτσι, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ, ποὺ χειροκροτοῦσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, ὁ ἄγνωστος, ὁ κλέφτης, ὁ δολοφόνος, εἶχε στραγγαλίσει τὴ Σουζάννα Φλωριὲ καὶ τῆς εἶχε πάρει τὰ περίφημα γαλάζια μαργαριτάρια !...

H. J. MAGOG

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ δική μου θυγατέρα,
εἶνε μόσχος καὶ κανέλλα.
Τὸ δικό μου τὸ παιδὶ
εἶν' Βενέτικο φλουρί.
Τῆς γειτόνισσας ὁ γυιὸς
εἶνε ἄνοστος χυλός.
Ἔλα, ὕπνε, ὕπνωσέ το,
καὶ γλυκὰ 'ποκοίμισέ το.

* * *

Νὰ χορέψῃ θέλ' ἡ κόρη,
παπουτσάκια δὲν ἐφόρει.
Θὰ τῆς δώσω τὰ δικά μου,
νὰ χορέψῃ ἡ πέρδικά μου.
Θὰ τὴν πάω στὸν τσαγκάρη,
νὰ τῆς φτιάσω 'να ζευγάρι.
Ἀπὸ πάνω κόκκινα
κι' ἀπὸ κάτω κόσκινα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΝΑ

Ἡ πρώτη δικηγορίνα τῆς Ἑλβετίας ἦταν ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία Κέμπιν, διορισθεῖσα στὰ δικαστήρια τῆς Ζυρίχης τὸν Αὔγουστο τοῦ 1888.

Ἀλλά, σύμφωνα μὲ τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ της, τῆς ἐπετρέπετο μὲν ἡ χορήγησις συμβουλῶν στοὺς πελάτες της, καθὼς καὶ ἡ σύνταξις κάθε εἴδους δικαστικῶν ἐγγράφων, ὄχι ὅμως καὶ ἡ...ἀγόρευσις στὰ δικαστήρια !...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ φωνὴ τοῦ Βενιαμὲν Πρεβοτὲλ ἔσβησε ἀπότομα. Ἔνοιωσα ὁλοκάθαρη τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀνυπέρβλητης ἀποστάσεως, ἡ ὁποία μὲ χώριζε ἀπὸ αὐτόν. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μάθω τὴ θαυμαστὴ ἀλήθεια, σχετικὰ μὲ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ θείου μου, εἶχε γίνει διακοπὴ στὸ τηλέφωνο. Περίμενα μὲ ἀγωνία. Πέρασαν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Δυὸ φορὲς ἀντήχησε ξανὰ τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουμε νὰ συνδεθοῦμε καὶ πάλι. Ἀποφάσισα πειὰ νὰ φύγω, καὶ βρισκόμουν κιόλας στὴ μέση τῆς σκάλας, ὅταν ὁ γείτονάς μου μὲ ξαναφώναξε βιαστικὰ ἐπάνω: Κάποιος μὲ ζητοῦσε πάλι στὸ τηλέφωνο.

—Κάποιος; ξεφώνισα, ἀνεβαίνοντας τρεχάλα. Μήπως τυχὸν ὁ **ἴδιος πού...**

Καὶ νευρικὰ ἅρπαξα τὸ ἀκουστικό.

—Ἀλλό!.. ρώτησα λαχταρισμένος. Ὁ κ. Πρεβοτὲλ αὐτοῦ;...

Ἄκουσα τότε νὰ φωνάζουν στὸ ἀκουστικὸ τὸ ὄνομά μου, μὲ μιὰ ἀδύναμη φωνή, δυσκολοδιάκριτη, καὶ ποὔμοιαζε σὰν γυναικεία:

—Βικτωριανέ!... Βικτωριανέ!

—Ἀλλό!... ἀποκρίθηκα τότε, πλημμυρισμένος ἀπὸ συγκίνησι ἀνεξήγητη καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιο ἀκόμη. Ἀλλό... Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐδῶ.. Ὁ Βικτωριανὸς Μπωγκράν... Ποιὸς αὐτοῦ;...

Ἄκουσα τότε μιὰ σύγχυσι φωνῶν ἐπὶ τέσσερα ὡς πέντε δευτερόλεπτα, ἔπειτα ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος φαινόταν σὰν ν' ἀπομακρύνεται, καὶ στὰ τελευταῖα τὸ κάθε τί ἡσύχασε ἐντελῶς. Πρόλαβα ὅμως νὰ ξεχωρίσω τὶς ἑξῆς φράσεις:

—Βοήθεια, Βικτωριανέ.. ἀπειλοῦν μὲ θάνατο τὸν πατέρα μου... Βοήθεια... Ἐλᾶτε.. Τρέξτε στὸ «Πράσινο Πανδοχεῖο».. Στὸ Μπουζιβάλ!...

Ἀπόμεινα ἔκθαμβος. Εἶχα ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τῆς Βερανζέρας!

—Ἡ Βερανζέρα! μουρμούρισα. Ζητάει βοήθεια ἡ Βερανζέρα!...

Χωρὶς νὰ συλλογισθῶ κἂν τί ἔπρεπε νὰ κάνω, ἔτρεξα στὴ στιγμὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ σταθμοῦ. Τὸ τραῖνο, περνῶντας ἀπ' τὸν σταθμὸ Σαὶν Κλοὺ μὲ μετέφερε δυὸ σταθμοὺς ἀκόμη πιὸ κάτω, καὶ μὲ ἀποβίβασε στὸν γειτονικώτερο μὲ τὸ Μπουζιβὰλ σταθμό. Ἦταν σκοτάδι πίσσα, κι' ἡ βροχὴ ἔπεφτε ραγδαιοτάτη. Κολυμπῶντας στὴ νερωτὴ λάσπη τῶν ἀθλίων κι' ἀφωτίστων δρόμων, μουσκεμένος ὡς τὰ κόκκαλα, διέτρεξα μὲ τὰ πόδια τὰ λίγα χιλιόμετρα ποὺ μὲ χώριζαν ἀπ' τὸ Μπουζιβὰλ ὅπου ἔφθασα κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τὸ «Πράσινο Πανδοχεῖο» ἦταν κλειστό, αὐτὴ τὴν ὥρα. Μὰ ἕνα χαμίνι, τὸ ὁποῖο λαγοκοιμόταν στὸ κατῶφλι τῆς ἐξώπορτας προφυλαγμένο ἀπ' τὸν τσίγκο, μὲ ρώτησε ἂν ἤμουν ὁ κ. Βικτωριανὸς Μπωγκράν. Στὴν καταφατικὴ ἀπόκρισί μου, μοῦ εἶπε ὅτι μιὰ κυρία, ὀνομαζομένη Βερανζέρα, τὸν ἐπιφόρτισε νὰ μὲ περιμένη ἐκεῖ καὶ νὰ μὲ ὁδηγήση κοντά της, ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ νὰ φθανα.

Ἀκολούθησα ἀμέσως τὸ χαμίνι αὐτό, περάσαμε ἀρκετοὺς ἔρημους δρόμους τῆς μικρῆς πόλεως, καὶ φθάσαμε ὡς τὸν ποταμὸ Σηκουάνα. Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Μὰ τὸ σκοτάδι ἦταν πάντα πυκνότατο. Ἀφοῦ βαδίσαμε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, τὸ χαμίνι σταμάτησε ἀπότομα κα' μοὖπε:

—Ἡ βάρκα εἶνε ἐδῶ!...

—Ἄ, θὰ διαβοῦμε τὸ ποτάμι λοιπόν: ρώτησα.

—Μάλιστα... Ἡ κυρία βρίσκεται κρυμμένη ἀπ' τὴν ἀντίθετη μεριὰ τοῦ ποταμιοῦ... Καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, μὴν κάνετε θόρυβο!...

Σὲ λίγο βρισκόμαστε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Ἀκολουθήσαμε κατόπιν ἕνα πετρῶδες καὶ στενὸ μονοπάτι, καὶ φθάσαμε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι. Ὁ μικρὸς συνοδός μου χτύπησε τότε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα, καὶ τρεῖς φορὲς συνέχεια κατὰ συνθηματικὸ τρόπο.

Μᾶς ἄνοιξαν. Ἀκολουθῶντας πάντα τὸ χαμίνι, ἀνέβηκα μερικὰ σκαλοπάτια, διέσχισα ἕναν διάδρομο μισοφωτισμένον ἀπὸ σπερματσέτο, καὶ μπῆκα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου ξεχώρισα μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα ἀνδρός. Παρευθύς, τὸ ἀπότομο ἄναμμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ μὲ θάμπωσε. Ἡ κάννη ἑνὸς περιστρόφου μὲ σημάδευε κατάστηθα, καὶ μιὰ τραχειὰ φωνὴ μοῦ εἶπε: Τσιμουδιά... Στὸν ἐλαφρότερο θόρυβο, στὴν παραμικρὴ προσπάθειά σας νὰ δραπετεύσετε, σᾶς καίω.. Ἄλλωστε, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβᾶστε... Μπορεῖτε κιόλας νὰ κοιμηθῆτε ἥσυχα!...

Εἶδα μπροστά μου τὸ Βελμό. Ἡ πόρτα κλείστηκε κι' ἔμεινα μόνος στὸ δωμάτιο. Ἤμουν κλειδωμένος κεῖ μέσα.

Εἶχα πέσει σὲ μιὰ ἐπιτήδεια παγίδα, τὴν ὁποία ὁ Βελμὸ—ποιὸς ἄλλος; — μοῦ εἶχε στήσει, χρησιμοποιῶντας τὴ Βερανζέρα γιὰ νὰ ξεγελαστῶ καλύτερα!...

Ἡ περιπέτεια αὐτή, ἀνεξήγητη γιὰ μένα, ὅπως κι' ὅλες ἡ προηγούμενες στὶς ὁποῖες εἶχε ἀνακατευτῆ ἡ Βερανζέρα, δὲν μὲ τρόμαξε ὑπερβολικά. Ἀσφαλῶς ἤμουν πολὺ-πολὺ κουρασμένος γιὰ νὰ καθήσω καὶ νὰ ἐξιχνιάσω τοὺς μυστηριώδεις λόγους, οἱ ὁποῖοι ἀνάγκαζαν τὴ Βερανζέρα καὶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴν διηύθυνε νὰ ἐνεργοῦν ἔτσι εἰς βάρος μου.

Γιατὶ μὲ πρόδωσε ἄραγε, ἡ Βερανζέρα;... Σὲ τί ἄραγε δυσαρέστησα τὸν μαστρο-Βελμό;... Καὶ γιὰ ποιὸν λόγο μὲ φυλάκιζε ἀναγκαστικά, ἀφοῦ δὲν εἶχα τίποτε τὸ χειρότερο νὰ φοβοῦμαι ἐκ μέρους του, ὅπως βεβαίωνε; Μάταιες ὅλες αὐτὲς ἡ ἀπορίες μου, καὶ δίχως ἀπάντησι ἢ ἐξήγησι καμμιά. Μὴν ἔχοντας προσωρινῶς τίποτε τὸ καλύτερο νὰ κάνω, ψαχούλεψα μὲ τὰ χέρια μου τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ βρῆκα ἕνα κρεββάτι. Ἢ μᾶλλον, μιὰ ψάθα μὲ στρῶμα καὶ μὲ μερικὲς κουβέρτες, καὶ δὲν ἄργησα ν' ἀποκοιμηθῶ βαθειά.

Μοῦ τηλεφώνησε ἡ Βερανζέρα...

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου μου, ὁ ὁποῖος κράτησε ὡς τὸ πρωῒ τῆς ἐπομένης, ἀσφαλῶς κάποιος πρέπει νὰ μπῆκε στὸ δωμάτιό μου. Καὶ τοῦτο, γιατὶ ξυπνῶντας, εἶδα ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι μιὰ καράφα νεροῦ κι' ἕνα κομμάτι φρέσκου ψωμιοῦ. Τὸ δωμάτιό μου αὐτὸ ἦταν μικρό. Φωτιζόταν ἀρκετὰ ἀπ' τὶς χαραμάδες μιᾶς σιδερένιας κατεβαστῆς γρίλλιας, ἡ ὁποία ἦταν καλοκλειδωμένη ἀπ' ἔξω, καθὼς ἐξακρίβωσα, ἀνοίγοντας τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου. Ἀπὸ μιὰ χαραμάδα πιὸ φαρδειά, κύτταξα ἔξω κι' εἶδα ὅτι βρισκόμουν σ' ἕνα νησάκι καταμεσῆς στὸν Σηκουάνα, ἀφοῦ τὸ νερό του πάφλαζε ὡς τὰ θεμέλια σχεδὸν τοῦ σπιτιοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ἤμουν κλεισμένος. Μήπως ἄραγε αὐτὸ τὸ νησάκι, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶδα στὴ φευγαλέα ὀπτασία τοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησίτσας τοῦ κοιμητηρίου;... Καὶ μήπως αὐτὸ τὸ σπίτι ἦταν ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο ὁ Βελμὸ κι' ὁ Μασσινιὰκ εἶχαν στήσει, κατὰ τὸν περασμένο χειμῶνα, τὸ γενικὸ στρατηγεῖο τους;...

Ἀρκετὸ διάστημα τῆς ἡμέρας κύλησε σὲ ἀπόλυτη σιγαλιά. Κατὰ τὶς 5 ὅμως τὸ ἀπόγευμα, ἄκουσα τὸ θόρυβο μιᾶς ζωηρῆς συνδιαλέξεως. Ἡ φωνὲς αὐτὲς ἐρχόντουσαν κάτω ἀπ' τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου μου, ὅπου κατὰ συνέπειαν θὰ ὑπῆρχε ὑπόγειο μὲ τὸν φεγγίτη του ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου.

Τέντωσα προσεχτικὸ τὸ αὐτί μου, καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἀναγνώρισα τὴ φωνὴ τοῦ Μασσινιάκ. Ἡ συζήτησις αὐτὴ διήρκεσε ὡς μιὰ ὥρα. Ἔπειτα, κάποιος στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρό μου καὶ φώναξε:

—Ἔ, ἐσεῖς οἱ ἄλλοι αὐτοῦ κάτω. Κοπιάστε γρήγορα λοιπόν, κι' ἂς βάλουμε μπρὸς τὴ δουλειά... Αὐτὸς εἶνε ἕνα πεισματάρικο ζῶο, καὶ δὲν θὰ μιλήση, ἂν δὲν τὸν ἐξαναγκάσουμε μὲ ἄλλα μέσα!...

Ὤ, αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε ἔτσι, ἦταν ὁ πανύψηλος ἐκεῖνος ἄντρας, ὁ ὁποῖος χθὲς ἄνοιγε δρόμο ἀνάμεσα στοὺς θεατὰς τοῦ Περιπτέρου, γιὰ νὰ περάση ὁ τραυματίας! Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Βελμὸ ὁλόσωστος! Ὁ Βελμό, τὸν ὁποῖο λάτρευε ἡ Βερανζέρα μου!... Δυὸ ἄνθρωποι, βοηθοί του καὶ συνένοχοί του, μὲ ἀπαίσια μοῦτρα, ἦρθαν κοντά του σὲ λίγο. Τοὺς ξανάπε:

—Μὰ θὰ τὸν ἀναγκάσω τὸν ἠλίθιο νὰ μιλήση... Τί διάβολο... Τὸν ἔχω μέσα στὰ νύχια μου, καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν κάνω νὰ πῆ τὸ μυστικό του;... Ἄ, πρέπει νὰ τελειώνη γρήγορα αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ μάλιστα ἀπόψε κιόλας!... Εἶστε ἀποφασισμένοι κι' ἐσεῖς, γι' αὐτό;...

Δυὸ μουγκρητὰ τοῦ ἀποκρίθηκαν. Σαρκαστικὰ τοὺς εἶπε, τότε:

—Ἄ, ἔτσι;... Ὥστε δὲν τὸ ἀποφασίζετε ἐσεῖς;... Πάει καλά... Θὰ ἐνεργήσω τὰ «δέοντα» καὶ χωρὶς ἐσᾶς... Μονάχα βοηθῆστε με μιὰ στιγμὴ σ' αὐτό!...

Τοὺς ἔδειξε μιὰ βάρκα δεμένη στὴν ὄχθη, καὶ πήδησε μέσα σ' αὐτή. Ἕνας ἀπ' τοὺς συνενόχους του ἔσπρωξε τότε τὴ βάρκα, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς καμακιοῦ, καὶ τὴν ἔφερε ἀνάμεσα σὲ δυὸ πασσάλους, μπηγμένους μέσα στὴ λάσπη τῆς ὄχθης. Ὁ Βελμὸ τότε τέντωσε ἕνα χονδρὸ σκοινὶ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς πασσάλους, κι' ἔδεσε τὶς ἄκρες του στὶς κορυφές τους. Στὴ μέση ὕστερα αὐτοῦ τοῦ τεντωμένου σκοινιοῦ στερέωσε ἕνα σιδερένιο ἀγκίστρι, τὸ ὁποῖο ἔτσι βρισκόταν ὡς ἑνάμισυ μέτρο πιὸ πάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

—Ἐν τάξει ὅλα!... τοὺς εἶπε τώρα ὁ Βελμό. Δὲν σᾶς χρειάζομαι ἄλλο... Πᾶρτε τὴν ἄλλη βάρκα ἐσεῖς, καὶ πηγαίνετε νὰ μὲ περιμένετε στὴν ἀποβάθρα... Θάρθω νὰ σᾶς βρῶ σὲ τρεῖς-τέσσερες ὧρες, ὅταν ὁ Μασσινιὰκ θἄχη ξεράση πειὰ τὸ μυστικό του..Ἐννοεῖται ὅτι θὰ τὰ πῶ κιόλας ἕνα χεράκι, καὶ μὲ τὸν καινούργιο μας αἰχμάλωτο... Ἔτσι, καὶ μὲ τακτοποιημένες πειὰ ὅλες τὶς ἐκκρεμεῖς ἀκόμα ὑποθέσεις μας, θὰ φύγουμε ὁριστικὰ ἀπὸ δῶ πέρα ὅλοι μαζύ!...

Συνώδεψε, φαίνεται, γιὰ λίγο τοὺς δυὸ μπράβους του, γιατὶ τοὺς ἔχασα καὶ τοὺς τρεῖς ἀπ' τὰ μάτια μου. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ξαναεῖδα μονάχον τὸν Βελμὸ νὰ γυρίζη, κρατῶντας στὰ χέρια του μιὰ ἐφημερίδα. Τὴν ἀκούμπησε σ' ἕνα χονδροειδὲς ἀγροτικὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖο βρισκόταν μπρὸς στὸ παράθυρό μου, κάθησε κι' αὐτός, στρέφοντάς μου τὴ ράχι του, κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ παραμέρισε λιγάκι, κάρφωσα καλὰ τὸ μάτι μου στὴ χαραμάδα τῆς γρίλλιας, κι' εἶδα καθαρὰ τὴν ἀκουμπισμένη στὸ τραπέζι ἐφημερίδα. Ἦταν ἡ «Ἑσπερινὴ Ἐφημερίς», διπλωμένη στὰ δυό, κι' ἡ ὁποία κάτω ἀπ' τὸν τίτλο της ἔγραφε — μὲ κεφαλαῖα μεγάλα γράμματα — τὴν ἑξῆς χτυπητὴ εἴδησι:

—ΕΓΝΩΣΘΗ ΠΛΕΟΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ΕΠΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΝ ΟΠΤΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΜΕΝΤΟΝ!

Συγκλονίστηκα ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ὑπάρξεώς μου. Ὥστε, ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος σπουδαστὴς δὲν μοῦ εἶχε πῆ ψέμματα!... Ὥστε, ὁ Βενιαμὶν Πρεβοτὲλ ἐκεῖνος, εἶχε ἀνακαλύψη τὴν ἀλήθεια!... Κι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, κατώρθωσε κιόλας νὰ τὴν ἀναπτύξη καὶ νὰ τὴν ἐπεξηγήση στὸ ὑπόμνημά του, καὶ νὰ τὴν δημοσιεύση!...

Ἄχ, μὲ πάση προσπάθεια, καὶ κολλημένος σχεδὸν στὶς γρίλλιες, ἀγωνιζόμουν νὰ διαβάσω τὶς πρῶτες γραμμὲς — τουλάχιστον — τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος!... Καὶ τί συγκίνησι ἔνοιωθα, κάθε φορὰ ποὺ ξεχώριζα καθαρὰ τὶς φράσεις ἀπὸ μακρυά!...

Τὴν ἐφημερίδα αὐτή, τὴν ὁποία ἀγόρασα ἀργότερα, τὴν φυλάω ἀκόμη σὰν πολύτιμο κειμήλιο, γιατὶ αὐτὴ πρώτη μὲ πληροφόρησε — κι' ὑπὸ τέτοιες συνθῆκες, μάλιστα, ποὺ βρισκόμουν — γιὰ τὴν ἐκθαμβωτικὴ ἀλήθεια. Ὡς πρόλογο, τοῦ δημοσιευθέντος ἀπ' τὸ πρωῒ ἀκόμη περιφήμου ὑπομνήματος τοῦ Πρεβοτέλ, ἔγραφε τὰ ἑξῆς ἡ ἐφημερὶς ἐκείνη, ὅπως μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω ἀπ' τὶς γρίλλιες:

—Ναί, τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ πρόβλημα ἐλύθη. Ἕνας ἀπ' τοὺς συναδέλφους μας, δημοσίευσε σήμερα τὸ πρωΐ, καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν», ἕνα ὑπόμνημα, τὸ πιὸ σεμνό, τὸ πιὸ διαφωτιστικό, καὶ τὸ πιὸ πειστικὸ ὑπόμνημα, ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῆ κανένας!... Ἀγνοοῦμε ἂν ἡ «ἐπίσημος»—νὰ ποῦμε ἔτσι—Ἐπιστήμη, θὰ παραδεχτῆ τὰ συμπεράσματα τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ. Ἂν ὅμως δὲν τὰ παραδεχτῆ, ἂν τυχὸν φέρει ἀντιρρήσεις σ' αὐτά, ἀμφιβάλλουμε ἂν ἡ ἀντιρρήσεις της αὐτὲς θὰ κατορθώσουν νὰ νικήσουν τὴν ἀπόλυτη λογικότητα τοῦ δημοσιευθέντος ὑπομνήματος!... Ναί, ὁ Βενιαμὶν Πρεβοτὲλ παρατάσσει ἐπιχειρήματα στὰ ὁποῖα δὲν στέκεται ἀντιλογία. Μᾶς δίδει ἀποδείξεις, ἡ ὁποῖες μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ συμφωνήσουμε μαζύ του. Κι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο διπλασιάζει τὴν ἀξία τοῦ θαυμαστοῦ ὑπομνήματός του, δὲν εἶνε μόνον τὸ ἀκλόνητο τῶν ἰσχυρισμῶν του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄνοιγμα ἐνώπιόν μας τῶν πιὸ ἀχανῶν καὶ τῶν πιὸ ἐκπληκτικῶν ἐπιστημονικῶν ὁριζόντων!... Πραγματικῶς, ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Νοὲλ Ντορζεροῦ δὲν εἶνε πλέον ὁρίων περιωρισμένων. Ὄχι. Θὰ ἔχη τέτοιες ἐπιστημονικὲς ἐφαρμογὲς καὶ συνέπειες, τὶς ὁποῖες ἀδυνατοῦμε κυριολεκτικῶς νὰ προβλέψουμε. Πρόκειται νὰ ἀναστατώση ἀπ' τὰ θεμέλιά των ὅλες τὶς θεωρίες μας κι' ὅλες τὶς ἀντιλήψεις μας ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ὅλες τὶς γνώσεις μας ἐπὶ τοῦ παρελθόντος της!... Ἀσφαλῶς ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, κανένα ἄλλο γεγονὸς δὲν συνέβη, τὸ ὁποῖο νὰ μπορῆ νὰ συγκριθῆ στὴ σπουδαιότητα μὲ τὴν ἐφεύρεσι αὐτή! Σκεφθῆτε δέ, ὅτι εἶνε ἕνα γεγονὸς τὸ πιὸ ἀνεξιχνίαστο καὶ τὸ πιὸ φυσικὸ συγχρόνως. Τὸ πιὸ πολύπλοκο ποὺ ὑπάρχει, μὰ καὶ τὸ πιὸ ἁπλὸ ἐπίσης!... Ναί, ἕνας μεγάλος σοφός, μὲ τὴν ἀπέραντη δύναμι τῆς σκέψεώς του, κατώρθωσε τὴν ἐφεύρεσι αὐτή. Μὰ κι' ἕνας νεαρὸς σπουδαστὴς ἐπίσης, μὲ τὴν ἰδιοφυΐα του, μὲ τὴν διαίσθησί του τὴν ὀξεῖα, καὶ μὲ τὴν προσεκτικὴ παρατήρησί του, ἔφτασε στὸ ἴδιο — τὸ ἀνεκτίμητης ἀξίας — ἀποτέλεσμα!

Πιὸ κάτω, σᾶς δίνομε λίγες πληροφορίες, τὶς ὁποῖες εὐαρεστήθηκε νὰ ἀνακοινώση σὲ συντάκτη μας ὁ κ Βενιαμὶν Πρεβοτέλ. Ζητοῦμε συγγνώμην, γιατὶ δὲν εἴμαστε σὲ θέσι νὰ δώσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας καὶ μερικὲς βιογραφικὲς σημειώσεις, σχετικὲς μὲ τὸν μεγαλοφυᾶ σπουδαστή μας, τὸν μόλις εἰκοσιτριῶν ἐτῶν ἡλικίας!... Θὰ δώσουμε ὅμως...

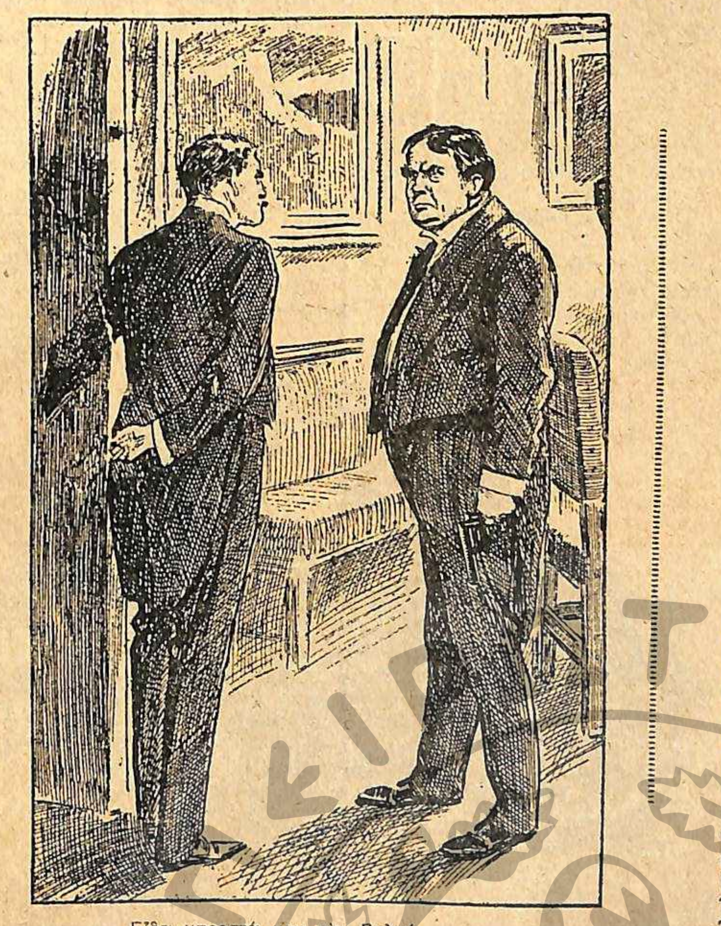
Εἶδα μπροστά μου τὸν Βελμό...

Ἐδῶ σταμάτησα, γιατί, διπλωμένη καθὼς ἦταν ἡ ἐφημερὶς στὰ δυό, μοὔκρυβε τὴ συνέχεια. Τί ἀγωνία μ' ἔπιασε, τότε, εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῆτε! Ὁ Βελμὸ εἶχε συκωθῆ ὄρθιος γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἄρχισε νὰ κόβη βολτίτσες δῶ κι' ἐκεῖ. Ἔπειτα, τὸν ἔχασα μερικὰ λεπτὰ ἀπ' τὰ μάτια μου. Μὰ πάλιν τὸν ξαναεῖδα νἄρχεται κρατῶντας ἕνα μπουκάλι μὲ λικέρ, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἤπιε δυὸ ποτηράκια συνέχεια. Ὕστερα, ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ ὑπόμνημα, ἢ μᾶλλον νὰ τὸ ξαναδιαβάζη, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸ εἶχε διαβάση ἀπὸ πρίν.

Ἡ καρέκλα του εἶχε τὴ ράχι της πρὸς τὶς γρίλλιες. Ὁ Βελμὸ ἦταν μισοξαπλωμένος σ' αὐτήν, κι' ἔτσι μποροῦσα νὰ διαβάζω κι' ἐγὼ ἀπὸ μέσα. Καθὼς ὅμως κρατοῦσε τὴν ἐφημερίδα του ὁ Βελμό, δὲν μποροῦσα πειὰ ν' ἀποτελειώσω τὸν πρόλογο, ἀλλὰ εἶχα ἀντικρύ μου καὶ διάβαζα μὲ προσπάθεια τὸ ἴδιο τὸ ὑπόμνημα τοῦ Πρεβοτέλ. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἔλεγε τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ ὑπόμνημα, ὅσο τουλάχιστον μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω, γιατὶ ἐντωμεταξὺ συννέφιαζε στὸν οὐρανὸ κι' ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι.

—«Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν:

Παρακαλῶ, Κύριοι, νὰ θεωρήσετε τὸ παρὸν ὑπόμνημά μου ὡς μιὰ προεισαγωγὴ στὴν σπουδαία μελέτη μου, τὴν ὁποία πρόκειται νὰ συγγράψω, καθὼς καὶ στὶς ἀναρίθμητες ἄλλες μελέτες, τὶς ὁποῖες θὰ προκαλέση σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἡ δημοσίευσίς του.

Τὸ συντάσσω αὐτὸ τὸ ὑπόμνημά μου, ἐντελῶς βιαστικά, καὶ κατεχόμενος ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς συγκινήσεώς μου καὶ τῆς ἀνυπομονησίας μου. Θὰ βρῆτε σ' αὐτό, ἀσφαλῶς, χάσματα, μερικὲς ἀσάφειες ἐπίσης—τὸ ὁμολογῶ—μὰ ὅλα αὐτὰ προέρχονται ἀπ' τοὺς ἑξῆς δυὸ λόγους: Πρῶτον ἀπ' τὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῶν παραστάσεων, ἡ ὁποῖες πραγματοποιήθηκαν στὸ Μεντόν, ὥστε νὰ μὴν προλάβω νὰ προβῶ σὲ λεπτομερέστερες παρατηρήσεις κι' ἐξακριβώσεις. Καὶ δεύτερον, στὴν ἐπίμονη ἄρνησι τοῦ Θεοδώρου Μασσινιὰκ νὰ μοῦ παράσχη μερικὲς συμπληρωματικὲς διασαφήσεις, τὶς ὁποῖες τοῦ ζήτησα ἐπανειλημμένως. Ἡ τρομερὰ ὅμως συγκίνησις, τὴν ὁποία προκάλεσαν στὴν Κοινὴ Γνώμη ἡ ὑπερφυσικὲς αὐτὲς ὀπτασίες, μὲ ὑποχρεώνει νὰ δημοσιεύσω βιαστικὰ τὸ ἀποτέλεσμα—ἔστω κι' ἀσυμπλήρωτο ἀκόμη — μερικῶν μελετῶν μου, γιὰ τὶς ὁποῖες ἔχω τὴ φιλοδοξία νὰ διακηρύξω ὅτι πρῶτος ἐγὼ τὶς ἔκανα. Ἔτσι, ἐλπίζω ὅτι θὰ συντελέσω στὴν ἀποκατάστασι τῆς πραγματικῆς ἀληθείας, καὶ στὸν κατευνασμὸ τῶν πνευμάτων.

Ἡ πρώτη μου προσπάθεια χρονολογεῖται ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ κ. Βικτωριανοῦ Μπωγκράν. Μελέτησα ὅλα τὰ λόγια του. Ἀνέλυσα ὅλες τὶς ἐντυπώσεις του. Περισυνέλεξα ὅλα ὅσα εἶχαν λεχθῆ, κι' ἐλέγοντο ἀκόμη, γιὰ τὸν Νοὲλ Ντορζεροῦ, καθὼς κι' ὅλα ὅσα εἶχε ἀνακοινώσει ὁ ἴδιος, πρὶν δολοφονηθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ

ΤΟΥ GILBERT HERON

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ἐκείνη τὴν ἐποχή, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1897, στὸ Ἑλληνικὸ Ἀρχιπέλαγος. Μιὰ μοῖρα τοῦ στόλου τῆς Μεσογείου, μαζὺ μὲ τὴν ναυαρχίδα, ἦταν ἀγκυροβολημένη στὴ Λέσβο. Ἐγὼ ὑπηρετοῦσα στὴ ναυαρχίδα ὡς ὑπασπιστὴς τοῦ ἀντιναυάρχου Στάνχοπ. Ἡ πολιτικὴ κατάστασις στὴν Ἀνατολὴ βρισκόταν σὲ πολὺ κρίσιμο σημεῖο κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀνεμένετο ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

Ξαφνικά, ἕν' ἀπόγευμα, μιὰ βδομάδα μόλις μετὰ τὴν ἄφιξί μας στὴ Λέσβο, ὁ Στάνχοπ ἔλαβε ἕνα κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα κι' ἀμέσως μόλις τὸ διάβασε, ἔδωσε διαταγὴ ν' ἀποπλεύσουμε. Φαινόταν συλλογισμένος, καὶ τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, μόλις ἄγγιξε τὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ σερβίριζαν. Ὅταν σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, μὲ πῆρε μαζύ του στὴν καμπίνα του.

—Ἔχω σοβαρὰ νέα νὰ σοῦ πῶ, Χάρλεϊ, μοῦ εἶπε, ὅταν βρεθήκαμε μόνοι. Θ' ἀπορῆς ἴσως γιατί φύγαμε τόσο ξαφνικὰ σήμερα ἀπὸ τὴ Λέσβο, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ παρατείνουμε τὴ διαμονή μας ἐκεῖ. Στὴν ἀρχὴ δὲν σοῦ εἶπα τίποτε, μὰ σκέφθηκα πῶς στὴν περίστασι αὐτὴ ἐσὺ εἶσαι τὸ κατάλληλο πρόσωπο γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης. Γνωρίζεις βέβαια ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις στὴν Κωνσταντινούπολι ἀνησυχεῖ τὶς κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης. Ἡ ὑπομονὴ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐξηντλήθη πειά. Τὸ κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβα σήμερα, προήρχετο ἀπὸ τὸν πρεσβευτή μας στὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ ὁποῖος μὲ πληροφορεῖ ὅτι τὰ σουλτανικὰ στρατεύματα εἶνε ἕτοιμα νὰ εἰσβάλουν στὴν Ἑλλάδα κι' ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἐπεμβοῦμε. Γι' αὐτὸ θὰ συμπτυχθοῦμε στὸν κόλπο τῆς Ἴμβρου, γιὰ νὰ βρισκόμαστε ἀρκετὰ κοντὰ στὰ Δαρδανέλλια. Ὁ πρεσβευτής μας θὰ στείλη τὸ βενζινοκίνητο γιώτ του νὰ μὲ παραλάβη ρυφὰ καὶ νὰ μὲ μεταφέρη στὴν Κωνσταντινούπολι, γιατί πρέπει νὰ μοῦ ἀνακοινώση τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὴν κυβέρνησί μας. Σκέφθηκα, λοιπόν, πῶς εἶνε φρόνιμο νὰ πάρω κάποιον μαζύ μου. Κι' ἀποφάσισα νὰ μὲ συνοδέψης ἐσύ.

—Ἀλλὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι ἡ κατάστασις θὰ καταλήξη σὲ πόλεμο ;

—Σχεδόν ! Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν μπορεῖ ν' ἀναλάβη τὴν εὐθύνη τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου. Ἔχει κάνει ὅμως σοβαρὰ διπλωματικὰ διαβήματα, τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ καταλήξουν σὲ πόλεμο. Ὁ πρέσβυς ζητεῖ σπουδαῖες παραχωρήσεις, ἡ ὁποῖες, ἂν γίνουν δεκτές, ἐξασφαλίζουν στὴν Ἀγγλία τὴν κυριαρχία τῶν Ἀνατολικῶν ζητημάτων. Θὰ σταλῆ τελεσίγραφο, κι' ἂν ἐντὸς δώδεκα ὡρῶν ἡ ἀπαιτήσεις τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως δὲν γίνουν δεκτές, τότε....

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ὁ στόλος ἀγκυροβολοῦσε σ' ἕναν κόλπο τῆς Ἴμβρου. Τὸ γιὼτ τοῦ πρεσβευτοῦ μας βρισκόταν ἀραγμένο ἐκεῖ καὶ μᾶς περίμενε. Ἀμέσως μιὰ ἄκατος μᾶς μετέφερε, τὸν ναύαρχο καὶ μένα, ἀπάνω στὸ γιώτ, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες μπαίναμε στὰ ἱστορικὰ Δαρδανέλλια, τῶν ὁποίων ἀρχίσαμε νὰ παραπλέουμε ὁλοταχῶς τὶς ὀχυρώτατες ἀκτές. Στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα φτάσαμε στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ στὶς ἕνδεκα μιὰ ἀτμάκατος μᾶς ἀποβίβαζε στὴν ξηρά.

Ὁ πρέσβυς μᾶς περίμενε κι' ἡ συνέντευξις τοῦ ναυάροχυ μαζύ του βάστηξε ὡς τὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ. Μιὰ ὥρα κατόπιν τὸ γιὼτ σήκωσε τὴν ἄγκυρά του καὶ φεύγοντας παρακολουθούσαμε τὴ Σταμπούλ, μέσα στὴ λευκὴ ὀνειρεμένη δόξα της.

Στὶς δύο τὸ ἀπόγευμα, ὁ ναύαρχος κι' ἐγὼ συζητούσαμε ἀπάνω στὴ γέφυρα γιὰ τὰ ἐπικείμενα γεγονότα καὶ τὸ πιθανὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τελεσιγράφου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔστελνε στὴν Πύλη ὁ πρέσβυς μας, τὸ μεσημέρι.

—Θὰ εἶνε ἀνάστατοι τώρα, στὸ Γιλδὶζ - Κιόσκ ! εἶπε ὁ ναύαρχος, γελῶντας εὔθυμα, ἐνῶ ἔτριβε τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι.

Μονομιᾶς ὅμως πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ μὲ πνιγμένη φωνὴ εἶπε :

—Θεέ μου ! Ἡ ὥρα εἶνε δυόμισου κι' ἀκόμα βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξειδιοῦ μας. Εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσουμε τὰ στενὰ πρὶν ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ! Κατόπιν δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν ἀπὸ τὰ φρούρια νὰ περάσουμε... Μπλέξαμε ἄσχημα, Χάρλεϊ. Αὐτὸ τὸ γιὼτ δὲν παίρνει περισσότερο ἀπὸ δεκατέσσερες, τὸ πολὺ δεκαπέντε, κόμπους τὴν ὥρα, κι' ἂν ὑπολογίσης ὅτι βρισκόμαστε σὲ ἑκατὸ πενῆντα μιλίων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ στόλο, θέλουμε τοὐλάχιστον δώδεκα ὧρες γιὰ νὰ φτάσουμε.... Κι' ἐγὼ πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὴ θέσι μου τὸ πρωΐ... Τί θὰ γίνη τώρα ; Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ φτάσω, καὶ θὰ φτάσω... Ἀλλὰ πῶς ;

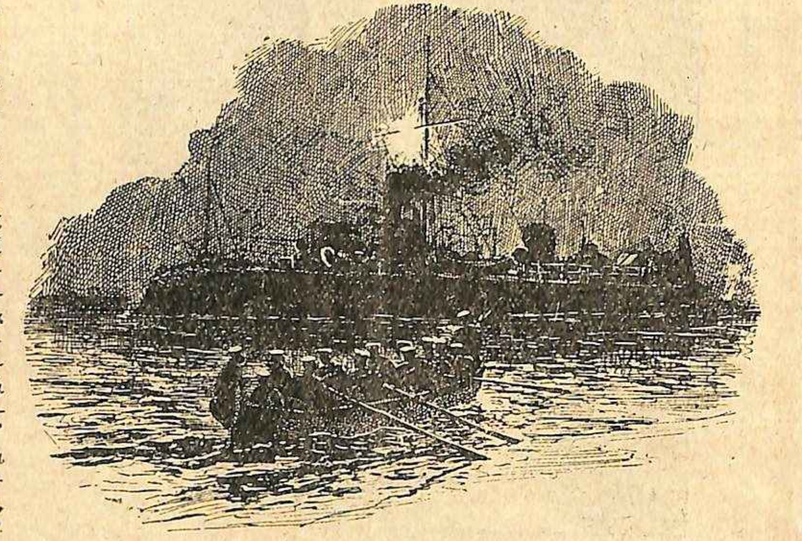

Ἡ βάρκα προχώρησε ἀθόρυβα καὶ πλεύρισε στὸ τορπιλλοβόλο

Νευριασμένος ὁ Στάνχοπ, φώναξε τὸν καπετάνιο τοῦ γιὼτ καὶ τὸν συμβουλεύθηκε. Μὰ ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε περισσότερο, παρὰ ν' ἀναπτύξη ὅλη τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου.

Τότε ὁ ναύαρχος μοῦ φώναξε :

—Πὲς καὶ σὺ τίποτε, Χάρλεϊ... Πὲς τὴ γνώμη σου, ἀντὶ νὰ στέκης καὶ νὰ μὲ κυττάζης σὰν χάχας !...

—Γιὰ νὰ βρεθῆ μιὰ λύσις, χρειάζεται σκέψις, σέρ ! Κάτι πρέπει νὰ γίνη βέβαια... Στὸ μεταξὺ ἂς ἀναπτύξει ὁ πλοίαρχος ὅλη τὴν ταχύτητα καὶ βλέπουμε...

Περπατούσαμε ἀπάνω - κάτω στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου καὶ καπνίζαμε ἀλλεπάλληλα σιγάρα, κάνοντας χίλια - δυὸ σχέδια. Σὲ κάποια στιγμὴ ἕνα Τουρκικὸ πλοιάριο πέρασε δίπλα μας κι' ἀντήλλαξε τὸν κανονισμένο χαιρετισμὸ μὲ τὸ γιώτ. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

—Σέρ ! φώναξα χαρούμενος. Βρῆκα τὴ λύσι ! Βλέπετε αὐτὴ τὴ σημαία ;

—Ναί ! εἶνε Τουρκική ! Καὶ μ' αὐτὸ τί θέλεις νὰ πῆς ;

—Θὰ περάσουμε τὰ στενὰ μὲ Τουρκικὴ σημαία ! Τὰ μόνα πλοῖα, στὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται ἡ διάβασις μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, εἶνε τὰ Τουρκικὰ πολεμικά...

—Καὶ φανταστήκατε, κύριε, εἶπε ὁ ναύαρχος μὲ περηφάνεια, πῶς θὰ καταδεχθῶ νὰ ταξειδέψω μὲ ξένη σημαία ; Δὲν ἔχω κάνει ὡς τώρα τέτοια ἀτιμία...

—Μὰ δὲν ἐννοῶ αὐτό, σέρ ! Οὔτε θὰ τολμοῦσα νὰ σᾶς προτείνω τέτοιο πρᾶγμα. Κι' ἔπειτα, μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἡ σημαῖες ὑποστέλλονται... Ἀκοῦστε, λοιπόν. Ἡ ἰδέα μου εἶνε τολμηρὰ βέβαια, ὄχι ὅμως κι' ἀπραγματοποίητος... Θυμᾶστε, ὅταν περνούσαμε ἀπὸ τὸ Τσανὰκ - Κάλεσι χθές, ὅτι εἴδαμε μερικὰ Τουρκικὰ τορπιλλοβόλα. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἂν κατωρθώναμε νὰ κυριεύσουμε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ κρυφὰ — μονάχα ἕνας ἢ δυὸ ἀξιωματικοὶ θὰ βρίσκωνται σὲ κάθε πλοῖο —θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς ἀναγκάσουμε, φοβερίζοντάς τους μὲ τὰ περίστροφά μας, νὰ μᾶς πᾶνε στὴν Ἴμβρο. Τὰ πλοῖα αὐτὰ παίρνουν εἴκοσι, τοὐλάχιστον, κόμβους τὴν ὥρα καὶ θὰ φτάσουμε ἐγκαίρως....

—Χάρλεϊ, εἶσαι θησαυρός ! φώναξε ὁ ναύαρχος. Εἶνε τολμηρό, ἀλλὰ καὶ ὑπέροχο τὸ σχέδιό σου .... Βρισκόμαστε σὲ παραμονὲς πολέμου καὶ μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό ! Εἶνε ζήτημα ὡρῶν ! Δὲν πρέπει νὰ διστάσουμε !

Μαζὺ μὲ τὸν καπετάνιο τοῦ γιὼτ καταστρώσαμε τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως. Ὁ πλοίαρχος Θόρντον ἀνέλαβε νὰ μᾶς διαλέξη τους δεκα καλυτέρους ναῦτες τοῦ πληρώματος γιὰ τὴν ἐπιχείρησί μας. Τὰ καλὰ παλληκάρια φάνηκαν πρόθυμα νὰ ριψοκινδυνεύσουν μαζύ μας.

Δειπνήσαμε, δώσαμε λεπτομερεῖς διαταγὲς στοὺς ἄνδρες ποὺ θὰ μᾶς ἀκολουθοῦσαν καὶ στὶς ὀχτὼ μπήκαμε σὲ μιὰ βάρκα, ὁ ναύαρχος, ἐγὼ καὶ οἱ ναῦτες. Οἱ ἕξη ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἐπεβιβάζοντο μαζύ μας κι' οἱ ἄλλοι τέσσερες θὰ ἐπέστρεφαν στὸ γιώτ.

Βαθὺ σκοτάδι σκέπαζε τὴ θάλασσα κι' οὔτε ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου δὲν τάραζε τὴν ἐπιφάνειά της. Σὰν φάντασμα ἡ βάρκα προχώρησε καὶ πλευρίσαμε στὸ πρῶτο τορπιλλοβόλο, ποὺ βρέθηκε μπροστά μας. Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε, οὔτε κανεὶς σκοπὸς φάνηκε, καθὼς σκαρφαλώναμε σὰν αἴλουροι ἀπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ τορπιλλοβόλου. Προφανῶς οἱ Τοῦρκοι, μὲ τὴ φιλοσοφικὴ ἀπάθειά τους, εἶχαν κοιμηθῆ κιόλας. Σὰν σκιὲς γλυστρούσαμε σκυφτοὶ καὶ κατεβήκαμε στὸ διαμέρισμα τῶν ἀξιωματικῶν. Βρεθήκαμε σὲ μιὰ τετράγωνη καμπινα, μὲ ντιβάνια ὁλόγυρα. Μιὰ λάμπα τοῦ λαδιοῦ φώτιζε τὸ διαμέρισμα, καὶ στὸ ἀμυδρὸ φῶς της διακρίναμε δυὸ ἀξιωματικοὺς ξαπλωμένους στὰ ντιβάνια. Ἐγὼ ρίχτηκα στὸν ἕνα κι' ὁ ναύαρχος στὸν ἄλλο, καὶ τοὺς ἀπειλήσαμε μὲ τὰ ρεβόλβερ μας, ἐνῶ δυὸ ἀπὸ τοὺς ναῦτες μας στάθηκαν φρουροὶ στὴν πόρτα. Ξαφνιασμένοι, ζαλισμένοι ἀπὸ τὸν ὕπνο τους, οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔφεραν ἀντίστασι. Μᾶς ρώτησαν τί ζητούσαμε στὸ πλοῖο τους καὶ πῶς βρεθήκαμε ἐκεῖ. Ὁ Στάνχοπ τοὺς ἐξήγησε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρίσκεται τὸ πρωῒ στὴν Ἴμβρο κι' ἐπειδὴ τὸ πλοῖο του δὲν μποροῦσε νὰ περάση τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια, ζητοῦσε ἀπ' αὐτούς, ἐπειδὴ ἤξεραν τὸ σύνθημα, νὰ μᾶς πᾶνε στὴν Ἴμβρο. Ἂν ἔδιναν τὸ λόγο τῆς τιμῆς τους πῶς θὰ συμμορφώνονταν μὲ τὴν ἀπαίτησί μας, δὲν θὰ τοὺς κάναμε κανένα κακό, ἀλλοιῶς θὰ τοὺς σκοτώναμε, ἂν ἐπιχειροῦσαν νὰ μᾶς προδώσουν στὰ φρούρια !

Κι' ἔπειτα, πρόσθεσε ὁ ναύαρχος, σκεφθῆτε τὴ θέσι σας, ὅταν ἡ κυβέρνησίς σας πληροφορηθῆ τὸ πάθημά σας !...

Ὁ ναύαρχος δὲν πρόφτασε νὰ ἐξακολουθήση, γιατί ξαφνικὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Τούρκους μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἀναποδογύρισε τὴ λάμπα κι' ἀμέσως ρίχτηκε ἐναντίον μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ ἔχασα. Δὲν τολμοῦσα νὰ πυροβολήσω, μόνο προσπαθοῦσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια του. Παλεύαμε ἀπεγνωσμένα, ὅταν οἱ φρουροὶ ναῦται ὥρμησαν νὰ μᾶς βοηθήσουν. Ἡ συμπλοκὴ γενικεύτηκε καὶ τέλος κάποιος ἄναψε ἕνα σπίρτο. Οἱ δυὸ Τοῦρκοι, ἀκίνητοι τώρα ἀπάνω στὰ ντιβάνια, δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀντίστασι.

—Νικηθήκαμε, Σελήμ, εἶπε ὁ μεγαλείτερος. Ἔτσι ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ !... Δοξασμένο τ' ὄνομά του !... Κύριοι, εἴμαστε στὴ διάθεσί σας !...

—Ἂς ξεκινήσουμε ἀμέσως !.... διέταξε ὁ ναύαρχος. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε πῶς στὴν παραμικρὴ ὑποψία, πυροβολῶ !...

Ὑποτεταγμένοι στὴ μοῖρα, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ σηκώθηκαν. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, τὸ πλοῖο ξεκίνησε, ἀργὰ στὴν ἀρχή, πιὸ γρήγορα κατόπιν. Σὲ κάθε φρούριο ποὺ περνούσαμε, μὲ φωτεινὰ σήματα, τὸ πλοῖο μας ἔδινε τὸ σύνθημα...

Ἡ ὧρες περνοῦσαν. Μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, ὁ Στάνχοπ κι' ἐγὼ παρακολουθούσαμε κάθε κίνησι τῶν δυὸ ἀξιωματικῶν. Εἴχαμε βγῆ πειὰ στὸ Αἰγαῖο καὶ τὸ πλοῖο ἔπλεε ὁλοταχῶς. Πέρα, ἡ αὐγὴ ἄρχιζε νὰ χαράζη. Τότε εἶπα στὸν ἀξιωματικό, ὁ ὁποῖος στεκόταν στὸ τιμόνι :

—Κύριε, κρατήσατε τὸ λόγο σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴ διεύθυνσι, ὡς τὸ τέρμα τοῦ ταξεδοῦ.

Κατόπν φώναξα ἕναν ἀπὸ τοὺς ναῦτες μας καὶ τοῦ παρέδωσα τὸ τιμόνι. Ὁ Τοῦρκος δὲν εἶπε τίποτε, μόνον κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τῶν ἀξιωματικῶν. Ὁ ναύαρχος, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία μας, ἐπέτρεψε στὸν ἄλλο ἀξιωματικὸ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν συνάδελφό του. Εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια νὰ πάη κάτω, γιὰ τὴν πρωϊνὴ προσευχή του.

—Ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς παίξουν κανένα παιχνίδι οἱ δυό τους !.... εἶπα.

—Δὲν φαντάζομαι !... εἶπε ὁ ναύαρχος. Πλησιάζουμε πειά ! Σὲ δυὸ ὧρες....

Σὲ λίγο ἕνας ἀπὸ τοὺς Τούρκους μᾶς πλησίασε καὶ εἶπε :

—Κύριοι, πιστεύω πῶς κρατήσαμε τὸ λόγο μας ! Περάσαμε τὰ Δαρδανέλια... Σεῖς, ὡς ἀξιωματικοί, μπορεῖτε νὰ ἐκτιμήσετε τὴν πρᾶξι μας. Χαίρετε, κύριοι !....

Ὁ ἀξιωματικς ἀπομακρύνθηκε, κι' ἐνῶ παραξενεμένοι ἀναρωτιόμαστε τί σήμαινε ὁ ἀποχαιρετισμός του, ἕνας πυροβολισμὸς μᾶς ἔκανε νὰ σπεύσουμε. Μὰ δὲν προφτάσαμε.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους τοῦ πληρώματος δὲν φαινόταν ἀπάνω στὴ γέφυρα. Ὅλοι ἦσαν κάτω. Μονάχα ὁ ναύαρχος, ἐγὼ κι' οἱ ἕξη ναῦτες μας στεκόμαστε στὴ γέφυρα τοῦ κυβερνήτου. Μονομιᾶς, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀνατίναξε τὴ γέφυρα μπροστά μας, μιὰ στήλη νεροῦ ὑψώθηκε καὶ μᾶς πέταξε ὅλους στὴ θάλασσα, μαζὺ μὲ τὴ βάρκα, στὴν ὁποία ἀκουμπούσαμε ἕνα λεπτὸ προτήτερα ! Μὲ τόση δύναμι εἶχα τιναχτῆ στὴ θάλασσα, ὥστε, γιὰ μιὰ στιγμή, ζαλίστηκα, μὰ ἀμέσως κατόπιν συνῆλθα. Λίγο πιὸ πέρα ὁ ναύαρχος κολυμποῦσε, γιὰ νὰ φτάση τὴ βάρκα. Ἀμέσως ἔσπευσα κοντά του. Μὲ κόπο κατωρθώσαμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ βάρκα καὶ τὰ ξάρτια της. Εὐτυχῶς τὰ κουπιὰ ἦσαν στερεωμένα στὰ πλευρά της, κι' ἔτσι μπορέσαμε νὰ μποῦμε στὴ βάρκα καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ἔλειπε. Οἱ Τοῦρκοι δὲν φαινόντουσαν πουθενά. Προφανῶς, ἀφοῦ κράτησαν τὸ λόγο τους, θεώρησαν πῶς εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδικηθοῦν. Προτίμησαν νὰ πεθάνουν, τινάζοντας τὴν πυριτιδαποθήκη, παρὰ νὰ ζήσουν μὲ τὴ ντροπή τους....

Δὲν εἴχαμε προφτάσει καλὰ - καλὰ νὰ μποῦμε μέσα στὴ βάρκα, ὅταν δυό, κατόπιν τρεῖς, καρχαρίες, φάνηκαν κοντά μας. Εἴχαμε γλυτώσει κι' ἀπὸ ἄλλο κίνδυνο ! Ὡστόσο ὁ ναύαρχος, παρ' ὅλο ποὺ εἴχαμε σωθῆ, βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἔννοια ὅτι δὲν θὰ ἔφτανε ἐγκαίρως στὴν Ἴμβρο...

Μὲ μιὰ μικρὴ πυξίδα τῆς τσέπης, ποὺ κάποιος ναύτης ἔτυχε νὰ ἔχη ἀπάνω του, κανονίσαμε τὴν πορεία μας. Ἄϋπνοι, ταλαιπωρημένοι, πεινασμένοι, βρεμμένοι ὡς τὸ κόκκαλο, κωπηλατούσαμε ἐκ περιτροπῆς καὶ κάναμε τέσσερα μίλια τὴν ὥρα. Εὐτυχῶς ἦταν γαλήνη. Εἶχαν περάσει δυὸ ὧρες, ὅταν, μακρυά, διακρίναμε ἕνα πλοῖο. Μ' ἕνα πουκάμισο κι' ἕνα κουπὶ κάναμε μιὰ πρόχειρη σημαία. Μὲ ἀφάνταστη χαρά, ὅταν πλησίασε τὸ πλοῖο, ἀναγνωρίσαμε τὴν Ἀγγλικὴ σημαία. Ἦταν ἡ «Δρυὰς» κι' ἔφερνε σπουδαῖες εἰδήσεις.

Ὁ πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος εἶχε ἀναχωρήσει γιὰ τὴν Κρήτη μαζὺ μ' ἕναν στολίσκο ἀπὸ τορπιλλικά. Ἡ κυβέρνησις τῆς Μεγάλης Βρεττανίας εἶχε ἀνακαλέσει τὶς προηγούμενες διαταγές της στὸν πρεσβευτή της στὴν Κωνσταντινούπολι κι' εἶχε ἀποφασίσει νὰ δράση ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὶς ἄλλες Μεγάλες Δυνάμεις. Ἀντὶ νὰ βομβαρδίσουμε λοιπὸν τὰ Δαρδανέλια, ἔπρεπε νὰ πᾶμε στὴν Κρήτη καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πολεμικά μας στὸν Πειραιᾶ, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν ἐνδεχόμενο ἀποκλεισμό του ἀπὸ τοὺς Τούρκους... Ἂν ὁ ναύαρχος εἶχε φτάσει ἐγκαίρως καὶ ἄρχιζε τὶς ἐχθροπραξίες ἐναντίον τῆς Τουρκίας, θὰ βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Καὶ ποιὸς ξέρει ποιὰ τροπὴ θὰ ἔπαιρναν τὰ πράγματα, ἂν ὁ στόλος τῆς Ἀγγλίας ἐκτελοῦσε τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχε λάβει καὶ ἂν δὲν μᾶς συνέβαινε τὸ ἀτύχημα, ποὺ ἐξιστόρησα παραπάνω...

GILBERT HERON

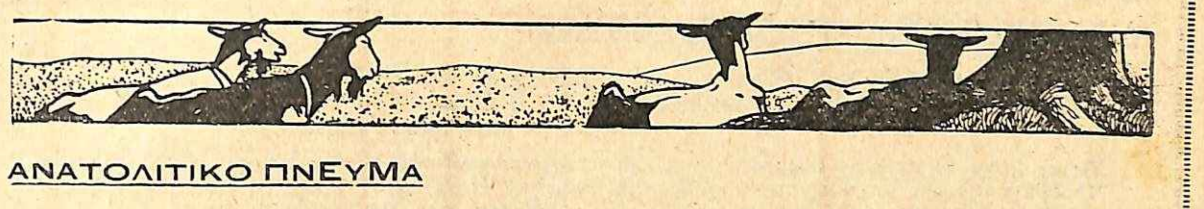

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Ἕνας πλούσιος ἔμπορος εἶχε ἕνα μαῦρο σκλάβο, ἀληθινὸ θησαυρό. Ἤτανε πρόθυμος δουλευτὴς καὶ φρόντιζε πάντα γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κυρίου του. Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς σκλάβος εἶχε ἕνα μόνο ἐλάττωμα, ποὺ θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ τοῦ συχωρεθῆ, μπροστὰ στὰ τόσα σπάνια προσόντα : μιὰ μέρα τὸ χρόνο, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἔλεγε ψέμματα.

Ἐκείνη τὴ χρονιά, ὁ σκλάβος δείχτηκε ἐξαιρετικὰ πρόθυμος στὴ δουλειὰ κι' ὅλοι μακάριζαν τὸν κύριό του, ὅταν ξαφνικά, ἀποφάσισε μιὰ μέρα νὰ πῆ ψέμματα. Μιὰ μέρα τὸ χρόνο, θὰ πῆτε, δὲν πειράζει καὶ τόσο.

Τρέχει λοιπὸν στὴ γυναῖκα τοῦ ἀφέντη του καὶ τῆς λέγει :

—Ξέρεις τί ἔμαθα, κυρά ;

—Λέγε μου γρήγορα, τοῦ εἶπε ἐκείνη ἀνυπόμονη.

—Ὁ ἀφέντης ἀποφάσισε νὰ πάρη κι' ἄλλη γυναῖκα. Ἑτοίμασε μάλιστα καὶ τὴν προῖκα ποὺ θὰ δώση στὰ πεθερικά του. Κύτταξε ὅμως, μὴν ἀκουσθῆ πὼς τἄμαθες ἀπὸ μένα...

Ἡ γυναῖκα ἀρχίζει τὰ κλάμματα καὶ τοὺς στεναγμούς.

Τότε ὁ σκλάβος τῆς λέγει :

—Βρῆκα ὅμως τὸν τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσης νὰ τὸ κάνη αὐτό. Χρειάζονται μάγια. Πάρε αὐτὸ τὸ διαβασμένο ξυράφι καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ τοῦ κόψης τρεῖς τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια του. Τρεῖς μονάχα, οὔτε λιγώτερες, οὔτε περισσότερες.

Τρέχει κατόπιν, βρίσκει τὸν ἀφέντη του, καὶ τοῦ λέγει :

—Σίντι, ξέρεις τὴ συνωμοσία ποὺ ἑτοιμάζεται ἐναντίον σου ;

—Μίλα καλά ! φώναξε ἐξαγριωμένος ὁ ἔμπορος.

—Ναί, ἡ Λαλὰ θὰ σὲ σφάξη ἀπόψε γιὰ νὰ κληρονομήση τὰ πλοῦτη σου.

—Ἀδύνατον ! Ἡ γυναῖκα μου μ' ἀγαπᾶ...

—Ἂν δὲν μὲ πιστεύεις, κάνε πὼς κοιμᾶσαι καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ δῆς....

Πραγματικά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἔμπορος εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ παίρνη ἕνα ξυράφι κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της καὶ ἀθόρυβα νὰ τὸ πλησιάζη στὸ λαιμό του. Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ρίχνεται ἀμέσως ἀπάνω της καὶ τὴν σκοτώνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Ὁ νέγρος τρέχει καὶ λέγει τὸ φονικὸ στὸν πατέρα τῆς σκοτωμένης. Ἔξω φρενῶν ὁ γέρος, ἁρπάζει τὸ γιαταγάνι του καὶ σφάζει τὸ γαμπρό του.

Τότε ὁ σκλάβος τρέχει στὸν πατέρα τοῦ ἀφέντη του καὶ τοῦ λέγει πὼς ὁ συμπέθερός του σκότωσε τὸ γυιό του καὶ τὴ νύφη του. Ἐξαγριωμένος κι' αὐτός, παραμονεύει καὶ σκοτώνει τὸν συμπέθερο.

Τρέχει τότε ὁ νέγρος καὶ βρίσκει τοὺς ἀδελφοὺς τῆς συχωρεμένης τῆς κυρᾶς του καὶ τοὺς λέγει πὼς ὁ πατέρας τοῦ ἀφέντη του σκότωσε τὸ γυιό του, τὴ νύφη του καὶ τὸν πατέρα τους.

Ὥρμησαν τότε ἀγριεμένοι κι' οἱ ἀδελφοί, βρήκανε τὰ τρία πτώματα, κι' ἀφοῦ πρόσταξαν ὅ,τι πρέπει γιὰ τὴν ταφή τους (ὁ Ἀλλὰχ νὰ ἔχη τὶς ψυχές τους στὰ πόδια του), ἔτρεξαν καὶ σκότωσαν τὸ γέρο μὲ τὸν πιὸ μαρτυρικὸ θάνατο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ νέγρος σκλάβος ἤτανε πάλι πολὺ ἐργατικός, πρόθυμος κι' ἀφωσιωμένος στὴ δουλειά του, σωστὸς θησαυρός.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Ὁ ἀρχιαστυνόμος τῆς Βαγδάτης εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν κυκλοφορία στοὺς δρόμους δυὸ ὧρες μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὄργανά του ὅμως, καθὼς ἔκανε τὴν περιπολία του, βρῆκε κατὰ τὰ μεσάνυχτα στὸ δρόμο δυὸ νέους μεθυσμένους. Τὸ λάθος τῶν νέων ἤτανε διπλό : Εἶχαν παραβῆ τὴ διαταγὴ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ τὴ διαταγὴ τοῦ Κορανίου, ποὺ ἀπαγορεύει τὸ κρασὶ στοὺς πιστούς.

—Ποιοὶ εἶσθε σεῖς, τοὺς ρωτᾶ ὁ ἀστυνομικός, ποὺ τολμήσατε νὰ παραβῆτε τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχιαστυνόμου ;

Τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο νέους εἶπε πὼς δὲν ἦσαν τυχαῖοι ἄνθρωποι καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς τιμωρήση, χωρὶς σοβαρὲς συνέπειες.

—Οἱ πιὸ μεγάλοι ἄρχοντες, εἶπε, τρέμουν τὸν πατέρα μου, κι' ὄχι μονάχα γονατίζουν, ἀλλὰ πέφτουν τὰ μπρούμητα μπροστά του. Ἐκεῖνος ὅμως ὅταν τοῦ ἀρέσει, χύνει τὸ αἷμα τους καὶ παίρνει τὰ χρήματά τους, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμᾶ ν' ἀγγίξη μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς του.

—Μένα ὁ πατέρας μου τρέφει ἑκατοντάδες ἀνθρώπους μέσα στὴ χώρα, εἶπε κι' ὁ δεύτερος. Ἡ φωτιὲς εἶνε πάντα ἀναμμένες στὰ πελώρια μαγεριά του, γιὰ νὰ τρώγη ὁ κόσμος ποὺ πεινᾶ.

Ὁ ἀστυνόμος, σὰν τ' ἄκουσε αὐτά, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς θὰ ἦσαν παιδιὰ μεγάλων ἀρχόντων, φοβήθηκε νὰ τοὺς ἐνοχλήση καὶ τοὺς παράτησε, δίνοντάς τους μερικὲς φιλικὲς συμβουλές.

Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ἔμαθε πὼς ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνους ἤτανε γυιὸς ἑνὸς χειρούργου κι' ὁ πατέρας τοῦ δεύτερου εἶχε ἑστιατόριο.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

—Πόσους τρελλοὺς ἔχουμε στὴ Βαγδάτη ; ρώτησε μιὰ μέρα τὸν εὐνοούμενο γελωτοποιό του ὁ χαλίφης Ἀαροὺν Ἄλ Ρασίντ. Θέλω νὰ μοῦ κάνης ἕναν κατάλογο, νὰ τοὺς ξέρω...

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ γελωτοποιός. Ὁ κατάλογος ποὺ μοῦ ζητᾶς θὰ εἶνε πολὺ μακρὺς καὶ θέλει μεγάλο κόπο. Δὲν προτιμᾶς καλύτερα νὰ σοῦ φέρω ἕναν κατάλογο μὲ τοὺς γνωστικούς ; Θὰ κουραστῶ πολὺ λιγώτερο.

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

Ὁ Μαρούφ εἶνε πολὺ ἀδιάκριτος. Τὴν ὥρα ποὺ κάποιος φίλος του ἔγραφε ἕνα γράμμα, αὐτὸς ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ τὸ διάβαζε μὲ μεγάλη περιέργεια.

Ὁ ἄλλος τὸν κατάλαβε, καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώση ἕνα καλὸ μάθημα, γράφει :

«Θὰ σοὔλεγα κι' ἄλλα πολλά, ἂν δὲν στεκότανε ἀπὸ πάνω μου κάποιος ἀδιάκριτος καὶ ἀνάγωγος, ποὺ διαβάζει ὅσα σοῦ γράφω».

—Σοῦ ὁρκίζομαι ! φώναξε τότε ὁ Μαρούφ. Οὔτε κύτταξα κἂν τί ἔγραφες !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΟΓΡΑΦΩΝ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗΣ

Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρῶται ἐφευρέται της. Ὁ «ταχυγράφος» τοῦ Πέτρο Κόντι. Ὁ Σελεστῖνο Γκάλλι κι' ὁ «δυνατογράφος» του. Ἡ ἐξαντλητικὲς μελέτες τοῦ Γκιουζέππε Ραβίτσα. Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη δαχτυλογράφος. Ἡ γραφομηχανὴ κι' ἡ ἀπιστίες τῆς Ἐλεωνόρας Μπαστιανίνι, κτλ.

Η δακτυλογράφος εἶνε σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ στόλισμα τῶν τραπεζῶν, τῶν ὑπουργείων, τῶν ἰδιωτικῶν γραφείων καὶ τῶν καταστημάτων. Εἶν' ὅλες τους χαριτωμένες. Ντύνονται πάντοτε μὲ κομψότητα, μακιγιάρονται ἀριστοτεχνικὰ κι' ὅταν γράφουν στὴ μηχανή τους νομίζει κανεὶς ὅτι συνθέτουν στὸ πιάνο τὶς πιὸ παθητικὲς μελωδίες. Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ ἄσχημη δακτυλογράφος. Ἡ γραφομηχανὴ εἶνε...φέουδο τῶν ὤμορφων κοριτσιῶν. Καὶ πολὺ σωστά. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἀνεχθῆ μιὰ ἄσχημη γυναῖκα νὰ κάθεται ὅλη τὴ μέρα ἀπέναντί του; Ἀσφαλῶς κανείς. Γι' αὐτὸ ὅπου νὰ γυρίσετε, σ' ὅποιο γραφεῖο καὶ νὰ πᾶτε, θὰ δῆτε ἕνα χαριτωμένο κεφαλάκι ξανθὸ ἢ μελαχροινὸ νὰ σκύβη μὲ σοφὴ τέχνη πάνω ἀπὸ τὰ πλῆκτρα καὶ νὰ γράφη μὲ χάρι τὰ πιὸ ξηρὰ καὶ τὰ πιὸ ἀνιαρὰ ἔγγραφα !

Ποιὸς εἶν' ὅμως ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔβαλε.. στὰ βάσανα τὶς δακτυλογράφους; Ὅπως κάθε μηχάνημα, ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία της. Δὲν ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Εἶνε ἀποτέλεσμα μελέτης καὶ προσπαθειῶν πολλῶν χρόνων. Ὅπως τ' ὄνομα τοῦ Ἔδισον καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κροῦτο εἶνε συνδεδεμένο μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων καὶ τ' ὄνομα πάλι τοῦ Τσάϊς καὶ τοῦ Ἰγνάτιου Πόρρο μὲ τὴν κατασκευὴ τῶν φακῶν. Ὅπως ὁ Ἀμερικανὸς Γκράχαμ Μπὲλ κι' ὁ Ἀντώνιος Μοῦκι εἶνε γνωστοὶ γιὰ τὴν τελειοποίησι τοῦ τηλεφώνου, ἔτσι καὶ ἡ γραφομηχανὴ ἔχει τόν... πατέρα της !

Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ λοιπὸν στὴν Ἀμερικὴ πανηγυρίστηκε μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια ἡ ἑξηκονταετηρίδα της. Ἀπὸ τοὺς λόγους δὲ τῶν διαφόρων βιομηχάνων καὶ τοὺς διαφημιστάς τους μαθαίνουμε ὅτι στὸν Νέον Κόσμο οἱ πρῶτοι ποὺ κατώρθωσαν νὰ φτιάξουν μιὰ γραφομηχανὴ ἦταν οἱ μίστερς Σχόλς, Σουλὶ καὶ Κλάϊντ. Ἔπειτα τοὺς μιμήθηκαν ἕνα σωρὸ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι τροποποίησαν τὰ σχέδιά τους καὶ παρουσίασαν διαφόρους τύπους γραφομηχανῶν. Ἡ πρῶτες ὅμως προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακάλυψί της ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἀπὸ τὴν ἱστορία της μαθαίνουμε ὅτι τὸ 1823 ὁ Πέτρος Κόντι κατώρθωσε νὰ κατασκευάση ἕναν «Ταχυγράφο», ὁ ὁποῖος μποροῦσε «νὰ γράφη καὶ ν' ἀποτυπώνη τὰ γράμματα ἀπάνω στὸ χαρτί».

Τὸ 1830 πάλι ὁ καθηγητὴς Σελεστῖνο Γκάλλι παρουσίασε σ' ἕνα συμβούλιο τῶν ἐπιστημόνων, στὸ Λονδῖνο, ἕνα παράδοξο μηχάνημα, τὸν «δυνατογράφο» του, ὁ ὁποῖος μ' ἀξιοθαύμαστη ταχύτητα γιὰ κείνη τὴν ἐποχὴ ἔγραφε διάφορες λέξεις. Ἦταν ἕνα μηχάνημα στενογραφίας ποὺ προξένησεν ἐντύπωσι στοὺς Ἄγγλους σοφούς. Ἐπίσης τὸ 1837 ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους Ἰταλοὺς ἀριστοκράτες, ὁ Γκιουζέππε Ραβίτσα τῆς Νοβάρας, γνωστὸς γιὰ τὶς ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς μελέτες του κατασκεύασε ἕνα «μηχάνημα γραφῆς», τὸ ὁποῖο ἦταν πολὺ καλύτερο ἀπ' ὅσα εἶχαν γίνει μέχρι τότε.

* * *

Μὰ ἡ γραφομηχανή, γιὰ νὰ φτάση στὴ σημερινὴ τελειοποίησί της χρειάστηκε παραπολλὰ χρόνια κι' ἕνα πλῆθος ἐφευρετῶν. Ἔτσι τὸ 1885, ὅταν μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ραβίτσα, ἡ μηχανή του ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ κόμητος Αἰμιλίου Μπουιντάν, στὸ Λιβόρνο, ἐκεῖνος τὴν τελειοποίησε καὶ τὴν διέδωσε παντοῦ.

Ὁ ἐκ τῶν ἐφευρετῶν τῆς γραφομηχανῆς Ἰταλὸς Γκιουζέππε Ραβίτσα

Ἡ πρώτη γραφομηχανὴ κατεσκευάσθη γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὴν 1 Σεπτεμβρίου τοῦ 1855 κι' ἀπὸ τότε κατέκτησε τὸν κόσμο. Γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτὸ τὸ μηχάνημα ὁ σοφὸς ἀριστοκράτης, ἐγκατέλειψε τὶς διασκεδάσεις του καὶ τὴν ἐξαιρετικὰ ὤμορφη γυναῖκα του καὶ κλείστηκε στὸ ἐργαστήριό του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν βγῆκε παρὰ μόνο ὅταν κατασκεύασε τὸ πρῶτο μοντέλο της. Ὁ γραμματεύς του διηγεῖται στ' «Ἀπομνημονεύματά» του ὅτι τόσο τὸν ἀπασχολοῦσε αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσι, ὥστε ξεχνοῦσε πολλὲς φορὲς νὰ φάη κι' ὁ γέρο-ὑπηρέτης του, κάθε τόσο τὸν εὕρισκε λιπόθυμο πάνω στὸ τραπέζι τῆς δουλειᾶς του. Αὐτὴ ἡ μηχανὴ μάλιστα ἦταν ἡ αἰτία νὰ πεθάνη ἀπὸ μαρασμὸ ἡ γυναῖκα τοῦ Ραβίτσα, μὴ μπορῶντας νὰ φαντασθῆ ὅτι οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες δὲν μποροῦν ν' ἀσχολοῦνται μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο μὲ τὴ μελέτη τους. Νόμιζε ὅτι τὴν περιφρονοῦσε κι' ὅτι εἶχε κλεισθῆ στὸ ἐργαστήριό του γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀντικρύζη. Μὰ τὸ καταπληκτικώτερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἀκόλουθο περιστατικό. Ὅταν εἶπαν στὸν Γκιουζέππε Ραβίτσα ὅτι ἡ γυναῖκα του πέθανε κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ πάη νὰ τὴν δῆ ἐκεῖνος σηκώθηκε σὰν αὐτόματο πῆγε στὸ δωμάτιό της κ' ἡ πρώτη του ὁμιλία ἦταν γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του:

—Εἶμ' εὐχαριστημένος, τῆς εἶπε. Ἡ μελέτες μου πᾶνε καλά. Ἔτσι θὰ μπορέσω πολὺ γρήγορα νὰ κλάψω τὸν χωρισμό σου !

Κι' ἀλήθεια, ὅταν τέλειωσε τὸ μηχάνημά του, τότε μόνο λυπήθηκε κατάκαρδα γιὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε !

Καθὼς βλέπετε ὁ πατέρας τῆς γραφομηχανῆς θυσίασε τὰ πάντα γιὰ νὰ πετύχη τὴν τελειοποίησί της. Ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴν οἰκογένειά του ποὺ δὲν τοῦ συγχώρησε αὐτὴ τὴν ἀφοσίωσί του στὴ μελέτη. Ἡ πρώτη γραφομηχανὴ λοιπὸν δὲν κατασκευάστηκε τὸ 1874, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ Ἀμερικανοί, ἀλλὰ τὸ 1837.

Οἱ τρεῖς γιάγκηδες βέβαια ἦσαν οἱ πρῶτοι ποὺ βιομηχανοποίησαν τὴν κατασκευή της καὶ τὴν διέδωσαν σ' ὅλο τὸν κόσμο, συμπληρώνοντας τὸν μηχανισμό της. Καὶ τώρα θὰ ἔχετε βέβαια τὴν περιέργεια νὰ μάθετε ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη δακτυλογράφος. Ἔ, λοιπὸν ἦταν ἐξ ἴσου χαριτωμένη σὰν τὶς σημερινὲς συναδέλφους της ! Ἦταν ἡ ὤμορφη βαρώνη Ἐλισάβετ Κλάϊνκοστρόεμ, ἡ ὁποία τὴ μέρα τοῦ γάμου της τὸ 1862 ἔλαβε ἕνα παράξενο καὶ σπάνιο δῶρο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ διασκεδάζη. Αὐτὸ τὸ δῶρο ἦταν μιὰ γραφομηχανή! Καθὼς δὲ ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἡ ὤμορφη βαρώνη εὐχαριστιόταν τόσο πολὺ μὲ τὸ παράδοξο μηχάνημα, ὥστε ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ γράφη γράμματα στὶς φίλες της. Ἦταν μιὰ ἐργατικὴ δακτυλογράφος !

Τὰ παληὰ χρόνια ὡστόσο ἡ γραφομηχανὴ ἦταν κι' ἕνα ἀσφαλὲς μέσο γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους οἱ ἐρωτευμένοι, χωρὶς νὰ ὑπάρχη φόβος ν' ἀνακαλυφθοῦν ἀπὸ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τους. Πρὸ πάντων ἡ γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦσαν τὶς περιπέτειες πλήρωναν μυθώδη ποσὰ γιὰ τὴν ἀπόκτησί της. Ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα γλύτωναν τὰ σκάνδαλα καὶ τὴν τιμωρία ποὺ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν πάρα πολὺ αὐστηρή. Ὁρίστε ἕνα τέτοιο παράδειγμα.

Στὴ Ρώμη, τὸ 1890, ἦταν γνωστὴ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὠμορφιά της ἡ Ἐλεονώρα Μπαστιανίνι, ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ πλουσίους ἀριστοκράτες, τοῦ Πάολο Μπαστιανίνι. Ὁ σύζυγός της ὅμως ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης κι' ὅσο αὐτὴ ἦταν ὤμορφη τόσο ἐκεῖνος ἦταν ἄσχημος καὶ κακοφτιαγμένος.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν πόσο μαρτυρικὴ ἦταν ἡ ζωή της καὶ τί βασανιστήρια ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ζηλιάρη σύζυγό της. Δὲν τολμοῦσε νὰ κάνη ἕνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρό της χωρὶς ν' ἀντικρύση τὸ σατανικὸ πρόσωπο ἑνὸς κατασκόπου, ὁ ὁποῖος τὴν παρακολουθοῦσε κι' ἔδινε λεπτομερῆ ἀναφορὰ κάθε βράδυ στὸν δήμιό της. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἡ Ἐλεωνόρα ἔκανε τὴ γνωριμία ἑνὸς ἐξαιρετικὰ ὤμορφου νέου καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀγαπήση παράφορα. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχαν ἄρχισαν ν' ἀλληλογραφοῦν κρυφὰ καὶ νὰ συναντῶνται. Μὰ ἡ εὐτυχία τους δὲν κράτησε πολὺν καιρό. Ὁ Μπαστιανίνι δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῆ αὐτὴ τὴ γνωριμία τῆς γυναικός του καὶ θέλησε νὰ τὴν διαπομπεύση. Μιὰ μέρα λοιπὸν τρελλὸς ἀπὸ τὴ ζήλεια του μπῆκε στὸ δωμάτιό της, ἔσπασε τὰ συρτάρια τοῦ μικροῦ γραφείου της καὶ πῆρε ἕνα σωρὸ ἐρωτικὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα κατέθεσε στὸ δικαστήριο ζητῶντας τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τῆς γυναικός του. Αὐτὰ τὰ γράμματα ὅμως ἦσαν γραμμένα μὲ γραφομηχανὴ καὶ δὲν ἀνέφεραν καθόλου τ' ὄνομά της. Οἱ δικασταὶ ἄρχισαν ν' ἀμφιβάλουν γιὰ τὴν ἐνοχή της, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο ὁ Μπαστιανίνι καὶ δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι αὐτὰ τὰ γράμματα ἦσαν δικά του κι' ὅτι ἦσαν γραμμένα γιὰ μιὰ παληὰ φίλη του.

—Καὶ πῶς βρέθηκαν στὰ χέρια τῆς κ. Μπαστιανίνι; τὸν ρώτησαν περίεργοι οἱ δικασταί.

—Τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ τὰ φυλάξη. Ἄλλωστε ὁρίστε καὶ τὰ γράμματα τῆς φίλης μου. Καὶ τοὺς ἔδωσε πάλι μιὰ δέσμη δακτυλογραφημένων γραμμάτων. Ἐσκόπευα νὰ τῆς τὰ δώσω κι' αὐτὰ τοὺς εἶπε γιατὶ φοβόμουν μήπως μοῦ τὰ κλέψουν κι' ἐκτεθῆ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀναφέρουν. Εἶνε μιὰ παληὰ ἱστορία ποὺ ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ λυπηθῶ νὰ καταστρέψω τὶς ἀναμνήσεις της καὶ παρ' ὀλίγο νὰ ἐκθέσω τὴν κ. Μπαστιανίνι.

Οἱ δικασταὶ μὴ βρίσκοντας κανένα ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο ἀθώωσαν τὴν ὤμορφη Ἰταλίδα καί... τιμώρησαν παραδειγματικὰ τὸ σύζυγό της ποὺ ἀπὸ τὴν ζήλεια του, θέλησε νὰ διασύρη τὴν ὑπόληψί της.

Βλέπετε λοιπὸν πόσο χρήσιμη ἦταν κι' ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀκόμη ἡ γραφομηχανή. Σήμερα καθὼς σᾶς ἀναφέραμε ἔχει διαδοθῆ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ταχτικὰ δὲ γίνονται διάφοροι διαγωνισμοὶ γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς καλύτερης καὶ τῆς πιὸ ὤμορφης δαχτυλογράφου. Ἂν δὲ πιστέψουμε τοὺς Ἀμερικανούς, ἡ χαριτωμένες δαχτυλογράφοι ἔχουν ἐξαιρετικὴ τύχη. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναφέρουμε παραδείγματα ; Μὰ διαβάστε λοιπὸν τὶς βιογραφίες τῶν διαφόρων «ἀστέρων» ! Θὰ δῆτε ὅτι ἡ περισσότερες ἄρχισαν τὴν καρριέρα τους ὡς δαχτυλογράφοι !

ΜΑΡΙΟ ΝΤΟΡΑΤΟ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΝΤΕ ΚΕΫΖΕΡ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΑΝ καὶ τὸ τραπέζι μας δὲν ἦτανε τόσο κατάλληλο γιὰ νέα κορίτσια, παρεκάλεσα τὸν ἀγαπητό μας φίλο τὸν κ. Λοσσὼ νὰ μᾶς φέρη καὶ τὴν Ζαννίν, ποὺ ἦτανε τόσο χαριτωμένη, τόσο κομψή, ἀλλὰ καὶ τόσο φρόνιμη καὶ λογικὴ ἂν καὶ μόλις δώδεκα χρόνων. Θάβρισκα ἐγὼ τὸν τρόπο νὰ μὴ στενοχωρεθῆ διόλου ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους, χωρὶς συντροφιὰ ἀνάλογη μὲ τὴν ἡλικία της.

Τίποτε ἀπ' τοὺς τρόπους της, ἀπὸ τὰ καμώματά της, ἀπὸ τὴν ὁμιλία της, τίποτε ἀπολύτως δὲν φανέρωνε πειὰ τὸ μισοάγριο ἐκεῖνο κοριτσάκι, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ὁ θετὸς πατέρας της πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ κάτι ὕποπτους νομάδες, ἀνάμεσα στὴ Δαμασκὸ καὶ στὸ Ἔς-Σάλτ, κατὰ τὸ τελευταῖο μας ταξεῖδι μὲ τὸ καραβάνι, καθὼς πηγαίναμε στὴν Ἰερουσαλήμ. Μονάχα κάθε φορὰ ποὺ ἀντικρύζω τὰ ὁλόφωτα μεγάλα καὶ τόσο ἐκφραστικὰ μάτια τῆς Ζαννίν, ξαναγυρίζω ὀχτὼ χρόνια πίσω: ξαναβλέπω τὸ ἄγριο γεροντοπαλλήκαρο, τὸν κ. Λοσσώ, νὰ συμπαθῆ ξαφνικὰ τὸ μισόγυμνο ἐκεῖνο παιδάκι τῶν Ἀράπηδων, ποὺ ἦτανε λιγώτερο καθαρὸ καὶ πολὺ λιγώτερο πολιτισμένο ἀπ' τὸ λυκόσκυλό του καὶ ν' ἀποφασίζη νὰ τὸ υἱοθετήση «γιὰ νὰ ἰδῆ τί θ' ἀπογίνη»...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπόν, ὁ κ. Λοσσὼ μᾶς ἔφερε καὶ τὴν Ζαννὶν στὸ τραπέζι. Ἡ μικρούλα εἶχε μαζύ της τὰ τετράδια τῆς ζωγραφικῆς της καὶ χωρὶς καμμιὰ ψεύτικη μετριοφροσύνη ἀλλὰ καὶ χωρὶς περηφάνεια, μὲ τὸ γλυκό της ἤρεμο χαμόγελο, μᾶς ἔδειξε τὰ χαριτωμένα, ἔργα, τρεῖς ὑδατογραφίες, γεμᾶτες ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον. Κάποια κυρία τῆς ζήτησε νὰ παίξη στὸ πιάνο ἕνα ἀλλέγκρο τοῦ Μπετόβεν. Ἡ μικρούλα τῆς ἔκανε μιὰ θαυμασία ὑπόκλισι καὶ τῆς ἀπάντησε:

—Ἂν δὲν σᾶς πειράζει, κυρία θὰ προτιμοῦσα νὰ σᾶς παίξω Μπάχ.

—Μπάχ ! εἶπε μὲ ἀπορία ἡ κυρία ἐκείνη. Μὰ ἐσὺ ἔγινες σωστὴ καλλιτέχνις !

—Ὄχι ! Προσπαθῶ μονάχα νὰ εἶμαι καλὴ στὰ μαθήματά μου. Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ ἡ μουσική...

Μιλοῦσε μ' ἕναν τόνο βαθὺ καὶ τὸ πρόσωπό της ἔμενε σοβαρό, δὲν εἶχε διόλου τὴν συνηθισμένη ἔκφρασι τῶν παιδιῶν τῆς ἡλικίας της. Κάποια βαθειὰ ὀνειροπόλησι ἔδινε μιὰ παράξενη λάμψι στὰ μάτια της.

Ἡ «Σπουδὴ» τοῦ Μπὰχ ποὺ μᾶς ἔπαιξε, μᾶς φανέρωσε μιὰ σπάνια μουσικὴ ἀντίληψι. Ὡρισμένως ὁ κ. Λοσσὼ θἄπρεπε νὰ εἶνε κατενθουσιασμένος μαζύ της. Ἀφοῦ τέλειωσε τὸ κομμάτι της ἡ Ζαννὶν ἦρθε κοντά μου καί, σχεδὸν κρυφά, μὲ παρεκάλεσε:

—Κυρία Παυλίνα, μοῦ εἶχες κάποτε ὑποσχεθῆ νὰ μοῦ δείξης τὰ λευκώματά σου μὲ τὰ τοπεῖα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Νορβηγίας. Θὰ μποροῦσα νὰ τὰ ἰδῶ σήμερα;

— Βεβαιότατα, τῆς ἀπάντησα. Θὰ τὰ βρῆς στὸ μπουντουάρ μου, Ζαννίν. Πᾶμε καλύτερα μαζύ, νὰ σοῦ τὰ δώσω καὶ κατεβαίνω.

Ἦταν εὐτυχισμένη ἡ μικρούλα, ὅταν τῆς παράδωσα τὰ χοντρὰ βιβλία μὲ τὶς ὡραῖες πολύχρωμες ζωγραφιὲς τῶν μαγεμμένων ἐκείνων τόπων. Τὴν ἄφησα στὴν εὐχάριστη αὐτὴν ἀπασχόλησι καὶ κατέβηκα πάλι κοντὰ στοὺς καλεσμένους μας. Ὅλοι μιλοῦσαν μὲ τὸν μεγαλείτερο ἐνθουσιασμὸ καὶ συνέχαιραν τὸν εὐτυχισμένο θετὸ πατέρα τῆς μικρῆς. Ὁ κ. Λοσσὼ ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια. Ἡ Ζαννὶν ἔγινε πολὺ καλύτερη ἀπὸ ὅ,τι μποροῦσε νὰ ἐλπίση, νὰ ποθήση κι' ὁ ἴδιος.

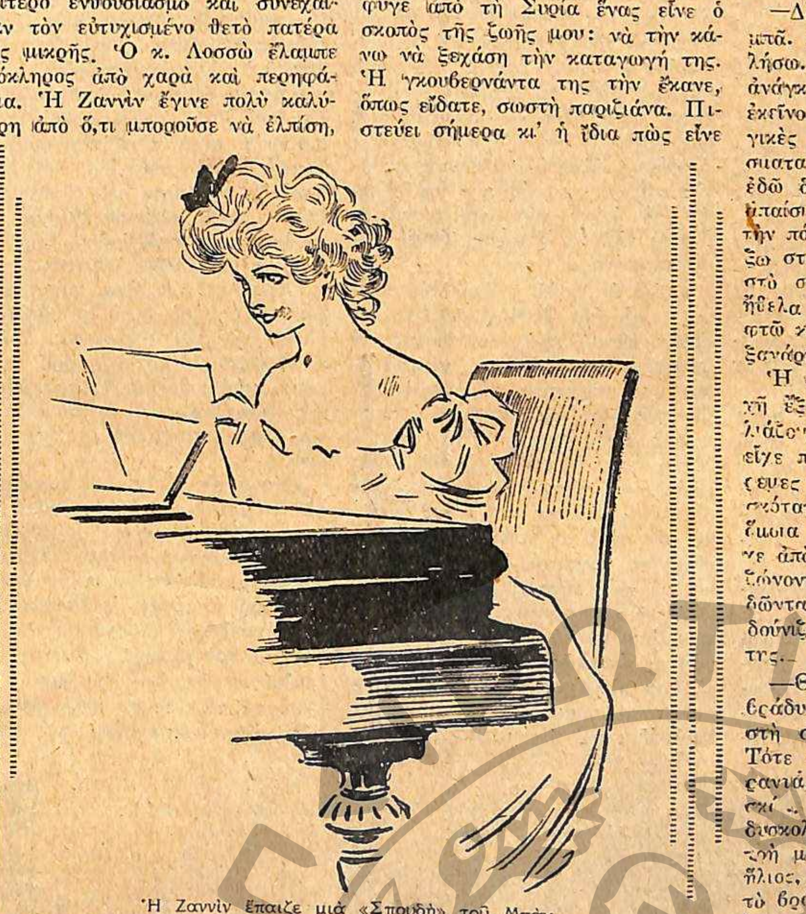
Ἡ Ζαννὶν ἔπαιζε μιὰ «Σπουδὴ» τοῦ Μπὰχ

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ πιστέψη πὼς αὐτὸ τὸ χαριτωμένο καὶ τόσο ἔξυπνο κοριτσάκι γεννήθηκε μέσα στὴν ἔρημο ! εἶπε μιὰ κυρία.

—Καὶ πὼς ἦτανε μουσουλμάνα! πρόσθεσε μιὰ ἄλλη, πολὺ θρήσκα.

Ὁ Λοσσὼ ἀπάντησε γελῶντας:

—Καὶ κάτι ἀκόμη, κυρίες μου ! Ποιὸς μπορεῖ νὰ πιστέψη πώς, πρὶν μὲ γνωρίση ἡ Ζαννὶν δὲν εἶχε πλυθῆ οὔτε μιὰ φορὰ στὴ ζωή της καὶ τὰ μαλλιά της ἦσαν μιὰ ἀκάθαρτη καὶ πολὺ ὕποπτη μᾶζα !...

— Πῶς τὴν ἔλεγαν στὸν τόπο της ;

—Φατμέ... Ἡ γάμπες της ἦσαν μαῦρες, σὰν τὰ πόδια τῶν ἀραπάδων, τῶν νέων. Ἕνα κουρέλλι ἀπάνω της τὴν ἄφηνε μισόγυμνη, στὴ βροχὴ καὶ στὸ κρύο καὶ σπάνια εἶχε ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ νὰ φάη...

—Τὴν θυμᾶται ὅλη αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα ;

—Καθόλου... Ὡς τὴ μέρα ποὺ τὴν πῆρα δὲν εἶχε γνωρίσει τίποτε, ποὺ νὰ τὴν εὐχαρίστησε, τίποτε τὸ καλό, τὸ γλυκύ, δὲν εἶχε τίποτε στὴν κατοχή της ποὺ νὰ τῆς προξενῆ τὴν παραμικρότερη εὐχαρίστησι, δὲν ἔπαιξε ποτέ της, ὅπως ὅλα τὰ δικά μας τὰ παιδάκια.. Εἶχε συνηθίσει στὴν πεῖνα, στὸ κρύο, ἴσως καὶ στὸ ξύλο...Τέτοια ζωὴ τὴν ξεχνᾶ κανεὶς εὔκολα, θέλει νὰ τὴν ξεχάση, ὅταν εἶνε εὐτυχισμένος ! Κι' ἔπειτα, ἦτανε τόσο μικρὴ ! Μόλις τεσσάρων ἐτῶν !

—Τῆς μιλᾶτε καμμιὰ φορὰ γιὰ τὸ παρελθόν της ;

—Ποτέ ! Ἀπὸ τὴ μέρα, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Συρία ἕνας εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου: νὰ τὴν κάνω νὰ ξεχάση τὴν καταγωγή της. Ἡ γκουβερνάντα της τὴν ἔκανε, ὅπως εἴδατε, σωστὴ παριζιάνα. Πιστεύει σήμερα κι' ἡ ἴδια πὼς εἶνε Γαλλίδα, πὼς εἶνε κόρη μου, πραγματική. Προσέχω ἀκόμη καὶ τὰ βιβλία ποὺ διαβάζει. Φροντίζω νὰ μὴν πέση ποτὲ στὰ χέρια της κάτι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φέρη στὸ νοῦ της μιὰν εἰκόνα ἀπ' τὸν παληό της τόπο ἢ νὰ ζωογονήση ἴσως κάποια σπίθα μέσα στὸ μνημονικό της. Εἶμαι βέβαιος πὼς τάχη ξεχάση ὅλα ὁλότελα, ἀφοῦ δὲν μοῦ μιλεῖ ποτέ της γιὰ τὴν Ἀνατολή. Ὅλα χάθηκαν μέσα στὴ γοητεία, στὴν εὐτυχία τῆς σημερινῆς ζωῆς της.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγή, ξαναεῖπε:

—Εἶνε σωστὴ Παριζιάνα !

Ὅλοι μείνανε σύμφωνοι μὲ τὰ λόγια του.

Ἐντωμεταξὺ τὸ τραπέζι ἑτοιμάστηκε καὶ πῆγα νὰ κατεβάσω τὸ κοριτσάκι ἀπὸ πάνω. Τὰ λευκώματα ἦσαν βέβαια ἀνοιχτὰ πάνω στὸ τραπέζι, βρῆκα ὅμως τὴν Ζαννίν, ὄρθια, νὰ κυττάζη μὲ πάθος μιὰν ἀκουαρέλλα μὲ θερμά, ζωηρὰ χρώματα, ποὺ παρίστανε τὶς κολῶνες τῶν ἐρειπίων τοῦ Μπᾶ-Ἀλμπὲκ μὲ φόντο τὸν ὁλογάλανο οὐρανὸ καὶ τὶς πυρόχρωμες κορυφὲς τοῦ Ἀντιλιβάνου.

Μὲ εἶδε. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν πιὸ ζωηρά.

—Ἡ χώρα τοῦ ἥλιου! μοῦ φώναξε μὲ ἔκστασιν.

Ἀνατρίχιασα καὶ ψιθύρισα:

—Πῶς ;... Ὥστε θυμᾶσαι ἀκόμη ;...

—Ὁ ἥλιος ! ξανάειπε ἡ μικρὴ σὰν μὲ παράπονο. Νομίζετε λοιπὸν κυρία Παυλίνα, πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ λησμονήση τὸν Ἥλιο ; ..

— Καὶ ὅμως δὲν εἶπες τίποτε, ποτέ !!

—Δὲν θέλω νὰ λυπήσω τὸν μπαμπᾶ. Σὲ σᾶς ὅμως μπορῶ νὰ μιλήσω... Ἄχ ! ἂν ξέρατε πόσο ἔχω ἀνάγκη νὰ θυμοῦμαι τὸν ἥλιο, ὅλο ἐκεῖνο τὸ φῶς, τὸ φέγγος, τὶς μαγικὲς ἀνταύγειες καὶ τὰ παιγνιδίσματα τῶν ἀχτίνων. τὶς μέρες ποὺ ἐδῶ ὅλο βρέχει, τὶς μέρες ποὺ ἡ ὑπαίσια ὀμίχλη σκεπάζει ὁλόκληρη τὴν πόλι κι' ὅλα γίνονται γκρίζα ἔξω στοὺς δρόμους καὶ μαῦρα μέσα στὸ σπίτι ! Κεῖνες τὶς μέρες θὰ ἤθελα νὰ μείνω ἀκίνητη, νὰ κρυφτῶ κάπου, νὰ ξεχαστῶ, ὥσπου νὰ ξανάρθη ὁ ἥλιος, τὸ φῶς, ἡ χαρά !

Ἡ φωνή της ἀνέβαινε μὲ συνεχῆ ἔξαψι καὶ χειρονομοῦσε ἀγκαλιάζοντας τὸ ἄπειρο γαλάζιο. Δὲν εἶχε πειὰ τὶς συνηθισμένες της ἤρεμες κι' ἁπαλὲς χειρονομίες. Βρισκότανε ὀχτὼ χρόνια πίσω, ἦταν ὅμοια πάλι, ὅπως τότε, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ πίσω μας στὴ Συρία, ξερριζώνοντας κάποιο ἄγριο φυτὸ ἢ πηδῶντας τὰ χαντάκια καθὼς κουδούνιζαν τὰ μπρούντζινα βραχιόλια της.

—Θυμᾶστε, κυρία Παυλίνα : Τὰ βράδυα, ποὺ στεκόμουν μπροστὰ στὴ σκηνή, πλάϊ στὴ φωτιά ;.. Τότε ποὺ σταματήσαμε στὸ Μπαρανιά, πρὶν φτάσουμε στὴ Δαμασκό.. Κουβαλοῦσα τὰ ψωμιὰ μὲ δυσκολία καὶ φαινόμουν τόσο χοντρὴ μὲ τὴ σακκούλα μου... Κι' ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος ! Ἀπ' τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ, ἥλιος παντοῦ, πάντα ἥλιος, φῶς, χαρά ! Πάνω στοὺς βράχους, στὶς ταράτσες, στὰ σπίτια, στὸ δρόμο, πάνω στὴν ἄμμο !..

—Δὲν ξέχασες τίποτε !...

—Ὢ ! Τίποτε ! Τίποτε !... Ὅταν θἄρθῆτε σπίτι μας, θὰ σοῦ δείξω ἕνα κουτὶ ποὺ ἔχω κρυμμένο. Δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ τὄβρη. Ἔχω φυλάξει κεῖ μέσα τὸ σκουλαρίκι μου, τὸ ἄλλαζα κάθε τόσο ἀπ' τὸ ἕνα αὐτὶ στὸ ἄλλο, γιατὶ εἶχα ἕνα μονάχα, ἔχω καὶ τὰ ροῦχα μου, καὶ τὰ σαντάλια μου τὰ σκισμένα καὶ τὰ ὡραῖα μου τὰ βραχιόλια...

—Μὰ ἦσαν μπρούντζινα τὰ βραχιόλα ἐκεῖνα, Ζαννίν..

— Ἦσαν ὁλόχρυσα, Παυλίνα, ὁλόχρυσα τότε, ἀφοῦ τὰ χάϊδευε μ' ὅλη τὴ λάμψι του ὁ ἥλιος !

Μᾶς φώναξαν κάτω. Φίλησα τὸ κοριτσάκι κι' ὅταν μπήκαμε στὸ σαλόνι, ἄκουσα πάλι τὸν θετό του πατέρα, ποὺ ἔλεγε ἀκόμη :

—Εἶνε ἀληθινὴ Παριζιάνα ! Ὁ ἐφιάλτης ἔσβησε, χάθηκε γιὰ πάντα !..

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΚΗΔΕΙΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΡΚΕΤΕΣ φορὲς ἐγράψαμε γιὰ τὶς φρικιαστικὲς ἀνθρωποθυσίες ποὺ συνέβαιναν, σύμφωνα μὲ τὰ παλαιά τους ἔθιμα, στὶς κηδεῖες τῶν Ἰνδῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ὅμως, μὲ διαδοχικοὺς αὐστηροτάτους νόμους, κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψη σχεδὸν τὸ βάρβαρο αὐτὸ ἔθιμο στὶς Ἰνδίες. Πρὸ ἀρκετῶν χρόνων ἐν τούτοις, καὶ γιὰ λόγους πολιτικούς, ὄχι μόνον τὸ ἀνεχόταν. ἀλλὰ κι' ἐπέτρεπε τὴν ἐκπλήρωσί του ἀνενόχλητα καὶ μπροστὰ στοὺς ἐπισήμους διοικητὰς καὶ ὑπαλλήλους της!

Ἡ ἀκόλουθη ἐπίσημη ἔκθεσις τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ τῆς Λαχώρης περιγράφει τὴ μεγαλοπρεπῆ ὅσο κι' ἀνατριχιαστικὴ κηδεία τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Λαχώρης. Εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος της, γραφικωτάτη, βρίσκεται στὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴ μεταφράζουμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας:

«Κατὰ τὴν νύκτα τῆς **27 πρὸς** τὴν 28 Ἰουνίου 1839, ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Λαχούρης, ἀγωνιῶν ἀπὸ τῆς 24ης Ἰουνίου, παρέδωκε πλέον τὸν τελευταῖον στεναγμὸν καὶ τὴν ψυχήν του εἰς τὸν Ὕψιστον.

Τὰ συμβούλια τοῦ κράτους ὥρισαν ἀμέσως ὡς βασιλέα τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα τὸν διάδοχον καὶ πρωτότοκον υἱὸν τοῦ μεταστάντος Κουρὰκ - Σίγγ. Πρακτικὸν τῆς ὁρκωμοσίας τοῦ νέου βασιλέως θὰ ὑποβάλλω ἐγκαίρως εἰς τὴν κυβέρνησίν μου πρὸς ἔγκρισιν.

Ἡ Α. Μ. ὁ νέος βασιλεὺς Κουρὰκ - Σὶγγ ἀνέλαβε ἀμέσως τὰ ὑψηλὰ καθήκοντά του, καὶ ὥρισε τὰ τῆς κηδείας τοῦ σεπτοῦ πατρός του. Πολλαὶ ἀπὸ τὰς συζύγους τοῦ χαρεμίου τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως, ζήτησαν τὴν τιμὴ νὰ ἀνεβοῦν στὴν ἐπικήδειο πυρὰ γιὰ νὰ καοῦν μαζὺ μὲ τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου των. Ἡ εὔνοια ὅμως αὐτὴ παρεχωρήθη μονάχα σὲ τέσσερες νόμιμες βασίλισσες, ἐκ βασιλικοῦ ἐπίσης αἵματος καταγόμενες. Συγχρόνως, πολλοὶ ὑπήκοοι παρουσιάστηκαν πρόθυμοι νὰ καοῦν μαζὺ μὲ τὸ πτῶμα τοῦ μονάρχου των, ἀλλὰ ἡ ἄδεια δόθηκε μονάχα σὲ ἑπτὰ εὐνούχους τοῦ χαρεμιοῦ.

»Τὸ ἴδιο αὐτὸ πρωῒ τῆς 28 Ἰουνίου, στὶς 8 ἡ ὥρα, μπρὸς στὰ ἀνάκτορα καὶ στὴ μέση τῆς φαρδειᾶς πλατείας, συσσωρεύθηκε μεγάλη ποσότης εὐφλέκτου κι' εὐώδους ἐρυθροξύλου γιὰ τὴν πυρά. Στὴν κορυφὴ τοῦ σωροῦ, μεταφέρθηκε μὲ μεγαλοπρεπῆ παράταξι καὶ τοποθετήθηκε τὸ πτῶμα τοῦ νεκροῦ βασιλέως. Γύρω του στάθηκαν ἀτάραχες ἡ τέσσερες μελλοθάνατες βασίλισσες, καὶ γύρω ἀπ' αὐτὲς παρατάχτηκαν γονατιστοὶ οἱ 7 πιστοὶ εὐνοῦχοι.

Ἐπάνω στὸ σωρὸ τῶν ἐρυθροξύλων ἔρριξαν οἱ μεγιστᾶνες τῶν ἀνακτόρων πολλὰ σεντόνια, μουσκεμμένα σὲ λάδι, σὲ βούτυρο καὶ σὲ ρητινώδη ἀρώματα, γιὰ νὰ γίνουν πιὸ εὔφλεκτα καὶ γιὰ νὰ εὐωδιάση ἡ πυρά. Γύρω ἀπ' τὸ σωρὸ παρατάχθηκαν οἱ αὐλικοί, οἱ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι — στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ — τοῦ κράτους τῆς Λαχώρης, ὅλος ὁ διαθέσιμος στρατὸς τῆς πρωτευούσης, καὶ πίσω ἀπ' τὴ ζώνη τῶν στρατευμάτων ἄπειρο πλῆθος ὑπηκόων, βουβὸ καὶ συγκινημένο.

»Τότε ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς πλησίασε μὲ ἕνα δαδὶ ἀναμμένο, κι' ἔβαλε φωτιὰ στὰ σεντόνια. Ἡ φλόγες τύλιξαν ἀμέσως, καὶ μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα, τὸν σωρὸ τῶν ἐρυθροξύλων καὶ καπνὸς ἀποπνικτικὸς ξεπετάχτηκε ἀπὸ παντοῦ. Μέσα στὸν καπνὸ αὐτὸ καὶ στὶς φλόγες ἡ τέσσερες γυναῖκες τοῦ βασιλέως ἔμεναν ἀτάραχες καὶ κάηκαν σὲ λίγο, χωρὶς νὰ βγάλουν οὔτε ἕνα βογγητό. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τοὺς εὐνούχους!...

»Ἀφοῦ τὰ πτώματα τοῦ βασιλέως, τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν εὐνούχων κάηκαν ἐντελῶς πειά, εἰδικοὶ τιτλοῦχοι πλησίασαν κρατῶντας χρυσοῦφαντα σακκιά, μισογεμᾶτα μὲ λουλούδια καὶ ἀρώματα. Σκαλίζοντας μὲ σιδερένιες τσιμπίδες τὴν καυτερὴ ἀκόμη στάχτη τῆς πυρᾶς, μάζευαν τὰ μαυρισμένα κόκκαλα τῶν θυμάτων, καὶ τἄρριχναν σ' αὐτοὺς τοὺς σάκκους χωριστὰ γιὰ τὸ κάθε θῦμα.

»Ἕνα μεγαλοπρεπὲς φορεῖο, στολισμένο μὲ χρυσάφι καὶ πολυτίμους λίθους, δέχθηκε τὸν σάκκο μὲ τὰ κόκκαλα τοῦ βασιλέως. Σὲ τέσσερα ἄλλα, λιγώτερο πολύτιμα φορεῖα ἔβαλαν τὰ σακκιὰ τῶν τεσσάρων βασιλισσῶν. Καὶ τέλος, ἕνα μονάχα φορεῖο ἀργυροστόλιστο αὐτό, δέχτηκε τὰ 7 σακκιὰ μὲ τὰ ὀστᾶ τῶν εὐνούχων.

»Μετὰ τέσσερες ἡμέρες, στὶς 2 Ἰουλίου δηλαδὴ καὶ στὶς 5 ἡ ὥρα τῆς χαραυγῆς, ἑτοιμάσθηκε ἡ ἐπικήδειος συνοδεία. Τὴν ἀποτελοῦσαν δυὸ ἴλες λογχοφόρων, ἕνα σύνταγμα πεζικοῦ, δυὸ πυροβολαρχίες καὶ τρεῖς ἀνώτατοι ἱερεῖς. Ἡ συνοδεία αὐτὴ εἶχε τὴν τιμητικὴ ἐντολὴ νὰ πάη στὴν ἱερὴ πόλι Ἀρδουάρδ, χτισμένη στὶς ὄχθες τοῦ ἐπίσης ἱεροῦ ποταμοῦ Γάγγη, γιὰ νὰ ἐνταφιάση στὰ βαθειὰ νερά του τὰ βασιλικὰ ἐκεῖνα λείψανα.

»Στὶς 5 1)2 ἡ ὥρα, καὶ πρὶν ἀκόμη βγῆ ὁ ἥλιος, ἡ συνοδεία ξεκίνησε ἀπ' τὰ ἀνάκτορα, ἐνῶ ἡ πρωτεύουσα ἀντηχοῦσε ἀπὸ πενθίμους κανονιοβολισμοὺς κι' ὁμαδικὲς ἐκπυρσοκροτήσεις τῶν ὅπλων τῶν παρατεταγμένων στρατευμάτων.

»Μπροστὰ πήγαινε τὸ φορεῖο μὲ τὰ ὀστᾶ τοῦ βασιλέως. Δεξιά του περπατοῦσε ὁ Ἰνδὸς πρωθυπουργός, κρατῶντας ἀδαμαντοστόλιστη βεντάγια ἀπὸ φτερὰ παγωνιοῦ κι' ἀριστερὰ ὁ μέγας ἀριθαλαμηπόλος τῶν ἀνακτόρων, κρατῶντας τὰ παράσημα τοῦ νεκροῦ. Ἔπειτα ἀκολουθοῦσαν ἕνα-ἕνα τὰ φορεῖα μὲ τὰ ὀστᾶ τῶν τεσσάρων βασιλισσῶν, ἀσυνόδευτα αὐτά, καὶ τελευταῖο ἐρχόταν τὸ φορεῖο τῶν εὐνούχων, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἕνας ἱπποκόμος κρατοῦσε ἀπ' τὸ χαλινάρι τὸ εὐνοούμενο ἄλογο τοῦ βασιλέως.

»Εἶνε περίεργη ἡ ἱστορία τοῦ ἀλόγου αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀναφέρω στὴν κυβέρνησί μου γιὰ δεῖγμα τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς ἀποθανούσης Μεγαλειότητος. Κατὰ τὸ ἔτος 1829, ἕνας κατάσκοπος πληροφόρησε τὸν βασιλέα ὅτι ὁ ὑποτελής του μαχαραγιᾶς πρίγκηψ Γιὸρ - Μωχαμὲτ - Χὰν εἶχε στὴν Αὐλή του τὸ ἄλογο αὐτό, τὸ ὁποῖο φημιζόταν ὡς τὸ ὡραιότερο τῶν Ἰνδιῶν. Τότε, ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Λαχώρης — μανιώδης φίλιππος — ἀφοῦ προσπάθησε μάταια νὰ πείση τὸν μαχαραγιᾶ, μὲ ἀμύθητα δῶρα, νὰ τοῦ χαρίση τὸ ἄλογο αὐτό, ἐπιχείρησε ἐναντίον του ἀληθινὴ ἐκστρατεία. Ἔστειλε λοιπὸν τὸν ἔμπιστο καὶ ἰταλικῆς καταγωγῆς στρατηγό του Βεντούρα, ἐπὶ κεφαλῆς 10 χιλιάδων στρατοῦ, κατὰ τοῦ μακρυνοῦ κράτους τοῦ μαχαραγιᾶ Γιὸρ - Μωχαμὲτ - Χάν, γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκάση μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στὴν παραχώρησι τοῦ ἀλόγου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο καὶ κατώρθωσε στὰ τελευταῖα !...

Μετὰ τὸ εὐνοούμενο λοιπὸν ἄλογο τοῦ νεκροῦ, ἐρχόταν ὁ νέος βασιλεὺς Κουρὰκ-Σίγγ, περιστοιχισμένος ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Αὐλή του. Οἱ αὐλικοὶ ἦσαν ἀνεβασμένοι ὅλοι τους σὲ πολυτελῆ φορεῖα ἐπάνω στὶς ράχες πελωρίων ἐλεφάντων.

Ὀκτὼ χιλιόμετρα πιὸ ἔξω ἀπ' τὴν πρωτεύουσα, ἡ νεκρικὴ πομπὴ σταμάτησε. Οἱ περισσότεροι τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν μεγιστάνων τοῦ κράτους — στοὺς ὁποίους ὁ βαθμός των δὲν χορηγοῦσε τὸ δικαίωμα νὰ συνοδεύσουν ὥς τὸ τέλος τὴν κηδεία — ἀποχαιρέτησαν γιὰ τελευταία φορὰ τὸν νεκρὸ τοῦ βασιλέως των κι' ἐπέστρεψαν στὴν πόλι. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν, ἡ πομπὴ ξεκίνησε πάλι κ' ὕστερα ἀπὸ 16 ὁλοκλήρων ἡμερῶν πορεία ἔφθασαν στὴν ἱερὴ πόλι Ἀρδουάρδ. Ὅλα τὰ λείψανα τότε, τοποθετήθηκαν στὸν ἐπισημότερο ἀπ' τοὺς πολυαρίθμους ναοὺς τῆς πόλεως, καὶ στρατιὲς ὁλόκληρες Βραχμάνων ἱερέων γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν ἐπὶ πολλὲς ὧρες.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ ἀρχιερεὺς διαβεβαίωσε τὸν βασιλέα Κουρὰκ-Σίγγ, ὅτι οἱ οὐρανοὶ ἄνοιξαν πειὰ τὶς πύλες των γιὰ νὰ μπῆ ἐλεύθερα ἡ ψυχὴ τοῦ σεπτοῦ πατρός του, μαζὺ μὲ τὴν ἀκολουθία της, ἡ Α. Μεγαλειότης ἔγνεψε στὸν αὐλάρχη του τὸ κανονισμένο σημεῖο τοῦ ἐνταφιασμοῦ. Τότε οἱ σάκκοι μὲ τὰ ὀστᾶ μεταφέρθηκαν στὴ γειτονικὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Γάγγη, κι' ὁ βασιλεὺς παίρνοντάς τους ἕναν-ἕνα τοὺς πετοῦσε μὲ κατάνυξι μέσα στὰ νερά.

Ὅταν τελείωσε ἡ ὑστάτη αὐτὴ ἱεροτελεστία, ὁ βασιλεὺς χάρισε στοὺς ἱερεῖς αὐτοὺς ὅλα τὰ φορεῖα τῆς κηδείας, μὲ τὴν ἐξουσιοδότησι νὰ διαλύσουν τὰ πολύτιμα συστατικά των — χρυσάφι βαρυτίμους λίθους κλπ., μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν κατάστολιστα — καὶ νὰ τὰ πουλήσουν πρὸς ὄφελός τους. Ἐπίσης, γιὰ παραπανιστὸ δῶρο, τοὺς χάρισε δυὸ ἐλέφαντας κι' ἄφθονη ποσότητα χρημάτων.

»Ἔπειτα, ὅλη ἡ συνοδεία ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴ Λαχώρη. Ἔφθασε ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος μόνον ὁδοιπορία. Στὸ δρόμο, καὶ σὲ ὅποια πόλι ἢ χωριὸ σταματοῦσαν, ὁ βασιλεὺς μοίραζε γενναιόδωρες ἐλεημοσύνες στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ναούς, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν ἡ εὐχὲς τῶν εὐεργετουμένων τὸ πέταγμα τῆς ψυχῆς τοῦ πατρός του στὸν οὐρανό. Τὸ ποσὸν τῶν ἐλεημοσυνῶν αὐτῶν, σύμφωνα μὲ σχετικὸ ἐπίσημο σημείωμα τοῦ Αὐλάρχου πρὸς τὴν Μεγαλειότητά του, ὑπερέβη τὰ 20 ἑκατομμύρια φράγκα.

Τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ βασιλέως στὴ Λαχώρη, τὴν διαδέχθηκε ἡ προκήρυξις μηνιαίου πένθους, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου σταματοῦν ἡ ἑορτὲς κάθε εἴδους, κ' ἡ περισσότερες δημόσιες ὑπηρεσίες — ὅσες δὲν σχετίζονται μὲ τὴν ἀσφάλεια καὶ μὲ τὴ δικαιοσύνη — ἀργοῦν».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἔκθεσις αὐτή, γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς κηδείας τοῦ βασιλέως. κι' ἀκολουθοῦν κατόπιν ἀρκετὲς ἀκόμη παράγραφοι, σχετικὲς μὲ διοικητικὰ ζητήματα, ποὺ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν...

Εὐτυχῶς — ὅπως καὶ παραπάνω εἴπαμε — ἡ ἀνθρωποθυσίες στὶς Ἰνδίες ἔχουν καταργηθῆ σχεδὸν σήμερα.

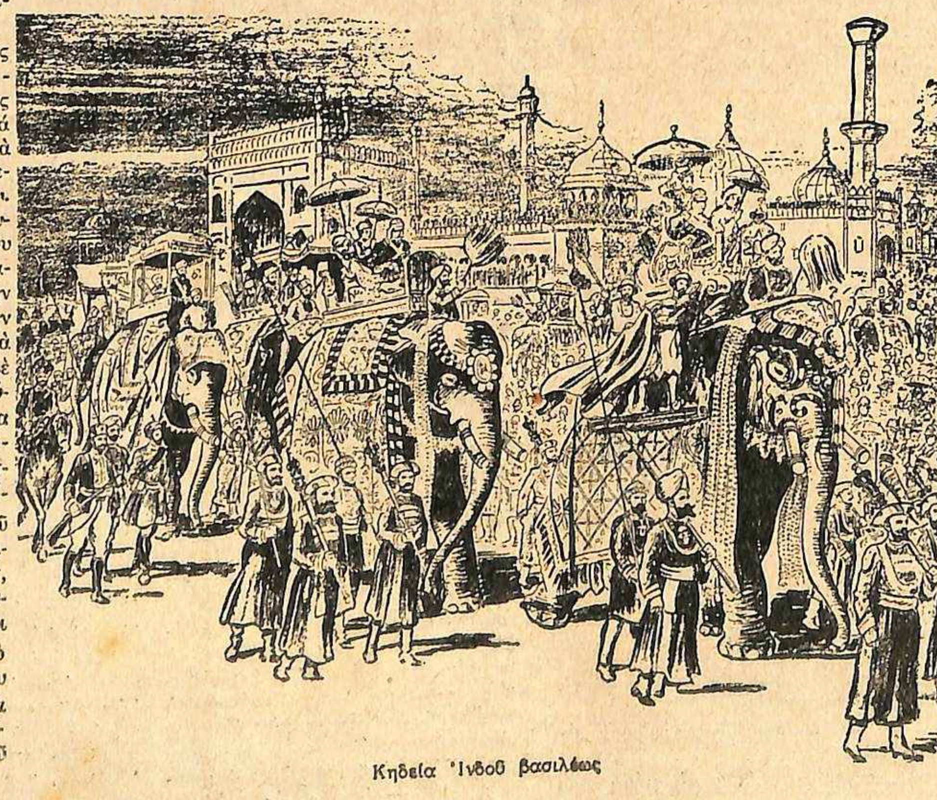

Κηδεία Ἰνδοῦ βασιλέως

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΕΜΠΕΛΙΑ

Δὲν ἔχω κέφι γιὰ δουλειά,
Πάλι μὲ δέρνει τεμπελιὰ
Καὶ κάθομαι στὸ στρῶμα...
Βρίσκω τὸ σῶμα μου βαρὺ
Καὶ ὅλ' ἡ γῆ δὲν μὲ χωρεῖ
Κι' ὁ οὐρανὸς ἀκόμα.

Κακὰ νομίζω τὰ καλὰ
Καὶ βλέπω μιὰ στὰ χαμηλὰ
Καὶ μιὰ κυττῶ ἀπάνω...
Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὸν χαζὸ
Ἂς ἠμποροῦσα νὰ μὴ ζῶ,
Μά... δίχως ν' ἀποθάνω !

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΧΕΙΛΗ ΑΦΙΛΗΤΑ!

Γυναῖκες ποὺ δὲν φιλήθηκαν ποτὲ στὴ ζωή τους. Ἡ ἀφίλητη γυναῖκα τῆς Αὐστρίας. Τί τὴν ἔκανε νὰ μὴ θέλη ποτὲ νὰ φιληθῆ. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔζησε ἐνενῆντα χρόνια καὶ φιλήθηκε μιὰ μόνο φορά. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ φιλήματος τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας. Ἡ διαθήκη ἑνὸς ἐκκεντρικοῦ. Ἀντὶ φιλήματος...χαστοῦκι, κτλ.

ΤΟ πιστεύετε; Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἐξ αἰτίας μερικῶν περιστατικῶν ποὺ τοὺς συνέβησαν, δὲν ἐννοοῦν μὲ κανένα τρόπο νὰ φιληθοῦν. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς — γυναῖκες ἰδίως — ἂν καὶ παντρεμμένες, ὡστόσο δὲν ἐπέτρεψαν στοὺς ἄντρες τους νὰ τὶς φιλήσουν ποτὲ στὸ στόμα.

Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε παρακάτω μερικὰ σχετικὰ παραδείγματα, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

* * *

Στὴ Βιέννη, ζῆ ἀκόμα, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ὀνομαζομένη Ἄννα Μέϊν, ἡ ὁποία σήμερα ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τῆς μαμῆς.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ εἶνε πολὺ σοβαρὴ καὶ ἀξιοπρεπής, ἔχει χωρίσει, ὥς σήμερα, τρεῖς φορές, μὲ τοὺς ἑκάστοτε συζύγους της, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἐκεῖνοι, εἶχαν τὴν ἀπαίτησι νὰ τήν... φιλήσουν... χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸ κατορθώσουν ποτέ.

Ἡ ὑποθέσεις τῶν διαζυγίων της εἶχαν ἐπανειλημμένως ἐκπλήξει τοὺς δικαστὰς καὶ ἡ ἐφημερίδες τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης τῆς εἶχαν ἀπονείμει τὸν τίτλο «ἡ ἀφίλητη γυναῖκα τῆς Αὐστρίας».

Ἰδοὺ τώρα πώς, ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἐκθέτει σ' ἕναν δημοσιογράφο τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς μονομανίας της.

«Ὅταν φοιτοῦσα στὸ Πανεπιστήμιο, ἡ μεγαλείτερη ἀδελφή μου, φοιτήτρια κι' ἐκείνη, ἀγάπησε ἕναν ἐμποροϋπάλληλο μὲ τὸν ὁποῖο ἀρραβωνιάστηκε. Τρεῖς μῆνες ὅμως ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ εὐχάριστο γεγονός, ἡ ἄμοιρη ἀδελφή μου, πέθανε ἀπὸ φυματίωσι.

Οἱ γιατροὶ ἀπέδωσαν τὴν προέλευσι τῆς καταραμένης αὐτῆς ἀρρώστειας στὰ χείλη τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα, ἦταν φυματικός.

Ὁ θάνατός της μὲ λύπησε πολὺ καὶ μ' ἔκανε νὰ καταληφθῶ ἀπὸ ἕναν παράξενο φόβο ὁ ὁποῖος, μὲ τὸν καιρό. ἐξελίχθη σ' ἕνα εἶδος ὑστερισμοῦ.

Ἔτσι, ὁσάκις μοῦ παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία νὰ φιληθῶ, ἀναλογιζόμουνα τὸ πάθημα τῆς μακαρίτισσας τῆς ἀδελφῆς μου καί... τὤβαζα στὰ πόδια τρέχοντας σὰν δαιμονισμένη !...

»Σήμερα εἶμαι 45 χρονῶν, παντρεύτηκα τρεῖς φορὲς καὶ μολαταῦτα τὰ χείλη μου εἶνε ἀφίλητα !... Ὅσους δυσαρέστησα μὲ τὴν συμπεριφορά μου μποροῦν κάλλιστα νὰ βγάλουν τὸ ἄχτι τους ὅταν... πεθάνω. Τὰ χείλη μου τότε θὰ εἶνε στὴν διάθεσι τοῦ καθενός».

Στὸ Λονδῖνο ἐπίσης, πέθανε, ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, μιὰ γρηὰ 90 χρόνων, ἡ ὁποία σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ εἶχε φιληθῆ μόνον μιὰ φορά, ὅταν ἦταν μωρὸ κορίτσι ἀκόμα.

Τὸ πρῶτο καὶ τελευταῖο φιλί, τὸ ὁποῖον δέχθηκαν τὰ χείλη τῆς Καρολίνας Ἄϋνς, — ἔτσι λεγόταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ — ἦταν... ὑψηλῆς περιωπῆς, γιατὶ προερχόταν ἀπὸ τὸν τότε πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, ὁ ὁποῖος τὴν φίλησε σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ παλάτι.

Τὸ πριγκηπικὸ ἐκεῖνο φιλὶ τῆς ἔκανε τέτοιαν ἐντύπωσι, ὥστε ὡρκίστηκε ἀπὸ τότε, νὰ μὴ μολύνει τὰ χείλη της μὲ κανενὸς ἄλλου κοινοῦ θνητοῦ τὸ φιλί. Τὸν ὅρκο της τὸν ἐτήρησε μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ μετὰ τὸ γάμο της !

Ἄδικα ὁ ἀτυχὴς σύζυγός της — ἕνας ἀγαθώτατος εἰσπράκτωρ τῆς ἠλεκτρικῆς ἑταιρείας, δοκίμαζε νὰ παραβιάση δικαιωματικὰ τὰ χείλη τῆς γυναίκας του. Ἡ Καρολίνα δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀφήση νὰ τὴν φιλήση.

Τὰ χείλη της τὰ θεωροῦσε ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα ἐφόσον εἶχαν ἀφήσει ἐπάνω τους τὴν σφραγῖδα, τὰ χείλη τοῦ πρώτου Εὐγενοῦς τῆς Εὐρώπης. Τὸν ὅρκο της τὸν κράτησε ὥς τὸν θάνατό της. Αὐτὸ βεβαίωσε, τοὐλάχιστον, ἄντρας της ὁ ὁποῖος πέθανε, δυὸ χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτήν.

* * *

Σὲ μιὰ ἄλλη παρόμοια περίπτωσι, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδιοτροπίας ἑνὸς πλούσιου θείου. ὑποχρεώθηκαν ἡ τρεῖς ἀνηψιές του ποὺ ἦσαν καὶ ἡ τρεῖς ὡραιότατες, νὰ μείνουν ἀφίλητες σ' ὅλη τους τὴν ζωή.

Ὁ ἐκκεντρικὸς καὶ σκληρόκαρδος αὐτὸς θεῖος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀσκητικὲς ἀρχές, πέθανε σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία, καὶ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας του τὸ κληροδότησε στὶς τρεῖς ἀνηψιές του ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ποτὲ τὰ χείλη τους δὲν θὰ δοκιμάσουν τὴ γλυκύτητα τοῦ φιλήματος.

«Αὐτὴ τὴν βδελυρὰ καὶ ἀηδιαστικὴ πρᾶξι, ἔγραφε στὴν διαθήκη του, ἡ ὁποία φέρνει στοὺς ἀνθρώπους ὅλα τὰ δεινά, ἐννοῶ νὰ τὴν ἀποφύγουν οἱ κληρονόμοι μου. Τὸ δίλημμα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὰ τρία νεαρὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἐργαζόντουσαν ὡς μαννεκὲν σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν στὴν Ὀρλεάνη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Μολαταῦτα ὅμως παντρεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς, δίχως ὥς τώρα νὰ κατορθώσουν οἱ ἄλλοι ἐπιτηρηταὶ τῆς διαθήκης νὰ τὶς συλλάβουν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀγκαλιὰ μὲ τοὺς συζύγους των καὶ νὰ καρπωθοῦν αὐτοὶ τὴν κληρονομία τοῦ πλουσίου θείου, ὅπως ὥριζε ἡ διαθήκη στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι.

* * *

Κάποτε, ἕνας νεαρὸς ἠθοποιός, ὁ ὁποῖος τραγουδοῦσε μ' ἐπιτυχία διάφορες ἰταλικὲς καντσονέττες σὲ ἕνα καμπαρὲ τῆς Μονμάρτρης, ἀγαπήθηκε μὲ πάθος ἀπὸ τὴν κόρη ἑνὸς βιομηχάνου τῆς Ντιζόν, ἀπὸ ἕνα ὡραιότατο καὶ ἄπραγο κορίτσι δεκαεφτὰ χρονῶν.

Τὸ δυσάρεστο ὅμως ἦταν ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της, στὸ πρῶτο κιόλας ραντεβοῦ, θεώρησε λογικὸ νὰ ἐκδικηθῆ στὸ πρόσωπό της, τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει, καὶ τὴν ὁποίαν, ὁ νόστιμος αὐτὸς τραγουδιστής, ἀγαποῦσε τρελλά. Τὴν ὥρα λοιπόν, κατὰ τὴν ὁποίαν κ' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι βρισκόντουσαν στὸ πιὸ τρυφερὸ σημεῖο τῶν ἐρωτικῶν τους ἐκδηλώσεων καὶ ἡ νεαρὴ κοπέλλα, γοητευμένη μαζύ του, ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν φιλήση, δέχτηκε, δίχως νὰ τὸ περιμένη, ἀπὸ τὸν δύστροπο καὶ ἐκδικητικὸ ἐραστή της... ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι !

Ἡ ἐλεεινὴ αὐτὴ συμπεριφορά του, προξένησε τρομερὴ ἀναστάτωσι στὴν ἀθῶα ψυχὴ τοῦ ἐρωτευμένου κοριτσιοῦ. Τὴν ἔπιασαν νευρικὲς κρίσεις καὶ σὲ λίγες μέρες ἀποσύρθηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ἔχοντας τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασι — τὴν ὁποία τήρησε σ' ὅλη τὴν ζωή της — νὰ μὴν φιλήση κανένα ἄνθρωπο σ' ὅλη της τὴν ζωή.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Καὶ ἡ πιὸ δύσπιστη γυναῖκα γίνεται εὔπιστη, ὅταν τὴν κολακεύεις ἢ ὅταν κατηγορεῖς τὶς φιλενάδες της.

* * *

Ἡ καταστροφὴ μπαίνει στὸ νοικοκυριὸ ἀπὸ τὴν πρώτη τρύπα ποὺ θ' ἀφήση ἡ νοικοκυρὰ στὰ ἀσπρόρρουχά της.

* * *

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος δυσπιστεῖ πάντα σὲ τρία πράγματα: στὴν εὔνοια τῶν ἰσχυρῶν, στὰ χάδια τῶν γυναικῶν καὶ στὶς γλυκὲς μέρες τοῦ χειμῶνα.

ΤΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΛΑΝΔΡΥ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Οἱ ἐγκέφαλοι τῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ σύλληψις τοῦ Χάρρυ Πό γουερ. Μιὰ μαρτυρικὴ ἀνάκρισις. Ὁ τυχερὸς γάμος τοῦ Τζὼν Σμίθ, ἀπὸ τὸ Σικάγο. Δυὸ παράδοξοι θάνατοι. Οἱ μαῦροι Δὸν Ζουὰν τῶν ἐργατικῶν συνοικιῶν τῆς Νέας Ὑρρκης. Τὸ τέχνασμα τῆς ἀστυνόμου Ἔδιθ Μάρτελ. Οἱ μολοσσοὶ τοῦ πύργου τοῦ θανάτου. Τὰ φρικώδη ἐγκλήματα ἑνὸς νέου Λανδρύ, κτλ.

ΟΛΟΙ οἱ μεγάλοι ἐγκληματολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ διάφορα ἀνατριχιαστικὰ δράματα ποὺ ἀναστατώνουν τὸν κόσμο, ἐπαναλαμβάνονται κάθε τόσο μὲ τὶς ἴδιες φρικώδεις λεπτομέρειές τους. Ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἡ λαιμητόμος, ἡ ἀγχόνη, τὰ κάτεργα, δὲν τρομοκρατοῦν τοὺς δολοφόνους. Ἀκολουθοῦν τὸ μοιραῖο δρόμο τους χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν στὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτά τους. Ἄλλωστε ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ὅλοι οἱ ἀπαίσιοι δολοφόνοι εἶνε ἀνισόρροποι. Τὸ ἀνθρωπομετρικὸ τμῆμα κάθε ἀστυνομίας ἔχει νὰ ἐπιδείξη μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ἐγκληματικῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν ὁποίων τὰ γύψινα ἐκμαγεῖα ἀποκαλύπτουν πόσο διαφέρουν ἀπὸ τοὺς τίμιους καὶ φιλήσυχους ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ κάθε νέος ἐγκληματίας ἐξετάζεται πάντα ἀπὸ τοὺς ψυχιάτρους καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ζυγίζεται ὁ ἐγκέφαλός του καὶ φυλάγεται σὲ εἰδικὰ γυάλινα δοχεῖα μὲ ἀλκοόλ.

Τελευταίως ἡ σύλληψις τοῦ Χάρρυ Πόγουερ, ἑνὸς τρομεροῦ ἐγκληματίου τῆς Νέας Ὑόρκης, δικαίωσε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ αὐτὴ τὴ θεωρία τῶν ἐγκληματολόγων. Τὰ φρικώδη ἐγκλήματά του εἶχαν ἀναστατώσει τὸν Νέο Κόσμο μὲ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεώς τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ χρειάστηκαν ὅμως τρεῖς μέρες ἐπίμονης κι' ἐξαντλητικῆς ἀνακρίσεως γιὰ νὰ κάνουν τὸν ἀπαίσιο δολοφόνο νὰ τὰ ὁμολογήση. Ἐφήρμοσαν ὅλες τὶς μεθόδους ποὺ τσακίζουν τὰ νεῦρα καὶ παραλύουν τὴ θέλησι.

Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔκλεισαν σ' ἕνα μικρὸ κελλὶ ποὺ οἱ τοῖχοι του ἦταν ὅλο καθρέφτη. Τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ἀντανακλοῦσε σ' αὐτοὺς κι' ἔκανε τὰ μάτια του νὰ ματώνουν ἀπὸ τοὺς πόνους. Συγχρόνως μιὰ βρύσι τοῦ νεροῦ ἔσταζε μονότονα ὧρες ὁλόκληρες προκαλῶντας στὸν κατάδικο ἕνα μεγάλο ἐκνευρισμό. Ὅταν λοιπὸν τὸν ἔβλεπαν ὅτι ἄρχιζε νὰ βγάζη ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ νὰ τρέμη, τὸν μετέφεραν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, τὸν ἔρριχναν σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχιζαν νὰ πίνουν κρασὶ καὶ νὰ τρῶνε ὀρεκτικὰ φαγητά, ποὺ εὐωδίαζαν. Ὁ ἐγκληματίας ποὺ ἦταν νηστικὸς καὶ βασανιζόταν ἀπὸ τὴ δίψα, δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξη σ' αὐτὰ τὰ μαρτύρια, ἔκλαιγε σὰν παιδὶ καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσουν λίγο κρασὶ νὰ βρέξη τὸν λάρυγγά του. Ἦταν ἡ κατάλληλος ὥρα γιὰ τὴν ἀνάκρισι. Οἱ ἀστυνομικοὶ τότε τὸν τριγύριζαν χωρὶς νὰ πάψουν νὰ τρῶνε πλησίαζαν τὰ μοῦτρα τους στὸ πρόσωπό του καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἄρχιζαν νὰ τοῦ κάνουν, ξαφνικά, ἕνα πλῆθος ἀπροόπτων ἐρωτήσεων. Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ προσπαθοῦσε νὰ ξεγλυστρήση ἀπὸ τὶς παγίδες ποὺ τοῦ ἔστηναν, ἐνῶ ἀνάσαινε μὲ κόπο ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. Κρύος ἱδρὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ χλωμὸ μέτωπό του καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἔκφρασι τρελλοῦ. Γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήση τὰ ἐγκλήματά του δάγκωνε τὴ γλῶσσα του, ἔσφιγγε μὲ νευρικότητα τὰ δόντια του καὶ μούγκριζε σὰν πληγωμένο θηρίο. Μὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀνθέξη ὥς τὸ τέλος. Ἔτσι τὴν τρίτη μέρα τῆς ἀνακρίσεώς του ἄρχισε σιγὰ-σιγά, νὰ πέφτη σ' ἀντιφάσεις καὶ νὰ ὁμολογῆ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη τὰ ἐγκλήματά του. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄκουγαν κατάπληκτοι αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις του ἡ ὁποῖες διεφώτιζαν δώδεκα ἀπὸ τὶς πιὸ μυστηριώδεις καὶ τὶς πιὸ ἀνεξιχνίαστες ὑποθέσεις τῶν τελευταίων χρόνων. Ἔβλεπαν μὲ τρόμο ὅτι εἶχαν συλλάβει ἕνα ἀνθρωπόμορφο τέρας, ἕνα ἀπαίσιο δολοφόνο τῶν γυναικῶν, ἕναν νέο Λανδρύ. Ἀλλὰ ἂς σᾶς διηγηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἱστορία του.

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια στὸ Κλάρκσμπουργκ τῆς Βιργινίας ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄψογος τζέντλεμαν. Ἂν καὶ φαινόταν ὅτι πήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖ πέρα, ὡστόσο βρῆκε εὔκολα τὴν Σένταρ - Στοὴτ καὶ τὸ σπίτι τῆς μὶς Λουΐλας Στρότερς, μιᾶς πλουσίας ὀρφανῆς ποὺ ζοῦσε μὲ μιὰ γριὰ θεία της. Ὁ ἄγνωστος χτύπησε τὴν πόρτα κ' εἶπε στὸν ὑπηρέτη ποὺ τοῦ ἄνοιξε:

—Εἶμαι ὁ Τζὼν Σμὶθ, ἀπ' τὸ Σικάγο. Ἀναγγείλατέ με στὴ μὶς Στρότερς.

Ὁ ὑπηρέτης ἔσπευσε νὰ ἐκτελέση τὴν διαταγή του κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκούστηκαν χαρούμενα ξεφωνητὰ καὶ παρουσιάστηκε μιὰ πολὺ ὤμορφη νέα. Τοῦ ἔδωσε μὲ γέλια τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε εὐχαριστημένη:

—Ἔτσι σᾶς φανταζόμουν, μίστερ Σμίθ. Εἶχα δίκηο νὰ πιστεύω στὴν τύχη.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, μὶς Στρότερς. Μόνο ποὺ ἡ φαντασία μου δὲν μποροῦσε νὰ πλάση μιὰ τόσο ὑπέροχη ὠμορφιὰ γιὰ γυναῖκα μου. Θὰ δῆτε. Θὰ εἴμαστε τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο τῆς Βιργινίας.

— Ἔξοχα ! εἶπε ἐνθουσιασμένη ἡ μὶς Λουΐλα Στρότερς. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς συστήσω στὴ θεία μου.

Ἡ μὶς Λουΐλα γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς ἐνοχλητικὲς προτάσεις τῶν διαφόρων θαυμαστῶν της εἶχε ἀποφασίσει νὰ παντρευθῆ. Μὰ ἐπειδὴ ἦταν παραπολὺ μοιρολάτρης ἄφησε τὴν ἐκλογὴ τοῦ συζύγου της στὴν τύχη. Δημοσίευσε λοιπὸν μιὰ σχετικὴ ἀγγελία στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συνοικεσίων», στὴν ὁποία ἔγραφε ὅτι θέλει νὰ παντρευθῆ ἕναν σοβαρὸ κι' εὐπαρουσίαστο ἄνδρα. Ἀπὸ τὶς τρεῖς χιλιάδες ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβε τὸ εὐγενικὸ γράμμα τοῦ μίστερ Τζὼν Σμίθ, τῆς κίνησε ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν κ' ἡ ἀλληλογραφία τους ἐξακολούθησε ἕνα μῆνα, ὥς τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ μὴν ἀντέχοντας στὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν δῆ, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε πειά, τὸν παρακάλεσε νὰ πάη στὸ Κλάρκσμπουργκ γιὰ νὰ γνωρισθοῦν καλύτερα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Τζὼν Σμὶθ κ' ἡ Λουΐλα Στρότερς ἔκαναν τοὺς γάμους τους κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Βιργινία γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ μέλιτος. Δὲν εἶχαν περάσει ὡστόσο δέκα μέρες, ὅταν πέθανε ξαφνικὰ ἡ θεία τῆς Στρότερς ἀφήνοντας ὅλη τὴν περιουσία της στὴν ἀνεψιά της. Ἡ μίσσες Σμὶθ εἶχε γίνει ἑκατομμυριοῦχος. Ὁ ἄνδρας της ἔτριβε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ τύχη του καὶ μὲ τὴν μεγάλη πειστικότητα ποὺ εἶχε, κατώρθωσε νὰ καταφέρη τὴ γυναῖκα του, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν εἶχε ἄλλους κληρονόμους, νὰ τοῦ γράψη ὅλη τὴν περιουσία της. Ἐκείνη φυσικὰ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι κι' ἔκανε τὴ διαθήκη της. Πέρασε ἀκόμη ἕνας μῆνας εὐτυχίας γιὰ τῆς Λουΐλα Σμίθ, σ' ὅλες τὶς φίλες της ἔγραφε ὅτι εἶχε βρῆ τὸν καλύτερο σύζυγο τοῦ κόσμου κι' ὅτι ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν τύχη της. Ξαφνικὰ ἕνα πρωΐ, βρέθηκε νεκρὴ στὴν κρεββατοκάμαρά της. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐξέτασαν διεπίστωσαν ὅτι τὴν εἶχε δαγκώσει ἕνα δηλητηριασμένο φεῖδι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ μαχαραγιάδες κ' οἱ πλούσιοι τῶν Ἰνδιῶν δολοφονοῦν τοὺς ἐχθρούς των. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο εἶχε ἐπίσης δολοφονηθῆ κ' ἡ θεία τῆς «μίσσες» Σμίθ. Ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος ; Ὁ Τζὼν Σμὶθ ἀναστάτωσε μὲ τὶς φωνές του τὴν ἀστυνομία ζητῶντας νὰ τοῦ ἀνακαλύψουν τὸν ἀπαίσιο ἐγκληματία κ' εἶπε ὅτι θὰ ἔδινε χίλια δολλάρια στὸν ἀστυνομικὸ ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ συλλάβη.

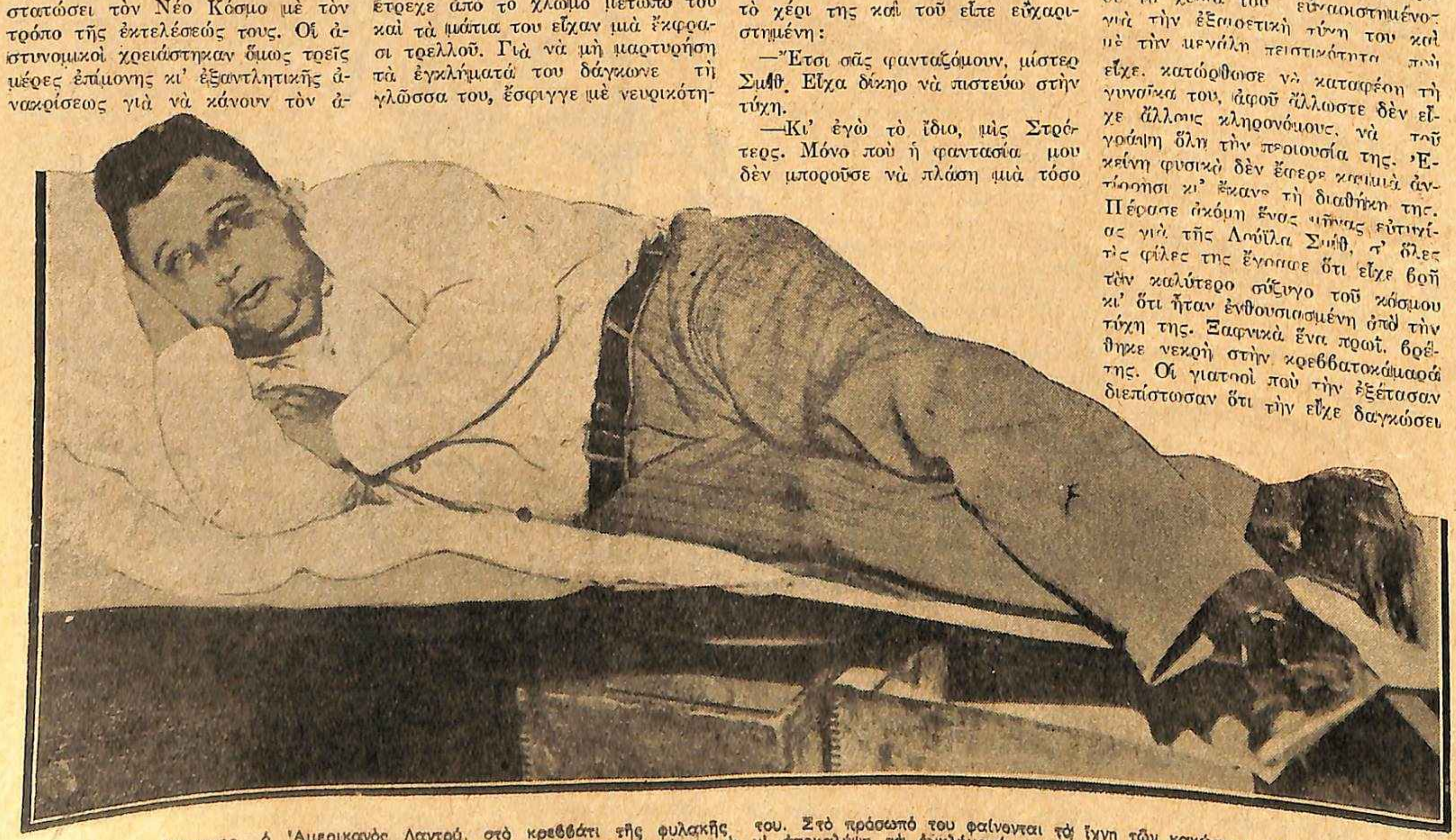

Ὁ Χάρρυ Πόγουερ, ὁ Ἀμερικανὸς Λαντρύ, στὸ κρεββάτι τῆς φυλακῆς του. Στὸ πρόσωπό του φαίνονται τὰ ἴχνη τῶν κακώσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ ν' ἀποκαλύψη τὰ ἐγκλήματά του.

Ὅλες ὡστόσο ἡ ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν δὲν ἀπεκάλυψαν τίποτε κι' ὁ δολοφόνος τῶν δυὸ γυναικῶν παρέμεινε ἄγνωστος. Χάρις ὅμως σ' αὐτὸν τὸν ἐγκληματία ὁ Τζὼν Σμὶθ εἶχε γίνει ἑκατομμυριοῦχος. Τώρα μποροῦσε νὰ ἱκανοποιῆ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες του. Ἡ πρώτη του δουλειὰ λοιπὸν ἦταν νὰ κτίση μιὰ ὤμορφη βίλλα σ' ἕνα προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης. Αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ Σμὶθ ἔμοιαζε μᾶλλον σὰν μεσαιωνικὸς πύργος. Εἶχε μυστικὲς ἐξόδους, καταπακτὲς καὶ τὰ ὑπόγειά του ἦταν σωστὸς Λαβύρινθος. Ἡ μόνη συντροφιά του μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν πύργο ἦταν ἕνα πλῆθος ἄγριων μολοσσῶν ποὺ τρεφόντουσαν ὅπως τὰ θηρία μὲ ὠμὰ κρέατα, καὶ δυὸ ἀπαίσιοι μαῦροι ποὺ ἦταν τυφλὰ ἀφωσιωμένοι. Ὅταν ὁ Χάρρυ Πόγουερ ἔδινε καμμιὰ γιορτὴ στὸν παράδοξο πύργο του γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, οἱ μολοσσοί του κ' οἱ δυὸ νέγκροι ἐξαφανιζόντουσαν στὰ ὑπόγεια κι' ἕνα σωρὸ γκαρσόνια τοῦ «Μάζεστικ» ἢ τοῦ «Κάρλτον» πήγαιναν γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν τοὺς καλεσμένους του. Κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι αὐτὸς ὁ ἐκκεντρικὸς Ἀμερικανὸς εἶχε μιὰ ὕποπτη καὶ μυστηριώδη ζωή. Οὔτε κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀστυνομία ποὺ εἶχε ἀναστατωθῆ τελευταία ἀπὸ τὶς διάφορες ἐξαφανίσεις νεαρῶν γυναικῶν.

Καθημερινῶς ὡστόσο ἡ ἐφημερίδες ἀνέφεραν ὅτι δυὸ ἐγκληματικοὶ μαῦροι γύριζαν τὸ βράδυ μὲ ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο στὶς ἐργατικὲς συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ προσκαλοῦσαν τὶς ὤμορφες Ἀμερικανίδες, ἡ ὁποῖες ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὴ δουλειά τους στὸ σπίτι τους νὰ διασκεδάσουν μαζύ τους. Καμμιὰ βέβαια δὲν δεχόταν νὰ τοὺς ἀκολουθήση. Ἐκεῖνοι ὅμως κατώρθωναν νὰ τὶς πείθουν δίνοντάς τους πολλὰ χαρτονομίσματα καὶ τότε τὸ αὐτοκίνητο μαζὺ μὲ τὸ θῦμα τους ἐξαφανίζετο πρὸς ἄγνωστη διεύθυνσι. Τὸ τρομερὸ ἦταν ὅτι ἡ ἄτυχη νέα, δὲν ἔδινε πειὰ σημεῖα ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ πουθενὰ δὲν ἀνεκαλύπτετο τὸ πτῶμα της.

Οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς δημοσιογραφικοῦ ψέμματος γιά... λόγους κυκλοφορίας. Ὁ διευθυντὴς μάλιστα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῆς Νέας Ὑόρκης τοὺς παρεκάλεσε νὰ πάψουν νὰ γράφουν αὐτὲς τὶς φανταστικὲς εἰδήσεις καὶ νὰ τρομοκρατοῦν τοὺς Ἀμερικανούς. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν ἐξαφανίσεων ἐξακολουθοῦσε νὰ αὐξάνη. Δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ ἐπιδημίας αὐτοκτονιῶν οὔτε περὶ δυστυχημάτων γιατὶ δὲν βρισκόντουσαν πουθενὰ τὰ πτώματα τῶν γυναικῶν ποὺ ἐξαφανιζόντουσαν.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία κράτησε δυὸ χρόνια ! Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πάνω ἀπὸ πενῆντα Ἀμερικανίδες εἶχαν χαθῆ μυστηριωδῶς. Ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ δώση ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἀνέθεσε σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ ὤμορφη ἀστυνόμο, τὴν μὶς Ἔδιθ Μάρτελ, νὰ διαφωτίση αὐτὸ τὸ μυστήριο τῶν μαύρων μὲ τ' αὐτοκίνητο. Πράγματι ἡ μὶς Μάρτελ ντύθηκε σὰν φτωχὴ ἐργάτρια κι' ἀκολουθουμένη κρυφὰ ἀπὸ ἕνα πλῆθος μυστικῶν ἀστυνομικῶν ἄρχισε νὰ τριγυρνᾶ τὰ βράδυα στὶς λαϊκὲς συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης. Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀναγνωρίση. Ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ μιὰ δυστυχισμένη μικρούλα τοῦ ὑποκόσμου.

Εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα ἀσκόπων ἀναζητήσεων κ' ἡ μὶς Ἔδιθ ἑτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλείψη αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ὅταν τέλος ἕνα βράδυ στὴν 90ὴ λεωφόρο εἶδε δυὸ μαύρους ντυμένους κομψότατα νὰ τὴν προσκαλοῦν στ' αὐτοκίνητό τους, ἐνῶ συγχρόνως τῆς ἔδειχναν πολλὰ χαρτονομίσματα. Χωρὶς νὰ διστάση τοὺς ἀκολούθησε, ἐνῶ οἱ σύντροφοί της μ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο πήγαιναν ἀπὸ πίσω της.

Οἱ δυὸ μαῦροι ἀφοῦ διέσχισαν τὴ Νέα Ὑόρκη βγῆκαν στὰ προάστειά της καὶ τέλος στάθηκαν μπροστὰ στὴ βίλλα τοῦ Χάρρυ Πόγουερ.

—Φτάσαμε, μικρούλα μου, τῆς εἶπαν. Πρόσεξε νὰ εἶσαι καλὴ μὲ τὸν ἀφέντη μας, ἂν θέλεις τὴ ζωή σου. Ἅμα θυμώσει, δὲν ἀστειεύεται...

Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ συνεχίσουν τὶς συμβουλές τους, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοὺς ἐπετέθησαν καὶ τοὺς πέρασαν τὶς χειροπέδες. Ἔπειτα μπῆκαν στὴ βίλλα τοῦ παραδόξου Ἀμερικανοῦ. Μιὰ ἀπόλυτη τάξι κι' ἡσυχία βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Βρῆκαν τὸν Χάρρυ Πόγουερ νὰ κάθεται ἥσυχος στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ καπνίζη σὰν κάτι νὰ περίμενε. Ὅταν εἶδε μπροστά του τοὺς ἀστυνομικοὺς δὲν ταράχθηκε καθόλου καὶ τοὺς ρώτησε σὲ τί μποροῦσε νὰ τοὺς φανῆ χρήσιμος.

—Θέλαμε νὰ μᾶς ἐξηγήσετε μερικὲς ἐξαφανίσεις γυναικῶν, τοῦ ἀπάντησαν.

Ἐκεῖνος γέλασε σαρκαστικὰ κι' ἄρχισε νὰ τοὺς εἰρωνεύεται γιὰ τὸν ὑπερβολικὸ ζῆλο τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως τὸν συνέλαβαν κι' ἔπειτα ἔκαναν μιὰ προσεκτικὴ ἔρευνα στὸν πύργο του. Στὰ ὑπόγειά του δὲν ἄργησαν πράγματι, νὰ ἀνακαλύψουν εἴκοσι θεόρατους μολοσσοὺς ποὺ ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν σὰν λυσσιασμένοι, μόλις τοὺς ἀντίκρυσαν. Κάτω στὶς πλάκες μπροστὰ στὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ τους ὑπῆρχαν νωπὰ ἴχνη αἵματος. Μόλις τὰ ἐξέτασαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔβγαλαν μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως.

—Εἶνε ἀνθρώπινο αἷμα ! ψιθύρισαν. Αὐτὰ τὰ θεόρατα σκυλλιὰ, πρὸ ὀλίγου κατεσπάραξαν ἕναν ἄνθρωπο !

Ὁ Χάρρυ Πόγουερ παρακολουθοῦσε τὶς ἔρευνές τους μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Μὰ δὲν ἔλεγε οὔτε λέξι.

Ἀναγκάσθηκαν λοιπὸν νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν ἀστυνομία μαζὺ μὲ τοὺς δυὸ συνενόχους του καὶ νὰ τὸν ὑποβάλουν στὰ φρικώδη βασανιστήρια ποὺ ἀναφέραμε. Οἱ μαῦροι ὅμως προτίμησαν νὰ πεθάνουν ἀπ' αὐτὰ παρὰ νὰ προδώσουν τὸ τρομακτικὸ μυστικό τους. Ὁ Χάρρυ Πόγουερ ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὴ γλῶσσα του. Ἔτσι ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς πράγματι, εἶχε βάλει τοὺς μαύρους νὰ παρασύρουν ὥς τὴ βίλλα του τὶς φτωχὲς Ἀμερικανίδες, τὶς ὁποῖες εὐχαριστιόταν νὰ βασανίζη καὶ κατόπιν τὶς ἔρριχνε στοὺς μολοσσούς του γιὰ νὰ τὶς κατασπαράξουν. Μὲ καταπληκτικὸ κυνισμὸ ὡμολόγησε δέκα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματά του, καθὼς καὶ τὴ δολοφονία τῆς γυναικός του καὶ τῆς θείας της. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα ποὺ τὸν κατηγοροῦσαν δὲν εἶχε ἰδέα ἂν ἦταν δικά του ἐγκλήματα, γιατὶ ὅπως εἶπε, δὲν κρατοῦσε τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων του.

Αὐτὸς ὁ τρομαχτικὸς ἐγκληματίας ὑπερέβη σ' ἀγριότητα ὅλους τοὺς ἄλλους δημίους τῶν γυναικῶν. Κατὰ τὴ γνώμη δὲ τῶν ἐγκληματολόγων καὶ τῶν ψυχιάτρων πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀπαισίου τέρατος ὅμοιο τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε παρουσιασθῆ ποτὲ στὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικὰ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὁ Χάρρυ Πόγουερ, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, μετὰ τὴν ἐξακρίβωσι ὅλων τῶν ἐγκλημάτων του, θὰ δικασθῆ καὶ θὰ ἐκτελεσθῆ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ὅσο γιὰ τοὺς μεγάλους φρενολόγους καὶ τοὺς ψυχιάτρους περιμένουν μ' ἀνυπομονησία τὴν ἐκτέλεσί του γιὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν καὶ νὰ μελετήσουν τὸν ἐγκληματικὸ ἐγκέφαλό του, ὁ ὁποῖος εἶχε συλλάβει τὰ σχέδια τόσων ἐγκλημάτων κ' εἶχε σκορπίσει τὸ φάσμα τοῦ θανάτου πάνω ἀπὸ τὶς ἐργατικὲς συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΛΑΝΗ ΜΟΥ

(Ὑπὸ Ἰωάν. Γ. Τσακασιάνου)

Γιὰ ντροπαλὸ σ' ἐπίστεψα κι' ἀμύ-
(ριστο γιουλάκι,
Μὰ στὴ δειλή σου τὴ ματιὰ
Ἔκριβες φείδια καὶ φωτιά,
Καὶ ξεῖδι, καὶ φαρμάκι.

Πίστεψα στὸ ὁλοπάρθενο κρυφοχα-
(μόγελό σου,
Ὅλος ἀγάπη νὰ θαφτῶ,
Κ' ἦτανε ψεύτικο κλεφτό,
Δὲν ἦτανε δικό σου.

Ξένο τὸ μῦρο τῆς ψυχῆς π' ἀγνί-
ζει τὴ λαλιά σου.
Εἶνε τὸ στῆθος σου νεκρό.
Ἕνα σοῦ μένει μὰ πικρό,
Δικό σου: ἡ καρδιά σου.

Κι' ἐπίστεψα, μαγεύτηκα στ' απα-
(τηλά σου κάλλη,
Σοῦχα γιὰ γλάστρα τὴν καρδιά,
Πῶς θὰ μοῦ χύνης εὐωδιά
Μὰ εἶσαι... εἶσαι ἄλλη.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

(Ὑπὸ Ἀριστοτ. Βαλαωρίτου)

Πόσες φορὲς τὰ κύματα
Ποὺ πέφταν ἀφρισμένα
Στὸ ἔρμο τ' ἀκρογιάλι μου
Τὰ ρώτησα γιὰ σένα

Πόσες φορὲς τὸ δάκρυ μου
Στὴν ἄβυσσο ἔχει στάξει
Καὶ πόσο παρακάλεσα
Σ' ἐσὲ νἄλθῆ ν' ἀράξη.

Τοῦ κάκου ! φεύγ' ἡ θάλασσα
Καὶ πίσω της μ' ἀφήνει
Ἀφροὺς καὶ λίγα φρύγανα
Γιὰ μόνη ἐλεημοσύνη.

Καὶ ἐγὼ τυφλὸς ἐκύτταξα
Τὸ κῦμα, καὶ δὲν εἶδα
Ὅτ' εἶν' ἀφρὸς ἡ ἀγάπη μου
Καὶ φρύγανα ἡ ἐλπίδα.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Ὑπὸ Ι. Πολέμη)

Τὸ πρῶτο ἄστρο στὰ ψηλὰ
Τρεμουλιαστὸ προβάλλει,
Τὸ κῦμα ἥμερο κυλᾶ
Καὶ πέφτει στ' ἀκρογιάλι.

Τὸ ἀγεράκι χαρωπὸ
Τὸ κῦμ' ἀνακατώνει
Καὶ μὲ χαρούμενο σκοπὸ
Γλυκολαλεῖ τ' ἀηδόνι.

Γύρω-τριγύρω σιγαλιὰ
Ἁπλώνεται μὲ χάρι
Καὶ στ' οὐρανοῦ τὴν ἀγκαλιὰ
Κυλιέται τὸ φεγγάρι.

Γιὰ σένα ἀγάπη μου, γελᾶ
Τ' ἀγέρι στὰ πλατάνια,
Γιὰ σέναν' ἀκτινοβολᾶ
Τὸ ἄστρο στὰ οὐράνια.

Γιὰ σέν' ἀφρὸ στὴν ἀμμουδιὰ
Τὸ κάθε κῦμ' ἁπλώνει,
Γιὰ σένα μέσα στὰ κλαδιὰ
Γλυκολαλεῖ τ' ἀηδόνι.

Γιὰ σένα πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ
Τὸ φεγγαράκι βγαίνει,
Γιὰ σένα κλαίω καὶ πονῶ,
Μικρή μου χαϊδεμένη.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ντ' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ἔντονη, ποὺ τὴν ἔκοβαν λυγμοί, φώναξε :

—Κοσμήματα... Χρυσάφι... Μονάχα αὐτὲς τὶς λέξεις ἔχετε διαρκῶς στὸ στόμα σας!... Μονάχα αὐτὰ ἔχετε νὰ μοῦ προσφέρετε!.. Ποτὲ δὲν μοῦ εἴπατε μιὰ τρυφερὴ λέξι, μιὰ λέξι παρηγοριᾶς.. ἢ... φιλίας... Μονάχα χρυσάφι, κι' αὐτὸ φθάνει γιὰ μιὰ τιποτένια κι' ἄπληστη ὕπαρξι, ὅπως ἐγώ... Ἔτσι δὲν εἶνε ;... Νομίζετε, ἔχετε τὴν ἰδέα, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν μὲ συγκινεῖ ἐκτὸς ἀπ' τὸ χρυσάφι, κι' ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε ἕνα χρηματοκιβώτιο.. Χρηματοκιβώτιο μάλιστα, τὸ ὁποῖο θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἱκανοποιημένον, ὅταν τὸ παραγεμίσουν μὲ χρυσάφι... Ἔ, φτάνει πειά... Ἐπὶ τέλους ἀναστατώνομαι.. Ἀλλάζω ὄψι!... Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλετε νὰ δῆτε, ἐπειδὴ θεληματικὰ κι' ἐπίτηδες γίνεστε κουφὸς καὶ βουβός, πρέπει νὰ μιλήσω ἐγώ... Πρέπει νὰ φωνάξω δυνατά, ἐπὶ τέλους, καὶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ καρδιά... ὅπως ὅλος ὁ κόσμος!...

Ὅσο ἔλεγε ἡ Νικὸλ αὐτὲς τὶς φράσεις, τόσο ἡ φωνή της γινόταν πιὸ σταθερὴ καὶ δυνατή, στὸ τέλος δὲ ἔγινε βίαιη κι' ἀπότομη.

Ἡ Ἀλκιντὸρ δὲν ἤξερε ἀκόμη, ποῦ θὰ κατέληγε ἡ Νικόλ. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖο ἔβλεπε ὁλοκάθαρα — διάβολε! — ἦταν ὅτι φαινόταν πολὺ ἐκνευρισμένη, κι' ὅτι στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν, ἴσως νὰ τῆς ξέφευγε καμμιὰ ἀσύνετος φράσις. Φράσις, ἡ ὁποία μποροῦσε νὰ εἶχε καταστρεπτικὲς συνέπειες γι' αὐτήν, γιὰ τὴν Ἀλκιντὸρ δηλαδή. Κι' ἡ δυσάρεστη αὐτὴ πιθανότης, καταντοῦσε βεβαιότης σχεδόν, γιατὶ ἡ Νικὸλ δὲν ὑποψιαζόταν ὅτι κάποιος τὶς ἄκουγε κρυφά. Γιὰ νὰ ἐξουδετερώση λοιπὸν αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἡ Ἀλκιντόρ, σηκώθηκε ὀρθή, πῆρε ψυχρότατο ὕφος, καὶ κυττάζοντας μὲ ἰδιαίτερη σημασία καὶ κατάμματα τὴ Νικόλ, τῆς εἶπε :

—Ὑποφέρετε, κυρία, τὸ βλέπω... Εἶμαι ἀληθινὰ καταστενοχωρεμένος, ποὺ ἦρθα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω σὲ μιὰ τέτοια στιγμή... Ἔχετε ἀπαραίτητη ἀνάγκη μοναξιᾶς κι' ἀναπαύσεως... Ἀποσύρομαι λοιπόν, κυρία, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασι τῆς ταπεινῆς μου συγγνώμης!...

Ὑποκλίθηκε μὲ ἀβρότητα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἡ Νικόλ, ἀκόμη δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε. Ἡ ψυχρὴ ἐπιφύλαξις τοῦ Μωμπέρ, τῆς φάνηκε σὰν μιὰ περιφρόνησις, ἡ ὁποία τὴν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Νόμισε, ὅτι μάντεψε ἐκεῖνος τὸ αἴσθημά της, κι' ὅτι ἡ περιφρόνησί του πρὸς αὐτὴν ἦταν τόση, ὥστε ἀπόφευγε ν' ἀκούση καὶ τὴν ἁπλῆ ἐξομολόγησί της ἀκόμη. Ἀμέσως τότε πετάχτηκε ἐπάνω. Μ' ἕνα πήδημα, ἔφραξε τὸ δρόμο τῆς Ἀλκιντὸρ πρὸς τὴν ἔξοδο. Καὶ σὲ κατάστασι ἀπερίγραπτης ἀναστατώσεως, μισότρελλη, καὶ μὲ φωνὴ ποὺ τραύλιζε ἀπ' τὴν συγκλονιστικὴ συγκίνησί της, ξεφώνισε :

—Δὲν θὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν μ' ἀκούσετε πρῶτα!

Ἡ Ἀλκιντὸρ τὴν ἔπιασε δυνατὰ ἀπ' τὸ μπράτσο, καὶ συνθλίβοντάς το μὲ τὸ σιδερένιο χέρι της, ἔσκυψε ἐπάνω της, τὴν πυρπόλησε μὲ τὸ φλογερό της βλέμμα, καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀνάλαφρη, ψιθυριστὴ φωνή :

—Σιωπῆστε, πρὸς Θεοῦ!...

—Ὄχι, δὲν θὰ σωπάσω! διαμαρτυρήθηκε ἔξαλλη ἡ Νικόλ.

Καὶ ἀμέσως, μ' ἕνα στεναγμὸ πόνου, πρόσθεσε :

—Ὤ, τὸ μπράτσο μου...

Ἡ Ἀλκιντὸρ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν σφίγγη δυνατά. Μπρὸς στὴν κραυγὴ ὅμως αὐτὴ τοῦ πόνου, τὴν ἄφησε, νοιώθοντας ὅτι κάθε προσπάθειά της νὰ τῆς δώση νὰ καταλάβη τὸν κίνδυνο, ἦταν ἀνώφελη πειά : Τόσο ἡ Νικὸλ ἦταν ξετρελλαμένη! Καὶ τότε ἐκείνη, ἐλεύθερη πειά, ἔπεσε στὰ γόνατά της, ἅρπαξε τὸ χέρι τῆς Ἀλκιντὸρ—παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασί της—καὶ μὲ φλογερὴ φωνή, φωνὴ ποὺ ξεχείλιζε σὰν χείμαρρος ὁρμητικὸς ἀπὸ τρελλή, τερατώδη καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ συγκρατημένη ἄγρια ἀγάπη, φώναξε :

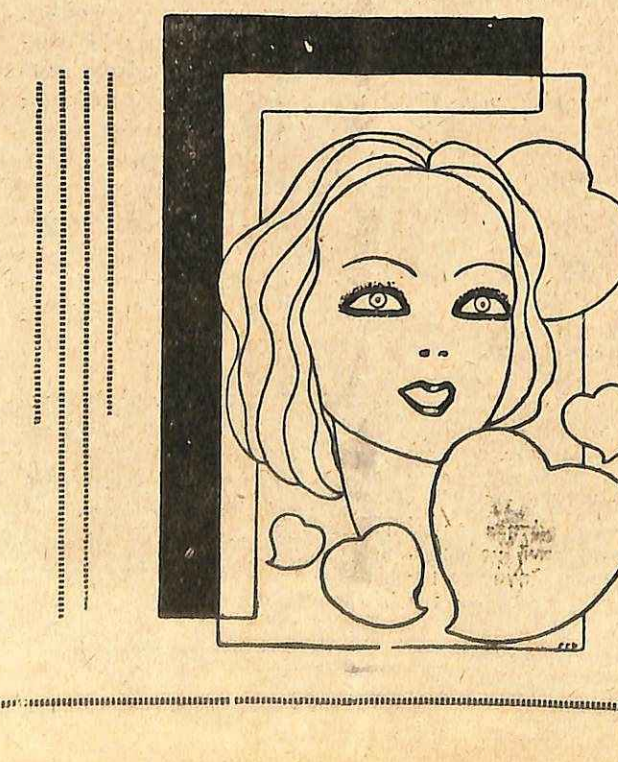

—Γιατὶ δὲν μὲ σφίγγετε πειά ;... Ναί, μὲ πονούσατε... Μοῦ κάνατε κακό.. Μὰ μοῦ ἦταν τόσο ἡδονικὸ νὰ πονῶ ἀπὸ σᾶς!... Ναί.. Καὶ τὰ πιὸ δυνατὰ ἀκόμη χτυπήματά σας, θὰ μοῦ φανοῦν σὰν τὸ πιὸ γλυκὸ χάδι τοῦ κόσμου.. Καὶ τὰ βασανιστήρια ἀκόμη, κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν θάνατο, θὰ τὰ προτιμοῦσα χίλιες φορὲς ἀπ' τὰ ἀγαπημένα σας χέρια, παρὰ τὴν παγερὴ αὐτὴ περιφρόνησί σας, μὲ τὴν ὁποία μὲ σκοτώνετε τόσον καιρὸ σιγὰ-σιγά!...

Καὶ πάντα γονατισμένη, σχίζοντας τὰ φορέματά της, παραμερίζοντας βίαια τὸ «κορσάζ» της μὲ χειρονομίες τρελλῆς, ξεσκέπασε ἐντελῶς τὸν τράχηλό της καὶ τὸ στῆθος της, τὸ ὁλόλευκο, σὰν τὸ πιὸ λευκὸ κρίνο τοῦ ἀγροῦ.

—Νά.. Ψάξετε αὐτὸ τὸ στῆθος.. Ἀναζητῆστε τὴν καρδιά μου... Αὐτὴ τὴν καρδιά, ποὺ πάντα χτυποῦσε καὶ χτυπάει γιὰ σᾶς μόνον... Κι' ὅταν πιάσει τὸ χέρι σας αὐτὴ τὴν καρδούλα μου, τὴ ματωμένη καὶ σπαραγμένη ἀπ' τοὺς βίαιους παλμούς της, ἴσως τότε νὰ νοιώσετε πόσο θερμή, εἰλικρινῆ, καὶ μοναδικὴ στὸν κόσμο ἀγάπη, ἔκλεινε μέσα της γιὰ σᾶς.. Ἴσως τότε νὰ νοιώσετε, ὅτι σᾶς ἀνήκει ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ καρδιὰ ποὺ σᾶς λατρεύει μὲ τόση λατρεία!

Ἡ Ἀλκιντόρ, ἡ ὁποία στὶς μυστηριώδεις μηχανορραφίες της δὲν ἄφηνε τίποτε στὴν τύχη, ἡ ὁποία ἤξερε νὰ προλαμβάνη καὶ ν' ἀντιμετωπίζη καὶ τὰ πιὸ ἀπροσδόκητα ἀκόμη ἀπρόοπτα, ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ προβλέψη αὐτὴ τὴν ἀπίστευτη, τὴν τερατώδη σκηνή : Ἡ Νικὸλ ντὲ Σαβινὺ ἡ ὁποία ὣς τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε δώσει δείγματα μονάχα τῆς ἄφθαστης φιλοχρηματίας της καὶ ἐξωφρενικοῦ ἐγωϊσμοῦ, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Νικὸλ ντὲ Σαβινὺ — ξεγελασμένη ἀπὸ μιὰ μεταμφίεσι γυναικὸς σὲ ἄνδρα — ἔπεφτε τώρα θῦμα ἑνὸς βιαίου πάθους, ἑνὸς τρελλοῦ ἔρωτος, γιὰ τὸν ἱππότη ντὲ Μωμπέρ. Κι' ὁ Μωμπὲρ αὐτὸς ἦταν, ἁπλούστατα, μιὰ γυναῖκα!...

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτή, ἡ τόσο ἀλλόκοτη καὶ τόσο ἀπροσδόκητη, ἔρριξε γιὰ ἀρκετὲς στιγμὲς τὴν Ἀλκιντὸρ σὲ μιὰ βουβὴ κι' ἀπερίγραπτη κατάπληξι. Κι' ἐνῶ ἄλλοτε κυριαρχοῦσε στὰ νεῦρα της καὶ στὰ αἰσθήματά της μὲ τόσο ἄφθαστη μαεστρία, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὡστόσο ἔχασε τὸ λογικό της καὶ μουρμούρισε, χωρὶς κι' αὐτὴ καλὰ-καλὰ νὰ ξέρη τί λέει :

—Μὲ ἀγαπᾶτε, εἴπατε ;... Ἐμένα ;... Ἐμένα ;... Μὰ εἶστε τρελλή, τότε!.. Κι' ὁ διάδοχος ;...

Εἴπαμε, ὅτι πρόφερε αὐτὴ τὴ φράσι της ὁλότελα στὴν τύχη. Κι' ὅμως, ἡ Νικὸλ νόμισε πὼς ξεχώρισε κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα νὰ κρύβεται στὰ ἀσυναίσθητα αὐτὰ λόγια τῆς Ἀλκιντόρ. Ὤρθωσε λοιπὸν βίαια τὸ κορμί της σὰν γαλβανισμένη, σὰν τιναγμένη ἀπὸ ρεῦμα ἠλεκτρικό, καὶ φώναξε :

—Ὤ, καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὸν διάδοχο ;... Μήπως τὸν λογαριάζω καθόλου, ἂν ζῇ ἢ ἂν ὑπάρχη ;.. Ὁ ἠλίθιος, τὸ ζῶον, ὁ ἀνόητος αὐτός, ποὺ νομίζει πὼς τὸν ἀγαπῶ γιὰ τὴν προσωπική του ἀξία ;... Θεέ μου, τί λέτε ;... Ἔχει γοῦστο νὰ τὸν ζηλεύετε!... Μὰ μιλῆστε λοιπόν, λατρευτέ μου... Κοντεύετε νὰ μὲ τρελλάνετε τώρα ἀπὸ ἄφθαστη εὐδαιμονία, ὅπως λίγες στιγμὲς πρὶν κοντέψατε νὰ μὲ πεθάνετε ἀπ' τὴν ἀπελπισία!... Ὤ, μιά σας λέξις, ἄγγελέ μου, μιὰ χειρονομία σας, λατρεία μου, μοῦ φθάνουν γιὰ νὰ πετάξω στὰ μοῦτρα τοῦ διαδόχου καὶ τοὺς τίτλους του, καὶ τὰ χρήματά του, καὶ τὰ αἰσθήματά του... Χμ... Ὁ διάδοχος!... Ὤ, πόσο τὸν συχαίνομαι!... Θεέ μου, τί ἀηδία ἀκατανίκητη ποὺ νοιώθω γι' αὐτόν!...

Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀσυγκράτητη Νικὸλ γιὰ πολλὴ ὥρα τὸ τροπάριο αὐτό... Μὰ ἡ

Ἀλκιντὸρ πρόλαβε ἐντωμεταξύ, νὰ ξανάβρη τὴν ψυχραιμία της. Ναί! Δυσανασχετῶντας κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της τώρα, ἡ Ἀλκιντόρ, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ προλάβη τὸ ξεστόμισμα τῶν τρομερῶν ἐκείνων φράσεων, ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τῆς Νικὸλ καὶ οὔρλιαξε, σιγαλὰ ὅμως :

—Μά, βουβάσου, ἐπὶ τέλους, δυστυχισμένη τρελλή!.. Δὲν νοιώθεις τόση ὥρα ὅτι μᾶς κρυφακοῦνε ;...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Νικὸλ ἄκουσε. Ἄκουσε καὶ κατάλαβε! Ἔκθαμβη τώρα, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ σὰν ἠλιθία, νοιώθοντας τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν, σωριάστηκε ἐκμηδενισμένη σ' ἕναν καναπὲ ἐπάνω. Ὕστερα, μὲ κινήματα μηχανικά, ἀδέξια, τῶν τρεμάμενων χεριῶν της, προσπάθησε νὰ συμμαζέψη τὰ κουρέλια τοῦ κορσάζ της καὶ νὰ κρύψη μ' αὐτὰ τὴν προκλητικὴ γύμνια τοῦ στήθους της. Ἡ Ἀλκιντὸρ πάλι, δὲν ἀργοπόρησε. Δὲν ἄφησε οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο νὰ περάση τοῦ κάκου κι' ἀχρησιμοποίητο. Καὶ χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη τὴν εὐλαβική της στάσι, δυνάμωσε τὴν φωνή της κι' εἶπε μὲ ὕφος συμπονετικό :

—Ὤ, κυρία... Εἶστε ἀσφαλῶς, ἄρρωστη... Συνέλθετε, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Πάσχετε λοιπὸν τόσο πολύ ;...

Ἠθοποιὸς ἀπαράμιλλος κι' ἡ Νικόλ, ἀνταξία τῆς Ἀλκιντὸρ στὴν προσποίησι, ἐπικαλέστηκε στὸ λεπτὸ τὴ συνηθισμένη ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός της. Καὶ τὸ ἀφάνταστα γόνιμο μυαλό της βρῆκε κιόλας τὰ κατάλληλα λόγια, ποὺ χρειαζόντουσαν στὴν κρίσιμη ἐκείνη περίστασι. Γι' αὐτό, μὲ ἄφθαστη προσποίησι, μὲ μάτια τάχα ἀποπλανημένα, καὶ σφίγγοντας τὸ μέτωπό της μὲ τὰ χέρια της, δῆθεν γιὰ νὰ συγκεντρώση τὶς σκόρπιες ἰδέες της, ψιθύρισε :

—Ὤ, μὰ τί μοῦ συνέβη λοιπόν ;.. Τί εἶπα ;... Τί ἔκανα ;... Δὲν ξέρω πειὰ τί ἔχω... Ἀσφαλῶς, μὲ χτύπησε ὁ καταραμένος αὐτὸς παροξυσμὸς τοῦ...

—...τοῦ πυρετοῦ, ἀπ' τὸν ὁποῖο συχνὰ ὑποφέρετε, κυρία! Βιάστηκε νὰ προσθέση τρεχάτη ἡ Ἀλκιντόρ. Ναί, παραληρούσατε, κυρία.. Εἴπατε λόγια τρελλὰ γιὰ τὰ ὁποῖα, εὐτυχῶς, δὲν εἶστε ὑπεύθυνη, ἐφόσον δὲν ξέρατε κι' ἐσεῖς τί σᾶς γινόταν... Πρὸς Θεοῦ, φωνάξετε τὴν ὑπηρεσία σας... Πρέπει νὰ σᾶς μεταφέρουν καὶ νὰ σᾶς ξαπλώσουν στὸ κρεββάτι σας, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω μιὰ στιγμὴ στὸ γιατρό.. Ὤ, ἔχετε ἄμεση ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ περίθαλψι, κυρία!...

Ἔκανε κιόλας τὸ σχετικὸ κίνημα, νὰ τρέξη γιὰ ἰατρό. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ψυχρὴ φωνὴ τοῦ διαδόχου ἀντήχησε στὴ ράχη της :

—Περιττόν, κύριε ντὲ Μωμπέρ... Περιττόν!...

Ἡ Ἀλκιντὸρ στράφηκε ἀπότομα. Καὶ κάνοντας μιὰ βαθυτάτη ὑπόκλισι, μὲ δῆθεν κατάπληξι καὶ σύγχυσι θαυμαστὰ ὑποκριτικές, ξεφώνισε :

Ἡ Νικὸλ τινάχτηκε ὀρθή...

—Σεῖς ἐδῶ, αὐθέντα μου ;...

Καὶ συγχρόνως μέσα της, μουρμούριζε μὲ τρομερὴ μὲ ψυχρὴ λύσσα :

—Ὤ, ὥστε αὐτὸς ἦταν ποὺ κρυφάκουγε!... Κι' αὐτὴ ἡ ἀχρεία, ἡ τρελλή, ποὺ νὰ τὴν καταπιῇ ἡ κόλασι, ἀπόψε βρέθηκε νὰ ξεράση τὰ ἀσύνετα λόγια της.. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἠλιθίας γυναίκας, βλέπω νὰ ναυαγῇ ἀπόψε ἕνα σχέδιό μου, τὸ ὁποῖο, ἐπὶ μῆνες ὁλοκλήρους τώρα, ἐξυφαίνω μὲ ἀκαταμάχητη ἐπιμονὴ κι' ὑπομονή... Ὤ, κατάρα σ' αὐτήν!... Μὰ κατάρα καὶ σὲ μένα, ποὺ δὲν πρόλαβα νὰ σφραγίσω τὸ στόμα της ἐγκαίρως!...

Ἡ Νικὸλ πάλι, ἐκμηδενισμένη, μονολογοῦσε σιγαλὰ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό :

—Ὁ Ἐρρῖκος.. Ὁ Ἐρρῖκος μὲ ἄκουγε κρυφά... Ὤ, μὰ ποιὰ φαρμακερὴ μυῖγα μὲ δάγκασε. Θεέ μου, γιὰ νὰ ξεστομίσω τὰ φοβερὰ λόγια ποὺ ξεστόμισα ;... Εἶμαι χαμένη πειά... Τὸν βλέπω ψυχρὸν κι' ἀτάραχο, μὰ μέσα του νοιώθω νὰ κοχλάζη μιὰ λύσσα τρομερή... Ἀσφαλῶς, θὰ μὲ ξεκάνη ἀπόψε!...

Κι' ἔκλεισε μηχανικὰ τὰ μάτια της, ἴσως γιὰ νὰ μὴ δῇ τὴ θανάσιμη μαχαιριὰ ποὺ περίμενε νὰ δεχτῇ στὰ στήθη της, ἀπ' τὸ χέρι τοῦ διαδόχου.

Ὡστόσο, ὁ διάδοχος δὲν τράβηξε τὸ στιλέττο του, ὅπως φοβόταν ἡ Νικόλ. Φαινόταν πολὺ ψυχρός, καὶ πολὺ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Μάλιστα, σὰν κάποιος ἴσκιος εἰρωνείας φαινόταν νὰ πλανιέται ἐπάνω στὸ χαμόγελό του, τὸ ὁποῖο τέντωνε τὰ χείλη του. Δὲν εἶχε καθόλου πρόθεσι νὰ τὴν χτυπήση. Οὔτε τὴν κύτταζε κάν. Ἔδειχνε μάλιστα μὲ τὸν τρόπο του, ὅτι οὔτε κὰν ἔνοιωθε τὴν παρουσία τῆς Νικὸλ ἐκεῖ μέσα. Κι' αὐτὴ ἡ ἀγέρωχη περιφρόνησίς του, ἡ τόσο καταθλιπτική, κόστιζε ἀφάνταστα στὴ νεαρὴ γυναῖκα, ὅσο ἴσως δὲν θὰ τῆς κόστιζαν ἡ πιὸ βίαιες καὶ πρόστυχες βρισιές.

—Μπᾶ!... Γιατὶ κάνετε ἔτσι, ἱππότα ; εἶπε μὲ χαμόγελο στὴν Ἀλκιντόρ, ὁ διάδοχος. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ ἐκπλήττεσθε καὶ νὰ ἀμηχανῆτε ;... Ἴσα-ἴσα, μπόρεσα νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ στάσις σας ἀπόψε ἦταν ἀπ' τὶς πιὸ ἄμεμπτες, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου γι' αὐτό... Σᾶς εὐγνωμονῶ ἐπίσης, γιατὶ χωρὶς νὰ ξέρετε, μοῦ προσφέρατε μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία... Γίνατε αἴτιος ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου!..

—Ἐρρῖκο!... στέναξε μὲ πονεμένη, μὲ ξεψυχισμένη φωνὴ ἡ Νικόλ,

Μὰ ὁ Ἐρρῖκος ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς γυρίζη τὴ ράχι του. Μὲ παγερὸ τόνο, μὲ ἀνέκφραστη περιφρόνησι, τὴν κεραύνωσε κυριολεκτικῶς, λέγοντας στὴν Ἀλκιντόρ :

—Μά, ἄκουσέ την, ἱππότα... Οὔτε ξέρει τί λέει, αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο!

—Αὐθέντα μου, εἶπε ἡ Ἀλκιντὸρ μὲ ἀπελπισμένη προσπάθεια, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἡ κυρία δὲν εἶνε ὑπεύθυνη γιὰ ὅσα εἶπε.. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἔπεσε θῦμα μοιραίου παραληρήματος... Χρειάζεται νὰ φωνάξω, αὐθέντα μου, ἕναν γιατρὸ γιὰ νά...

—Σᾶς λέγω ὅτι εἶνε περιττὸς ὁ γιατρός! τὸν διέκοψε ὁ διάδοχος, γελῶντας σαρκαστικά. Ἡ κυρία ἀπὸ δῶ παίζει τὴν κωμωδία της τόσο περίφημα, ὥστε κόντεψα νὰ γελαστῶ, ὅπως κι' ἐσεῖς... Μά, ἔννοια σας,. Ἂν ὑποκρίνεται τώρα παροξυσμοὺς καὶ πυρετούς, δὲν ὑποκρινόταν ὅμως καθόλου, ὅταν σᾶς παράδιδε τὸ κορμί της πρὸ ὀλίγου μὲ ἀναισχυντία γυναίκας τῶν πεζοδρομίων... Ὤ, ἔχω πεισθῆ ἀπόλυτα γι' αὐτό... Πᾶμε, ἱππότα.. Ἂς βγοῦμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο οὔτε σεῖς, οὔτε ἐγὼ ἔχομε πειὰ τίποτε νὰ κάμουμε!...

Τὸν ἔπιασε μὲ οἰκειότητα ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε μαζύ του πρὸς τὴν πόρτα, περνῶντας μπροστὰ ἀπ' τὴν ἔκθαμβη Νικόλ, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη, χωρὶς νὰ τὴν χαιρετήση. Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας πειά, μισοστράφηκε καὶ μὲ παγερὸ ὕφος εἶπε :

Πιθανὸν τὸ παιδί σας νὰ μὴν προέρχεται ἀπὸ μένα... Μὰ εἶχα τὴν ἀνοησία νὰ πιστεύω καὶ νὰ λέω, ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ πατέρας του.. Δὲν κάνει νὰ τὸ ἐγκαταλείψω, τώρα... Θὰ λάβετε αὔριο ἕνα ποσόν, ὑπεραρκετὸ νὰ ἐξασφαλίση τὸ μέλλον του... Μόνον αὐτὸ μοῦ μένει νὰ κάνω πρὸς χάριν του καὶ πρὸς χάριν σας, κι' ἐπιθυμῶ νὰ μὴν ἀκούσω πειὰ τίποτε γιὰ σας, στὸ μέλλον!..

Τὸ παιδὶ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ἔτσι ὁ διάδοχος, ἦταν ἐκεῖνο ποὺ γέννησε ἡ Νικὸλ πρὸ τριῶν-τεσσάρων μηνῶν.

Βγῆκαν κι' οἱ δυό τους ἔξω τώρα, καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ μέγαρο Τουρνέλλ. Στὸ δρόμο ὁ διάδοχος, κρατῶντας διαρκῶς ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν Ἀλκιντόρ, τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴ μέλλουσα δούκισσα ντὲ Γκίζ, χωρὶς οὔτε μιὰ φορὰ νὰ κάνη νύξι γιὰ τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ συνέβη στὸ σπίτι τῆς Νικόλ.

Στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου, ἡ Ἀλκιντὸρ ἄφησε τὸν διάδοχο. Ἡ συμφορὰ ποὺ τὴν ἔπληξε πρὸ ὀλίγου, ἦταν ἀπ' τὶς πιὸ βαρειές. Ἦταν ἡ ὁλοκληρωτική, ἡ ἀπόλυτη ἐρείπωσις τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων μηχανορραφιῶν της, ἡ ὁποῖες—ὅπως κι' ἡ ἴδια τὸ εἶπε — εἶχαν χρειαστῆ τόσων μηνῶν ἀδιάλειπτη κι' ὑπομονετικὴ προσπάθεια, χωρὶς νὰ ὑπολογίση κανένας καὶ τὰ τερατώδη χρηματικὰ ποσά, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατασπαταληθῆ ἐντωμεταξὺ ἐντελῶς στὰ χαμένα. Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ τεράστιο οἰκοδόμημα τῶν τρομερῶν σχεδίων της, σωριαζόταν τώρα ἐλεεινὰ σὲ ἐρείπια, γιὰ δυὸ μοιραίους λόγους : Πρῶταπρῶτα, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ προβλέψη τὴν ἀλλόκοτη περιπέτειά της μὲ τὸν ἔρωτα τὸν τραγελαφικὸ τῆς Νικόλ. Κι' ὕστερα, γιατὶ ἡ Μοῖρα θέλησε, ὥστε ἡ Νικόλ, ἡ πάντα τόσο ψύχραιμη καὶ κυρία τῶν νεύρων της, νὰ ξεχαστῇ σὲ τέτοιο σημεῖο κι' ἀκριβῶς στὴ στιγμὴ ποὺ θὰπρεπε — περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ — νὰ συγκρατήση κι' αὐτὰ καὶ τὴ γλῶσσα της·

Κάθε ἄλλος καὶ κάθε ἄλλη, ἀσφαλῶς θ' ἄφηνε στὴ μέση ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια σὲ παρόμοια περίπτωσι, καὶ θὰ αἰσθανόταν συγχρόνως τὴν πιὸ πικρὴ ἀπογοήτευσι κι' ἀποθάρρυνσι. Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο, καὶ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ νεαρὴ γυναίκα. Δὲν δείλιασε· Δὲν ὠπισθοχώρησε. Μόλις πέρασε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς συγχύσεώς της, ἀμέσως ξαναβρῆκε τὴ διαύγεια τῆς κρίσεώς της. Βλέποντας τὴν ὁλοκληρωτικὴ ματαίωσι αὐτῶν τῶν σχεδίων της, δὲν κάθησε νὰ τὰ κλάψη ἀσκόπως καὶ ματαίως, ἀλλὰ τἄσβησε κιόλας μὲ μιὰ μονοκοντυλιὰ ἀπ' τὸ μυαλό της, σὰν νὰ μὴν εἶχαν ὕπαρξη ποτέ τους.

Τώρα, ἄρχιζε πάλι νὰ στρέφεται πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις, καὶ νὰ καταστρώνη καινούργια σχέδια. Καί, πρᾶγμα περίεργο μάλιστα, ψάχνοντας σχετικὰ μὲ τὸ μυαλό της νὰ βρῆ καινούργια στοιχεῖα γιὰ τὶς μηχανορραφίες της αὐτές, θυμήθηκε τὸν Μοντωμπάν. Βεβαίως ὁ ἱππότης δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι, μὲ τὴν ἀποτυχία αὐτὴ τῆς Ἀλκιντόρ· Ὡστόσο, ἐκείνη δὲν κρατήθηκε ἀπ' τὸ νὰ μουρμουρίση μὲ κάποια δεισιδαιμονία, μόλις τὸν σκέφτηκε, μόλις τὸν θυμήθηκε :

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὠρθώθηκε μπροστά μου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅλα μοῦ πᾶνε κατὰ διαβόλου!...

Καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ τώρα, συμπέρανε :

—Ὤ, πρέπει νὰ τὸν ξεκάνω, πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθῶ μὲ κάθε θυσία κι' ὅσο πιὸ γρήγορα μπορῶ... Ἀλλοιῶς, θὰ προξενήση τὸν χαμό μου ὁ ἄνθρωπος αὐτός!...

Ὁ διάδοχος ἐντωμεταξύ, εἶχε μπῆ στὸ σπίτι του πειά, κι' εἶχε ἀποτραβηχτῆ στὸ γραφεῖο του. Παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἀπάθειά του, παρ' ὅλη τὴ σιωπηλή του στάσι γιὰ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴ Νικόλ, δὲν μποροῦσε ὡστόσο καὶ νὰ μὴν τὴ σκέπτεται καθόλου. Μὰ συγχρόνως ἔτριζε καὶ τὰ δόντια του. Ὄχι, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε, μὰ γιατὶ ὁ ἐγωϊσμός του εἶχε βαρειὰ πληγωθῆ, καὶ μάτωνε ἀκόμη· Μούγκριζε διαρκῶς ;

—Ἔγινα κορόϊδο... Ἕνα οἰκτρὸ κορόϊδιο αὐτῆς τῆς ἀχρείας γυναίκας, στὴν ὁποία εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε θὰ τὴν μεταλάβαινα χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἐξομολογήσω... Κι' ὅμως, τῆς χάρισα τὴ ζωή... Κι' ὅμως, δὲν τὴν κομμάτιασα ἐλεεινά... Γιατί ;... Γιατὶ τῆς φέρθηκα ἔτσι ;... Μὰ πάει πειά... Ὅ,τι ἔγινε, δὲν ξαναγίνεται!...

Ἔλεγε, ὡστόσο, ψέμματα. Πραγματικά, ἀναζητοῦσε μέσα του μιὰ πρόφασι εὐλογοφανῆ, γιὰ νὰ ἀνακαλέση τὴν ἐπιείκειά του ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία λυπόταν τώρα καὶ μετανοοῦσε : Ἤθελε νὰ τὴν ξεκάνη τώρα τὴ Νικόλ. Κι' ἡ πρόφασις ποὺ γύρευε, δὲν ἄργησε νὰ φανῆ :

—Αὐτὴ ἡ γυναίκα μὲ μισεῖ... Τὸ φώναξε αὐτὸ σ' ἕνα ξέσπασμα εἰλικρινείας της, γιὰ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ γελαστῆ κανένας... Κι' ἐγὼ τῆς εἶχα ἐκμυστηρευτῆ τόσα μυστικά, ἐπάνω στὴν ἠλιθία ἐμπιστοσύνη μου, ὥστε δὲν στέκεται καθόλου καλὰ τὸ κεφάλι μου στοὺς ὤμους μου, ἂν θελήση αὐτὴ νὰ φλυαρήση... Ὤ, διάβολε!... Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ κινδυνέψω τὴ ζωή μου ἐγώ, γιὰ νὰ τῆς χαριστῶ ἐκείνης... Στὸ διάβολο τέτοια γενναιψυχία!... Ὅσο ζῆ ἡ Νικόλ, θὰ εἶνε μιὰ ζωντανὴ ἀπειλὴ γιὰ μένα... Πρέπει λοιπὸν νὰ πεθάνη!...

Χτύπησε ἕνα κουδοῦνι καὶ στὸν θαλαμηπόλο ποὺ παρουσιάστηκε, τοῦ εἶπε στεγνά :

—Νὰ φωνάξουν ἀμέσως τὸν βαρῶνο ντὲ Βὶλλ!...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ βαρῶνος ντὲ Βὶλλ βρισκόταν μπρὸς στὸν διάδοχο κι' ὑποκλινόταν βαθειά. Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς κανένα ἀπολύτως προοίμιο, τοῦ εἶπε θυμωμένα :

—Κύριε, δὲν μὲ συμφέρει νὰ γίνωνται γελοῖοι στὴν πόλι καὶ στὴν Αὐλὴ οἱ εὐπατρίδαι τῆς ἰδιαίτερης ἀκολουθίας μου... Καὶ αὐτό, γιατὶ ἡ γελοιοποίησίς των ἀντανακλάει καὶ σὲ μένα!

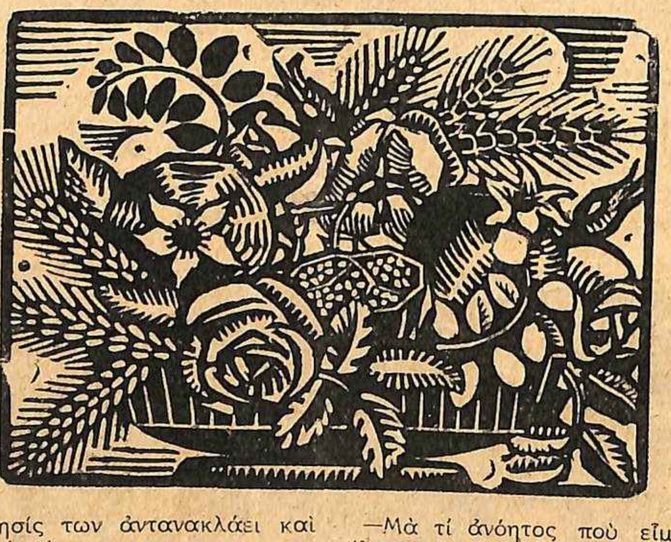

—Αὐθέντα μου, τραύλισε κατάπληκτος ὁ ντὲ Βὶλλ, δὲν ἐννοῶ καθόλου τί εὐαρεστεῖται νὰ μοῦ πῆ ἡ Ὑψηλότης Σας!...

—Τώρα θὰ τὸ ἐννοήσετε, ξανᾶπε παγερὰ ὁ Ἐρρῖκος. Πρὸ ὀλίγου, ἀνύποπτος ἐντελῶς καὶ μὲ ὅλη τὴν καλὴ πίστι στὴν ψυχή μου, πῆγα στὸ μέγαρο ντὲ Σαβινὺ γιὰ ἐπίσκεψι... Ἐκεῖ ὅμως, τσάκωσα ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὴν κυρία Νικὸλ στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἐραστοῦ της!...

—Ὤ, ὤ, μουρμούρισε δειλὰ ὁ ντὲ Βὶλλ, ἀνοίγοντας προσεχτικὰ τὰ μάτια του καὶ τ' αὐτιά του.

—Αὔριο, ἐξακολούθησε ὁ Ἐρρῖκος, ὅλη ἡ πόλις κι' ὅλη ἡ Αὐλὴ θὰ βουΐξουν ἀπ' τὰ κρυφοχαμόγελα, γι' αὐτὴ τὴ συζυγική σας ἀτυχία... Καὶ γελῶντας εἰς βάρος σας, θὰ κοροϊδέψουν κι' ἐμένα ποὺ σᾶς ἔχω στὴν ὑπηρεσία μου... Δὲν τὸ θέλω αὐτό... Γιατὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς ἀπομακρύνω, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στερηθῶ τῶν πιστῶν ὑπηρεσιῶν σας... Διορθώνεται ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἄν... ἄν... ἐκδικήσετε μόνος σας τὴν κηλιδωθεῖσα συζυγικὴ τιμή σας... Μονάχα αὐτὸν τὸν τρόπο βρίσκω κατάλληλον... Καὶ μόνον τότε θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ βρίσκεστε στὴν ὑπηρεσία μου... Πηγαίνετε, κύριε!

Καὶ τοῦ ἔστρεψε τὴ ράχι, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί του· Ὡστόσο ὅμως, ὁ ντὲ Βὶλλ ὑποκλίθηκε κι' ὠπισθοχώρησε μὲ μικρὰ βήματα πρὸς τὴν πόρτα, ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ ἐθιμοτυπία. Κι' ὅταν ἐπὶ τέλους βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο, ὤρθωσε πάλι τὸ κορμί του κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται :

—Ἡ Ὑψηλότης του θέλει νὰ χτυπήσω... Εἶνε φανερὸ αὐτό... Μά, γιὰ τὸ ὄνομα τῆς Κολάσεως, ποιὸν θέλει νὰ χτυπήσω ;... Δὲν μοῦ ὠνόμασε κανέναν!...

Καθὼς βλέπομε, ὁ ντὲ Βὶλλ δὲν δίσταζε καθόλου. Μονάχα, ποὺ ὁ ἔντιμος αὐτὸς παληοπαληάνθρωπος βρισκόταν σὲ δεινὴ ἀμηχανία, σχετικὰ μὲ τὸ «ποιὸν θἄπρεπε νὰ πλήξῃ»!! Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, καὶ μὲ τὸ νὰ σκέπτεται διαρκῶς αὐτὸν τὸν γρῖφο, κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ξεκαθαρίση, μουρμουρίζοντας :

—Μὰ τί ἀνόητος ποὺ εἶμαι, τέλος πάντων!... Ἂν ὁ Ὑψηλότατος ἤθελε νὰ χτυπήσω τὸν «ἐραστή», θὰ μοῦ φανέρωνε ἀσφαλῶς καὶ τ' ὄνομά του... Δὲν τὄκανε ὅμως... Ὥστε ;... Ὥστε, χωρὶς ἀμφιβολία, θέλει νὰ ξεκάνω τὴ Νικόλ!...

Ἔ, αὐτὸ ἦταν! Μιὰ ποὺ τὸ βρῆκε ἐπὶ τέλους, δὲν δίστασε πειά. Ἕνα διφορούμενο χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη του, καθὼς ψιθύριζε τώρα δῆθεν μὲ συμπόνεια :

—Ἄχ, δύστυχη Νικόλ... Ἦταν γραφτό σου, φαίνεται, νὰ πᾶς ἀπ' τὸ δικό μου χέρι, ἀργὰ ἢ γρήγορα... Μὰ προτιμότερο μοῦ φαίνεται τὸ «γρήγορα»... Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει... Νὰ λέμε ὅμως καὶ τὴν ἀλήθεια, ἄρχιζε νὰ μὲ ἀνησυχῆ αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Νικόλ... Μὴν ξεχνοῦμε κιόλας, ὅτι εἶμαι καὶ κληρονόμος της... Καί... κι' ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ἦταν μιὰ προνοητικὴ κι' οἰκονόμα νοικοκυρούλα, θὰ βρῶ κομπόδεμα σπουδαῖο!...

Δὲν ἔχασε πειὰ καιρό. Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ μέγαρο τῆς συζύγου του. Τὴ βρῆκε ἀποχαυνωμένη ἀκόμη, ζαρωμένη στὴ γωνιὰ τοῦ καναπέ, μὲ τὸ κορσάζ της κουρελλιασμένο. ξέστηθη, βουβή. Μπῆκε στὴν αἴθουσα αὐτὴ ὁ ντὲ Βὶλλ τώρα, κλείδωσε ὅλες τὶς πόρτες της, κι' ἔβαλε τὰ κλειδιά των στὴν τσέπη του. Βλέποντας αὐτὰ τὰ ἀνησυχητικὰ προκαταρκτικὰ καμώματά του ἡ Νικόλ, ἀντικρύζοντάς τον τώρα νὰ ὀρθώνεται μπροστά της, τρομαχτικὸς μὲ τὴν ἀπαισία γαλήνη του, ἔνοιωσε ἡ δυστυχισμένη ἀμέσως, αὐτὸ ποὺ τὴν περίμενε· Τινάχτηκε λοιπὸν ὀρθή, ἅπλωσε τὰ χέρια της ἀπελπισμένα — σὰν νἄθελε νὰ διώξη τὴν ἀνατριχιαστικὴ ὀπτασία — καὶ κλαψιάρισε βραχνά :

—Ὤ, δὲν θέλω νὰ πεθάνω!...

Ὁ ντὲ Βὶλλ κούνησε ἀπαλὰ τὸ κεφάλι του. Φαινόταν σὰν νἄθελε νὰ πῆ :

—«Χμ.. Τὸ καταλαβαίνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα»!...

Κι' ὕστερα, φωναχτὰ καὶ μὲ πένθιμη ἀταραξία, εἶπε :

—Ἔλα... Ἔλα... Πές μου λοιπόν, τί συνέβη ;...

Ἡ ἐλπίδα ἠλέκτρισε τὴ φτωχὴ Νικόλ· Νόμισε πὼς θὰ τὴν σπλαχνιζόταν, ἂν τοῦ ὡμολογοῦσε εἰλικρινὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ μίλησε. Τοῦ διηγήθηκε τὴ σκηνὴ μὲ τὸν Ζὰν ντὲ Μωμπέρ, ἀκριβῶς ὅπως συνέβη κι' ὅπως τὴν διηγηθήκαμε κι' ἐμεῖς.

—Διάβολε! ἔκανε στὰ τελευταῖα ὁ ντὲ Βὶλλ. Καταλαβαίνω τώρα τὴ φούρκα τοῦ Ὑψηλοτάτου... Καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ λόγο διψάει τόσο γιὰ αἷμα!...

—Δέν... δὲν πιστεύω νὰ μέ... σκοτώσετε! μουρμούρισε τρεμουλιαστὰ ἡ Νικόλ, τρελλὴ ἀπὸ φρίκη.

—Δυστυχισμένη μου φίλη, εἶπε μὲ τρομαχτικὴ ἀπάθεια ὁ σύζυγός της, δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά... Εἶνε ρητὴ διαταγὴ τῆς Ὑψηλότητός του!...

—Ὤ, δὲν θέλω! οὔρλιαξε μὲ ἀπελπισία ἡ φτωχή. Εἶμαι τόσο νέα ἀκόμη... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Σπλαχνίσου με!...

—Κλεῖσε τὰ μάτια! συμβούλεψε ὁ ντὲ Βὶλλ, μὲ τὴ φρικιαστική του ἀταραξία. Ἔτσι, δὲν θὰ δῆς νὰ σοῦρχεται τὸ πλῆγμα... Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ ἐξαποστείλω μὲ τὸ πρῶτο... Μὲ ἕνα καὶ μονάκριβο χτύπημα... Δὲν θὰ ὑποφέρης καθόλου!...

—Δὲν θέλω... Ὤ, ἔλεος... Βοήθεια!... Βοήθειααα!...

—Κουράγιο λοιπόν, δαιμονισμένη τοῦ διαβόλου... Οὔτε θὰ νοιώσης κἂν τὴ μαχαιριά, ἀφοῦ στὸ ὑπόσχομαι ἐγώ!...

Ἡ Νικὸλ πάσχισε νὰ ξεφύγη, νὰ ἀναπηδήση, νὰ φύγη, μὰ ἡ δυνάμεις της τὴν γέλασαν.

Ἐκδημενισμένη, κυλίστηκε χάμω στὸν τάπητα, οὐρλιάζοντας διαρκῶς μὲ ἀπελπισία :

—Δὲν θέλω... Βοήθειααα!...

Ψυχρὰ ὁ ντὲ Βὶλλ, ἅρπαξε τὸ στιλέττο του καὶ τὄβγαλε ἀπ' τὴ θήκη· Γονάτισε ὕστερα ἐπάνω στὸ κορμὶ τῆς γυναίκας του, ἔσκυψε, τὴν ἔπιασε γερὰ ἀπ' τὰ μαλλιά, καὶ τῆς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι.

(Ἀκολουθεῖ)

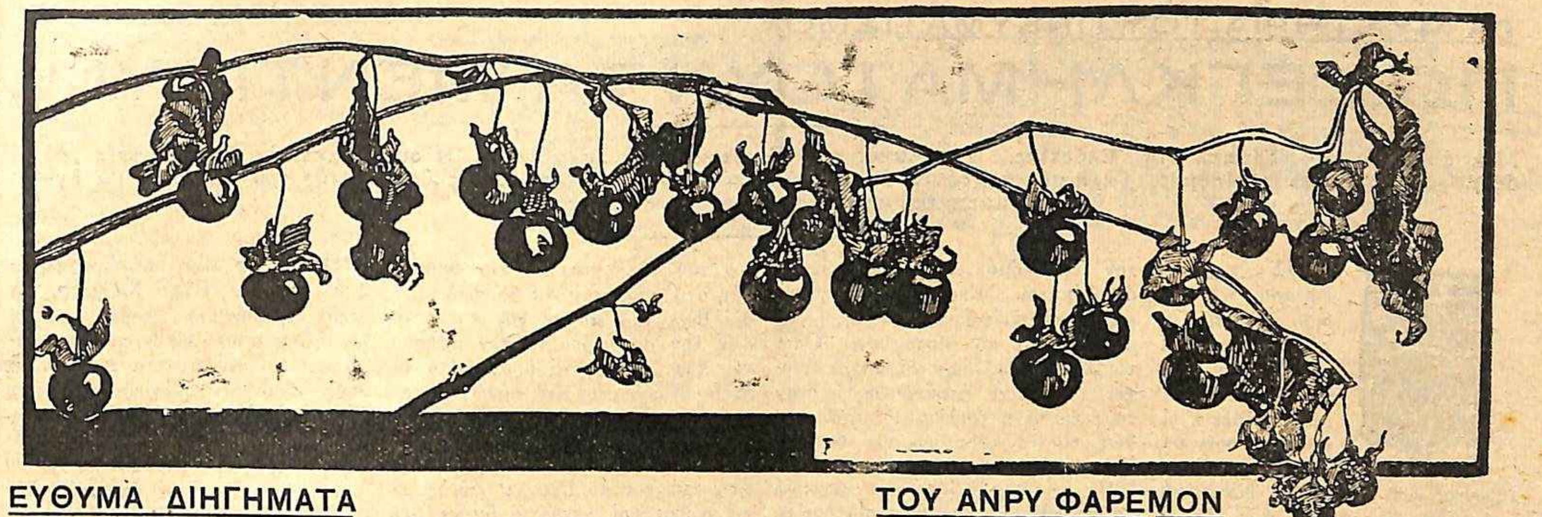

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΦΑΡΕΜΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Κύριε ἀστυνόμε, διάβασα στὴν ἐφημερίδα πὼς οἱ ἄνθρωποί σας βρήκανε στὸ δρόμο μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔχασε τὸ μνημονικό της, τὴ «Γυναῖκα δίχως ὄνομα», ὅπως γράφουνε τὰ φύλλα.

—Μάλιστα, κύριε. Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ σπανία περίπτωσι ἀμνησίας. Μήπως μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε καμμιὰ πληροφορία γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ;

—Ὄχι, κ. ἀστυνόμε. Εἶδα ὅμως τὴ φωτογραφία της στὴν ἐφημερίδα, τὴ βρῆκα πολὺ τοῦ γούστου μου κ' ἦρθα νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν μπορῶ νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου, μὲ ὅλες τὶς νόμιμες διατυπώσεις, ἐννοεῖται.

—Πῶς εἴπατε ;

—Μὴν ἀπορεῖτε, κ. ἀστυνόμε, μὴ παίρνετε αὐτὸ τὸ ὕφος... Ὄχι, δὲν εἶμαι οὔτε τρελλός, ὅπως φαντάζεστε ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή, οὔτε κουτός. Τὸ πολὺ νὰ ἤπια λίγο παραπάνω σήμερα, γιατὶ εἶνε βλέπετε ἡ μέρα ποὺ πληρωνόμαστε...

—Τότε πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ τόσο παράξενη ἰδέα ; Εἶνε βέβαια ν' ἀπορῆ κανείς...

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως, κ. ἀστυνόμε... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθήσω ; Εὐχαριστῶ.

Ὁ ἐπισκέπτης στρογγυλοκάθησε. Ἦταν ἕνας πρόσχαρος ἄνθρωπος ὡς σαράντα ἐτῶν, τέλειος τύπος ἐργατικοῦ, ποὺ δὲν ἀφήνει εὐκαιρία χωρὶς νὰ πιῆ ἕνα ποτῆρι κρασάκι.

—Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία μου, κ. ἀστυνόμε, ὅσο μπορῶ συντομώτερα, γιατὶ βέβαια, θὰ ἔχετε κι ἄλλη δουλειά. Εἶμαι παντρεμμένος ἔχω πάρει τὴν κόρη τοῦ μπάρμπα Ταμπουΐγ.

—Μὰ ἀφοῦ εἶστε παντρεμμένος, πῶς θέλετε νὰ ξαναπαντρευτῆτε ; Ἡ πολυγαμία καταργήθηκε, ἀκόμη καὶ στὴν Τουρκία...

— Σήμερα εἶμαι παντρεμμένος, βέβαια, μπορῶ ὅμως νὰ πάρω διαζύγιο..

—Πολὺ καλά, σᾶς ἀκούω.

—Ὁ μπάρμπα - Ταμπουΐγ εἶνε ἕνας γεροπαράξενος, ποὺ ἔκανε στὰ νειάτα του μιὰ ἀνοησία πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ μπόϊ του: Ὅταν γεννήθηκε ἡ κόρη του, ἡ γυναῖκα μου δηλαδή, ὁ Ταμπουΐγ πῆρε δυὸ μάρτυρες ἀπ' τὴ γειτονιὰ κι' ὅπως γίνεται πάντα, πῆγε νὰ δηλώση τὴ γέννησι τοῦ κοριτσιοῦ στὴ δημαρχία τοῦ χωριοῦ του.

—Δὲν βλέπω τί σχέσι μποροῦν νἄχουν ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴ γυναῖκα δίχως ὄνομα.

—Περιμένετε, κ. ἀστυνόμε, δυὸ λεπτὰ καὶ θὰ φτάσουμε καὶ σ' αὐτή...

—Λίγο σύντομα, σᾶς παρακαλῶ καὶ καθαρά.

— Μάλιστα. Πῆγε λοιπὸν ὁ μπάρμπα - Ταμπουΐγ στὴ δημαρχία νὰ δηλώση τὸ κοριτσάκι του. Ὥσπου νὰ φτάσουν ὅμως στὴ δημαρχία, πέρασαν φαίνεται, ὅπως εἶνε ἡ συνήθεια σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἀπὸ μερικὲς ταβερνοῦλες, νὰ πιοῦνε μερικὰ ποτηράκια στὴν ὑγεία τῆς μικρῆς, ἔπειτα στὴν ὑγεία τῆς μητέρας, ἔπειτα στὴν ὑγεία τοῦ πατέρα, κι' ἔτσι, ὅταν φτάσανε στὸ ληξιαρχεῖο, ἤτανε, ὅπως λέμε, στὸ κέφι... Ἐκεῖ ζήτησαν ἀπὸ τὸν πεθερό μου τὰ χαρτιά του, κ' ὕστερα τὸν ρώτησαν τί ὄνομα θέλει νὰ δώση στὴν κόρη του. Ὄνομα; ἔκανε ὁ Ταμπουΐγ, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα διόλου, οὔτε κ' ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶπε τί ὄνομα θέλει γιὰ τὴ μικρή... Πῶς νὰ τὸ βγάλουμε τὸ μωρό ;...

—Ὅπως ἀγαπᾶτε τοῦ ἀπάντησε ὁ γραμματικὸς καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἡμερολόγιο τῆς τσέπης. Διαλέχτε, ὅποιο ὄνομα σᾶς ἀρέσει, καὶ δυὸ καὶ τρία, ὅσα θέλετε...

— Συντομώτερα σᾶς παρακαλῶ, διάζομαι, εἶπε πάλι ὁ ἀστυνόμος κάπως ἀνυπόμονος.

—Μάλιστα, κ. ἀστυνόμε. Λοιπὸν Ταμπουΐγ, στὴν κατάστασι ποὺ ἤτανε δὲν ἔβλεπε καθαρὰ νὰ διαβάση τὰ ὀνόματα. Τὰ μάτια του κάνανε πουλάκια, τὸν εἶχε πιάσει γιὰ καλὰ τὸ κρασί. Ἔξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, ρώτησε τὸν γραμματικό:

—Ὡς πόσα ὀνόματα μπορῶ νὰ τῆς δώσω τῆς κόρης μου ;

—Ὁ νόμος δὲν ὁρίζει τὸν ἀριθμό, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος.

—Ἂν εἶνε ἔτσι, δῶστε της ὅσα μπορεῖτε περισσότερα, ὅλους τοὺς ἁγίους ποὺ εἶνε γραμμένοι ἐδῶ μέσα στὸ ἡμερολόγιο.

—Μὰ ξέρετε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ληξίαρχος, στὸ ἡμερολόγιο ἔχει τόσα ὀνόματα, ὅσες εἶνε κ' ἡ μέρες τοῦ χρόνου. Μερικὲς μάλιστα ἔχουν περισσότερα ἀπὸ ἕνα ὀνόματα, δυὸ καὶ τρία...

—Νὰ τῆς τὰ δώσετε ὅλα, ἀποκρίθηκε ὁ Ταμπουΐγ, μονάχα ἔτσι μπορῶ νὰ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ τῆς δώσουμε καὶ τὸ ὄνομα ποὺ θέλει ἡ γυναῖκα μου καὶ πὼς θὰ γλυτώσω τὶς γκρίνιες...

—Δὲν εἶνε διόλου συνηθισμένη ἡ ἱστορία σας εἶπε γελῶντας ὁ ἀστυνόμος, κυττάξτε ὅμως νὰ τελειώνουμε τὸ γρηγορώτερο, σᾶς παρακαλῶ...

— Πολὺ καλά, Ἐξακολουθῶ... Σὰν τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ ὑπάλληλος τάχασε :

—Δὲν φαντάζομαι, φώναξε, νἄχετε τὴν ἀξίωσι νὰ καθήσω καὶ νὰ γράψω τώρα στὰ βιβλία μου καὶ στὸ πιστοποιητικὸ ποὺ θὰ σᾶς δώσω, ὁλόκληρο τὸ ἑορτολόγιο !...

—Ἀφοῦ ἔχω ἀπ' τὸ νόμο τὸ δικαίωμα νὰ δώσω στὴν κόρη μου ὅσα ὀνόματα θέλω, θὰ τῆς τὰ δώσω γι' ἐγὼ ὅλα. Θὰ φανῶ ἀνοιχταχέρης καὶ γὼ μιὰ φορά, κι' ἂς εἶνε καὶ στὸ χαρτί. Μὲ τὴν προστασία ὅλων τῶν ἁγίων, σίγουρα ἡ κόρη μου θὰ γίνη εὐτυχισμένη...

—Λοιπόν, κατόπιν ;

—Ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ συζήτησι, ὁ γραμματικὸς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη καὶ νὰ καταχωρήση στὰ βιβλία του τὴ γέννησι τῆς μικρῆς καὶ πλάϊ κάπου πεντακόσια ὀνόματα, σελίδες δηλαδὴ ὁλόκληρες. Τὰ ἴδια καὶ στὸ πιστοποιητικό. Ἤτανε νὰ σκάση ἀπ' τὴ φούρκα του...

—Καὶ μὲ τὸ δίκηο του ὁ ἄνθρωπος, θἄγραφε ὅλη τὴ μέρα.

—Ἐπὶ τέλους, τελείωσε ἡ ὑπόθεσις. Ὁ πεθερός μου πῆρε τὸ πιστοποιητικό του κι' ἔφυγε.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε ποὺ ἡ παραξενιὰ αὐτὴ τοῦ πεθεροῦ μου εἶχε πολλὰ δυσάρεστα ὑστερώτερα. Ὅταν μεγάλωσε ἡ κόρη του τὴν πῆρα γυναῖκα μου. Ἂς ἀφήσουμε πειὰ τί τράβηξα καὶ γὼ στὸ Ληξιαρχεῖο γιὰ τὴν ἄδεια. Τὸ τρομερὸ εἶνε ποὺ μὲ τὰ πεντακόσια της ὀνόματα γιορτάζει κάθε μέρα ! Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τῆς εὔχομαι χρόνια πολλὰ κάθε πρωΐ ποὺ θ' ἀνοίξω τὰ μάτια μου κ' ἡ πρώτη μου δουλειὰ εἶνε, χρόνια τώρα, νὰ τρέχω ν' ἀγοράζω λουλούδια καὶ γλυκὰ γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς γυναίκας μου. Οὔτε μπορῶ νὰ τὴν φωνάζω κάθε μέρα μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα. Ὅταν τῆς φέρνω τὸ καθημερινό της δῶρο, πρὶν τῆς τὸ προσφέρω, τρέχω στὸν ἡμεροδείχτη γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς τὴν λένε σήμερα τὴ γυναῖκα μου πρὶν τῆς μιλήσω. Εἶνε νὰ χάση κανεὶς τὸ μυαλό του. Πολλὲς φορὲς φυσικά, τὰ σαστίζω καὶ τότε ἔχουμε τσακώματα, παραπονιέται πῶς δὲν ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτήν, φωνές, φασαρίες. Ἀφῆστε πειά, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπογράψουμε κανένα συμβόλαιο γιὰ ἀγορὰ ἢ γιὰ πούλημα κανενὸς κτήματος. Καθόμαστε ὧρες ὁλόκληρες στὸ συμβολαιογραφεῖο κι' ὅλοι γελοῦν μαζύ μας, ἐκτός, φυσικά, ἀπ' τὸν γραφειὰ ποὺ ξεθεώνεται ὁ κακομοίρης νὰ γεμίζη κόλλες τὰ χαρτόσημα μὲ τὰ πεντακόσια ὀνόματα τῆς γυναίκας μου. Μιὰ φορὰ πάλι ποὺ ταξειδέψαμε στὸ ἐξωτερικό, ἔγινε ἀνάγκη νὰ κολλήσουν ὀχτὼ φύλλα στὸ διαβατήριό μου γιὰ νὰ χωρέσουν τὰ ὀνόματα τῆς γυναίκας μου. Καὶ δὲν λογαριάζω πόσα μοῦ πῆραν γι' αὐτό !.. Τὰ ἴδια στὶς φορολογικὲς δηλώσεις καὶ σ' ὅλα τὰ ἐπίσημα χαρτιά. Παντοῦ ἔχουμε τὴν ἴδια λιτανία μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους τοῦ ἑορτολογίου. Εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἀγανάκτησα μὲ τὸ δίκηο μου μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους κι' ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέση !

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο κρατάει τώρα κάπου δέκα χρόνια. Δὲν ἀντέχω πειά !.. Ἡ ὑπομονή μου σώθηκε κι' ἀπορῶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πῶς βάστηξα δέκα χρόνια μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ἔτσι λοιπόν, κ. ἀστυνόμε, μόλις διάβασα πῶς βρέθηκε μιὰ γυναῖκα, νόστιμη καὶ καλοκαμωμένη, μιὰ γυναῖκα δίχως κανένα ὄνομα, τ' ἀποφάσισα στὴ στιγμή. Θὰ χωρίσω τὴν... σταθῆτε νὰ δοῦμε πῶς τὴν λένε σήμερα τὴ γυναῖκα μου, (ἔβγαλε τὸ ἑορτολόγιο ὁ ταλαίπωρος ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ κύτταξε τὸν ἅγιο τῆς ἡμέρας) μάλιστα, θὰ χωρίσω τὴν Λουκιανὴ-Σαββίνη καὶ θὰ πάρω αὐτὴ τὴν εὐλογημένη γυναῖκα ποὺ δὲν ἔχει ὄνομα γιὰ νὰ ἡσυχάσω ὁ φουκαρᾶς, νὰ συνέλθω. Ἂν δὲν τὸ κάνω αὐτό, καταλαβαίνω πολὺ καλά, πῶς θὰ μὲ κλείσουνε στὸ φρενοκομεῖο !

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΠΩΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ ΤΑ “ΜΕΝΤΙΟΥΜ„

Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Τόμπελ τῆς Ἑλβετίας. Ἡ φυλακὲς τῶν ἀριστοκρατῶν καταδίκων. Ἡ συνταρακτικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ δεσμοφύλακος Φρέντς Μπόμερ. Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Θεοδώρου Μάγιερ. Ὁ παράδοξος ὑπνωτιστὴς τοῦ Τόμπελ. Τὰ ἐγκλήματα τοῦ τραγικοῦ θύματός του, κλπ. κλπ.

ΜΟΛΙΣ νύχτωνε ἔφτασα στὴ μικρὴ ἑλβετικὴ πόλι, Τόμπελ. Ἡ κορυφὲς τῶν βουνῶν χανόντουσαν στὸ σκοτάδι κ' οἱ μικροὶ δρόμοι ἄρχιζαν νὰ φωτίζωνται ἀπὸ τὰ θαμπὰ ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια. Τὰ τοπεῖα τῆς Ἑλβετίας φημίζονται γιὰ τὴν γραφικότητά τους καὶ τὴν ἀπόλυτη γαλήνη τους. Αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε τὸ βράδυ πάνω στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, ἡ Τόμπελ εἶχε μιὰ ἀσύκριτη ὀμορφιὰ καὶ θέλησα νὰ τὴν ἀπολαύσω.

Ἄφησα λοιπὸν τὶς βαλίτσες μου στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο ποὺ συνάντησα κι' ἔπειτα ἄρχισα νὰ γυρίζω ἄσκοπα στοὺς δρόμους μαγεμένος ἀπὸ τὸ περιβάλλον καὶ τὶς χαριτωμένες καὶ δροσερὲς Ἑλβετίδες. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βγῆκα ξαφνικὰ στὰ λειβάδια κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ ξαναγυρίσω στὸ ξενοδοχεῖο μου, ὅταν ὁ ρυθμικὸς κρότος πολυαρίθμων ξύλινων παπουτσιῶν κίνησε τὴν περιέργειά μου. Εἶδα τότε ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς μεγάλου κτιρίου ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ νὰ βγαίνουν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι μὲ τὶς ραβδωτὲς στολὲς τῶν καταδίκων. Περπατοῦσαν μὲ στρατιωτικὸ βῆμα ἁλυσοδεμένοι δύο-δύο, ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ χωροφυλάκων. Οἱ δεσμοφύλακές τους προχωροῦσαν δίπλα τους κρατῶντας ἕνα χοντρὸ μαστίγιο στὸ χέρι καὶ κανόνιζαν τὸ βάδισμα τῶν καταδίκων μὲ τὶς διαπεραστικὲς σφυρίχτρες τους. Πάγωσα ἀπὸ τὴν κατάπληξί μου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν χλωμοὶ σὰν πεθαμμένοι καὶ περπατοῦσαν σὰν αὐτόματα. Δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἐγκληματικὸ στὴ φυσιογνωμία τους καὶ σᾶς κυττοῦσαν μ' ἕνα χαμένο κι' ἀπλανὲς βλέμμα.

Ὅταν λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸ ἑστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου μου εἶδα ἕναν ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακας τῶν παράξενων καταδίκων ἔσπευσα νὰ τὸν πλησιάσω, νὰ τοῦ δηλώσω τὴν ἰδιότητά μου καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐξηγήση τί ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχα δῶ καὶ λίγη ὥρα συναντήση.

Ὁ δεσμοφύλακας, ἕνας κάποιος Φρέντς Μπόμερ, μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ παμπόνηρου σκύλλου καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Εἶνε οἱ ἄρρωστοι κατάδικοι. Κάθε βράδυ, αὐτὴ τὴν ὥρα τοὺς βγάζουμε ἀπὸ τὰ κελλιά τους γιὰ νὰ κάνουν ἕνα μικρὸ περίπατο. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε τρελλοί. Χάσαν τὰ λογικά τους μέσ' στὴ φυλακὴ ἢ ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ διέπραξαν. Ἄλλοι πάλι τρελλάθηκαν ἀπὸ τὶς καταχρήσεις τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὴ μελαγχολία τῆς κλεισούρας. Ἔχουμε ὅμως καὶ μερικοὺς ποὺ τρελλάθηκαν ἀπὸ τὸν ὑπνωτισμό. Αὐτοὶ εἶνε οἱ πιὸ ἀξιολύπητοι. Ἔκαναν ἕνα ἔγκλημα ὑπνωτισμένοι κι' ἀκόμη δὲν μποροῦν νὰ τὸ πιστέψουν. Ὅλοι τους ὅμως ὅσο σᾶς φαίνονται ἥσυχοι τόσο εἶνε ἐπικίνδυνοι, ὅταν τοὺς πιάνει ἡ τρέλλα. Γι' αὐτὸ καθὼς εἴδατε τοὺς φορᾶμε βαρειὲς ἁλυσίδες καὶ τοὺς προσέχουμε.

Ἡ περιέργειά μου εἶχε κεντηθῆ παραπολύ. Γιὰ νὰ κάνω πιὸ ὁμιλητικὸ τὸν Φρέντς Μπόμερ παράγγειλα μιὰ ὀκᾶ παληὸ κρασὶ γιὰ νὰ τὸ πιοῦμε στὴ φιλία μας.

Ὁ Μπόμερ ἦταν ἐνθουσιασμένος. Κ' ὕστερα ἀπὸ τὴ δεύτερη ὀκᾶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἐκμυστηρεύεται τὸν πόνο του:

—Τοὺς λυπᾶμε τοὺς δυστυχισμένους ! μοῦ εἶπε. Οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶνε πλούσιοι ἀριστοκράτες. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι οἱ φτωχοὶ τρελλοὶ κλείνονται στὰ διάφορα ἄσυλα καὶ πεθαίνουν σὰν τὰ λυσσιασμένα σκυλλιά. Αὐτὴ ὅμως ἡ φυλακὴ εἶνε γιὰ τοὺς ἀριστοκράτες καταδίκους. Βλέπεις, ἐδῶ κανεὶς δὲν τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἐργάζωνται καὶ δὲν τοὺς πολυβασανίζουν. Μόνο μὲ τοὺς πραγματικὰ τρελλοὺς ἔχουμε καμμιὰ φορὰ τίποτε φασαρίες. Ἔ, τί νὰ κάνης!... Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἔχουν τὰ βάσανά τους. Ξέρεις ποιὸς εἶνε αὐτός, ποὺ μὲ εἶδες νὰ τὸν χτυπῶ ἀπόψε στὸν περίπατο; Εἶνε ὁ Θεόδωρος Μάγιερ ἕνας ἀληθινὰ τρελλὸς ποὺ ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη ἱστορία. Τὸν ξέρω γιατὶ ὅταν ἦταν στὰ καλά του κατοικοῦσε σὲ μιὰ ὤμορφη βίλλα δῶ κοντά, στὴ βίλλα, ἑνὸς γέρου εἰσοδηματία τοῦ κ. Μ. Ράτσερ. Ὁ Μάγιερ εἶνε πατριώτης μου. Κι' ὅταν περνοῦσε καβάλλα στ' ἄλογό του οἱ πατεράδες μας στεκόντουσαν καὶ τοῦ βγάζαν μὲ σεβασμὸ τὸ καπέλλο, γιατὶ ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ γιατροῦ τοῦ Τόμπελ. Εἶχε τότε δικό του ἀνάκτορο, πολλοὺς ὑπηρέτες καὶ σκόρπιζε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ λεφτὰ στὶς ταβέρνες καὶ στὰ πανηγύρια. Ἦταν ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος ὁ πατέρας του: γλεντζὲς κι' ἀνοιχτοχέρης. Ξαφνικὰ ὁ γέρω Μάγιερ πέθανε ἀπὸ ἡμιπληγία. Ὁ γυιός του κληρονόμησε λοιπὸν ὅλη τὴν περιουσία του κι' ἄρχισε νὰ τὴν σπαταλάη στὰ χαρτοπαίγνια καὶ στὸ κρασί. Εἶχε μιὰ μανία γιὰ τὸ πιοτὸ σὰν τὸν συγχωρεμένο τὸν παπποῦ του ποὺ ἔσκασε ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ πολὺ οἰνόπνευμα. Καὶ καθὼς καταλαβαίνεις ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἔμεινε ἀδέκαρος. Τὸ σπίτι του πουλήθηκε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, τὰ χτήματά του τὸ ἴδιο κι' αὐτὸς μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε βγῆκε στὸ δρόμο μὴ ξέροντας τί ν' ἀπογίνη. Τότε ἔβαλε μυαλὸ κι' ἀποφάσισε νὰ κερδίση τίμια τὴ ζωή του. Γι' αὐτὸ πῆγε καὶ βρῆκε ἕνα παληὸ φίλο τοῦ πατέρα του τὸν κ. Μ. Ράτσερ, ἕνα γέρο παράξενο ποὺ ζοῦσε ὁλομόναχος στὴ βίλλα του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν κρατήση κοντά του καὶ νὰ τὸν βοηθήση νὰ ξαναγίνη ἄνθρωπος. Ὁ Ράτσερ μ' ὅλη τὴ φιλαργυρία του λυπήθηκε τὸ γυιὸ τοῦ Μάγιερ καὶ τὸν πῆρε στὸ ὑποστατικό του νὰ τὸ ἐπιβλέπη γιὰ νὰ μὴ τὸν κλέβουν οἱ διάφοροι ἐργάτες του. Γιὰ τὸ Θεόδωρο Μάγιερ ἄρχισε τότε μιὰ καινούργια ζωή. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε ξαναγίνη ἕνας τίμιος κι' ἐργατικὸς νέος. Μά, καθὼς ξέρεις, δὲν μπορεῖ κανεὶς πολὺ εὔκολα νὰ ξεκόψη ἀπὸ τὶς κακὲς παρέες καὶ τοὺς παληοὺς συντρόφους του. Ἔτσι ὁ Μάγιερ ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνη συντροφιὰ μὲ μερικὰ ὕποπτα ἄτομα. Ἕν' ἀπ' αὐτὰ ὁ Λουὶ Ζὰπφ τὸν εἶχε ἐπηρεάσει τόσο πολὺ, ὥστε ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἔλεγε. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὸν εἶχε ὑπνωτισμένο. Καὶ πράγματι, αὐτὴ ἦταν ἡ τρομαχτικὴ ἀλήθεια. Ὁ Λουὶ Ζὰπφ γιὰ νὰ ἐφαρμόση τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό του, εἶχε κατορθώσει νὰ ὑπνωτίση τὸν Μάγιερ καὶ νὰ τὸν κάνη, ὅπως ἤθελε. Τοῦ ἔλεγε λοιπόν:

—Μάγιερ, θέλω ἀπόψε νὰ μοῦ φέρης πεντακόσια φράγκα. Ἀκοῦς, τὸ θέλω !... Θὰ πᾶς στὴ κάμαρα τοῦ γέρω Ράτσερ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς θὰ λείπη καὶ θὰ πάρης ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του τὰ πεντακόσια φράγκα...

Κι' ὁ Μάγιερ δίχως νὰ σκεφθῆ τίποτ' ἄλλο πήγαινε, ὅπως ἦταν ὑπνωτισμένος, ἔπαιρνε τὰ λεφτὰ καὶ τὰ ἔφερνε στὸν φίλο του.

Ἡ φυλακὲς τοῦ Τόμπελ

Ὁ Μάγιερ εἶχε μιὰ ὤμορφη ἐξαδέλφη, τὴν Ἔλσα Χοῦγκερ, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε μὲ πάθος ὁ ἄσωτος φίλος του. Ἦταν πολὺ φρόνιμο κορίτσι καὶ μάταια συμβούλευε κάθε τόσο τὸν Μάγιερ ν' ἀφήση αὐτὸν τὸν ὕποπτο φίλο του.

—Δὲν μπορῶ, τῆς ἐξωμολογεῖτο ἐκεῖνος. Ὁ Ζὰπφ ἐξασκεῖ ἐπάνω μου μιὰ ἀνεξήγητη ἐπιρροή. Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Μιὰ ἀόρατη δύναμι μ' ἀναγκάζει νὰ τὸν ὑπακούω. Τώρα μοῦ λέει νὰ σὲ πείσω νὰ τὸν παντρευτῆς. Ὤ, ὄχι δὲν θὰ κάνω ποτὲ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα !..

Κι' ὡστόσο μετὰ ἔξη μῆνες κατώρθωσε νὰ ἐξαναγκάση τὴν Ἔλσα Χοῦγκερ νὰ παντρευθῆ τὸν Λουὶ Ζάπφ ! Ἐκείνη ὅμως εἶχε δεχθῆ τὴν πρότασί του γιατὶ ἤθελε νὰ διαφωτίση τὸ μυστήριο ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν τῶν δυὸ ἀνθρώπων.

Μιὰ μέρα ὁ ἐγκληματικὸς Ζάπφ, ὁ ἄνδρας της, κι' ὁ ἐξάδελφός της ἔφυγαν ἀπρόοπτα ἀπὸ τὸ Τόμπελ. Ἡ Ἔλσα Χοῦγκερ, ὑποπτευομένη ὅτι κάτι κακὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ, τοὺς ἀκολούθησε. Οἱ δυὸ φίλοι προχώρησαν ἀρκετὰ μέσα στὰ λειβάδια καὶ τέλος στάθηκαν. Ὁ Λουὶ Ζάπφ τότε πλησίασε τὸν Μάγιερ τὸν κύτταξε ἐπίμονα στὰ μάτια κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε αὐστηρὰ μ' ἀργὴ φωνή, σὰν νὰ τὸν διέταζε:

—Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Ράτσερ, θ' ἀνοίξης ἀθόρυβα τὸ δωμάτιό του θὰ πλησιάσης στὸ κρεββάτι του καὶ θὰ τοῦ καρφώσης αὐτὸ τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά. Τ' ἀκοῦς ; Θέλω νὰ τὸν σκοτώσης ! Ἔπειτα θὰ τοῦ πάρης τὰ λεφτὰ ποὺ ἔχει στὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ θὰ μοῦ τὰ φέρης !

Ὁ Μάγιερ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Ἡ Ἔλσα, ποὺ εἶχε καταλάβει τὸν τραγικὸ ρόλο τοῦ ἐξαδέλφου της, τὰ εἶχε χάσει ἀπὸ τὴν κατάπληξί της. Ὅταν συνῆλθε, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία καὶ κατήγγειλε ὅτι εἶχε ἀκούσει. Μὰ ὁ ἀστυνόμος γέλασε μέ... τὴν θερμὴ φαντασία της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοὺς ἀφήση νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους. Μόνον ἕνας ἀστυφύλακας ποὺ εἶχε διαβάσει παρόμοια ἐγκλήματα τοῦ πνευματισμοῦ πίστεψε τὴν Ἔλσα καὶ φάνηκε πρόθυμος νὰ τὴν βοηθήση. Θὰ προσπαθοῦσε νὰ παρακολουθήση τὸν Μάγιερ ὥς τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ δῆ ἂν πράγματι, θὰ ἔκανε τὸ ἔγκλημα.

Ὁ ἐξάδελφος τῆς Χοῦγκερ ὥς τὰς ἕντεκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ Ζάπφ. Ὅσο ὅμως πλησίαζαν τὰ μεσάνυχτα, ἄρχιζε νὰ γίνεται ἀνήσυχος καὶ μιὰ στιγμὴ πετάχτηκε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἔτρεξε, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου. Ἡ Ἔλσα, φοβήθηκε τόσο πολὺ ποὺ λιποθύμησε. Μόνο

ὁ Λουὶ Ζὰπφ παρέμεινε ἀτάραχος.

Ὁ Θεόδωρος Μάγιερ, ἀκολουθούμενος κατὰ πόδας ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα, ἔτρεξε ὁλόϊσια στὸ σπίτι τοῦ Ράτσερ. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα καὶ χάθηκε στὸ ἐσωτερικό του. Ὁ ἀστυφύλακας ὅμως ποὺ δὲν ἤξερε τὴ διαρρύθμισι τοῦ σπιτιοῦ, τὸν ἔχασε λίγα λεπτὰ κι' ὅσπου νὰ τὸν ξανάβρη, ἀκούστηκε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου. Ὁ Μάγιερ εἶχε δολοφονήσει τὸν προστάτη του κι' ἀσυναισθήτως διευθυνόταν πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο, ὅταν ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἡ δίκη τοῦ Θεοδώρου Μάγιερ ἀναστάτωσε ὅλους τοὺς ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι τέλος κατώρθωσαν νὰ πείσουν τοὺς ἐνόρκους τοῦ κακουργοδικείου ὅτι αὐτὸς ὁ ἐγκληματίας εἶχε δολοφονήσει ὑπνωτισμένος. Γιὰ νὰ τ' ἀποδείξουν κατάφεραν νὰ τὸν κάνουν νὰ συνέλθη. Μὰ τότε συνέβη κάτι τρομερό. Ὁ Μάγιερ μόλις ἀντελήφθη ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸν προστάτη του, τόσο στενοχωρήθηκε, ὥστε τὰ ἐξασθενημένα νεῦρα του δὲν ἄνθεξαν καὶ τρελλάθηκε. Ἀπὸ τότε βρίσκεται στὶς φυλακὲς τοῦ Τόμπελ. Ὅσο γιὰ τὸν Λουὶ Ζάπφ κατώρθωσε νὰ ξεγλυστρήση ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης, γιατὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχή του.

Αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ἄπειρες ἱστορίες τῶν τρελλῶν καταδίκων, μοῦ εἶπε τέλος ὁ Φρέντς πίνοντας τὸ δέκατο ποτῆρι. Ὅσο ὅμως καὶ νὰ τοὺς λυπᾶσαι πρέπει νὰ τοὺς δέρνης ἂν δὲν θὲς νὰ σὲ πνίξουν.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἀποχαιρέτησε γιατὶ εἶχε περάσει ἡ ὥρα κι' ἔπρεπε νὰ παραλάβη τὴ βάρδεια του σ' αὐτὲς τὶς παράξενες σωφρονιστικὲς φυλακὲς τῆς Ἑλβετίας.

ΖΑΝ ΒΙΛΝΤΡΑΚ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΡΕΚΟΡ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1890, ἔγιναν στὸ Παρίσι οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἀχιλλέως Φούλδ, βαθυπλούτου Γάλλου κτηματίου, καὶ τῆς δεσποινίδος Χάϊνε, κόρης τοῦ ὁμωνύμου τραπεζίτου τοῦ Ἀμβούργου κι' ἀνεψιᾶς τοῦ διασήμου ποιητοῦ.

Στὴν ἐκ 500 σχεδὸν ἑκατομμυρίων σημερινῶν φράγκων (3 ½ δισεκατομμυρίων δραχμῶν!) περιουσία τοῦ γαμβροῦ, προσετέθη ἡ προῖκα, καὶ ἡ κληρονομία ἀργότερα, τῆς νύμφης, δηλαδὴ ἄλλα 450 ἑκατομμύρια σημερινὰ φράγκα!...

Τὸ ρεκὸρ αὐτό, κανένα ἀνδρόγυνο δὲν τὦχει ὑπερβάλλει ὥς σήμερα.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκκα 7,'Α-

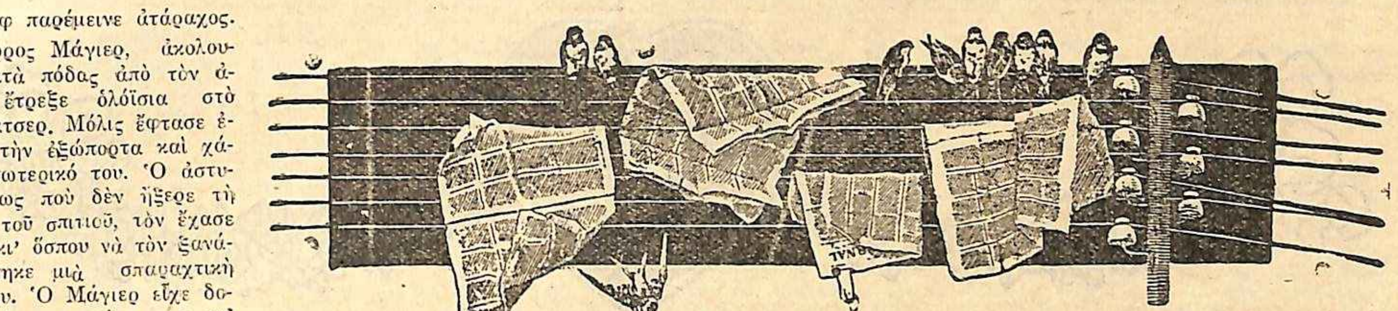

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Καμμιά της προκοπής!

('Απὸ τὰ ξένα σατυρικὰ φύλλα)

Ἕνας παραγγελιοδόχος, ὁ ὁποῖος περιώδευε στὶς ἐπαρχίες γιὰ νὰ πλασσάρη τὸ ἐμπόρευμά του, γνωρίστηκε μέσα στὸ τραῖνο, μ' ἕναν συνταξειδιώτη του, ζωηρὸ κι' ἔξυπνο.

Ὁ παραγγελιοδόχος τόσο πολὺ γοητεύθηκε μὲ τὴν συντροφιά του καὶ τὰ σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα ποὺ τοῦ διηγότανε, ὥστε δὲν ἤθελε ν' ἀποχωριστῆ ἀπὸ κοντά του, οὔτε μιὰ στιγμή. Στὸν πρῶτο σταθμὸ μάλιστα ἐπέμεινε νὰ τοῦ κάνη τὸ τραπέζι στὸ ἑστιατόριο τοῦ σταθμοῦ.

Ὁ ἄγνωστος συνταξειδιώτης δέχτηκε τὴν πρόσκλησι τοῦ παραγγελιοδόχου καὶ σὲ λίγο γευμάτιζαν μαζὺ μ' ἐγκαρδιότητα.

Ὁ παραγγελιοδόχος, ἔπειτα ἀπὸ τὸ τρίτο ποτῆρι τοῦ κρασιοῦ, ποὺ ἔπιε, ἄρχισε νὰ φλυαρῆ καὶ νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς «καλὲς δουλειὲς» ποὺ κάνει.

—Τὰ κασιτέρια καὶ ἡ ψάθες, ἀγαπητὲ φίλε, μοῦ ἀφήνουν κάθε χρόνο 10.000 λίρες ! λέει.

—Καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς δικές μου δουλειές, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος συνταξειδιώτης, μὲ μυστηριῶδες ὕφος. Καὶ σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοὖπε σιγά, κλείνοντάς του συνάμα τὸ μάτι:

—Πιστεύω ὅτι μπορῶ νὰ βασιστῶ στὴν ἐχεμύθειά σας... Λοιπόν... ἡ εἰδικότης μου εἶνε ἡ κλοπές, ἡ πλαστογραφίες καὶ οἱ φόνοι! Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου : Κάθε χρόνο μοῦ ἀποφέρουν ἕνα εἰσόδημα ἀπὸ 25,000 λίρες !

Ὁ παραγγελιοδόχος, στὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ὁμολογία τοῦ ἀγνώστου συνταξειδιώτη του, τρομοκρατήθηκε. Διέκοψε ἀμέσως τὴν συζήτησι καὶ πετάχτηκε ἔντρομος ἔξω στὸν σταθμό, ὅπου φώναξε ἕνα πόλισμαν γιὰ νὰ συλλάβη τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξι τοῦ παραγγελιοδόχου, ὅταν, ἀργότερα, ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ ἄγνωστος συνταξειδιώτης του δὲν ἦταν κανένας κοινὸς ἐγκληματίας, ὅπως νόμιζε, ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς ποινικολόγους δικηγόρους τοῦ Λονδίνου, ὁ ὁποῖος ἠσχολεῖτο φυσικά, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του, μὲ ὑποθέσεις κλοπῶν, φόνων κλπ. κλπ.

* * *

Δυὸ ὑπερήφανοι Ἱσπανοί, εὐγενικῆς καταγωγῆς οἱ ὁποῖοι εἶχαν νὰ λύσουν μιὰ οὐσιώδη διαφορὰ μεταξύ τους, κατέληξαν στὴ σκέψι πὼς μόνο μὲ τὴ μονομαχία ἦταν δυνατὸν νὰ ἱκανοποιηθοῦν κ' οἱ δυό.

Γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουν ὅμως τὴν προσοχὴ κανενός, πῆραν τὸ πρωϊνὸ τραῖνο γιὰ τὴν ἐπαρχία:

Ὁ πρῶτος Ἱσπανὸς ἔβγαλε εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς. Ὁ ἄλλος ἁπλῆς μεταβάσεως.

— Καράμπα ! εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ πρῶτος. Νά, ἕνας εὐχάριστος οἰωνός: Δὲν ἐλπίζεις νὰ γυρίσης πίσω, ἔ; Γιὰ νὰ ξέρης: Ἐγὼ πάντα, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, βγάζω εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς...

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἀπαθέστατα ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιστρέφω πάντα μὲ τὸ εἰσιτήριο τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀντιπάλου μου !...

* * *

Σ' ἕνα σπίτι εἶχε διαπραχθῆ μιὰ κλοπὴ καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωΐ, ὁ ἀστυνόμος ἔκανε ἕνα λεπτομερῆ κατάλογο τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχαν κλαπῆ.

—Δέκα κουτάλια, ἔξη πηρούνια, ἕνα ρολόϊ καὶ τέσσερα βάζα, ἐπανέλαβε ὁ ἀστυνόμος μόλις τέλειωσε τὴν καταγραφὴ τῶν κλοπιμαίων.

—Ἀκριβῶς ! ἐβεβαίωσε ὁ ἰδιοκτήτης. Ὁ ἀστυνόμος τότε τὸν κύτταξε καλὰ καλὰ καὶ ξύνοντας μὲ τὴν μύτη τοῦ μολυβιοῦ του τὸ κεφάλι του τὸν ρώτησε:

—Εἶσθε βέβαιος, κύριε, ὅτι τίποτα ἄλλο δὲν λείπει ;

—Τίποτ' ἄλλο, κύριε ἀστυνόμε. Μόνον... ἐκεῖνος ποὺ τἄκλεψε ! ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος ἰδιοκτήτης

* * *

Τακτικὸς ἐπισκέπτης.

—Τί σοῦ συνέβη, μαμᾶ ;

—Τὰ νεῦρα μου, παιδί μου. Κάθε φορὰ ποὺ μπαίνει στὸ δωμάτιο ἕνας ξένος συγχίζομαι.

—Ἀλλὰ δὲν ἦταν ξένος, μαμᾶ! Ἦταν... ὁ δικαστικὸς κλητῆρας !

* * *

Ὁ συγγραφέας. — Χρησιμοποίησες χτὲς τὴν κάρτα ποὺ σοῦ ἔδωσα γιὰ τὴν καινούργια μου τραγωδία ;

Ὁ φίλος. — Βέβαια καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ. Γέλασα μὲ τὴν καρδιά μου !...

* * *

Ὁ δικαστής. — Γιατί, κατηγορούμενε, ἀφοῦ εἴπατε τόσες ὑβριστικὲς λέξεις στὸν μηνυτή σας, τοῦ δώσατε κι' ἕνα μπάτσο ;

Ὁ κατηγορούμενος. — Γιατὶ δὲν ἀκούει καλά, κ. δικαστά !

* * *

Ὁ θεῖος. — Ποιὸ φαγητὸ σοῦ ἀρέσει καλύτερα, Γιάννη ;

—Ὁ ἀνηψιός. —Τὸ χοιρινό. Ὅταν τὸ τρώγω μὲ πιάνει τὸ στομάχι μου καὶ δὲν πηγαίνω στὸ σχολεῖο.

* * *

Λατρεία !...

Ἡ σύζυγος τοῦ γιατροῦ. — Τί λές, ἀγαπητή μου ! Ἀμφιβάλλεις, ἂν μ' ἀγαπάη ὁ ἄντρας μου ; Σκέψου μόνον, πὼς ὅταν ἀρρώστησα... φώναξε ἄλλο γιατρό...

* * *

Ὁ κύριος. — Τὰ συγχαρητήριά μου, δεσποινίς! Ἔμαθα πὼς ἀρραβωνιαστήκατε.

Ἡ δεσποινίς. — Ἀργά!... Οἱ ἀρραβῶνες διαλύθηκαν.

Ὁ κύριος. — Ἄ, τί κρῖμα!... Καὶ πῶς λέγεται ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος ;

* * *

Ἡ κυρία. — Σοῦ λέω κι' αὐτὸ ἀκόμα. Δὲν θέλω νὰ δῶ κανέναν ἄντρα μέσα στὴν κουζίνα σου.

Ἡ νέα μαγείρισσα. —Τὸ εἶπε αὐτὸ ἡ κυρία καί... τοῦ κυρίου ;

* * *

Ὁ ἀρχιτέκτων. — Κύριε διευθυντά, ἰδοὺ ἕνα σχέδιο διασκευῆς τοῦ θεάτρου. Μὲ λίγες μεταρρυθμίσεις θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀδειάζη ἡ αἴθουσα μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ διευθυντὴς (ξύνοντας τὸ κεφάλι του). — Πολὺ καλά. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ βρισκόταν ἕνα σχέδιο νὰ γεμίζη ἡ αἴθουσα... ἔστω καὶ μέσα σὲ μιὰ ὥρα !...

* * *

Ὁ διδάσκαλος. — Κάποτε ζοῦσαν δυὸ πολὺ πλούσιοι. Ὁ ἕνας εἶχε πλουτίσει μὲ τὴν ἐργατικότητά του καὶ ὁ ἄλλος μὲ ψευτιὲς καὶ ἀπάτες. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ πρέπει νὰ μιμηθοῦμε ;

Ὁ μικρὸς Ἑβραῖος. — Σᾶς παρακαλῶ, ποιὸς εἶχε περισσότερα χρήματα ;

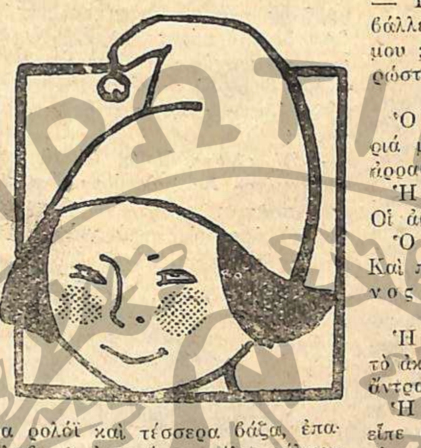

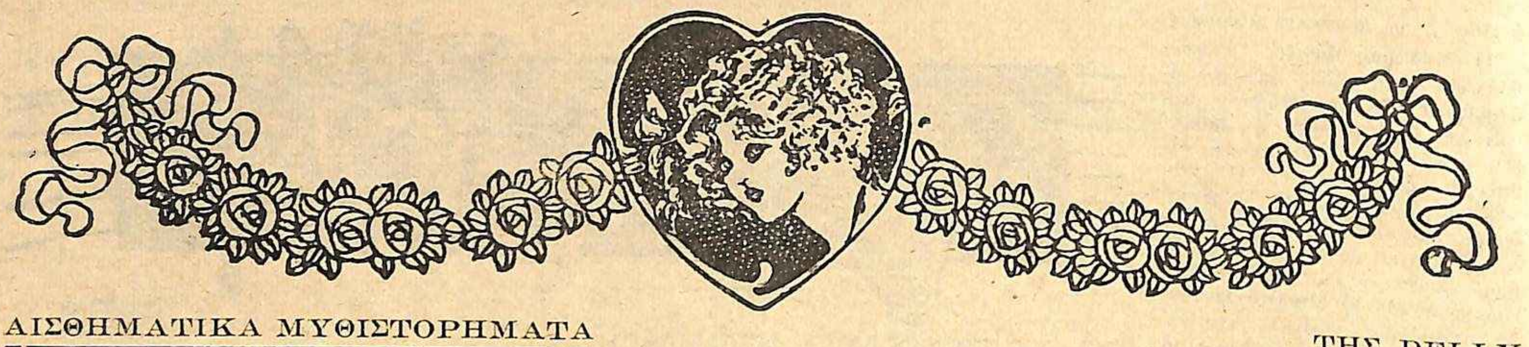

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τώρα τὰ βλέμματα τοῦ Βάλτερ ἔλαμπαν παράξενα.

—Μοῦ κάνατε μιὰ προσβολή, ξανᾶπε λιγοστεύοντας ὅσο μποροῦσε τὴ βιαιότητα τῆς φωνῆς του, μιὰ προσβολή, τὴν ὁποία ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα δὲν δέχεται, χωρὶς νὰ ζητήση ἱκανοποίησι, ντόνα Ὀριέττα ! Σᾶς βεβαίωσα πὼς σᾶς ἀγαπῶ. Δὲν εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλλετε χωρὶς νὰ στηρίζεσθε σὲ χειροπιαστὲς ἀποδείξεις !

Τὰ λόγια αὐτὰ κι' ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖο τὰ εἶπε, ἔκαναν τὴν περηφάνεια τῆς Ὀριέττας νὰ ἐξεγερθῆ.

—Ἔστω ! φώναξε. Ἀναγνωρίζω πὼς ἔσφαλα !... Ἔσφαλα ὅμως ὡς ἕνα σημεῖο... γιατὶ σᾶς γνώριζα πολὺ λίγο !... Ἄλλοτε μοῦ φανήκατε σκληρός. Κατόπιν σᾶς εἶδα νὰ φέρεστε πολὺ λίγο ἀδελφικὰ πρὸς τὴ Ρόζα... Δὲν ἦταν φυσικό, λοιπόν, ν' ἀνησυχῶ γιὰ ὅσα δὲν ἤξερα γιὰ τὴ ζωή σας; Μπορεῖτε νὰ μὲ κατηγορεῖτε γιὰ τὸ ὅτι παρασύρθηκα πολὺ εὔκολα ἀπὸ τὶς συμβουλὲς τοῦ Μπάρφορντ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι ὡς τότε ὅλος ὁ κόσμος πίστευε πὼς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ σοβαρώτατος. Ναί, κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε σκεφτῆ ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν λόγων του.

— Ὥστε προτιμότερο ἦταν ν' ἀμφιβάλλετε γιὰ μένα !... τὴν διέκοψε ὁ Βάλτερ μὲ τόνο γεμᾶτο πικρὴ εἰρωνεία. Ἀλλ' ἂν μ' ἀγαποῦσες πραγματικά, Ὀριέττα, δὲν θἄδινες ἀπολύτως καμμιὰ πίστι στὰ λόγια τοῦ Μπάρφορντ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν κανένα στήριγμα, καμμιὰ βάσι !

Ὥστε ἀμφισβητοῦσε τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε; Ἀλλὰ τί ἦταν, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ αἰσθανόταν στὸ Ράκντων - Μανὸρ καὶ ποὺ αἰσθανόταν ἀκόμα ; Δὲν ἦταν ἀγάπη; Ὄχι. Κανεὶς δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Αἰσθανόταν τώρα πὼς τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιά, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὸ πῆ, νὰ τὸ πῆ στὸν περήφανο αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὴν χτυποῦσε κατάκαρδα μὲ τόση σκληρότητα. Γι' αὐτὸ τοῦ ἀπάντησε:

—Σᾶς ξαναλέω. ὅτι παραδέχομαι πὼς ἔσφαλα. Παρασύρθηκα ἀπὸ τὸ φόβο μου γιὰ σᾶς καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσω πρώτη ἐγὼ θῦμα του. Ἤμουν ἄτυχη καὶ σεῖς ὄχι μόνο δὲν θελήσατε νὰ μὲ βοηθήσετε, ἀλλ' ἀντιθέτως δυναμώσατε τὸν φόβο μου !... Δὲν ἔχω λοιπὸν νὰ κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάω στὸ μοναστῆρι τῶν Βενεδικτίνων.

—Ἀλήθεια ; Νομίζετε πὼς μόνο αὐτὸ σᾶς μένει νὰ κάνετε ;... Ξεχνᾶτε ὅτι μολονότι σεῖς φερθήκατε τόσο ἐπιπόλαια κι' ἀθετήσατε τὴν ὑπόσχεσί σας, ἐγὼ ἐν τούτοις δὲν διέλυσα τοὺς ἀρραβῶνες μας;... Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο, μὲ προσβάλατε βαρειὰ μὲ τὸ νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μνηστῆρος σας καὶ νὰ πᾶτε στὸ Ρόκντων - Μανόρ. Ποδοπατήσατε τὴν καρδιά μου, μὲ τὸ νὰ δεχθῆτε νὰ παντρευτῆτε τὸν Μπάρφορντ, ἐσεῖς ἡ μνηστή μου, φαρμακώσατε τὴν ψυχή μου μὲ τὸ νὰ πιστέψετε τὶς συκοφαντίες αὐτοῦ τοῦ ἄθλιου!...

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὀφείλετε νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε. Καὶ ποιὰ ἄλλη ἱκανοποίησι μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε ἀπὸ τὸ γάμο ; Ναί, πρέπει, ἔχετε καθῆκον νὰ μὲ παντρευτῆτε !... Ἂν δὲν τὸ κάνετε θὰ ἔχω δικαίωμα νὰ πιστέψω, ὅτι μὲ θεωρεῖτε ἀκόμα ὅπως μὲ περιέγραψε σὲ σᾶς ὁ Μπάρφορντ, ἕναν ἄνδρα χωρὶς τιμή !

—Θὰ εἴχατε ἄδικο, θὰ εἴσαστε ἀπατημένος ἂν πιστεύατε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολα πειὰ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

—Ὥστε εἴμεθα σύμφωνοι ;

—Ὄχι γιὰ τὸν γάμο ! Ὄχι ! ὄχι φώναξε ἡ Ὀριέττα.

Καὶ τινάχτηκε ἀπάνω. Τὰ βλέμματά της, ποὺ ἐκφράζανε ὅλη τὴν ἐξέγερσι τῆς ψυχῆς της, ἦσαν τώρα προσηλωμένα ἄφοβα πάνω στὰ ἐπιτακτικὰ βλέμματα τοῦ Βάλτερ.

—Δὲν θέλω πειὰ νὰ γίνω σύζυγός σας, λόρδε Σέσμπουρυ !... ξαναφώναξε. Δὲν θέλω, γιατὶ αἰσθάνομαι ὅτι νοιώθετε θανάσιμο μῖσος ἐναντίον μου... κι' ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσετε τὴν προσβολὴ ποὺ σᾶς ἔκανα !

—Πραγματικὰ θὰ δυσκολευτῶ νὰ τὴν ξεχάσω... Οὔτε ἀρνοῦμαι πὼς εἶμαι θυμωμένος μαζύ σου... Αὐτὰ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ στηρίξουν τὴν ἄρνησί σας. Ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, δὲν εἶσθε ἐλεύθερη νὰ ἀρνηθῆτε. Ὑφίσταται ζήτημα τιμῆς !... Ἔχετε χρέος νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε καὶ τὴν ἱκανοποίησι αὐτὴ τὴν ἀπαιτῶ !

—Τὴν ἀπαιτεῖτε ! ξεφώνησε ἡ Ὀριέττα ἀγανακτισμένη.

Στὸ μεταξὺ εἶχε σηκωθῆ κι' ὁ λόρδος Σέσμπουρυ. Στὰ βλέμματά τους ἔλαμπε ἡ ἴδια προκλητικότης.

—Ναί ! Τὸ ἀπαιτῶ !... Καὶ κατὰ σύμπτωσιν τὰ πράγματα εἶνε ἔτσι, ὥστε ἐνῶ φροντίζω γιὰ ἕνα προσωπικό μου ζήτημα, νὰ ἐνεργῶ συγχρόνως καὶ γιὰ τὸ δικό σας συμφέρον ! Βέβαια ! Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι βρίσκετε σ' ἕνα ἀδιέξοδο. Ἐξ αἰτίας τῆς εὐπιστίας σας καὶ τῆς ἐπιπολαιότητός σας ἐξεθέσατε σὲ τέτοιο κίνδυνο τὴν ὑπόληψί σας, ὥστε, ἂν δὲν σᾶς παντρευτῶ, ὅλοι θὰ ἔσπευδαν νὰ βγάλουν τὸ συμπέρασμα, ὅτι σᾶς θεωρῶ ἔνοχο !... Καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ ντροπιαστῆ ἔτσι ἄδικα ἡ γυναῖκα, τὴν ὁποία διάλεξα νὰ γίνη σύντροφός μου. Ὁ λόγος αὐτὸς μπορεῖ νὰ προστεθῆ στοὺς ἄλλους ποὺ ἀνέφερα γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴ θέλησί μου νὰ γίνη αὐτὸς ὁ γάμος.

Κάθε λέξι τοῦ λόρδου Σέσμπουρυ τρυποῦσε σὰν μαχαῖρι τὴν καρδιὰ τῆς Ὀριέττας. Ἡ ταπείνωσι, ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἐξέγερσις ἔβραζαν μέσα στὴ νεανικὴ ψυχή της, τὴν ὁποία λίγη καλωσύνη, λίγη τρυφερότης θὰ τὴν κατακτοῦσε εὔκολα.

—Δὲν θέλω τὸν οἶκτο σας, λόρδε Σέσμπουρυ ! φώναξε μὲ τὸ μέτωπο ψηλά.

Τὸ σῶμα της ὅλο ἔπαλλε τώρα. Ἡ εἰκόνα της αὐτὴ θύμισε, ἀσφαλῶς, στὸ λόρδο Σέσμπουρυ τὸ ἀτίθασο ἐκεῖνο κοριτσάκι ποὔχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ στὸ ὁποῖο τόσο σκληρὰ εἶχε φερθῆ.

—..."Ἂν μὲ κατηγορήσουν ἀδίκως, συνέχισε, θὰ μπορέσω νὰ ὑποφέρω, γιατὶ εἶμαι ἀθῶα !... Ἀλλὰ νὰ γίνω σύζυγός σας, ἐνῶ θὰ ξέρω ὅτι πάντοτε θὰ μνησικακῆτε μαζύ μου... Ὄχι ! Ὄχι !... Δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ !

— Δὲν πρόκειται νὰ διαλέξετε! παρετήρησε αὐστηρὰ ὁ λόρδος Σέσμπουρυ. Προσέξετε ! Σᾶς καλῶ νὰ κρατήσετε τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ μοῦ δώσατε ἐλεύθερη, ἀνεπηρέαστη ἀπὸ κάθε πίεσι, νὰ μὲ παντρευτῆτε... Διαφορετικὰ θὰ πιστέψω πὼς εἶσθε μιὰ γυναῖκα χωρὶς λόγο, μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν θέλει νὰ ἐπανορθώση τὰ σφάλματά της.

—Λοιπόν, ἔστω !... Σᾶς δίνω αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι !... φώναξε ἡ Ὀριέττα ἐξωργισμένη πειά. Ἀλλὰ προσέξετε, λόρδε Σέσμπουρυ!... Δὲν θὰ εἶμαι μιὰ σύζυγος ποὺ θὰ λυγίζη εὔκολα μπροστὰ στὴ θέλησί σας ! Μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης, ὅτι εἶμαι ὅπως καὶ σεῖς... ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δὲν ξεχνοῦν, ὅταν τοὺς θίξουν στὰ μύχια τῆς καρδιᾶς τους, ὅπως κάνατε πρὶν λίγο σεῖς !

—Θὰ τὰ θυμᾶμαι ὅλα ! Μὴ φοβᾶστε !... ἀπάντησε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο ὁ Βάλτερ, κυττάζοντάς την κατάματα, μὲ βλέμματα ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ περηφάνεια.

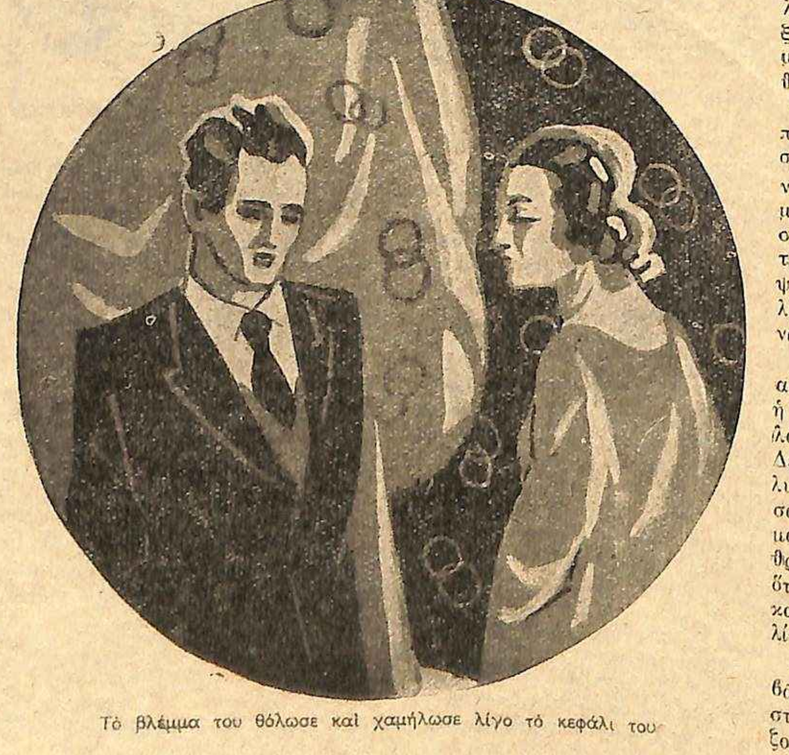

Τὸ βλέμμα του θόλωσε καὶ χαμήλωσε λίγο τὸ κεφάλι του.

—Σᾶς εἶπαν, ἀναμφιβόλως, ὅτι εἶμαι ἕνας ἀμείλικτος τύραννος !... συνέχισε ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁ Βάλτερ. Ὅτι θεωρῶ τὶς γυναῖκες σὰν σκλάβες σὰν παιχνιδάκια, σὰν ὄντα χωρὶς ψυχή !... Ἒ, λοιπόν, εἶν' ἀλήθεια αὐτό, ἀλήθεια ὡς ἕνα σημεῖο. Αὐτὲς ἡ ἴδιες μ' ἔκαναν, μὲ τὸ φέρσιμό τους, μὲ τὴ διαγωγή τους, νὰ τὶς θεωρῶ ἔτσι... Ἀλλὰ μιὰ μικρὴ ἀνταρσία τους δὲν μὲ δυσαρεστεῖ... Ἄλλωστε ὁ θυμός σοῦ πηγαίνει θαυμάσια ! Λοιπόν, ποτὲ μὴ φοβηθῆτε ν' ἀντιταχθῆτε στὴ θέλησί μου ! Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εὐχαριστῆ αὐτό !

—Αὐτὸ θὰ γίνη ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅτι εὔχεσθε ! ἀποκρίθηκε ἡ Ὀριέττα, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν εἰρωνεία.

—Ὅσο θέλετε !... Ἔτσι εἴμαστε σύμφωνοι σὲ ὅλα ! Ὁ γάμος μας θὰ γίνη τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, μετὰ δέκα μέρες δηλαδή.

Ἡ Ὀριέττα δὲν μίλησε κι' ὁ Βάλτερ, ἀφοῦ περίμενε λίγες στιγμές, τὴν ρώτησε.

—Εἶσθε εἰς θέσιν νὰ παρευρεθῆτε, ἀπόψε, στὸ γεῦμα ;

—Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λίγη ἀνάπαυσι ἀκόμα.

—Τότε αὔριο... Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη, ὅτι φρόντισα νὰ διαδοθῆ ἐδῶ, πὼς ἡ ἐξαφάνισίς σας ὀφείλεται σὲ ἀπαγωγή. Ὁ Μπάρφορντ δὲν ἔχει συμφέρον ν' ἀποκαλύψη τὴν ἀλήθεια, γιατὶ φοβᾶται μήπως δὲν κρατήσω πειὰ καμμιὰ ἐπιφύλαξι ἀπέναντί του. Καὶ πραγματικά, πρὸς χάριν σας δὲν τὸν παρέδωσα στὴ δικαιοσύνη, ὡς ἄνθρωπο ποὺ ἀπεπλάνησε μιὰ ἀνήλικο κόρη... Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ θέσι σας, ὡς μνηστῆς μου, παραμένει ἄθικτη στὰ μάτια τῶν ξένων.

Καὶ ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὴν Ὀριέττα, ἡ ὁποία ἔμενε ἀκίνητη, τὴν ρώτησε εἰρωνικά:

— Δὲν μοῦ δίνετε τὸ χέρι σας ;

Ἡ Ὀριέττα κούνησε τὸ κεφάλι καὶ τραβήχτηκε, μερικὰ βήματα, πίσω. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ ματιά της εἶχε πάρει τὴν ἄγρια ἔκφρασι, ποὺ ἔπαιρνε, ὅταν τὸν κύτταζε στὰ παιδικά της χρόνια.

—Σᾶς εἶπα, πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅτι μὲ θίξατε κατάκαρδα. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὸ χέρι μου, ἀποκρίθηκε ἡ Ὀριέττα κατάχλωμη μὲ ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά.

Τὰ χείλη τοῦ λόρδου Σέσμπουρυ, ποὺ σάλεψαν γιὰ νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησι, μιὰ δηκτικὴ χωρὶς ἄλλο ἀπάντησι, ξανάκλεισαν πάλι. Τὸ σκληρὸ καὶ σαρκαστικὸ βλέμμα του θόλωσε. Χαμήλωσε λίγο τὸ κεφάλι του. Καὶ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη προσπάθεια, εἶπε μὲ τόνο ψυχρό:

—Ὅπως ἐπιθυμεῖτε !

XV

Μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε, πίσω ἀπὸ τὸ Βάλτερ, ἡ Ὀριέττα, μισολιποθυμισμένη, σωριάστηκε πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὰ νεῦρα της ἀπὸ τὴν ὑπερδιέγερσι ἔπεσαν, ἀποτόμως, σὲ πλήρη χαλάρωσι. Κι' ἔτσι ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀκίνητη, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ σκεφθῆ. Κατόπιν τῆς ἦρθε ὁ πόνος κι' ὁ σπαραγμός !

Ἀλήθεια, πόσο τὴν εἶχε ταπεινώσει ! Ὁ Μπάρφορντ εἶχε δίκηο σ' αὐτό !... Ὁ Βάλτερ ἦταν ἐκδικητικός, ἀμείλικτος, ὅταν θιγόταν, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἡ περηφάνειά του. Τώρα πειὰ δὲν ἀγαποῦσε τὴ μνηστή του. Αὐτὸ τὸ ἔνοιωθε καλὰ ἡ Ὀριέττα. Ἂν ἤθελε νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, γιὰ νὰ τὴν ἔχη ὑποχείριο !... Κ' ἴσως, γιατὶ θὰ προσεβάλλετο στὸν ἐγωϊσμό του μὲ τὴν ὑποψία τῶν ἄλλων, ὅτι ἡ Ὀριέττα προτίμησε ἀπὸ τὸν λόρδο Σέσμπουρυ ἕναν Ὅμφρεϋ Μπάρφορντ !

Μόλις ἔκανε τὴν τελευταία αὐτὴ σκέψι, ἡ Ὀριέττα ἔγινε κατακόκκινη. Τῆς φάνηκε ἐξαιρετικὰ ταπεινωτικὴ γι' αὐτήν.

—Ὢ, σὲ ποιὰ τρομερὴ περιπέτεια εἶχε μπλέξει ! Ὅπου κι' ἂν γύριζε ἔβλεπε γύρω της ἕνα ἀβυσσαλέο κενό ! Ἂν δὲν παντρευόταν τὸν λόρδο Σέσμπουρυ, θὰ ἐξέθετε τὴν ὑπόληψί της... Ἂν τὸν παντρευόταν, ποιὰ ζωὴ θὰ περνοῦσε κοντά του ; Κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο μὲ τέτοιον χαρακτῆρα, ποὺ τὴν ἔπαιρνε ὄχι μόνο χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾶ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐχθρότητα στὴν ψυχή του ἐναντίον της ;

Βέβαια, εἶχε δίκηο ὁ Βάλτερ, ὅταν τῆς εἶπε πὼς βρισκόταν σὲ ἀδιέξοδο !

Ἔξαφνα ἡ Ὀριέττα, μέσα στοὺς τυραννικοὺς λογισμούς της, ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα καὶ τινάχτηκε.

Ἔπρεπε νὰ κρύψη τὴν ταραχή της. Πῆρε λοιπὸν μιὰ ἤρεμη στάσι, ὅσο μποροῦσε πιὸ ἤρεμη, καὶ φώναξε: «Ἐμπρός» !

Ἦταν ἡ Σοφία Χάγκαρ, ἡ καμαριέρα τῆς λαίδης Ρόζας. Ἐρχόταν νὰ πῆ στὴν ντόνα Ὀριέττα, ὅτι ἡ κυρία της, ποὺ ἦταν ἀδιάθετη, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, τὴν παρακαλοῦσε νὰ πάη νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

—Νὰ πῆτε στὴ λαίδη Ρόζα, ὅτι θὰ κατεβῶ ἀμέσως, σὲ μιὰ στιγμή ! εἶπε ἡ Ὀριέττα.

Ἡ Σοφία ἔφυγε, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι ποὺ ἔδειχνε σεβασμό. Μὰ ἡ Ὀριέττα διέκρινε στὰ βλέμματα τῆς θαλαμηπόλου μιὰ περιέργεια ἀρκετὰ ἀσεβῆ κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ σκεφτῆ.

—Ναί ! Ἔχει δίκηο ἐκεῖνος ! Ἂν δεχόταν νὰ διαλύσουμε τοὺς ἀρραβῶνες μας, θὰ μὲ λιθοβολοῦσαν ἠθικῶς ! Μὲ τὸ γάμο μας μὲ σώζει ἀπὸ τὴ κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου. Ναί, μὲ σώζει !

»Πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονῶ... Κι' ὅμως ἐγώ, αἰσθάνομαι ἐναντίον του μόνον ὀργὴ καὶ πικρία! Κι' αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ πιστεύω, πὼς ὅ,τι κάνει γιὰ μένα, δὲν τὸ κάνει ἀπὸ γενναιοψυχία, ἀλλὰ ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως καὶ γιὰ νὰ μ' ἔχη ὑπὸ τὴν κυριαρχία του !

Κι' ἀφοῦ ἔπλυνε τὸ πρόσωπό της μὲ κρύο νερό, γιὰ νὰ δροσιστῆ καὶ νὰ ἠρεμήση, κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς Ρόζας.

Ἡ μικρὴ λαίδη, ἦταν στὸ κρεββάτι. Μόλις εἶδε τὴ φίλη της, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε κατασυγκινημένη:

—Ἀγαπημένη μου !...

Ἡ Ὀριέττα τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ξαναβρῆκε τὴν παληᾶ Ρόζα, τὴν γεμάτη ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι.

—Τί συγκινήσεις θὰ ὑπέφερες! συνέχισε ἡ Ρόζα. Τὸν ἀπαίσιο τὸν Ὅμφρεϋ !... Μποροῦσε ποτὲ κανεὶς νὰ φανταστῆ τόση ὑποκρισία;

— Ἀγαπημένη μου Ρόζα, ὑπέφερα τόσο, ὥστε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ μοῦ κάνης ποτὲ λόγο γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία !

—Ὢ ! Πολὺ εὐχαρίστως, ἀγαπημένη μου... Πόσο χαλασμένο εἶνε τὸ πρόσωπό σου ! Ὤ! θὰ σὲ περιποιηθοῦμε τόσο, ὥστε γρήγορα θὰ λησμονήσης.

Ἡ Ὀριέττα πέρασε ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα κοντὰ στὴ Ρόζα. Κατὰ τὶς ἔξη ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ λαίδη Σέσμπουρυ. Τὸ μακιγιάρισμα ἔκρυβε τὴν ἀλλοίωσι τοῦ προσώπου της, ποὺ τὴν εἶχαν προκαλέσει ἡ ἀποκαλύψεις τοῦ Βάλτερ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ τελευταία, — ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Ὀριέττας — δὲν ἦταν ἡ λιγώτερο σκληρὴ γι' αὐτήν, γιατὶ ζήλευε τὴν νεαρὴ Ἰταλίδα τόσο, ὥστε νὰ τὴν μισῆ. Τὸ αἴσθημά της αὐτὸ ἦταν τόσο ζωηρό, ὥστε φαινόταν στὰ πρῶτα βλέμματα ποὺ ἔρριξε στὴν Ὀριέττα, ποὺ καθόταν πλάϊ στὴν Ρόζα. Ἀλλὰ πέρα ἀπ' αὐτό, ἡ λαίδη Παμέλα δὲν ἔδειξε ἄλλο τίποτε ἐναντίον τῆς Ὀριέττας. Ἀντιθέτως τὴν χαιρέτησε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ δὲν ἔκανε τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀπαγωγῆς. Ἡ στάσις αὐτὴ ἴσως νὰ ὠφείλετο σὲ συστάσεις ποὺ εἶχε κάνει ὁ λόρδος Σέσμπουρυ στὴ μητρυιά του καὶ στοὺς ξένους του:

—Ἡ μνηστή μου, ἐπειδὴ εἶνε εὐαίσθητη, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴ θλιβερὴ περιπέτειά της. Ἐπιθυμῶ λοιπόν, νὰ μὴ τῆς κάνουν λόγο γι' αὐτήν, οὔτε νὰ συζητοῦν σχετικῶς μπροστά της.

Καὶ τὴν ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ λόρδου Σέσμπουρυ τὴν ἐξετέλεσαν ὅλοι, σὰν μιὰ διαταγή, μολονότι ὅλοι στὸ Φάλσντον - Χὼλλ ἦσαν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν περιπέτεια τῆς Ὀριέττας καὶ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ πραγματικοῦ ποιοῦ τοῦ «ἐνάρετου» Μπάρφορντ.

Ὡστόσο ὅμως ἀκούστηκαν καὶ μερικοὶ συκοφαντικοὶ ὑπαινιγμοὶ γιὰ τὴν Ὀριέττα, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς ἀπέκρουσαν ἀμέσως. Ὁ δοὺξ τοῦ Φαρμάουθ μόλις τοὺς ἄκουσε, κατάλαβε ὅτι προερχόντουσαν, μὲ τρόπο ἔντεχνο, ἀπὸ τὴν μὶς Βιόλετ, καὶ εἶπε:

—Ἡ μνηστὴ τοῦ λόρδου Σέσμπουρυ εἶνε ἄμεμπτος καὶ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε συκοφαντία !

Ὅταν ἡ Ὀριέττα ξαναπαρουσιάστηκε μεταξὺ τῶν ξένων τοῦ Φάλσντον - Χὼλλ, ὅλοι τὴν ὑποδέχθηκαν μὲ πραγματικὴ συμπάθεια καὶ τῆς ἐξεδήλωσαν, ὅπως καὶ πρίν, τὸ θαυμασμό τους.

Ἡ ἐγκαρδιότης αὐτὴ τὴν βοήθησε νὰ ἀντιδράση κατὰ τῆς ὀδύνης της καὶ νὰ γαληνέψη κάπως. Ἡ Ὀριέττα ἤθελε νὰ φαίνεται ἤρεμη καὶ εὔθυμη καὶ προσπαθοῦσε νὰ συνηθίση τὴν καρδιά της στὴν ψυχρότητα καὶ στὴν ἀδιαφορία. Τὸ ποθοῦσε αὐτό, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ νομίζη ὁ λόρδος Σέσμπουρυ, ὅτι ἡ μνηστή του φοβόταν ἢ ἔπασχε πολύ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο, κατὰ τὴ γνώμη της, θὰ τὸν ἔκανε... εὐτυχισμένο !

Μεταξύ τους, δὲν ἔγινε λόγος πειὰ γιὰ τὴ θλιβερὴ περιπέτεια. Ἄλλωστε σπανιώτατα μιλοῦσαν ἰδιαιτέρως κι' ὅταν συνέβαινε αὐτό, δειχνόντουσαν πολὺ ψυχροὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἡ ἀμοιβαία ψυχρότης τους ὅμως ἔμενε σχεδὸν ἀπαρατήρητη ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις, τὶς ὁποῖες ὠργάνωνε ἡ λαίδη Παμέλα γιὰ νὰ ξεχάση.

Οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ Φάλσντον - Χὼλλ γινόντουσαν περισσότεροι ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Μεταξὺ τῶν καινούργιων ξένων τοῦ λόρδου Σέσμπουρυ ἦσαν καὶ πρίγκηπες τῆς Βασιλικῆς αὐλῆς. Ἔτσι μέσα σὲ μιὰ τόσο ζωηρὴ καὶ εὔθυμη ἀτμοσφαῖρα οἱ δυὸ μνηστῆρες μποροῦσαν εὐκολώτατα νὰ ἀπομακρύνωνται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, χωρὶς κανένα κίνδυνο νὰ παρεξηγηθοῦν.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ σώζουν τὰ προσχήματα ὁ Βάλτερ κ' ἡ Ὀριέττα ἔκαναν πότε-πότε ἕνα σύντομο περίπατο μαζὺ στὸν κῆπο. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ περιπάτου ὅμως, μιλοῦσαν γιὰ κάθε ζήτημα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό τους. Μιλοῦσαν γιὰ φιλολογία, περιηγήσεις, καλλιτεχνία κι' ὅλα αὐτὰ μὲ ἀπλότητα καὶ πλήρη διαύγεια σκέψεως.

(Ἀκολουθεῖ)

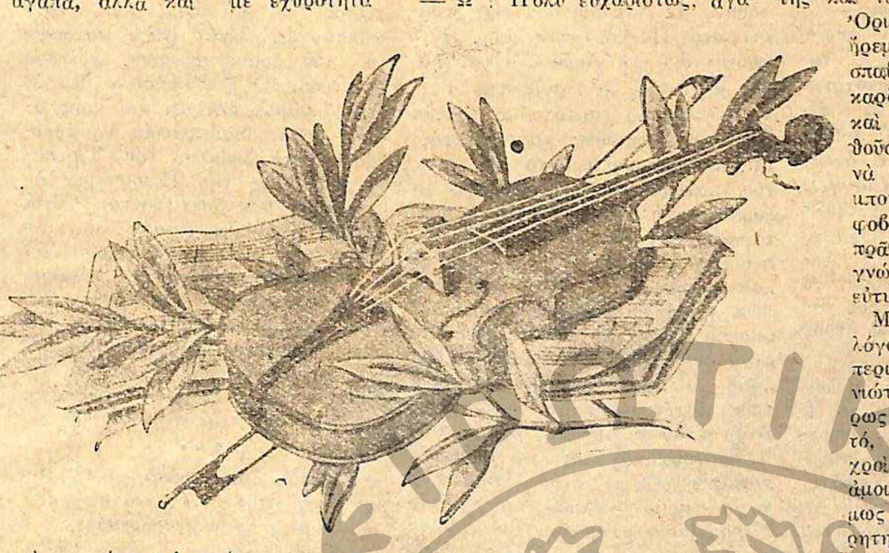

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

ΠΩΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Ἡ ὑπηρεσία παρακολουθήσεως τῆς πελατείας τῶν ξενοδοχεί ων. Πῶς ἀνακαλύπτονται οἱ ἐγκληματίαι. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῶν κακοποιῶν. Ὁ μυστηριώδης Πιὲρ Ντυμπυΐσσὸν καὶ τὰ συνταρακτικὰ «κόλπα» του. Ἡ σύλληψις ἑνὸς Ἄγγλου λωποδύτου. Πῶς ἀνεκαλύφθη ὁ δολοφόνος μιᾶς Ρωσσίδος χορευτρίας, κλπ.

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ὑπηρεσίες τῆς Γεν. Ἀσφαλείας εἶνε καὶ ἡ Ὑπηρεσία Παρακολουθήσεως τῆς πελατείας τῶν ξενοδοχείων. Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτὴ εἶνε ἐξαιρετικὰ μορφωμένοι, μιλοῦν πάντα δυὸ - τρεῖς ξένες γλῶσσες καὶ ἔχουν ἄψογο παρουσιαστικὸ τζέντλεμαν. Κανεὶς δὲν φαντάζεται ὅτι εἶνε ἀστυνομικοί. Ἔτσι κατορθώνουν νὰ παρακολουθοῦν τοὺς διαφόρους μεγάλους «ποντικοὺς» τοὺς ἐπικίνδυνους ἀπατεῶνες καὶ τοὺς διάσημους ἐγκληματίες ποὺ παρουσιάζονται μὲ ψεύτικα ὀνόματα καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. Σ' αὐτὸ ἐπίσης τὸ τμῆμα εἶνε ὑποχρεωμένοι ὅλοι οἱ ξενοδόχοι νὰ στέλνουν καθ' ἑβδομάδα τὰ βιβλία τους στὰ ὁποῖα γράφουν τ' ὀνόμάτους οἱ πελάτες τους, τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἀφίξεώς τους στὸ Παρίσι. Πῶς τώρα ἀνακαλύπτονται οἱ κακοποιοί ; Ἀπὸ τὸν γραφικό τους χαρακτῆρα, τὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματά τους καὶ καμμιὰ φορὰ κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομά τους.

Ὁρίστε μερικὲς ἀπὸ τὶς τελευταῖες συλλήψεις κακοποιῶν ποὺ ἔγιναν σὲ ξενοδοχεῖα καὶ τὶς ὁποῖες εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἀναφέρῃ ὁ ἀστυνόμος κ. Μωρὶς Ντυκλό.

—Ὑπάρχει, μοῦ εἶπε, ἕνα περίφημο σύστημα, χάρις στὸ ὁποῖο ξέρουμε καὶ παρακολουθοῦμε ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Παρισιοῦ καὶ πρὸ πάντων τῶν διαφόρων ξενοδοχείων. Κάθε ἄτομο ποὺ θέλει νὰ ἐνοικιάσῃ ἕνα δωμάτιο ἢ ἕνα διαμέρισμα ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ μακρυνὴ συνοικία τῆς κοσμοπόλεως πρέπει νὰ σφραγίσῃ τὴν κάρτα του ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Ἂν δὲν συμμορφωθῇ μ' αὐτὸ τὸν νόμο κι' ἀνακαλυφθῇ, θεωρεῖται ὕποπτο καὶ τιμωρεῖται μὲ μεγάλη αὐστηρότητα. Καταλαβαίνετε βέβαια τί μεγάλη σκοτοῦρα εἶνε νὰ ξέρῃ κανεὶς ἕναν πρὸς ἕναν ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Παρισιοῦ. Κάθε τμῆμα ἔχει μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία ποὺ ἀσχολεῖται μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ εἶνε τόσο καλὰ ὠργανωμένη, ὥστε μπορεῖ σὲ λίγη ὥρα νὰ σᾶς βρῇ τὴν κατοικία ὁποιουδήποτε Παρισινοῦ. Οἱ κακοποιοὶ βέβαια, προσπαθοῦν νὰ μᾶς ξεγελάσουν μὲ ψεύτικα ὀνόματα κι' ἀλλάζοντας κάθε τόσο διευθύνσεις. Μὰ τοὺς προδίδει ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τους κι' ἔτσι δὲν ἀργοῦν νὰ πέσουν στὴν παγίδα. Ἕνας τέτοιος ἐπικίνδυνος κακοποιὸς ἦταν ὁ Πιὲρ Ντυμπυΐσσόν, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἔμενε περισσότερο ἀπὸ μιὰ μέρα σ' ἕνα σπίτι. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ τὶς διάφορες ὑπογραφές του κι' ἔτσι ἤξεραν ποῦ βρισκόταν κάθε φορὰ χωρὶς νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω του. Ἔτσι ἤξεραν καὶ τὰ εἴκοσι ψευδώνυμά του, μὰ δὲν τὸν συνελάμβαναν, γιατὶ ἀκόμη δὲν εἶχε κάνει κανένα καινούργιο ἔγκλημα. Ὁ Ντυμπυΐσσὸν εἶχε φθάσει στὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια ἀπὸ τὴ Λυών. Ἦταν καλὸς μηχανικὸς κι' ἐργαζόταν σ' ἕνα ἐργοστάσιο χαρτοποιΐας. Ἦταν ὅμως καὶ μανιώδεις χαρτοπαίκτης Γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ αὐτὸ τὸ πάθος του, κατώρθωνε νὰ παίρνῃ μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιτηδειότητα τὰ πορτοφόλια τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐργοστασίου, νὰ τὰ ξαλαφρώνῃ ἀπὸ τὰ λεφτὰ καὶ νὰ τὰ βάζῃ πάλι στὴ θέσι τους. Κανείς, φυσικά, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῇ. Μιὰ μέρα ὅμως εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ θελήσῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ... ἀστυνομικοῦ τοῦ ἐργοστασίου. Αὐτὸ ἦταν ἡ μεγάλη γκάφα του. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἀντελήφθη, τὸν συνέλαβε κι' ἔτσι ἀπεκαλύφθη τὸ θαυμάσιο «κόλπο» του. Κι' ὁ Ντυμπυΐσσὸν κλείστηκε δυὸ χρόνια στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐκεῖ γνωρίστηκε, φυσικά, μ' ὅλο τὸν ὑπόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ, ἔμαθε τὴ διάλεκτό του καὶ τὶς συνήθειές του κι' ἔγινε ἕνας «ἄσσος» τῶν διαρρηκτῶν. Εἶχε ἀνακαλύψει μάλιστα ὁ ἴδιος διάφορα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα τὰ ὁποῖα μποροῦσαν νὰ ἀνοίξουν καὶ τὴν πιὸ πολύπλοκη κλειδωνιά. Οἱ ἀστυνομικοὶ βέβαια δὲν ἤξεραν ἀκόμη τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, γιατὶ εἶχαν πάψει νὰ τὸν παρακολουθοῦνε. Ὅταν ὅμως τελείωσε ἡ καταδίκη του κι' ἀφέθηκε ἐλεύθερος, ἄρχισε πάλι ἡ συστηματικὴ ἐπιτήρησί του. Αὐτὴ ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ ὡστόσο τῆς κατοικίας του κίνησε τὴν προσοχή τους. Κάποιο λόγο θὰ εἶχε ὁ Ντυμπυΐσσὸν γιὰ ν' ἀλλάζῃ ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ μάλιστα εἶχαν σημειωθῆ ἕνα σωρὸ τολμηρὲς κι' ἀριστοτεχνικὲς διαρρήξεις καταστημάτων. Ὁ κακοποιὸς ποὺ τὶς ἔκανε «ἐργαζόταν» τόσο ἐπιστημονικά, ὥστε δὲν ἄφηνε κανένα ἴχνος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν λοιπὸν νὰ ὑποπτεύωνται τὸν Ντυμπυΐσσὸν καὶ μιὰ μέρα τὸν ἐπεσκέφθησαν ἀπρόοπτα στὴν κατοικία του ποὺ βρισκόταν στὴ λεωφόρο Ντιντερό. Ὁ Ντυμπυΐσσὸν δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξι καὶ τοὺς ἄφησε χωρὶς διαμαρτυρία νὰ ἐρευνήσουν στὸ δωμάτιό του. Τὰ λαγωνικὰ ὅμως τῆς Παρισινῆς Ἀστυνομίας δὲν ἀστειεύονται. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα σὲ μιὰ μυστικὴ κρύπτη τοῦ γραφείου τοῦ Ντυμπυΐσσὸν βρῆκαν τὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα του, καθὼς καὶ μερικὰ κοσμήματα προερχόμενα ἀπὸ τὴν τελευταία διάρρηξί του. Ὁ Ντυμπυΐσσὸν λοιπὸν συνελήφθη καὶ πάλι, σήμερα δὲ εἶνε κλεισμένος γιὰ πέντε χρόνια στὶς φυλακές.

* * *

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο συνελήφθη κι' ἕνας ἐπικίνδυνος «ἄσσος» τῶν «ποντικῶν» τῶν ξενοδοχείων, ὁ Ἄγγλος Οὐίλλιαμ Χοῦδσον, ὁ ὁποῖος εἶχε λεηλατήσει κυριολεκτικῶς τὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ὁ Χοῦδσον εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ μεταμορφώνεται μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία πότε σ' Ἀμερικανὸ περιηγητὴ καὶ πότε σὲ γέρο παράξενο ἑκατομμυριοῦχο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του ἀπ' τὴν ἀδυναμία. Τ' ἀριστοκρατικὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Μπιαρίτς, τῆς Ντωβίλ, τοῦ Ζουὰν - Λὲ - Πάν, εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀόρατο κακοποιό, ὁ ὁποῖος λήστευε τοὺς πλουσίους πελάτες τους. Ὁ Οὐίλλιαμ Χοῦδσον ὅμως, ὅπως ἄλλωστε κι' ὅλοι οἱ κακοποιοί, ἐνῶ φρόντιζε νὰ ἐξαφανίζῃ κάθε ἴχνος του, δὲν πρόσεχε σὲ μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια, στὸ γραφικὸ χαρακτῆρα του. Ὅταν λοιπὸν τὰ διάφορα βιβλία τῶν ξενοδοχείων πήγαιναν στὴν εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸ σχετικὸ ἔλεγχο, οἱ ἀστυνομικοὶ παρατηροῦσαν κατάπληκτοι ὅτι ἡ ὑπογραφή, παραδείγματος χάριν, ἑνὸς λόρδου τοῦ ξενοδοχείου «Ἰμπέριαλ» ἔμοιαζε πάρα πολὺ μὲ τὴν ὑπογραφὴ ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ἑκατομμυριούχου τοῦ ξενοδοχείου «Νεγκρέσκο». Σκανδαλισμένοι, ἐξέτασαν προσεχτικὰ αὐτὲς τὶς ὑπογραφὲς κ' εἶδαν ὅτι εἶχαν γραφῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ποιὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μεταχειριζόταν αὐτὸ τὸ «κόλπο». Ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνέλαβε τότε νὰ πάρῃ τὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα, ποὺ ἦσαν πλάϊ στὶς ὑπογραφές, πρᾶγμα ποὺ τὸ κατώρθωσε μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ νὰ τὰ συγκρίνῃ. Τ' ἀποτυπώματα λοιπὸν ἦσαν ἐντελῶς ὅμοια κι' ἔμοιαζαν ἐπίσης ὑπερβολικὰ μὲ τ' ἀποτυπώματα ἑνὸς παληοῦ τροφίμου τῶν κατέργων, τοῦ Οὐίλλιαμ Χοῦδσον. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ πλούσιος πελάτης τῶν ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείων κι' ὁ Ἄγγλος κακοποιὸς ἦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Ἀσφαλῶς δὲ αὐτὸς ἦταν κι' ὁ τρομερὸς «ἄσσος» τῶν «ποντικῶν». Πράγματι, ἕνα βράδυ τοῦ ἔστησαν μιὰ σατανικὴ παγίδα στὸ «Ἐξέλσιορ» τῆς Νικαίας καὶ τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε νὰ «ξαφρίσῃ» μιὰ ἡλικιωμένη ἑκατομμυριοῦχο, τὸν συνέλαβαν.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χοῦδσον ἀναγκάσθηκε κατόπιν νὰ ὁμολογήσῃ ὅλες τὶς κλοπές του. Ὁ ἐπικίνδυνος λωποδύτης εἶχε κλέψει κοσμήματα ἀξίας τριῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα κ' εἶχε μεταπωλήσει σὲ διαφόρους ὑπόπτους χρυσοχόους ποὺ συνελήφθησαν ὡς συνένοχοί του.

* * *

Ἀλλὰ κι' ὁ δολοφόνος τῆς Ρωσσίδος Σό-

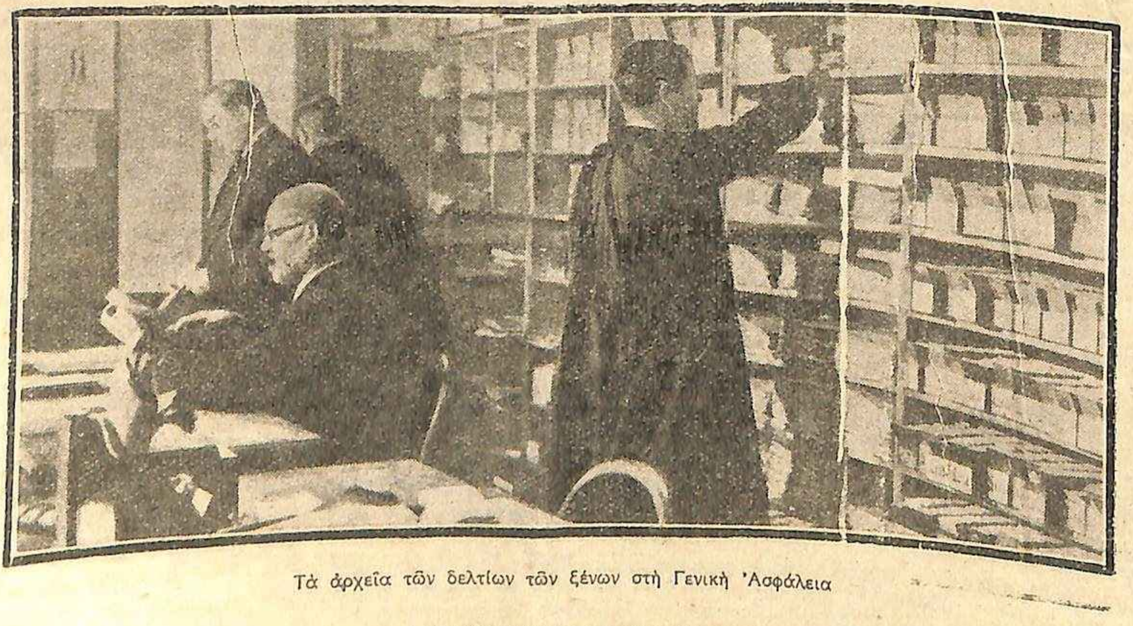

Τὰ ἀρχεῖα τῶν δελτίων τῶν ξένων στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια

χειρονομίες θαυμασμοῦ ὅτι μὲ βρίσκουν ἐξαιρετικὰ ὡραῖον ἔτσι καὶ τότε τρέχουν ὅλες τους μαζύ, νὰ μοῦ φέρουν τὸ μεγάλο τὸν καθρέφτη.

Κι' ὁ Λοτί, κυττῶντας στὸν καθρέφτη, βρίσκει πὼς πράγματι δὲν εἶνε τόσο ἄσκημος καὶ χαμογελάει θλιβερὰ μ' αὐτὴ τὴν τουαλέττα, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ εἶνε ὀλεθρία. Κ' ἔπειτα χάνεται ἀπὸ μιὰ πίσω πόρτα καὶ διασχίζει μιὰ γελοία πολιτεία, ὅλο παζάρια καὶ παράξενα τζαμιά. Περνάει, ἀφανὴς κι' ἀπαρατήρητος, μέσ' ἀπὸ πλήθη παρδαλὰ κι' ἀλλόκοτα, μὲ τὰ φανταχτερὰ ἐκεῖνα χρώματα, ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦνε στὴν Τουρκιά. Μερικὲς γυναῖκες, μοναχά, σκεπασμένες μὲ τ' ἄσπρα τους τὰ πέπλα, λένε, στὸ πέρασμά του: —«Νὰ ἕνας Ἀλβανὸς καλοντυμένος κι' ἁρματωμένος μ' ὤμορφα μαχαίρια».

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἀγπημένε μου Οὐΐλλιαμ, θὰ ἦταν, σᾶς τὸ λέω, ἐπικίνδυνο ν' ἀκολουθήσετε τὸ φίλο σας Λοτί. Στὸ τέλος τῆς διαδρομῆς αὐτῆς βρίσκεται ὁ ἔρωτας, ἔρωτας μιᾶς Τουρκάλας, καὶ δὴ Τουρκάλας παντρεμμένης μ' ἕναν Τοῦρκο,—μ' ἄλλα λόγια μιὰ μεγάλη περιπέτεια, θεωρούμενη ἀνέκαθεν τρελλὴ καὶ ποὺ δὲν ἔχει ὄνομα στὰ χρονικὰ τοῦ τόπου. Κοντὰ σ' αὐτή, ὁ φίλος σου Λοτὶ περνάει μιὰν ὥρα μεθυσιοῦ, μὲ κίνδυνο τῆς κεφαλῆς του καὶ τῆς κεφαλῆς πολλῶν ἄλλων ἀκόμα—ἄσε πειὰ τὶς διπλωματικὲς περιπλοκὲς καὶ τὶς κάθε λογῆς συνέπειες.

Θὰ μοῦ πῆτε, βέβαια, πὼς γιὰ νὰ φτάσῃ κανένας ὣς ἐκεῖ, χρειάζεται νὰ εἶνε, ἀσφαλῶς, ἕνας φοβερὸς ἐγωϊστής. Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ ἔχω καταλήξει στὸ συμπέρασμα, πὼς κάθε πρᾶμα ποὺ ποθῶ, εἶνε καλό, καὶ πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα καθένας μας, νὰ νοστιμίζῃ ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὸ τόσο ἄνοστο τσιμποῦσι τῆς ζωῆς.

Δὲν πρέπει νἄχετε παράπονο μαζύ μου, ἀγαπητὲ Οὐΐλλιαμ: Σᾶς φλυάρησα, νομίζω, ἀρκετά. Δὲν πιστεύω καθόλου στὴν ἀγάπη σας, οὔτε καὶ στὴν ἀγάπη κανενός. Ἀλλὰ εἶστε ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μέσ' στὰ πλήθη ποὺ συνάντησα, γυρνῶντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στὸν κόσμο, μοῦ φαίνεται νὰ βρίσκω εὐχαρίστησι νὰ ἐπικοινωνῶ, κάπου καὶ ποῦ, καὶ νὰ τοὺς γράφω ταχτικὰ τὶς ἐντυπώσεις μου. Ἂν ὑπάρχει μέσ' στὸ γράμμα μου αὐτό, κάποια ἐξαιρετικὴ διάχυσι, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι εἶχα πιῆ κυπριώτικο κρασί.

Τώρα ὅμως ἡ ζάλη μοῦ πέρασε. Ἀνέβηκα στὴ γέφυρα γιὰ ν' ἀνασάνω λίγο, τὸν δροσερὸ ἀέρα τοῦ βραδυοῦ, κ' ἡ Θεσσαλονίκη μοῦ φάνηκε γελοία, τώρα ποὺ τὴν ἀντίκρυσα καλύτερα. Οἱ μιναρέδες της ἔμοιαζαν, στὸ βάθος, σὰν ἕνα πλῆθος παμπάλαια κεριά, βαλμένα σὲ μιὰ πόλι μαύρη καὶ βρωμερή, μέσ' στὴν ὁποία ἀνθίζουν ἀδιάκοπα ὅλες ἡ ἁμαρτίες τῶν Σοδόμων. Ὅταν ὁ ὑγρὸς ἀέρας μὲ περιλούει σὰν ψυχρὸ λουτρό, κ' ἡ φύσι παίρνει ἔτσι-δά, καθὼς ἀπόψε, τὸ ἀμαυρὸ καὶ ἄχαρό της ὕφος, ξαναγυρνῶ μονομιᾶς στὸν ἑαυτό μου. Καὶ δὲν βρίσκω, μέσα στὴν ψυχή μου, παρὰ τὸ κενὸ καὶ τὴν ἀηδία, τὴν ἀπέραντη ἀνία τῆς ζωῆς.

Λέω νὰ πάω σύντομα ὣς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου θὰ προσπαθήσω νὰ ξανανάψω, μέσα μου, μερικὰ ἀπομεινάρια πίστεως.

Θὰ ξανάρθω, ἴσως, τὸ φθινόπωρο, νὰ σᾶς ἀνταμώσω στὸ Γιορκσάϊρ. Δὲν μοῦ μένει, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, παρὰ νὰ σφίξω φιλικὰ τὸ χέρι σας.

Ὁ ἀφωσιωμένος σας
ΛΟΤΙ

XI

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνήσυχες, τὶς πλέον ταραγμένες ἐποχὲς ὅλης μου τῆς ἀνήσυχης ὑπάρξεως, ἡ τελευταῖες αὐτὲς μέρες τοῦ Μαΐου τοῦ 1876.

Ἐπὶ καιρὸ ἀπόμεινα σὰν ἐκμηδενισμένος, μ' ἄδεια καρδιά, χαμένος ἀπ' τὸν πόνο. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ μεταβατικὴ κατάστασι μοῦ πέρασε στὸ τέλος κ' ἡ δύναμι τῆς

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΑΖΙΓΙΑΝΤΕ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ Κ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΕΝΟΣ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ, ΕΙΣΕΛΘΟΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, ΣΤΙΣ 10 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ 1876, ΚΑΙ ΠΕΣΟΝΤΟΣ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΟΥ ΚΑΡΣ, ΣΤΙΣ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΟΥ 1877

Μετάφρασις
ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΧΑΡΜΙΔΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ΑΘΗΝΑΙ 1934

ΑΖΙΓΙΑΝΤΕ

I

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΛΟΤΙ

I

16 ΜΑΙΟΥ 1876

.Μέρα μαγιάτικη, ὡραία, ἥλιος ὁλοφώτεινος, καθάριος οὐρανός... Ὅταν ἡ ξένες βάρκες ἔφτασαν, οἱ δήμιοι στὴν προκυμαία τέλειωναν τὸ ἔργο τους: Ἕξη κρεμασμένοι ἔκαναν, μπροστὰ στὸ συναγμένο πλῆθος, τοὺς στερνούς, τοὺς ἀπαίσιους σπασμούς τους... Γύρω, τὰ κεραμίδια, τὰ παράθυρα, ἦσαν ὅλα γιομᾶτα θεατάς. Σ' ἕνα γειτονικὸ μπαλκόνι, ἡ τουρκικὲς ἀρχὲς χαμογελοῦσαν, μὲ τὸ συνηθισμένο αὐτὸ θέαμα.

Ἡ σουλτανικὴ κυβέρνησι εἶχε κάνει πολὺ λίγα ἔξοδα, γιὰ τὸ προετοίμασμα αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου. Ἡ κρεμάλες ἦσαν τόσο χαμηλές, ποὺ τὰ γυμνὰ πόδια τῶν καταδίκων ἄγγιζαν τὸ χῶμα. Τὰ νύχια τους ἔσκαβαν τὴν ἀμμουδιά, τὴν ἔκαναν νὰ τρίζη.

II

Ὅταν ἡ διαδικασία τῆς κρεμάλας τέλειωσε, οἱ στρατιῶτες ἀποσύρθηκαν κ' οἱ νεκροὶ ἔμειναν ὡς τὸ βράδυ ἐκτεθειμένοι στὰ μάτια τοῦ λαοῦ. Τὰ ἕξη πτώματα, ἔτσι κρεμασμένα, ἔκαναν ὡς τὸ βράδυ τὸ θανάσιμο, φρικώδη μορφασμό τους, μέσ' στὸν ὡραῖο ἥλιο τῆς Τουρκίας, ἀνάμεσα σὲ περιπατητὲς ἀδιάφορους καὶ σιωπηλοὺς ὁμίλους γυναικῶν.

III

Ἡ κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας εἶχαν ἀπαιτήσει τὶς ὁμαδικὲς

μενο παράξενο, ἀντικείμενο ἁπλῆς περιεργείας, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ κυττάη κανένας ὅσο θέλει. Φαινότανε ἀπορημένη, ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ξένους, ποὺ εἶχαν ἔρθει ν' ἀπειλήσουν τὴν πατρίδα της, μὲ τὶς τρομαχτικές, τὶς σιδερένιες θαλασσινὲς διαβολομηχανές, μποροῦσε νᾆναι ἕνα νέο παλληκάρι, ποὺ ἡ θέα του δὲν τῆς προξενοῦσε κανένα τρόμο καὶ καμμιὰν ἀποστροφή.

VI

Ὅλες ἡ βάρκες τῶν στόλων εἶχαν φύγει, ὅταν ξαναγύρισα στὴν προκυμαία. Τὰ πράσινα μάτια μὲ εἶχαν κάπως αἰχμαλωτισμένο, ἂν καὶ τὸ ἐξαίσιό τους πρόσωπο, κρυμμένο ἀπ' τὸν ἄσπρο πέπλο, μοῦ ἦταν ἄγνωστο ἀκόμα. Ποθοῦσα νὰ γνωρίσω τὴ γυναῖκα αὐτή, μὰ ἕνα σωρὸ ἐμπόδια, ἕνα πλῆθος δυσκολίες, ἦσαν συσσωρευμένες, σὰν ἐπίτηδες, ἀναμεταξὺ αὐτῆς κ' ἐμένα. Δὲν μπορούσαμε ν' ἀνταλλάξουμε μιὰ σκέψι, εἴτε προφορικά, εἴτε μὲ γράμμα. Ἐξ ἄλλου, μοῦ ἀπαγορευόταν ἡ ἔξοδος μέσ' ἀπὸ τὸ καράβι, μετὰ τὶς ἕξη. Καὶ τέλος, ἦταν πιθανὸν νὰ φύγουμε πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουμε ποτὲ στὴ Θεσαλονίκη. Μὰ ἡ μεγαλείτερη ἀπ' ὅλες δυσκολία, ἦταν ἡ ἄγρια ἐκείνη ἐπαγρύπνησι, ἡ ἐξαιρετική, τοῦ χαρεμιοῦ.

Κύτταζα ποὔφευγαν κ' ἡ τελευταῖες βάρκες, τὴ στιγμὴ ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος, κ' ἔκατσα ἀναποφάσιστος, κάτω ἀπ' τὴν ἁπλωμένη τέντα ἑνὸς τούρκικου μικροκαφενέ.

VII

Ἕνας ὅμιλος σχηματίσθηκε τριγύρω μου ἀμέσως, ἕνα μπουλοῦκι ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν ἔτσι, στὸ ὕπαιθρο, στὴν προκυμαία τῆς Θεσσαλονίκης. Βαρκάρηδες καὶ χαμάληδες, μὲ κύκλωσαν, περίεργοι ποὺ εἶχα μείνει ὄξω, περιμένοντας ἐκεῖ, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως θὰ λάβαινα τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους.

Στὸν ὅμιλο αὐτὸ τῶν Μακεδόνων, πρόσεξα ἕναν ἄνθρωπο μ' ἀστεία γενειάδα, χωρισμένη σὲ μικροὺς βοστρύχους, σὰν τὰ παληὰ τ' ἀγάλματα τοῦ τόπου. Ἦταν καθισμένος μπροστά μου, καταγῆς, καὶ μὲ κυττοῦσε μὲ μεγάλη περιέργεια. Ἡ στολή μου καὶ πιὸ πολὺ ἡ μπότες μου, φαίνεται νὰ τοὔκαναν ἐντύπωσι μεγάλη. Τεντωνόταν μὲ χαδιάρικες κινήσεις, σὰν θρεμμένος γάτος τῆς Ἀγκύρας καὶ χασμουριόταν δείχνοντας δυὸ σειρὲς μικρὰ κι' ὡραῖα δόντια, ποὔλαμπαν, ἄσπρα σὰν μαργαριτάρια.

Ἀλλὰ κι' ὅλο τὸ κεφάλι του ἦταν πολὺ ὡραῖο, μὲ μιὰ μεγάλη γλύκα στὴ ματιά, μιὰ ματιὰ ὅλο ἐξυπνάδα κ' εἰλικρίνεια, μιὰ ματιὰ γιομάτη τιμιότητα. Ἦταν κουρελῆς, ξυπόλητος, ἀλλὰ κατακάθαρος σὰν γάτα.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἦταν ὁ Σαμουήλ.

VIII

Τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα ποὺ συνάντησα στὴ Θεσαλονίκη τὴν ἴδια μέρα, ἦταν πεπρωμένο, πολὺ γρήγορα, νὰ παίξουν ρόλο σοβαρὸ στὴν ὕπαρξί μου καὶ τρεῖς μῆνες, στὴ σειρά, νὰ διακινδυνεύσουν καὶ τὰ δυὸ τὴ ζωή τους, γιὰ χατῆρι μου. Ἂν μοῦ τὄλεγε αὐτὸ κανένας, θ' ἀποροῦσα. Κ' οἱ δυό τους ἔμελλε ν' ἀφήσουν, ὑστερώτερα, τὴν πατρίδα τους, γιὰ νὰ μ' ἀκολουθήσουν καὶ νὰ περάσουμε μαζὺ ἕνα χειμῶνα, μέσ' στὸ ἴδιο σπίτι, στὴ Σταμπούλ.

IX

Ὁ Σαμουὴλ πῆρε τὸ θάρρος νὰ μοῦ πῆ τὰ τρία ἀγγλικὰ λόγια ποὺ ἤξερε:

—Do you want to go on board? (Μήπως θέλετε νὰ πᾶτε στὸ βαπόρι:)

Κ' ἐξακολούθησε σὲ σαβιρικὴ διάλεκτο:

—Te portarem col la mia barca. (Θὰ σὲ πάω μὲ τὴ βάρκα μου).

Ὁ Σαμουὴλ λοιπὸν ἤξερε τὴ σαβιρικὴ διάλεκτο. Κι' ἀμέσως σκέφθηκα τὸ πόσα θὰ μποροῦσα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο παλληκάρι, ἔξυπνο κι' ἀποφαστικό, ποὺ μιλοῦσε μιὰ διάλεκτο ἄγνωστη στὴν πόλι αὐτὴ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήση στὴν τρελλή μου ἐπιχείρησι, ποὺ κυμάτιζε τώρα στὸ μυαλό μου, σὲ κατάστασι ἀόριστου σχεδίου.

Τὰ λεπτὰ ἦσαν ἀσφαλῶς ἕνας τρόπος γιὰ νὰ κερδίσω ἐκεῖνο τὸν ἀλήτη καὶ νὰ τὸν κάνω νὰ μοῦ ἀφοσιωθῆ—ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ πολλὰ μαζύ μου. Κ' ἐξ ἄλλου, φαινόταν νᾆναι τίμιος κ' ἕνα παλληκάρι τόσο τίμιο, δὲν δέχεται νὰ κάνη ποτὲ τὸ διάμεσο σ' ἕνα νέον ἄνθρωπο, μὲ μιὰ νέα γυναῖκα, γιὰ τὰ λεφτά.

X

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΜΠΡΑΟΥΝ, ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΝ,
ΤΡΙΤΟΝ ΑΓΗΜΑ ΠΕΖΟΝΑΥΤΩΝ, ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

Θεσσαλονίκη, 2 Ἰουνίου.

Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἡ περιπέτειά μου, δὲν ἦταν στὴν ἀρχή, παρὰ ἕν' ἁπλὸ μεθῦσι τῶν αἰσθήσεων, μιὰ διέγερσι ἁπλῆ τῆς φαντασίας. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ γίνη ἕνας φλογερὸς ἔρωτας κατόπιν. Εἶμαι γοητευμένος καὶ κατάπληκτος.

Ἂν μπορούσατε νὰ κυκλοφορήσετε σήμερα, μέσ' στὰ σοκάκια μιᾶς παληᾶς, χαμένης συνοικίας, θὰ μὲ βλέπατε ν' ἀνεβαίνω σ' ἕνα σπίτι, μὲ ὄψι ἀπίστευτα ἀλλόκοτη. Ἡ πόρτα ἔκλεισε μυστηριωδῶς, μόλις μπῆκα. Εἶνε τὸ σπίτι ποὔχω διαλεγμένο γιὰ τὶς μεταμφιέσεις, τὶς ἀλλαγὲς τῶν ρούχων, ποὺ τόσο συνηθίζω, καθὼς ξέρετε. (Ἄλλοτε, θυμᾶστε, αὐτὸ γινόταν γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα Β..., ἄστρο θεατρικό: ἡ σκηνὴ λάβαινε χώρα σ' ἕν' ἀμάξι, ἢ στὴν ὁδὸν τοῦ Χέϋ-Μάρκετ, στῆς ἐρωμένης τοῦ φίλου μας τοῦ Μάρτυν. Παληά, θὰ πῆτε, ἱστορία, αὐτὲς ἡ ἀλλαγὲς τῶν κουστουμιῶν, ποὺ μόλις ἡ ἀνατολίτικη ἀμφίεσι τοὺς δίνει τώρα κάποιο θέλγητρο καὶ χρῶμα.)

Ἀρχὴ τοῦ μελοδράματος.—Πρώτη σκηνή: Ἕνα διαμέρισμα παληὸ καὶ σκοτεινό. Φτωχικό, τρισάθλιο, αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ μὲ χρῶμα ἀρκετὰ ἀνατολίτικο. Ναργιλέδες κ' ἕνα σωρὸ ὅπλα, εἶνε σκορπισμένα καταγῆς.

Ὁ φίλος σας Λοτὶ βρίσκεται ὄρθιος, σὰν κούτσουρο, στὴ μέση καὶ τρεῖς γρηὲς Ἑβραῖες τὸν τριγυρίζουν χωρὶς νὰ βγάζουν λέξι. Φορᾶνε ροῦχα γραφικὰ κ' ἔχουνε μύτες γρυπές, ἀγκυλωτές, χιτῶνες μακρυούς, γιομάτους πούλιες, φλουριά, περιδέραια καὶ πράσινα μεταξωτὰ τσεμπέρια στὸ κεφάλι. Ἀσχολοῦνται νὰ τοῦ βγάνουν τὴ στολή του κι' ἀρχινᾶνε νὰ τὸν ντύνουν ροῦχα τούρκικα, γονατίζοντας, νὰ τοῦ φορέσουν πρῶτα τὶς χρυσὲς γκέτες καὶ τὶς καλτσοδέτες. Ὁ Λοτὶ διατηρεῖ ὕφος βαρύ, σκοτεινὸ κι' ἀφηρημένο, ἔτσι καθὼς ταιριάζει σ' ἕναν ἥρωα καὶ πρωταγωνιστὴ τοῦ μελοδράματος.

Ἡ τρεῖς γρηὲς μοῦ βάνουνε στὴ ζώνη ἕνα σωρὸ μαχαίρια κ' ἐγχειρίδια, ποὺ στὶς ἀσημένιες τους λαβὲς ἔχουν ἀπάνω σκαλιστὸ κοράλλι καὶ τὶς κόψες μαλαγμένες μὲ χρυσάφι. Μοῦ περνοῦν ἕνα χρυσὸ χιτῶνα, μὲ φαρδειά, κυματιστὰ μανίκια, καὶ μοῦ φοροῦν ἕνα ταρμπούς στὴν κεφαλή. Κατόπιν μοῦ ἐκφράζουν μὲ ἐκεῖνες ἐκτελέσεις, ὡς ἐπανόρθωσι γιὰ τὴ σφαγὴ τῶν προξένων, πούκανε θόρυβο μεγάλο στὴν Εὐρώπη, στὴν ἀρχὴ τῆς γνωστῆς ἐκείνης κρίσεως.

Ὅλες ἡ εὐρωπαϊκὲς Δυνάμεις, εἶχαν στείλει τότε στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης τὰ ἐπιβλητικά τους θωρηκτά. Ἡ Ἀγγλία εἶχε ἀντιπροσωπευθῆ κ' ἐκείνη ἀπ' τὶς πρῶτες—κ' ἔτσι ἔτυχε νὰ πάω κ' ἐγὼ ἐκεῖ, μὲ μιὰ κορβέττα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

IV

Μιὰ ὡραία μέρα ἀνοιξιάτικη, μιὰ ἀπ' τὶς πρῶτες ποὺ μᾶς ἐπετράπει νὰ κυκλοφορήσουμε στοὺς δρόμους τῆς Μακεδονικῆς Θεσσαλονίκης, λίγο μετὰ ἀπ' τὶς σφαγές, τρεῖς μέρες μετὰ τὶς ἐκτελέσεις, κατὰ τὶς τέσσερες τ' ἀπόγεμα, ἔτυχε νὰ σταθῶ μπρὸς στὴν κλεισμένη πόρτα ἑνὸς παληοῦ τζαμιοῦ, κυττάζοντας δυὸ πελαργοὺς ποὺ πάλευαν.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ γινόταν σ' ἕνα δρόμο τῆς παληᾶς μουσουλμανικῆς συνοικίας. Γέρικα σπίτια ἔζωναν μικροὺς στριμμένους δρόμους, μισοσκεπασμένα ἀπ' τὶς ἐξοχὲς τῶν σακνιζὶρ (τῶν καφασωτῶν μπαλκονιῶν, ποὺ μέσ' ἀπὸ τὶς γρίλλιες τους, οἱ διαβάτες βλέπονται καὶ παρακολουθοῦνται, χάρις στὶς ἀόρατες, μικρούλες χαραμάδες των), χορτάρια ξεπετοῦσαν μέσ' ἀπ' τὶς σχισμὲς τῶν μαύρων πλακοστρώτων καὶ κλαριὰ δέντρων, πράσινα κι' ὁλόδροσα, ἁπλώνονταν στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν. Ὁ οὐρανός, ποὺ πρόβαλλε μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἦταν καθαρὸς καὶ καταγάλανος. Ἀνάσαινε παντοῦ κανείς, ἀέρα χλιαρὸ καὶ τὴν ὡραία μυρουδιὰ τῆς ἄνοιξης.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Θεσσαλονίκης διατηροῦσε ἀκόμα, ἀπέναντί μας, μιὰ στάσι ἐχθρικὸ παθητική—γιὰ τοῦτο κ' ἡ ἀρχὲς μᾶς ὑποχρέωναν νὰ κυκλοφοροῦμε μέσ' στοὺς δρόμους, μὲ ζωσμένο τὸ σπαθί, καὶ ὡπλισμένοι. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κάποιος διαβάτης μὲ σαρίκι γλυστροῦσε ἄκρη-ἄκρη στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν—ἀλλὰ κανένα κεφάλι γυναικεῖο δὲν πρόβαλλε πίσω ἀπ' τὶς γρίλλιες, τὶς διακριτικές, τῶν χαρεμλίκ. Θἄλεγες πὼς βρισκόμαστε σὲ πόλι πεθαμμένη.

Θαρροῦσα πὼς εἶμαι τόσο μόνος, πούνοιωσα ἕν' ἀλλόκοτο συναίσθημα, καθὼς διέκρινα κοντά μου ξαφνικά, πίσω ἀπὸ κάτι κάγκελλα πυκνὰ καὶ σιδερένια, τ' ἀπάνω μέρος ἑνὸς κεφαλιοῦ, δυὸ μεγάλα μάτια καταπράσινα, μ' ἐπιμονὴ καρφωμένα στὰ δικά μου.

Τὸ κεφάλι αὐτὸ εἶχε δυὸ μαῦρα φρύδια σμιχτὰ κ' ἡ ἔκφρασι ἐκείνης τῆς ματιᾶς ἦταν ἕνα μῖγμα ἀθωότητας κ' ἐνεργητικότητας μαζύ. Ἦταν σὰν ἕνα κύτταγμα παιδιοῦ, τόσο σκορποῦσε νειᾶτα καὶ δροσιά.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε τὰ δυὸ ἐκεῖνα μάτια, σηκώθηκε καὶ φάνηκε ἴσαμε τὴ μέση, μὲ τὸ κορμί της τυλιγμένο μ' ἕνα ὕφασμα (αὐτὸ ποὺ λὲν οἱ Τοῦρκοι φερετζέ), μὲ μακρυὲς κι' ἀλύγιστες πτυχές. Τὸ ὕφασμα αὐτὸ ἦταν ἕνα πράσινο μεταξωτό, ὡραῖο, μὲ κεντίδια ἀσημένια, γύρω-γύρω. Ἕνας ἄσπρος πέπλος τύλιγε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι, χωρὶς ν' ἀφίνη τίποτ' ἄλλο φανερό, ἐξὸν ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ τὰ μεγάλα μάτια. Κι' αὐτὰ τὰ μάτια ἦσαν ὁλοπράσινα, εἶχαν τὸ θαλασσί πρασινωπό, γοητευτικὸ ἐκεῖνο χρῶμα, ποὺ τραγουδοῦσαν ἄλλοτε μὲ πάθος οἱ Ἀνατολίτες ποιηταί.

Ἡ νεαρὴ αὐτὴ γυναίκα, ἦταν ἡ Ἀζιγιαντέ.

V

Ἡ Ἀζιγιαντὲ μὲ κυττοῦσε μέσ' στὰ μάτια. Ἂν βρισκότανε μπροστὰ σὲ Τοῦρκο, θὰ κρυβόταν. Ὅμως ἕνας γκιαοὺρ δὲν εἶνε ἄνθρωπος. Εἶνε μᾶλλον ἀντικεί-

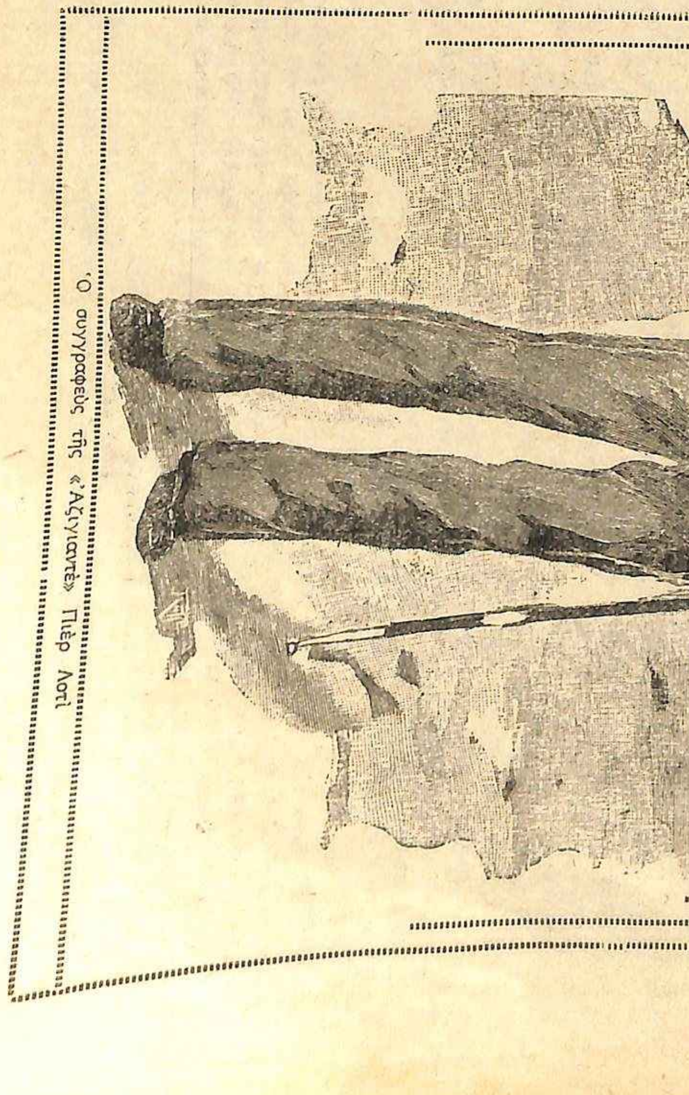
Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἀζιγιατέ» Πιὲρ Λοτί

νιας Ἰβάνοβιτς, μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ ὤμορφες χορεύτριες τῆς Μονμάρτρης μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀνεκαλύφθη καὶ κλείστηκε στὶς φυλακές. Ὠνομαζόταν Πέπο Γκομὲζ κ' ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς Ἀργεντινοὺς χορευτάς. Προδόθηκε ἀπὸ τὴ μανία του νὰ ἀλλάζη κάθε τόσο διαμέρισμα καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ μεταβάλη τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα του. Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα εἶχε ἀναστατώσει ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες τὸ Παρίσι. Ἡ ὤμορφη Ρωσσίδα εἶχε βρεθῆ ἕνα πρωῒ νεκρὴ στὸ δωμάτιό της. Ὁ δολοφόνος της εἶχε μπῆ τὴν νύχτα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρό της, τὴν εἶχε στραγγαλίσει φορῶντας λαστιχένια γάντια γιὰ νὰ μὴν ἀφήση ἀποτυπώματα κ' εἶχε ἐξαφανισθῆ παίρνοντας ὅλες τὶς οἰκονομίες της. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀστυνομία ὑπέθεσε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κακοποιοῦ τοῦ «συναφιοῦ», ὁ ὁποῖος εἶχε μπῆ στὸ διαμέρισμα τῆς Ρωσσίδος γιὰ νὰ κλέψη κι' ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἐκείνη τὸν ἀντελήφθη, τὴν ἔπνιξε γιὰ νὰ μὴ τὸν προδώση. Ἡ ἔρευνα τῶν ἀστυνομικῶν τότε δὲν εἶχε φέρει στὸ φῶς παρὰ μόνο μερικὰ ἐρωτικὰ γράμματα διαφόρων θαυμαστῶν της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν κι' ὁ Γκομέζ. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν ἀναζητάη στὰ ὕποπτα κέντρα τοῦ Παρισιοῦ. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν ἄσκοπη ἔρευνά της, ἂν δὲν τῆς κινοῦσε τὴν προσοχὴ αὐτὸ τὸ παράξενο φέρσιμο τοῦ Ἀργεντινοῦ χορευτοῦ. Τὸ ἀνακάλυψε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα ποὺ εἶχε καταφύγει καὶ τοῦ ἔστησε τὴν ἑξῆς παγίδα: Ἄφησε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου του ἕνα μαντῆλι τῆς Ρωσσίδος μὲ τὸ μονόγραμμά της. Ὁ Γκομέζ, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ εἶδε, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ τὸ ἐξαφανίση. Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει κρυμμένοι αὐτὴ τὴ σκηνή, παρουσιάσθηκαν καὶ τὸν συνέλαβαν ὡς δολοφόνο τῆς Ἰβάνοβιτς. Ὁ Ἀργεντινὸς χορευτὴς ποὺ δὲν εἶχε προλάβει νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του.

Αὐτὸς πράγματι, εἶχε δολοφονήσει τὴν ὤμορφη Ρωσσίδα γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει κ' εἶχε σκηνοθετήσει ἐπίτηδες τὴν κλοπή, ὥστε νὰ νομισθῆ ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἀπὸ ἕναν κοινὸ κι' ἄγνωστο λωποδύτη. Μά, καθὼς εἴδατε, δὲν στάθηκε τυχερός. Ὁ ἀστυνομικὸς Μωρὶς Ντυκλὸ τελειώνοντας τὴν ὁμιλία του μ' ἐβεβαίωσε ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τοὺς βοηθεῖ τόσο πολὺ στὴν ἀνακάλυψι τῶν διαφόρων ἐγκληματιῶν, ὥστε τὴν θεωροῦν τὸ δεξὶ χέρι τους.

Κι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀποδεικνύεται κι' ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προδίδονται οἱ κακοποιοί. Ἀρκεῖ μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήση στὰ κάτεργα ἢ στὴ λαιμητόμο.

ΖΑΝ ΚΟΥΡΟΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

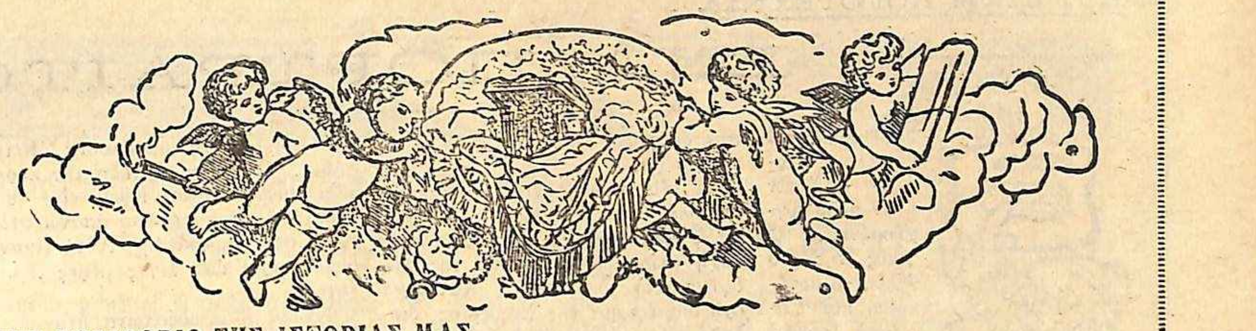

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ μονομαχία τοῦ Γρίβα μ' ἕναν Βαυαρὸ ἀξιωματικό. Πῶς τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Ἡ δυσμένεια τοῦ Ὄθωνος. Μιὰ «ποιμαντορικὴ» ἐπιστολή. Οἱ τρεῖς Χιῶτες κι' ὁ Ὄθων. Ἡ τρεῖς μυστηριώδεις λέξεις κι' ὁ Ὄθων. Ὁ δάσκαλος μὲ τὸ νυχτικό, κτλ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὄθωνος, ἕνας Βαυαρὸς ἀξιωματικός, καθὼς κύτταζε μιὰ μέρα στ' ἀνάκτορα τὶς προσωπογραφίες τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, ἐξεφράσθη προσβλητικὰ γιὰ τὸν στρατηγὸ Θοδωράκη Γρίβα.

—Τὸν προσκαλῶ στὸ σβίντσο ! εἶπε ὁ Γρίβας, ὅταν τὸ ἔμαθε.

Ἔτσι ἡ μονομαχία ὡρίστηκε καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συναντήθηκαν στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Ὁ Βαυαρός, κατὰ τὰ συνηθισμένα, χαιρέτησε μὲ τὸ ξίφος καὶ ἄρχισε νὰ κάνη μερικὲς κινήσεις.

Ὁ Γρίβας ὅμως τὸν κύτταζε ἀτάραχος, ἔχοντας τὸ χέρι του ἀκουμπισμένο πάνω στὴ πάλα του.

Τότε ὁ Βαυαρὸς βλέποντας τὴν στάσι τοῦ ἀντιπάλου του, γύρισε κ' εἶπε στοὺς μάρτυρές του:

—Τί κάθεται ἔτσι αὐτὸς ἐκεῖ ; Δὲν τοῦ λέτε ν' ἀμυνθῆ... Θὰ τὸν χτυπήσω !

Οἱ μάρτυρες διεβίβασαν τὰ λόγια αὐτὰ στὸ Γρίβα κι' ὁ περήφανος ἀγωνιστὴς τοὺς ἀποκρίθηκε, ξεσπαθώνοντας.

—Ἂς κάνη ὅ,τι θέλει ὁ χελωνοφάγος !

Τότε ὁ Βαυαρὸς προσπάθησε νὰ καταφέρη ἕνα ἀποτελεσματικὸ χτύπημα ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Γρίβας ξέφυγε μ' ἕνα πήδημα καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι !

— Παληοχελωνοφάγε ! μουρμούρισε κατόπιν.

Κι' ἀνασήκωσε τὴ φουστανέλλα του, νὰ σφουγγίση τὴ ματωμένη πάλα του.

Δυὸ μέρες μετὰ τὴ φονικὴ αὐτὴ μονομαχία, ὁ Γρίβας, ὁ ὁποῖος μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, εἶχε ἀμνηστευθῆ, ἔπεσε ξανὰ στὴ δυσμένεια τοῦ Παλατιοῦ κι' ἔφυγε ἔφιππος, μαζὺ μὲ ἑξῆντα παλληκάρια, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὴν αὐστηροτάτη τιμωρία τοῦ ἐξωργισμένου βασιλέως.

* * *

Κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, ὁ μακαριώτατος Ἄνθιμος, ἐπίσκοπος Ἕλους, ἐξέδωσε μιὰ «Ποιμαντορικὴ» ἐπιστολή, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τότε μόνο ἐπιτρεπόταν νὰ μεταλάβη ἕνας στρατιώτης, ὅταν μποροῦσε νὰ ἀποδείξη ὅτι εἶχε σκοτώσει ἕνα Τοῦρκο.

Κάποτε τρεῖς Χιῶτες ἦρθαν ἀπὸ τὴ πατρίδα τους στὴ Ἀθήνα, γιὰ νὰ δοῦν τὴν πρωτεύουσα. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἀξιοθέατα, θέλησαν νὰ ἰδοῦν καὶ τό... βασιλέα Ὄθωνα.

Ὁ Ὄθων τοὺς δέχτηκε εὐχαρίστως καὶ τοὺς ρώτησε πολλὰ καὶ διάφορα γι' αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα τους.

—Καὶ εἶστε ἔμποροι ; τοὺς ρώτησε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Ἔ! Πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειές;

—Κεσάτι, Μεγαλειότατε, κεσάτι μεγάλο !

—Μὰ τί θὰ πῆ Κεσάτι ;

—Νά, Μεγαλειότατε, νταραβέρι ! ἀπάντησαν μαζὺ κ' οἱ τρεῖς Χιῶτες.

—Καλά, καὶ τὸ νταραβέρι πάλι τί εἶνε ;

—«Ἀλισβερίσι» !

Ὁ Ὄθων, ὅταν ἄκουσα κι' αὐτὴ τὴν «ἐξήγησι», βλέποντας ὅτι ἀντὶ νὰ μάθη τὴ σημασία τῆς λέξεως «κεσάτι» τὰ θαλάσσωνε χειρότερα, δὲν τοὺς ρώτησε τίποτε ἄλλο. Τὸ βράδυ ὅμως ρώτησε τὸν Χατζηχρῆστο, τὸν ὑπασπιστή του:

—Τί θὰ πῆ «κεσάτι» ;

—Μπᾶ !... Μὰ κεσάτι θὰ πῆ... κεσάτι, Μεγαλειότατε ! Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τὸ ξέρετε ;

—Μά... Ἀλισβερίσι ;

—Κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε. Βέβαια, ἀλισβερίσι θὰ πῆ... κεσάτι !

—Καὶ νταραβέρι ;

—Νταραβέρι, Μεγαλειότατε, θὰ πῆ νταραβέρι ! Δὲν τὸ ξέρετε ;...

—Βέβαια ! Βέβαια ! ἀποκρίθηκε ὁ Ὄθων.

Καὶ δὲν ξαναρώτησε πειὰ νὰ μάθη τὴ σημασία τῶν τριῶν αὐτῶν λέξεων.

Ὁ Ὄθων, κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο τῆς βασιλείας του, περιοδεύοντας τὰ περίχωρα τοῦ Ναυπλίου, πῆγε σ' ἕνα χωριό, τοῦ ὁποίου ὁ διδάσκαλος μόλις εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ λοιπόν, ἑτοίμασε ἕνα λογίδριο καὶ γιὰ νὰ φανῆ ἐπίσημος φόρεσε ἕνα πολύχρωμο νυχτικὸ καὶ ψηλὸ καπέλλο καὶ ἔτσι ὑποδέχτηκε τὸ βασιλῆᾶ του !

Ὁ Ὄθων καθόλου δὲν γέλασε μὲ τὴν ἐξωφρενικὴ ἐμφάνισι τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ ἄκουσε τὸν λόγο του σοβαρώτατος καὶ στὸ τέλος τὸν εὐχαρίστησε, σφίγγοντάς του τὸ χέρι !

* * *

Σὲ μιὰ ἄλλη περιοδεία τῶν πρώτων βασιλέων μας, ἡ γυναῖκες κάποιου χωριοῦ ἔζωσαν γύρω-γύρω τὴ βασίλισσα Ἀμαλία καί, ψηλαφῶντας τὰ ροῦχα της, ἄρχισαν νὰ τὴν ρωτοῦν:

—Μπᾶ ! δὲν εἶνε ἀπὸ χρυσάφι τὰ φουστάνια σου, βασίλισσά μας ;... Πῶς;... Γιατί;..

Καὶ ρώτησαν μιὰ κυρία τῆς Τιμῆς:

Γιατὶ δὲν φοράει σκουλαρίκια ἡ βασίλισσα ; Ποῦ τἄχει τὰ διαμαντικά της ;

Κι' ὅταν ἡ βασίλισσα θέλησε νὰ πάη κάπου, μιὰ χωριάτισσα τῆς εἶπε:

—Θὲς νὰ πᾶς μὲ τὸ κάρρο μας ;

* * *

Ἡ Ἀμαλία ὡστόσο εὐχαριστιόταν ν' ἀστειεύεται μὲ τοὺς ὁπλαρχηγούς, τοὺς ὁποίους ἀγαποῦσε καὶ θαύμαζε. Πολλὲς φορὲς τὰ πειράγματά της αὐτὰ ἦσαν οἰκειότατα καὶ ἔδιναν τὸ ἐλεύθερο σ' ἐκείνους ποὺ τὰ δεχόντουσαν νὰ τῆς μιλοῦν μὲ ἀνάλογο τρόπο. Ἔτσι ὁ Σαχίνης, ὁ ναύαρχος, τῆς εἶπε, κάποτε.

—Αμή, Σύ, Μεγαλειότατη, ἔτσι τὸ λές, καὶ τὸ θέλεις !...

* * *

Σὲ κάποια περιοδεία του ὁ Ὄθων φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς βλαχοδήμαρχου.

—Πῶς εἶνε ὁ δῆμος σας; ρώτησε κάποια στιγμὴ ὁ βασιλῆᾶς.

Καλὰ καὶ σοῦ φιλάει τὸ χέρι !... Τώρα ἀρχίζ' νὰ βγαίν' τὰ δόντια του! ἀποκρίθηκε ὁ ἀγαθὸς βλαχοδήμαρχος, νομίζοντας πὼς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ βασιλῆᾶ ἦταν γιὰ τὸ γυιό του, τὸν Δῆμο.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΤΟΥ R. MORTON

ΘΕΕ μου!... Ἡ μίσσις Ντέρσλεϋ - Κρέϊν ἦταν πολὺ συγχυσμένη... Ὁ γυιός της ὁ Φίλιπ, τὸ μονάκριβο καὶ λατρευτὸ παιδί της, τὴν εἶχε εἰδοποιήσει πὼς θὰ ἔφτανε μὲ τὸ μεσημβρινὸ τραῖνο. Καὶ νὰ ποὺ ἡ καμαριέρα της, ἡ καλύτερη ἀπ' ὅσες τὴν εἶχαν ὑπηρετήσει ὥς τώρα, τῆς εἶχε δηλώσει πρὸ ὀλίγου πὼς θὰ ἔφευγε. Ἂν ὁ Φίλιπ ἐρχόταν μόνος του, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶχε μεγάλη σημασία, μὰ ἔλα ποὺ θὰ ἐρχόταν μὲ συντροφιὰ κ' εἶχε παραγγείλει μάλιστα νὰ ἑτοιμάσουν τὰ δωμάτια τῶν ξένων!

Ἐνῶ συγύριζε τὸ δωμάτιο, ἡ καμαριέρα ἔνοιωθε νὰ τὴν παρακολουθῆ τὸ θυμωμένο βλέμμα τῆς κυρίας της.

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ φύγης, μικρὴ ἀνόητη, εἶπε ἡ Μίσσις Κρέϊν, συνεχίζοντας τὴ συζήτησι, ὑποθέτω πὼς δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμποδίσω. Νομίζω ὅμως πὼς δικαιοῦμαι νὰ μάθω τὸ λόγο τῆς ἀναχωρήσεώς σου !...

Τὸ κορίτσι σταμάτησε μιὰ στιγμὴ τὸ ξεσκόνισμα καὶ κύτταξε τὴν κυρία του. Ἡ νεαρὴ αὐτὴ καμαριέρα ἦταν μιὰ λεκτοκαμωμένη, ὤμορφη κοπέλλα, μὲ ἀφράτη ἐπιδερμίδα καὶ πλούσια κυματιστὰ μαλλιά. Εἶχε φωνὴ γλυκειά, τρόπους λεπτοὺς καὶ μονάχα τὰ χονδρὰ καὶ κόκκινα χέρια της καὶ τὰ ἄκομψα πόδια της μαρτυροῦσαν τὴν ταπεινὴ καταγωγή της. Ἡ Μίσσις Κρέϊν διάλεγε πάντοτε ὤμορφες κοπέλλες γιὰ καμαριέρες, τῆς ἄρεσε νὰ βλέπη εὐχάριστα, γελαστά, νεανικὰ πρόσωπα κοντά της. Κ' ἡ Λίλιαν ἦταν σωστὸς θησαυρός !

Ἡ καμαριέρα ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της, ἕνα πορτραῖτο ποὺ βρισκόταν, ἀκουμπισμένο πρόχειρα, ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ, καὶ χωρὶς νὰ γυρίση νὰ τὸ κυττάξη, μ' ἕνα ἀνεξήγητο φόβο στὰ μάτια της, εἶπε:

—Γι' αὐτὸ φεύγω, κυρία ! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βάλατε τὸ πορτραῖτο ἐκεῖ, μ' ἔπιασε ἕνας παράξενος φόβος. Νοιώθω κάτι τὸ ἀλλόκοτο μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ὅταν στρώνω τὸ κρεββάτι σας, αἰσθάνομαι τὸ βλέμμα τοῦ προσώπου ποὺ παριστάνει αὐτὸ τὸ πορτραῖτο νὰ μὲ παρακολουθῆ ! Τὸ βλέμμα του καρφώνεται ἀπάνω μου. Δὲν μπορῶ ν' ἀντικρύσω τὰ μάτια του... Μὲ μαγνητίζουν, μὲ τραβοῦν... Δὲν ἀντέχω πειά ! Θέλω νὰ φύγω !

Ἡ Μίσσις Κρέϊν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικά. Τί κουτοὶ ποὺ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μὲ τὶς δεισιδαιμονίες τους ! Τί γελοία ποὺ ἦταν ἡ Λίλιαν νὰ φοβᾶται τὰ ἐκφραστικὰ μάτια ἑνὸς πορτραίτου τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ !...

—Πολὺ καλά, Λίλιαν, εἶπε ψυχρά. Μπορεῖς νὰ φύγης, ἀλλὰ ὄχι πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Πρέπει, στὸ διάστημα αὐτό, νὰ βρῶ ἄλλη καμαριέρα.

Ἡ νέα κύτταξε τὴν κυρία της μὲ βλέμμα φοβισμένο, ἱκετευτικό, μὰ ἡ Μίσσις Κρέϊν δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὴν ἄφωνη ἱκεσία της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας, διέταξε τὸν σωφὲρ νὰ ἔχη ἕτοιμο τὸ αὐτοκίνητο στὶς δώδεκα παρὰ τέταρτο, γιατὶ ἤθελε νὰ πάη ἡ ἴδια νὰ ὑποδεχθῆ τὸ γυιό της στὸ σταθμό. Κατόπιν παράγγειλε τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνο τῆς ἡμέρας στὴν μαγείρισσα, καὶ τὴ ρώτησε στὸ τέλος μήπως μποροῦσε νὰ τῆς συστήση κανένα καλὸ καὶ τίμιο κορίτσι γιὰ καμαριέρα.

Μὰ καθὼς μιλοῦσε στὴ μαγείρισσα, συλλογιζόταν χωρὶς νὰ θέλη τὸ πορτραῖτο καὶ τὸν περίεργο τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο τὸ εἶχε ἀνακαλύψει.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἀνέβαινε τὴ μεγαλοπρεπῆ δρύϊνη σκάλα τοῦ πύργου, κατὰ τύχην, μὲ τὸ χονδρὸ δακτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι της, χτύπησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ «πανὼ» τῆς σκάλας.

Κατάπληκτη τότε εἶδε ἕνα κρυφὸ πορτάκι ν' ἀνοίγη μέσα στὸν τοῖχο. Φαίνεται πὼς μὲ τὸ δακτυλίδι της εἶχε πιέσει κάποιο κρυφὸ ἔλασμα. Ἀμέσως ἡ Μίσσις Κρέϊν φώναξε ἕναν ὑπηρέτη καὶ μπῆκαν μαζὺ στὸ μυστηριῶδες ἄνοιγμα τοῦ τοίχου. Βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα πολὺ μικρὸ δωμάτιο, στὴ μέση τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἕνα τραπέζι μὲ δυὸ μεγάλα ἀσημένια καντηλέρια κι' ἕνα παληὸ σάπιο βελουδένιο κάθισμα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ χρησιμεύουν ὡς προσευχητήρια. Κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τυλιγμένο σ' ἕνα παληὸ πανωφόρι, ἦταν τὸ πορτραῖτο. Ἦταν τόσο καλὰ διατηρημένο, μὲ τόσο ζωηρὰ τὰ χρώματα, ὥστε νόμιζε κανεὶς πὼς ἦταν φρεσκοζωγραφισμένο. Παρίστανε ἕνα ὡραιότατο νέο, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἦταν τόσο ἐκφραστικό, μὲ τὸ ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελό του, ὥστε τραβοῦσε τὴ προσοχή σας καὶ χωρὶς νὰ θέλη κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἀποσπάση τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ σαγηνευτικὸ αὐτὸ πρόσωπο. Ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία φαινόταν πὼς ἦταν τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ. Ὥσπου ν' ἀλλάξη τὴν κορνίζα του, ἡ Μίσσις Κρέϊν εἶχε τοποθετήσει τὸ πορτραῖτο ἀπάνω στὸ τζάκι στὴ κάμαρά της. Αὐτὰ εἶχαν συμβῆ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες προτήτερα.

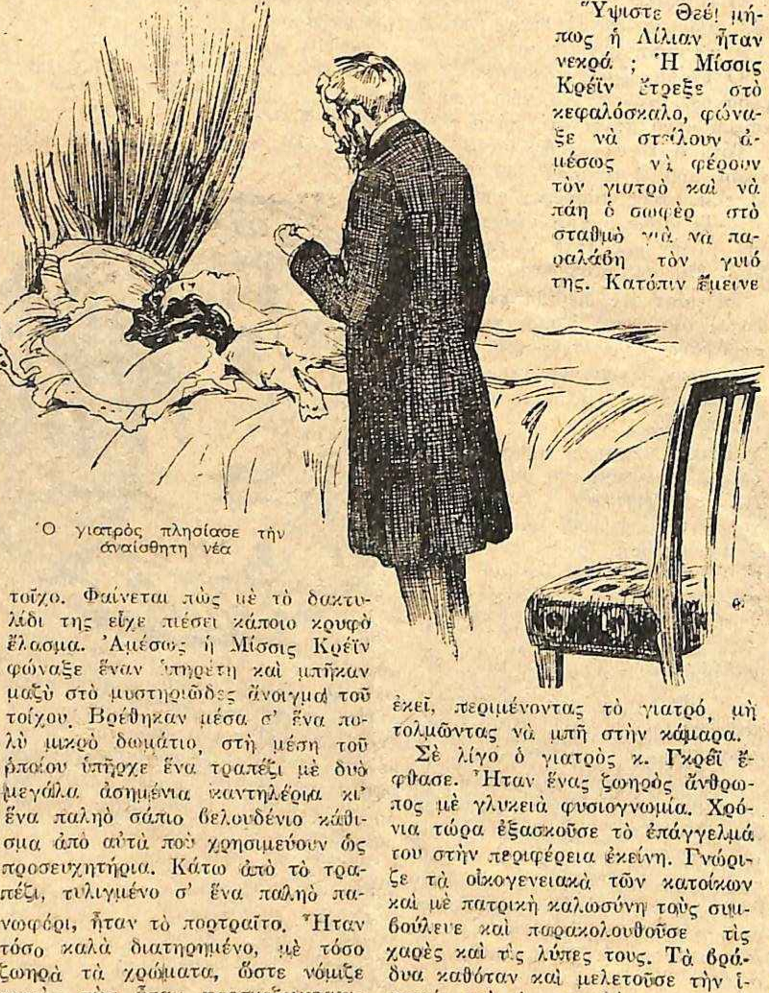

Ὁ γιατρὸς πλησίασε τὴν ἀναίσθητη νέα

Φυσικὰ ἡ οἰκοδέσποινα ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ εὕρημά της, τὸ πρόσωπο τοῦ πορτραίτου τῆς θύμιζε κάποιο ἄλλο γνωστό της πρόσωπο. Ποιὸ ὅμως ; Τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ καθορίση !...

Ἀφοῦ ἔδωσε τὶς ὁδηγίες της στὴ μαγείρισσα, ἡ Μίσσις Κρέϊν ἔτρεξε στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆ νὰ πάη στὸ σταθμό. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι' ἔπρεπε νὰ βιαστῆ. Ἀλλὰ στάθηκε κατάπληκτη μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρης της. Ἀπάνω στὸ ταπέτο, βρισκόταν πεσμένη λιπόθυμη ἡ Λίλιαν Ρότζερς, ἡ μικρούλα καμαριέρα...

Τρομερὰ νευριασμένη ἡ οἰκοδέσποινα ἔσκυψε καὶ κύτταξε τὴ νέα. Μὰ ἀμέσως τραβήχτηκε πίσω μὲ ἕνα βλέμμα φρίκης ! Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ ἦσαν ὀρθάνοιχτα, ἀναποδογυρισμένα μέσα στὶς κόγχες τους !...

Ὕψιστε Θεέ! μήπως ἡ Λίλιαν ἦταν νεκρά ; Ἡ Μίσσις Κρέϊν ἔτρεξε στὸ κεφαλόσκαλο, φώναξε νὰ στείλουν ἀμέσως νὰ φέρουν τὸν γιατρὸ καὶ νὰ πάη ὁ σωφὲρ στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ παραλάβη τὸν γυιό της. Κατόπιν ἔμεινε ἐκεῖ, περιμένοντας τὸ γιατρό, μὴ τολμῶντας νὰ μπῆ στὴν κάμαρα.

Σὲ λίγο ὁ γιατρὸς κ. Γκρέϊ ἔφθασε. Ἦταν ἕνας ζωηρὸς ἄνθρωπος μὲ γλυκειὰ φυσιογνωμία. Χρόνια τώρα ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του στὴν περιφέρεια ἐκείνη. Γνώριζε τὰ οἰκογενειακὰ τῶν κατοίκων καὶ μὲ πατρικὴ καλωσύνη τοὺς συμβούλευε καὶ παρακολουθοῦσε τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τους. Τὰ βράδυα καθόταν καὶ μελετοῦσε τὴν ἱστορία καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ τόπου. Ἔτσι γνώριζε καὶ τὴν ἱστορία τοῦ πύργου τῶν Ντέρσλεϊ, καλύτερα κι' ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας του. Εἶχε μάλιστα τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῆ ὅλα τὰ διαμερίσματά του, βέβαιος πὼς θ' ἀνακάλυπτε ἐνδιαφέροντα πράγματα.

—Τί σᾶς συνέβη, Μίσσις Κρέϊν; ρώτησε τὴν πυργοδέσποινα, μόλις βρέθηκε μπροστά της.

—Μιὰ καμαριέρα μου, ἴσως μάλιστα νὰ τὴ γνωρίζετε, ἡ Λίλιαν Ρότζερς, λιποθύμησε. Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἤθελε νὰ φύγη. Προφασίστηκε πὼς κάποιο πορτραῖτο τὴ φόβιζε... Εἶνε κάποιο παλαιὸ ἔργο τὸ ὁποῖο τυχαίως ἀνακάλυψα πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες...

Καὶ ξεθαρρεμένη μὲ τὴν παρουσία τοῦ γιατροῦ, ἡ Μίσσις Κρέϊν, μπῆκε μέσα στὴν κάμαρά της. Ὁ γιατρὸς πλησίασε τὴν ἀναίσθητη νέα, κύτταξε τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια της καὶ κατόπιν εἶπε:

—Καταληψία... Θὰ συνέλθη ἀμέσως. Θὰ δῆτε !

Καὶ ἄρχισε νὰ τῆς τρίβη τὰ χέρια καὶ τοὺς κροτάφους. Τέλος, ἔλυωσε μέσα σὲ λίγο νερὸ μιὰ λευκὴ σκόνη, καὶ ἀνάγκασε τὴ νέα νὰ καταπιῆ τὴ διάλυσι.

Σὲ λίγο ἡ Λίλιαν ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ σαστισμένη κύτταξε γύρω της. Ἔφερε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της. Κατόπιν γύρισε καὶ κύτταξε φοβισμένη τὸ πορτραῖτο πάνω στὸ τζάκι.

—Ἔλα, Λίλιαν νὰ πλαγιάσης λίγη ὥρα ἀπάνω στὸ κρεββάτι μου, εἶπε ἡ Μίσσις Κρέϊν μὲ καλωσύνη. Ἅμα ξεκουρασθῆς, θὰ συνέλθης!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια τὴ βοήθησε, νὰ σηκωθῆ, νὰ ξεσφίξη τὴ ζώνη της καὶ νὰ πλαγιάση. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ δόκτωρ Γκρέϊ ζύγωσε στὸ τζάκι καὶ παραξενεμένος κύτταξε τὸ πορτραῖτο.

—Ἆ ! μουρμούρισε ξαφνικά. Ἆ! τώρα ἐννοῶ !

Κατόπιν πλησιάζοντας στὸ κρεββάτι εἶπε στὴ νέα.

—Διηγήσου μου, παιδί μου, τί σοῦ συνέβη, ὅσα θυμᾶσαι. Μὴ φοβᾶσαι, πές μας ὅλη τὴν ἀλήθεια !...

—Μόλις μοῦ εἶπε ἡ κυρία μου, ἄρχισε νὰ λέη ἡ Λίλιαν, πὼς ἔπρεπε νὰ μείνω ἀκόμα μιὰ ἑβδομάδα, στενοχωρήθηκα πολύ. Ἔμεινα μόνη μου στὸ δωμάτιο καὶ μὲ φόβο συλλογιζόμουν τί νὰ κάνω, γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὰ μάτια τοῦ νέου, στὸ πορτραῖτο... Σιγὰ-σιγὰ μοῦ ἦρθε μιὰ ἀσυγκράτητη διάθεσι νὰ κοιμηθῶ. Ἀπέφευγα ὅσο μποροῦσα νὰ κυττάζω τὸ πορτραῖτο, μὰ δὲν μποροῦσα ν' ἀντισταθῶ, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις τραβοῦσε τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ ἐκεῖ. Γύρισα τότε καὶ κύτταξα σταθερὰ μέσα στὰ μάτια τοῦ νέου. Μοῦ φάνηκε μάλιστα πὼς δὲν τὸν φοβόμουν πειά...

...Καὶ ξέρετε γιατί ; Γιατὶ ὁ νέος δὲν ἦταν πειὰ μέσα στὸ κάδρο, ἀλλὰ στεκόταν ὁλοζώντανος μπροστά μου καὶ μὲ κύτταζε γλυκά, ἐρωτικά. Ἐγὼ ἤμουν ντυμένη διαφορετικά. Φοροῦσα ἕνα μακρὺ φόρεμα ὥς κάτω... Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ κι' ὁ νέος μὲ πλησίαζε ὁλοένα... Ἐγὼ στεκόμουν ἀκίνητη. Ἐκεῖνος πλησίασε περισσότερο. Πέρασε τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση μου... κι' ἀπότομα... μ' ἔρριξε ἀπάνω στὸ κρεββάτι !...

—Ναί, ναί, διέκοψε ὁ γιατρός. Ἀκριβῶς ἔτσι συνέβη καὶ τότε...

—Τότε; ρώτησε ἡ Μίσσις Κρέϊν μὲ ἀπορία. Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

—Τὸ πορτραῖτο αὐτό, παριστάνει τὸν Ἔσσεξ... τὸν εὐνοούμενο τῆ βασιλίσσης Ἐλισάβετ.

—Τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ τὴ λιποθυμία τῆς Λίλιαν ;

—Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ πύργος τῶν Ντέρσλεϊ ἀνῆκε στὸν Ἔσσεξ, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν συχνὰ στὸν πύργο μαζὺ μὲ τὴ βασίλισσα... Ἡ βασίλισσα, ὅπως ξέρετε τὸν ἀγαποῦσε, μὰ ὁ Ἔσσεξ μολονότι τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τῆς ἔκανε πολλὲς ἀπιστίες.

Ὁ γιατρὸς στὸ σημεῖο αὐτὸ στάθηκε καὶ ρώτησε τὴ Λίλιαν:

—Πές μας, κορίτσι μου, τί συνέβη κατόπιν ;

Ἡ νέα στάθηκε σκεπτικὴ καὶ κατόπιν εἶπε:

—Δὲν θυμοῦμαι πειὰ τίποτε σχεδόν, μονάχα πὼς μιὰ φωνὴ μὲ διέταξε νὰ φύγω... Ὁ νέος μοῦ ἔλεγε νὰ φύγω γιατὶ κινδύνευε. Καὶ πράγματι μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔμοιαζε μὲ βασίλισσα, μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Ἡ Λίλιαν τινάχτηκε ὀρθή. Ἔτρεμε σύγκορμη τώρα ἐνῶ μὲ φωνὴ φρίκης φώναξε ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς ποὺ τὴν ἔπνιγαν:

—Ἀδύνατον νὰ μείνω μιὰ ἑβδομάδα ἀκόμα ! Δὲν εἶνε πειὰ ἡ εἰκόνα ποὺ μὲ φοβίζει. Εἶνε κάτι ἄλλο ! Κάποιος ποὺ πρόκειται νὰ ἔρθη ἐδῶ... Ὢ ! κυρία μου, σᾶς παρακαλῶ ἀφῆστε με !... Ἀφῆστε με νὰ φύγω !...

—Πήγαινε, κορίτσι μου, νὰ ἑτοιμάσης τὸ μπαοῦλο σου καὶ νὰ φύγης ! εἶπε ὁ γιατρὸς ἐπιτακτικά. Καὶ ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἡ νέα πρόσθεσε:

—Συγγνώμην κυρία μου, ἂν ἐπεμβαίνω στὸ ζήτημα αὐτό. Ἴσως σᾶς φανῆ περίεργο πὼς ἐγώ, ἕνας ἐπιστήμων, πιστεύω στὶς προλήψεις ! Δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω μπροστὰ στὸ κορίτσι. Ἀλλὰ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἕνα κορίτσι ποὺ εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸν Ἔσσεξ δολοφονήθηκε κατὰ διαταγὴν τῆς Ἐλισσάβετ στὸν πύργο... Θυμοῦμαι μάλιστα τ' ὄνομά της. Λεγόταν Ρότζερς, ἄρα ἦταν πρόγονος τῆς καμαριέρας σας... Γι' αὐτὸ καλύτερα ν' ἀφήσετε τὸ κορίτσι νὰ ἐπιστρέψη στοὺς γονεῖς του. Εἶνε νευρικό... κι' ἔπειτα αὐτὲς ἡ προαισθήσεις... Εἶπε ἂν τὸ προσέξατε, πὼς κάποιος πρόκειται νάρθη στὸν πύργο κι' ὅτι ἐξ αἰτίας του θὰ πάθη κακό !... Μήπως... ἴσως γνωρίζετε σεῖς κανέναν ποὺ μοιάζει στὴ μορφὴ καὶ στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἔσσεξ, μέσα στὸ περιβάλλον σας;

—Ὄχι, γιατρέ... κι' ὅμως !

Ἡ Μίσσις Κρέϊν δὲν τόλμησε νὰ πῆ τὴ σκέψι της. Εὐχαρίστησε τὸν γιατρό, κι' ἄφησε τὴ Λίλιαν νὰ φύγη.

. . . .

Ἡ Μίσσις Κρέϊν βρισκόταν στὸ δωμάτιό της κι' ἑτοιμαζόταν γιὰ νὰ δεχθῆ τὸν γυιό της καὶ τὴ συντροφιά του. Ἤξερε πὼς ὁ Φίλιπ θὰ ἀρχόταν μὲ τὴ λαίδη Φίσερ, τὴ τελευταία «κατάκτησί» του. Σὰν συγκαταβατικὴ μητέρα ποὺ ἦταν, γελοῦσε μὲ τὶς τρέλλες καὶ τὶς ἀσωτίες τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ. Τοῦ τὰ συγχωροῦσε ὅλα, ὅταν τὴν κύτταζε μὲ τὸ γλυκό, εἰρωνικὸ βλέμμα του. Βυθισμένη καθὼς ἦταν στοὺς συλλογισμούς της δὲν πρόσεξε τὸν κρότο τοῦ αὐτοκινήτου, οὔτε ἀντελήφθηκε ἕνα ζωηρὸ βῆμα ποὺ ἀνέβαινε τὶς σκάλες. Καὶ μονάχα σὰν ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς κάμαράς της γύρισε καὶ κύτταξε.

—Φίλιπ ! φώναξε μὲ χαρά. Ἀγαπημένο μου ἀγόρι !

—Ἦρθα μαννούλα, πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὲ τὴ Ζίνα Φίσσερ, οἱ ἄλλοι ἔρχονται σὲ λίγο. Δὲν σὲ μέλει ποὺ ἔφερα τὴ Ζίνα ἔ;

—Ὄχι, παιδί μου ! Ἀρκεῖ ποὺ ἦρθες νὰ σὲ ἰδῶ !

—Πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του, ἡ Μίσσις Κρέϊν ἔβλεπε τὸ πορτραῖτο τοῦ γόητος Ἔσσεξ. Τὸ γλυκύ, εἰρωνικὸ βλέμμα του τοὺς κύτταζε.

—Φίλιπ ! Ὢ ! κύτταξε ! φώναξε μὲ φανερὴ ταραχή. Τὸ πορτραῖτο αὐτό... Ὢ ! μὰ εἶσαι ἐσὺ ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος !

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος γύριζε καὶ κύτταξε, παραξενεμένος, τὸ ὁμοίωμά του, ἡ μητέρα του, συγκρατῶντας τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της μουρμούριζε:

—Δοξάζω τὸν Θεὸ ποὺ τὸ κορίτσι ἔφυγε !

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Πῶς ὁ τέως Κάϊζερ παρίστανε τὸν προστάτη τῶν Τούρκων. Τὸ πάθημα ἑνὸς Τούρκου ποὺ ζητοῦσε τὸ δίκηο του. Ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο στὴν ἐξορία. Ἡ φτωχὴ γρηὰ ποὺ ἔφερε γοῦρι στὸν Ἐδουάρδο. Δυὸ βασιλικοὶ πρίγκηπες ἐπάνω στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν. Ὁ ἡρωϊσμὸς ἑνὸς Μεξικανοῦ αὐτοκράτορος, κτλ.

Ὁ τελευταῖος Κάϊζερ ἦταν μεγάλος δημαγωγός. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὴν Τουρκία, 1907, εἶχε κολακεύσει τόσο τοὺς Τούρκους, ὥστε αὐτοὶ τὸν πίστεψαν ὡς τὸν μεγαλείτερο προστάτη τῶν Μουσουλμάνων. Χαρακτηριστικὸ τῆς πίστεως αὐτῆς, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο:

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Κάϊζερ στὸ Βερολῖνον κάποιος σαρικοφόρος Τοῦρκος διέσπασε τὴ ζώνη τῶν στρατιωτῶν καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Γουλιέλμου, σαλεύοντας στὰ χέρια του ἕνα τεράστιο ρόλο χαρτιοῦ καὶ φωνάζοντας:

—Ἰμπεράτορ, τσὸκ γιασᾶ ! (Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ). Ἀλλὰ τὸ αὐτοκρατορικὸ αὐτοκίνητο προσπέρασε κ' οἱ ἀστυνομικοὶ ἔπιασαν τὸν Τοῦρκο σαρικοφόρο καὶ τὸν ὡδήγησαν στὴν διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας. Στὴν ἀστυνομία λοιπόν, ὅπου κατέφθασε ἐντωμεταξὺ καὶ ἕνας αὐλικός, διεπιστώθη ὅτι ὁ τεράστιος ἐκεῖνος ρόλος χαρτιοῦ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ αἴτησι, μὲ τὴν ὁποία ὁ Τοῦρκος σαρικοφόρος ζητοῦσε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, νὰ διατάξη τὸν χαλίφη Σουλτᾶνο Χαμὶτ νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὸν ἀνεμόμυλό του, τὸν ὁποῖον ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις τοῦ κατέσχεσε σ' ἕνα προάστειο τῆς Κωνσταντινουπόλεως !

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνέργειας αὐτῆς τοῦ ἀφελοῦς Τούρκου ἦταν τραγικό. Ἀπελάθηκε ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, ἀφοῦ σύρθηκε διαδοχικῶς σὲ τρία-τέσσερα δημόσια σωφρονιστικὰ ἱδρύματα !...

* * *

Κατὰ τὶς ἱπποδρομίες τοῦ Λονσάν, τοῦ 1903, ὁ Ἐδουάρδος Ζ' τῆς Ἀγγλίας καθόταν στὴν ἐξέδρα ἔχοντας πλάϊ του τὸν πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Λουμπέ. Ἔξαφνα ὁ Ἐδουάρδος βλέποντας μερικοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ σπρώχνουν, βάναυσα μιὰ φτωχὴ γυναῖκα, ποὺ πουλοῦσε λουλούδια διέταξε νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ καθήση κοντά του !

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ ἄλογο τοῦ Ἐδουάρδου ἐνίκησε κι' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας γύρισε καὶ εἶπε στὸν Λουμπέ:

—Νά ! αὐτὴ ἡ φτωχὴ μοὔφερε γοῦρι !

* * *

Ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος Ζ' λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ θανάτου του γύρισε στοὺς ἀγαπημένους του ποὺ τὸν περιστοίχιζαν μὲ δακρυσμένα μάτια, καὶ τοὺς εἶπε:

—Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ζωή μου φεύγει ! Πιστεύω, ὅτι ἔκανα τὸ καθῆκον μου !

* * *

Ὡς διάδοχος ὁ Ἐδουάρδος περνοῦσε τὸν περισσότερον καιρό του στὸ Παρίσι, διασκεδάζοντας.

Μιὰ νύχτα διασκέδαζε μαζὺ μὲ ἕνα Ρῶσσο πρίγκηπα στὸ περίφημο κέντρο Μαξίμ. Ἡ συντροφιὰ τῶν ὑψηλῶν ξένων ἦταν εὐχάριστη, ἀλλὰ ξημέρωσε κάποτε κι' ἔπρεπε καὶ οἱ δυὸ πρίγκηπες νὰ φύγουν.

Ὅταν, λοιπόν, βγῆκαν ἀπὸ τὸ «Μαξίμ» ἀντελήφθησαν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένα μεταφορικὸ μέσο κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσουν στὰ ξενοδοχεῖα τους πεζῆ. Ἔξαφνα ὅμως εἶδαν ἕνα κάρρο καθαριότητος νὰ περνᾶ ἀπὸ μπροστά τους. Ὁ Ρῶσσος πρίγκηπας ἔβγαλε ἀμέσως ἕνα ἐπιφώνημα χαρᾶς καὶ χωρὶς νὰ χάνη καιρό, σταμάτησε τὸ κάρρο καὶ εἶπε στὸ σκουπιδιάρη:

—Ἔ, φιλαράκο μου, μᾶς πᾶς στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὸ ἀμάξι σου...

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἔμεινε ἄναυδος, καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς δυὸ αὐτοὺς κυρίους, μὲ τὰ πολύτιμα μπαστούνια, τὰ φράκα καὶ τὰ ψηλὰ καπέλλα τους. Σκέφτηκε ὅμως ὅτι θὰ κέρδιζε ὄχι λίγα ἀπὸ τὴν εὐκαιρία καὶ τοὺς ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας:

—Ἀνεβᾶτε !

— Ἔτσι πρωϊ-πρωΐ, οἱ πρῶτοι διαβάτες τῶν βουλεβάρτων τοῦ Παρισιοῦ εἶδαν κατάπληκτοι μιὰ θριαμβευτικὴ παρέλασι: Δυὸ πρίγκηπες βασιλικοῦ αἵματος πάνω σὲ ἕνα κάρρο τῶν σκουπιδιῶν !

* * *

Ὁ βάρβαρος φύλαρχος Ἀλδερίτης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατακτητῶν τοῦ Μεξικοῦ, διέταξε κι' ἔρριψαν ἀπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα τὸν αἰχμάλωτό του αὐτοκράτορα τοῦ Μεξικοῦ Γκουατιμοζὶν καὶ τὸν πρωθυπουργό του. Ὁ Ἀλδερίτης εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι μ' αὐτὸ τὸ ἀπάνθρωπο μαρτύριο θὰ ἐξανάγκαζε τοὺς ἐχθρούς του νὰ ἀποκαλύψουν τὴν κρύπτη τῶν θησαυρῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ μαρτυρίου ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ἄντεξε τοὺς πόνους κι' ἔβγαλε τὶς φωνές, ἕτοιμος νὰ ὁμολογήση. Ὁ Γκουατιμοζὶν τότε γύρισε στὸ ὑπουργό του, τὸν κύτταξε αὐστηρὰ καὶ τοῦ εἶπε:

Κι' ἐγώ, φαντάζεσαι, πὼς κάθουμαι πάνω σὲ τριαντάφυλλα !...

* * *

Ὁ Ἐδουάρδος Ζ', ὅταν ἦταν νέος ἀκόμη, μιὰ μέρα, καθὼς γύριζε μὲ τὸ ἀμάξι του τὴν αὐλὴ μέσα στὴν ὁποία ἔτρεφε τὰ κυνηγετικὰ σκυλιά του, συνάντησε μιὰ γρηά, ποὺ κρατοῦσε ἕνα καλάθι. Ἡ γρηὰ φαινόταν κουρασμένη πολὺ κι' ὁ πρίγκηπας τὴν ἀνέβασε πάνω στὸ ἀμάξι του.

Στὸ δρόμο ὁ νεαρὸς Ἐδουάρδος ρώτησε τὴν γρηὰ τί εἶχε μέσα στὸ καλάθι.

—Βούτυρο, αὐγὰ καὶ λαχανικά, καλέ μου κύριε. Θὰ κυττάξω νὰ τὰ πουλήσω στὴν ἀγορά.

—Θαυμάσια ! Μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ φρέσκα αὐγά !... Ἂν θές, καλὴ γυναῖκα, νὰ μοῦ δώσης ὅλα τὰ αὐγὰ ποὺ ἔχεις στὸ καλάθι, θὰ σοῦ χαρίσω κι' ἐγὼ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου.

—Θεέ μου ! τί νὰ τὴν κάνω; ἀποκρίθηκε σαστισμένη ἡ γρηούλα.

—Ποιὸς ξέρει... Δός μου τ' αὐγά σου... καὶ θὰ δῆς μόνη σου ! τῆς ἀπάντησε ὁ Ἐδουάρδος.

Καὶ συγχρόνως τῆς ἔβαλε στὸ χέρι μιὰ χρυσῆ λίρα ποὺ εἶχε χαραγμένη ἐπάνω τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας τοῦ Ἐδουάρδου, βασιλίσσης Βικτωρίας.

Ἡ γρηὰ τότε κατάλαβε μὲ ποιὸν μιλοῦσε καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα ἀπὸ τὴ συγκίνησί της.

Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πλησιάζοντας ὅμως, θ' ἀναγνωρίζατε κάτ' ἀπ' τὶς φωτεινότερες τώρα λάμψεις τῆς αὐγῆς ὅτι ἡ μικρὴ κόρη ἦταν μιὰ γρηὰ καμπούρα, ποὺ ἐσκόνταφτε καὶ βλαστημοῦσε μὲ τὴ διαπεραστική της φωνὴ ὅλες τὶς πέτρες τοῦ δρόμου. Ἦταν δηλαδὴ ὁ γνωστός μας Καμπούρης. Ὁ σύντροφός της ἦταν ἕνας πολὺ νέος ἄντρας κι' ὤμορφος ἱππότης, ποὺ φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν Γάλλων Ἐλαφρῶν Κυνηγῶν. Ἦταν ὁ Ἕκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ.

—Στὸ διάβολο τὸ ἀσκὶ τῶν Ἀτσιγγάνων! φώναξε ἔξαφνα ὁ καμπούρης· Ὑπολοχαγέ μου, δὲν θὰ φτάσουμε ποτέ, ἂν δὲν μὲ πάρετε λίγο ἀπ' τὸ μπράτσο.

Ὁ Ἕκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ δέχτηκε τὴν παράκλησί του καὶ ἡ «καμπούρα», παρηγορημένη πειά, φώναξε:

—Παναγιὰ Παρθένα, πολλὲς ὡραῖες κυρίες τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως Ἰωσὴφ θὰ ἤθελαν νὰ βρίσκωνται στὴ θέσι μου. Στοιχηματίζω γι' αὐτό! Νὰ μὲ κρατάη ἀγκαζὲ ἕνας τόσο ὡραῖος ἀξιωματικός!...

—Εἶνε ἀκόμα πολὺ μακριὰ τὸ μέρος τοῦ ραντεβοῦ; ρώτησε ὁ Ἕκτωρ. Νά, ἡ ἡμέρα προχωρεῖ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ φτάσουμε καθυστερημένοι.

—Κάμποσες ἑκατοντάδες βήματα ἀκόμα, κύριε ὑπολοχαγέ! Ἂν δὲν ἤμουν πιωμένος καὶ εἶχα τὰ πόδια μου, ὅπως κάθε μέρα, θὰ εἴχαμε φτάσει πρὸ μισῆς ὥρας·

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους σιωπηλά. Ὁ Ἕκτωρ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε καὶ σχεδὸν κουβάλαγε τὴν «καμπούρα». Στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου, ἡ ἐπάλξεις τοῦ πύργου τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ φάνηκαν κόβοντας τὸν οὐρανό.

—Ἐδῶ εἶνε ὁ πύργος τῶν Καμπανὶλ; ρώτησε ὁ νέος ἀξιωματικὸς τὴν «καμπούρα».

—Δόξα σοι ὁ Θεός, μάλιστα, κύριε ὑπολοχαγέ. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἂν δὲν μὲ ρωτάγατε, θὰ ξεπερνούσαμε καὶ μπορεῖ νὰ φτάναμε καὶ στὴ Μαδρίτη, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω... Νὰ ἡ βορεινὴ πλευρὰ τῶν τειχῶν κι' ὁ μεγάλος βράχος. Ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσε. Φεύγω...

Καὶ ἄφησε τὸ μπράτσο τοῦ Ἕκτορος, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζη μόνος.

Ὁ Ἕκτωρ εἶχε δῆ περνῶντας, μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ συγκίνησι τὸν ἐπιβλητικὸ ὄγκο τοῦ πύργου τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ. Τὰ μάτια του ἔψαχναν νὰ δοῦν ἕνα φῶς μέσ' ἀπ' τὰ στενόμακρα παράθυρά του, πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα, χωρὶς ἄλλο, τὸ πᾶν κοιμότανε. Τὰ παράθυρα ἦταν σκοτεινὰ μέσ' στὴν αὐγή. Στρίβοντας τὸ κέψιμο τοῦ τείχους καὶ βυχίνοντας στὴ σκοτεινὴ γωνία, ποὺ σχηματίζει ἡ ἄλλη πλευρὰ καὶ ἡ βραχώδης κατηφοριά, ὁ Ἕκτωρ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ. Ὁ τόπος δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστος, ὕστερα ἀπὸ τὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε κάνει στὴν ἱστορία του ὁ γενικὸς ταχυδρόμιος.

Ἦταν βέβαια ἐδῶ ἡ θέσι, ποὺ κατὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε, ἔπρεπε νὰ περιμένη γιὰ τὸ ραντεβοῦ του. Βρισκόταν στὸ κάτω μέρος τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ πύργου τῶν Καμπανίλ. Βρισκόταν ἀπὸ μιὰ παράδοξη σύμπτωσι, στὸ θέατρο τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου δράματος, ὅπου ἡ Λευκὴ καὶ ὁ ἀδελφός του Καῖσαρ, εἶχαν ἀφήσει, ὁ ἕνας ἕνα μέρος τοῦ αἵματός του, κι' ἡ δεύτερη τὴ ζωή της ἴσως. Ἀναγνώρισε τὸ τραγικὸ ἀδιέξοδο, ποὺ τὸ ἔφραζε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ὁ δρόμος κι' ἀπὸ τὶς ἄλλες δυὸ ὁ βράχος καὶ τὸ τεῖχος.

Ὑψώνοντας τὰ μάτια του, μπόρεσε νὰ καθορίση τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ εἶχε ριχτῆ ἡ μεταξένια ἀνεμόσκαλα, ποὺ τὴν κρατοῦσε τὸ τρεμάμενο χέρι τῆς γλυκειᾶς κι' ὡραίας κόρης, ποὺ ἐβάδιζε πρὸς τὴ δυστυχία. Ἔπειτα τὸ βλέμμα του ἔπεσε σὲ μιὰ τρύπα—τὴ ΣΚΟΠΙΑ, ὅπου ὁ Καῖσαρ περίμενε ὧρες ὁλόκληρες, γιὰ νὰ δεχτῆ στὸ τέλος μιὰ μαχαιριὰ στὴν πλάτη.

Ἀκούμπησε στὸ βράχο, δίπλα στὴ σκοπιά, διαλέγοντας χωρὶς νὰ θέλη τὴν ἴδια ἐκείνη θέσι, ὅπου θὰ εἶχε ἀκουμπήσει κι' ὁ ἀδελφός του. Τὸ αἷμα τοῦ Καίσαρος εἶχε μουσκέψει τὸ χῶμα, ὅπου πατοῦσαν τώρα τὰ πόδια του. Ὡστόσο, δὲν ἦταν ἐδῶ ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ Καῖσαρ. Εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἐνέδρα, γιὰ νὰ πέση, λίγους μῆνες ἀργότερα, ἀλλοίμονο! ἀπὸ σφαῖρες Γαλλικὲς πίσω ἀπὸ τὸ παλάτι στὴ Μαδρίτη!

Ὁ Ἕκτωρ ἦταν τώρα γεμᾶτος ὀνειροπολήσεις. Μπρὸς σ' αὐτὸν τὸν πύργο, ποὺ ἔκλεινε μέσα ἐκείνην ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή του, δὲν συλλογιζότανε, παρὰ τὸν ἀδελφό του. Ἡ εἰκόνα τῆς ὡραίας Ζοακίνας, μὲ τὸ χαμόγελό της, κρυβόταν τώρα πίσω ἀπὸ τὴ δυστυχία τῆς οἰκογενείας του.

Ἄξαφνα, στράφηκε σὰν κάτι νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει. Ἕνας ἄνθρωπος στεκόταν ὄρθιος πίσω του, μέσα στὸ κούφωμα τοῦ βράχου, μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στῆθος του.

Ἡ αὐγὴ φώτιζε πειὰ καθαρὰ τοὺς βράχους καὶ τὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου. Πέρα ἀπὸ τὸ δρόμο, τὸ βουνό, μάκραινε σὰν βεντάγια, δείχνοντας τὶς κάθετες ράχες του καὶ τὰ σκοτεινά του μονοπάτια, μὰ τὸ κούφωμα αὐτὸ ἔμενε ἀκόμα σκοτεινό, ἀκόμα πιὸ σκοτεινὸ κι' ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ βράχου, ποὺ ἔφραζε τὴν εἴσοδό του· Ὁ ἄγνωστος ἦταν μέσ' στὴ σκιά.

Ὁ Ἕκτωρ συνῆλθε καὶ τὸν ἐκύτταξε προσεχτικά. Εἶδε ἕνα δυνατὸ παλληκάρι, μὲ τὴν ὄψι τολμηρὴ κι' ἀμέριμνη, ποὺ τὴν ἐσκίαζε ἕνα πλατύγυρο μαλακὸ καπέλλο. Τὰ ἄφθονα μαλλιά του κι' ἡ χοντρές του φαβορίτες ἦταν ξανθιές: Εἶδε, μὲ μιὰ λέξι, τὸ λήσταρχο Οὐρμπάνο Μορένο, ὅμοιον ὅπως ἦτανε, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τοῦ Σόρ, μόνο ποὺ δὲν εἶχε πειὰ ἁρματωμένη τὴ ζώνη του.

—Ποιὸς εἶστε; εἶπε ὁ Ἕκτωρ.

—Ὁ ἀνώτερός σας, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος.

—Δῶστε μου μι' ἀπόδειξι αὐτοῦ.

—Ἱσπανία... Ἐλπίς!... ἀπάντησε ἐκεῖνος, δίνοντας τὸ σύνθημα.

Ὁ Ἕκτωρ ξεκούμπωσε ἀμέσως τὴ στολή του καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του μιὰ ἐπιστολὴ σφραγισμένη μὲ ἐπιμέλεια, μὰ ποὺ δὲν εἶχε ἀπάνω καμμίαν ἐπίσημη σφραγῖδα.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ἐπιγραφή: «Πρὸς τὸν Λοχαγὸν Λουδοβῖκον!.

—Σεῖς εἶστε ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος; ρώτησε ὁ Ἕκτωρ πρὶν ἐγχειρίσει τὴν ἐπιστολή.

Ὁ Οὐρμπάνο Μορένο ἔκανε ἕνα καταφατικὸ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ του μὲ σοβαρότητα. Ἔσκισε κατόπιν τὸ φάκελλο κι' ἔλαβε γνῶσι τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς.

Ἔπειτα ἔκοψε ἕνα μέρος τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἕκτορα. Σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι ἦταν γραμμένες δυὸ ἀράδες μονάχα, ἡ ἑξῆς:

«Διατάσσεται ὁ ὑπολοχαγὸς Ἕκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Λοχαγοῦ Λουδοβίκου, ὡς ἀμέσως ἀνωτέρου του».

—Λοχαγέ, εἶπε ὁ Ἕκτωρ, ξαναδίνοντάς του τὸ χαρτί, τὸ γράψιμο αὐτὸ εἶνε τοῦ στρατάρχου Ζουρντάν. Εἶμαι λοιπὸν ἕτοιμος νὰ δεχτῶ τὶς διαταγές σας.

—Ἡ διαταγές μου μπορεῖ νὰ εἶνε μακρές, καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ εἴμαστε πειὰ μόνοι ἐδῶ, ὑπολοχαγέ, ἀπάντησε ὁ Μορένο, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἦταν ὅλο συλλογὴ καὶ σοβαρότητα. Ἀκολουθῆστε με, σᾶς παρακαλῶ.

Διάσχισε τὸ δρόμο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἕκτορα κι' ἐπροχώρησε πρὸς ἕνα ἀπὸ τὰ πολύπλοκα καὶ σχεδὸν ἀδιάβατα μονοπάτια, ποὺ ἐχάραζαν τὸ βουνό. Θάκαναν ἕνα τέταρτο τῆς λεύγας πορεία καὶ τέλος βρέθηκαν μπρὸς σὲ μιὰ φτωχικιὰ καλύβα, σκεπασμένη μὲ δεμάτια καὶ κλεισμένη μὲ μιὰ καλαμωτή. Μπρὸς σ' αὐτήν, ὁ Μορένο φώναξε:

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λοχαγοῦ Φάντασμα» Γάλλος μυθιστοριογράφος Πὼλ Φεβάλ, πατήρ.

—Σουσάνα! Ἔ, Σουσάνα, χήρα!

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ καλαμωτὴ ἔπεσε πρὸς τὰ ἔξω καὶ μιὰ γρηὰ ἀναμαλλιασμένη φάνηκε στὸ κατῶφλι. Μὰ ἔκανε ἀμέσως πίσω, βλέποντας τὴ Γαλλικὴ στολὴ τοῦ Ἕκτορος καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν ἄγρια. Ὅταν ὅμως εἶδε τὸ ληστή, γέλασε δυνατὰ καὶ πιὸ ἄγρια ἀκόμα·

—Ποῦ τὸν πέτυχες αὐτόν, Βερντοῦγκο; ρώτησε. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ, ποὺ δουλεύεις τόσο γιὰ τὴν Ἱσπανία! Ἡ εὐχή μου λοιπόν, ἡ εὐχὴ μιᾶς φτωχῆς χήρας, θὰ εἰκαστουστῇ τώρα; Πάει τώρα τόσος καιρός, ποὺ ζητάω ἀπ' ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ Παραδείσου νὰ μοῦ δώσουν ἕνα Γάλλο νὰ τὸν γδάρω!...

—Σουσάνα τῆς ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ...Μορένο, ὁ ἄντρας σου ἔτρεφε πουλιά δὲν εἶν' ἔτσι; Θυμᾶσαι λοιπὸν τί ἔκανε γιὰ νὰ πιάνη τοὺς σπίνους;

—Ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του, ἐκεῖνος, Βερντοῦγκο! Ἔβαζε ἕνα ἡμερωμένο πουλὶ μέσα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ κλουβὶ καὶ τ' ἄλλα, ἀκούγοντας τὸ τραγοῦδι του, ἐρχόντουσαν καὶ ἔπεφταν στὴν παγίδα·

—Καὶ πουλοῦσε ποτὲ τὰ ἡμερωμένα του πουλιά, ὁ ἄνδρας σου, Σουσάνα;

—Ποτέ, γιὰ τὸ Θεό! Οὔτε γι' ἀσῆμι οὔτε γιὰ χρυσάφι!

—Πήγαινε λοιπὸν νὰ σταθῇς πάνω ἀπ' τὸ γκρεμὸ τοῦ Ἄσπρου Βωδιοῦ, Σουσάνα, καὶ κάτσε ἐκεῖ ἔτσι, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω πάντοτε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου. Μεῖνε ἐκεῖ σκοπός. Ἂν δῇς κανένα ν' ἀνεβαίνη τὸ μονοπάτι, κούνα μου τὸ μαντῆλι σου... Σουσάνα καλὴ γυναῖκα, δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸ πουλί μου, γιατ' εἶνε ἡμερωμένο, μὰ σήμερα θ' ἀνοίξῃ δουλειὰ στὸν πύργο τῶν Καμπανὶλ κι' αὔριο θὰ βρίσκῃς στὴν ἀγορὰ πουλιὰ χάρισμα.

Ἡ Σουσάνα τοῦ ἔδειξε πὼς κατάλαβε, κλείνοντάς του τὸ μάτι, ἔρριξε ἕνα σάλι στοὺς ὤμους της καὶ βγῆκε, ρίχνοντας στὸν Ἕκτορα, βλέμμα δράκου, ποὺ μυρίζεται ἀνθρώπινο κρέας.

Ἡ συνομιλία μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ληστῆ ἐγίνησε σὲ χαμηλὴ φωνή. Ὁ Ἕκτωρ εἶχε σταθῆ παράμερα. Μόλις ἡ χήρα ἀπομακρύνθηκε ὁ Μορένο τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἔμπασε μέσ' στὴν καλύβα.

—Ἔτσι εἴμαστε ἀσφαλεῖς, ὅπως θὰ εἴμαστε καὶ στὸ ἴδιο τὸ δωμάτιο τοῦ βασιλέως στ' ἀνάκτορα τῆς Μαδρίτης! εἶπε. Ὑπολοχαγέ, καθῆστε καὶ ἀπαντῆστε μου. Ὀνομάζεστε ντὲ Σαμπανεῖλ; Πρὶν ἔλθετε, ἤξερα τ' ὄνομά σας καὶ μοῦ χτύπησε στ' αὐτιά. Ἀνήκετε στὴν ἴδια οἰκογένεια μὲ τὸ λοχαγὸ τῶν δραγόνων, Καίσαρα ντὲ Σαμπανεῖλ;

—Εἶμαι ὁ ἀδελφός του, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἕκτωρ.

Τὰ πυκνὰ ξανθιὰ φρύδια τοῦ Μορένο ἢ Λοχαγοῦ Λουδοβίκου μαζέφτηκαν.

—Ξέρουν στὸ στρατηγεῖο, ρώτησε ἄξαφνα τὸν Ἕκτορα, ὅτι εἶστε ἀδελφὸς τοῦ Καίσαρος;

—Δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτό, κύριε.

—Τότε ἔκαναν μιὰ ἀστοχασιά, μιὰ ἀστοχασιά! Ἕνα χοντρὸ λάθος· Μὰ διαρκῶς στὸ στρατηγεῖο αὐτὰ κάνουν! Εἶνε κάτι πάρα πάνω ἀπὸ μι' ἀστοχασιά, εἶνε μιὰ ὁλοκληρωτικὴ τρομερὴ κι' ἀχαρακτήριστη.

—Λοχαγέ, εἶπε ὁ Ἕκτωρ κάπως ἀγέρωχα, ὁμολογῶ πῶς δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

—Τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ αὐτό! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μὰ ἂς γνωριστοῦμε πρῶτα. Μ' ἀρέσει πάντοτε ν' αὐτοσυσταίνωμαι. Κάνω ἐδῶ, κύριε ντὲ Σαμπανεῖλ, ἕνα ἐπάγγελμα, ποὺ δὲν εἶνε καὶ τόσο λαμπρὸ καὶ ποὺ δὲν θὰ μὲ κάνη στρατάρχη τῆς Γαλλίας, μὰ ποὺ εἶνε διαβολικὰ ἐπικίνδυνο, ἀποκρουσικό, ὅσο φαντάζεσαι καὶ κουραστικό, ὅσο μπορεῖ. Εἶμαι κατάσκοπος μέσ' στὸ ἔδαφος τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Ἕκτωρ ἔκανε ἕνα κίνημα ἀποστροφῆς.

—Ναί, ναί, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος, γελῶντας χοντρά, εἶνε φανερό, τί διάβολο! Ἐσεῖς θὰ προτιμούσατε βέβαια νὰ διοικῆτε ἕνα σύνταγμα τῆς φρουρᾶς. Ἔτσι ὅπως τώρα μὲ βλέπετε, φίλε μου, μεταμφιεσμένο, θὰ παραξενεύεστε. Χμ... Πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἔπαιζα τὸ ρόλο ἑνὸς ληστοῦ καὶ φοράω ἀκόμη τὴ στολή του. Χθὲς ἤμουν καλόγερος, αὔριον ἴσως γίνω Ἄγγλος συνταγματάρχης ἢ Ἱσπανὸς ἀλκάδης (*)... καὶ ἔπειτα ὁ κίνδυνος τῆς κρεμάλας στὸ τέλος, ἂν δὲν ἔχω παίξει καλὰ τὸ ρόλο μου... Ὡστόσο, ἂν καθὼς βλέπω, κύριε ὑπολοχαγέ, τὸ ἐπάγγελμά μου σᾶς κάνει νὰ ντρέπεστε, ἡ δυστυχία σας μὲ κάνει νὰ λυποῦμαι.

—Τὸ ἐπάγγελμά σας δὲν μὲ κάνει νὰ ντρέπωμαι, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἕκτωρ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χλωμαίνη· Ξέρω ὅτι ὑπάρχουν μερικὲς ἀφοσιώσεις, ποὺ εἶνε ἀκόμα πιὸ μεγάλες γιατὶ ἔχουν μπρός τους τ' ἀγκάθια τῆς προκαταλήψεως. Καταλαβαίνω ὅτι μπορεῖ ἡ περασμένες μου δυστυχίες νὰ σᾶς προκαλοῦν τὸν οἶκτο, ἀλλὰ δὲν φοβᾶμαι τὸ μέλλον, γιατὶ δὲν φοβᾶμαι πειὰ νὰ χάσω τίποτε.

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος τὸν ἐκύτταξε, σὰν νὰ δίσταζε νὰ μιλήση.

—Ναί, ναί, εἶπε τέλος, τὸ ἐπάγγελμά μου εἶνε σκληρό... Ὅταν εἶμαι μόνος μὲ τὸν ἑαυτό μου, τὸ βράδυ, κι' ὅταν ἀρχίζω τὴν τραχειά μου δουλειά, ἀναλογίζομαι τὸ σύνταγμα καὶ τὴ σημαία ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ κρατάω, ὅταν ἤμουν ἕνας καλὸς στρατιώτης. Λέω μέσα μου: Φίλε, ἡ πατρίδα σοῦ γύρεψε κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ αἷμα σου, μὴν ἐξεγείρεσαι! Πρέπει κανεὶς νὰ μὴν κάνη ὑπολογισμοὺς στὶς ἀπαιτήσεις τῆς πατρίδας. Καὶ κοιμᾶμαι, ὀνειρευόμενος ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ μοῦ ξαναδίνει τὸ σπαθί μου· Ὡστόσο, ὑπάρχουν καὶ πιὸ δυστυχισμένοι ἀπὸ μένα. Εἶνε ἐκεῖνοι, ποὺ κάνουν τὸν κατάσκοπο πρὸς χάριν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πούλησαν τὴν ψυχή τους στοὺς Ἄγγλους, ἀφοῦ ἐφόρεσαν μιὰ φορὰ τὴ στολὴ τῶν στρατιωτῶν τῆς Γαλλίας.

—Ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι; ρώτησε ὁ Ἕκτωρ.

—Ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι, ναί.

—Ἀξιωματικοί..

—Ἕνας ἀξιωματικός, τουλάχιστον... Ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός, ποὺ ἦταν γενναῖος. Ὁ Γουέλσλεϋ, βλέπεις πληρώνει ἀκριβά, εἶν' ὁ καλὸς Θεὸς τῶν κατασκόπων.. Καὶ ἔπειτα ἴσως ἡ ἐκδίκησι... ἢ ἡ ἀνάγκη...

—Ἡ ἀνάγκη; ξανάπε ὁ Ἕκτωρ· Ἡ ἀνάγκη ἔκανε ἕνα Γάλλο προδότη;

—Σᾶς καταλαβαίνω, φίλε μου! Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, ὅταν ἔχει κανεὶς τὸ χέρι του ἐλεύθερο καὶ μπορεῖ νὰ τινάξη τὰ μυαλά του. Ὡστόσο, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος, ποὺ πρέπει νὰ δικαιολογήσω τὸ Γάλλο αὐτὸν ἢ νὰ τὸν κατηγορήσω, μόλον ποὺ αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία νὰ βρίσκωμαι ἐδῶ. Εἶμαι ἐδῶ, μόνο γι' αὐτὸν τὸν ἀξιωματικό, ποὺ μόνος του ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους τοὺς κατασκόπους τοῦ Γουέλσλεϋ καὶ ποὺ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸν δικαιολογήσω ἢ νὰ τὸν κατηγορήσω, γιατὶ δὲν μαντέψατε ἀκόμα τ' ὄνομά του.

Ὁ Ἕκτωρ εἶχε γίνει χλωμὸς σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἀγωνιᾶ κι' ἐν τούτοις εἶπε τὴν ἀλήθεια, ὅταν ἀπάντησε:

—Δὲν τὸ μαντεύω στ' ἀλήθεια, κύριε λοχαγέ, καὶ δὲν πρέπει νὰ περιμένετε ἀπὸ μένα νὰ τὸ μαντέψω, γιατὶ σ' ὁλόκληρο τὸ Γαλλικὸ στρατό, δὲν ἔχω οὔτε ἕνα συγγενῆ, οὔτε ἕνα φίλο...

Ἦταν καθισμένος σ' ἕνα σκαμνί, σὲ μιὰ κατάστασι ἀναμονῆς, λίγα βήματα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόρτα. Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος στεκόταν ὄρθιος κι' ἀκούμπαγε σ' ἕνα τραπέζι. Τὸ φῶς ἔμπαινε τώρα μέσα στὴν ἄθλια αὐτὴ καλύβα, πέφτοντας κατ' εὐθεῖαν στὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ Ἕκτορος κι' ἀφήνοντας στὴ σκιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ συντρόφου του.

Ὁ τελευταῖος ἔρριχνε κάθε τόσο τὴ ματιά του πρὸς τὸ γκρεμὸ τοῦ Ἄσπρου Βωδιοῦ, στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποίου ἡ Σουσάνα ἡ χήρα, στεκόταν ἀκίνητη, τυλιγμένη στὸ μαῦρο σάλι της.

Μὰ κυττοῦσε συχνότερα τὸ κατάλευκο μάγουλο τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ποὺ ὁ ἱδρῶτας ἔσταζε κόμπους-κόμπους.

—Κύριε ντὲ Σαμπανεῖλ, ξανάπε χαμηλώνοντας τὰ μάτια του καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ἀλλοιωμένη, δὲν μπορῶ νὰ συλλάβω αὐτὸ τὸν Γάλλο ἀξιωματικὸ ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐκθέσω λεπτομερῶς. Ξέρω τὸ καταφύγιό του. Εἶνε πειὰ δικός μου· Γιὰ νὰ πετύχω λοιπὸν τὴ σύλληψί του, ἐζήτησα ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο ἕναν ἀξιωματικό.

—Θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου, κύριε, εἶπε ὁ Ἕκτωρ προσπαθῶντας νὰ δώση τόνο σταθερὸ στὴ φωνή του.

Τότε ὁ Λοχαγὸς Λουδοβῖκος τὸν ἐρώτησε, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του:

—Ξέρετε τὴν ἱστορία τοῦ ἀδελφοῦ σας;

Τὰ μάτια τοῦ Ἕκτορος θλιμμένα, μὰ γεμᾶτα ἀπόφασι, καρφώθηκαν ἀπάνω του, ἐνῷ ἀπαντοῦσε:

—Χθὲς τὸ πρωῒ τὴν μισοήξερα. Χθὲς τὸ βράδυ ὅμως τὴν ἔμαθα ὁλόκληρη.

—Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σᾶς τὴν εἶπε, ψιθύρισε ὁ λοχαγὸς σ' ἕνα τόνο παράξενο, θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς τὴν πῆ τουλάχιστον ὁλόκληρη·

—Θὰ εἶστε λοιπὸν κι' ἐσεῖς ἐκεῖ καὶ τὴν ἀκούσατε; ρώτησε ὁ Ἕκτωρ κατάπληκτος.

—Σᾶς εἶπα, ἀπάντησε ὁ λοχαγός, ὅτι ἡ ἀποστολή μου εἶ-

(*) Ἀλκάδης = δικαστής.

νε νὰ παρακολουθῶ ἕναν Γάλλο κατάσκοπο πολὺ ἐπιτήδειο, πολὺ τολμηρό, μὲ μιὰ λέξι πολὺ ἐπικίνδυνο. Αὐτὸς ὁ κατάσκοπος ἐδείπνησε χθὲς τὸ βράδυ ἀπέναντί σας.

—Ὁ γενικὸς Ταχυδρόμος! ρώτησε ὁ Ἕκτωρ κατάπληκτος.

—Ναί, ὁ κύριος Πέντρο ντὲ Τόμαρ, ποὺ ὁ σὶρ Ἄρθουρ Γουέλσλεϋ, δὲν θὰ τὸν ἔδινε κι' ἂν τοῦ προσέφεραν μιὰ ὁλόκληρη στρατιὰ κατασκόπων!

—Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε Γάλλος;

—Ὅπως ἐσεῖς κι' ἐγώ, ὑπολοχαγέ... Καὶ τὸ καθῆκον μου εἶνε νὰ τὸν παρακολουθῶ, σὰν τὸν ἴσκιο του... Χθὲς τὸ βράδυ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔπρεπε να σᾶς γλυτώσω κι' ἀπὸ τὴν παγίδα στὴν ὁποία σᾶς εἶχε πιάσει.

—Λοχαγέ, διέκοψε ὁ Ἕκτωρ, σᾶς ἀναγνώρισα, ὅταν ἤρθατε τὴ νύχτα στὸ κατάλυμα τῶν αἰχμαλώτων καὶ περίμενα, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, νὰ μοῦ κάνετε ἕναν ὑπαινιγμὸ τῆς ὑπηρεσίας ποὺ μοῦ προσφέρατε. Σᾶς ὀφείλω τὴν πιὸ μεγάλη μου εὐγνωμοσύνη·

—Καλά. καλά, ὑπολοχαγέ μου! Ἡ ἰδέα τοῦ σκαρφαλώματος στὰ δέντρα δὲν ἦταν ἄσκημη, ἔ;... Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ κοροϊδέψω αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς διαβόλους τοὺς Σκώτους, ποὺ εἶνε ἡ ἀφρόκρεμα τῶν ἀντρείων, μὰ ὁ πόλεμος εἶνε πόλεμος κι' ἕνας κατάσκοπος δὲν εἶν' ἕνας ἱππότης... Θυμᾶστε κάποια φωνή, ποὺ σᾶς μίλησε χθὲς τὸ βράδυ πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο, ὅπου εἴχατε στηριχτῆ, τὴν ὥρα ποὺ οἱ Σκῶτοι ἑτοίμαζαν τὴν κατασκήνωσί τους;

—Βέβαια. ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Ἕκτωρ. Ἡ φωνὴ αὐτὴ μοῦ εἶπε: «Μὴ δώσετε τὸ λόγο σας, ὅτι δὲν θ' ἀποπειραθῆτε νὰ δραπετεύσετε».

—Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀνῆκε σὲ μένα, νέε μου. Ἂν ἐδίνατε τὸ λόγο σας, τίποτε δὲν θὰ γινόταν· Δὲν θὰ ἔκανα τὸν κόπο ν' ἀποκοιμήσω τοὺς στρατιῶτες, ποὺ σᾶς φρουροῦσαν καὶ νὰ εἰσχωρήσω στὸ ὑπόστεγό σας, ἕρποντας, σὰν ἕνας βόας γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὶς κατάλληλες ὁδηγίες... Ἀπροπό, σᾶς ἄκουσα ἀπὸ μακρυά, ὅταν φωνάζατε τὸ ΩΛΡΑ·Ι·Τ σας. Λίγο πιὸ ἔρρινα νὰ τὸ λέτε, ἂν σᾶς ξαναδοθῆ ἡ εὐκαιρία... Ἀλλὰ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν τὸ εἴπατε ἄσκημα.. καθόλου μάλιστα.

Αὐτὸς ὁ γενναῖος λοχαγὸς Λουδοβῖκος φαινόταν σὰν νὰ δοκίμαζε μιὰ ἡδονή, ἀναβάλλοντας τὴν ἀνακοίνωσι τῆς τρομερῆς εἰδήσεως, ποὺ εἶχε ἀναγγείλει στὸν Ἕκτορα. Ἡ καλὲς ψυχὲς ἔτσι κάνουν πάντα, μὰ δὲν τὸ κάνουν σωστά, γιατὶ γι' αὐτοὺς ποὺ περιμένουν ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ γίνετ' ἕνα μαρτύριο. Κι' ὁ Ἕκτωρ ἦταν τώρα σὲ κατάστασι μαρτυρίου.

—Τ' ἀκούσατε ὅλα ὅσα εἶπε ὁ γενικὸς ταχυδρόμος; ρώτησε, φέρνοντας μόνος του τὴν κουβέντα στὸ δρόμο, ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρη. γιὰ νὰ γίνη ἡ ἀναμενομένη ἀποκάλυψι.

—Ὅλα. νέε μου. Ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμοτραπέζους σας, ἀπάντησε ὁ Λουδοβῖκος.

—Δὲν εἶπε τίποτε, ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ θίξη τὴν τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὑποθέτω·

—Διόλου μάλιστα! Ἀπεναντίας, τὸν ἔκανε ἕνα ἥρωα. Εἶχε βλέπετε, τοὺς λόγους του νὰ τὸ κάνη αὐτό. Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε στὴν ἱστορία μας. Γιὰ πέστε μου. Δὲν μαντέψατε ὅτι βρίσκεται κάποιος ποὺ παίζει τὸ ρόλο τοῦ λοχαγοῦ-Φάντασμα;

—Ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ ἦρθε πράγματι.

—Κι' αὐτοὺς τοὺς ρόλους, φαντάζεστε ὅτι τοὺς παίζουν γιὰ τὸ βασιληᾶ τῆς Πρωσσίας;

—Δὲν καταλαβαίνω.. ἔκανε νὰ πῆ ὁ Ἕκτωρ.

—Καλά, καλά... ἡ πονηρία θὰ σᾶς ἔρθη ὅταν μεγαλώσει τὸ μουστάκι σας... Μὰ νὰ μὲ κάνουν τέσσερα κομμάτια, ἂν θὰ φτάσουμε ποτὲ στὸ σκοπό μας, μ' αὐτὸ τὸ δρόμο ποὺ πήραμε!... Γιὰ δέστε, μήπως ἡ Σουσάνα, ἡ χήρα, κουνάει διόλου τὸ μαντῆλι της κεῖ κάτω, ὑπολοχαγὲ ντὲ Σαμπανεῖλ;

—Ὄχι, κύριε, στέκεται ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα.

—Ἂς πάει στὸ διάβολο κι' αὐτὴ ἡ καταραμένη μάγισσα!... Ἔ, λοιπόν, ὑπολοχαγέ, γιὰ πέστε μου. Ὅταν πήγατε, ἡ ἔντιμη μητέρα σας καὶ σεῖς, μιὰ μέρα στὸ Κάμπο - Σάντο τῆς Μαδρίτης, βρήκατε σάρκες καὶ κόκκαλα στὸν τάφο τοῦ ἀδελφοῦ σας; Ὄχι βέβαια.

Ὁ Ἕκτωρ δὲν μποροῦσε νὰ χλωμιάση πειὰ περισσότερο.

—Λοιπόν, φίλε μου, ὁ κύριος Πέντρο ντὲ Τόμαρ. ὁ γενικὸς Ταχυδρόμος, θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς πῆ. γιατὶ ὁ τάφος ἦταν ἀδειανός, ἐξακολούθησε ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος, καὶ γιατὶ ἡ γρηὰ Τσιγγάνα, τὴν ὁποία ὁ ἀδελφός σας εἶχε κυνηγήσει τόσο, πῆγε καὶ τὸν ἐπισκέφθηκε μέσα στὴ φυλακή του. Ὁ σὲρ Ἄρθουρ Γουέλσλεϋ ξοδεύει ἐκεῖ ποὺ πρέπει τὶς λίρες τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου. Νὰ λοιπὸν ἡ λύσι τοῦ αἰνίγματος: Ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ δὲν βρίσκεται στὸ Κάμπο Σάντο. κάτ' ἀπ' τὸ μάρμαρο τοῦ ἀδειανοῦ τάφου του, γιατὶ ὁ κύριος Πέντρο ντὲ Τόμαρ περιοδεύει. ἀπάνω στὸν Ἀλαζάν, τ' ὡραῖο του ἄλογο, ὡς γενικὸς ταχυδρόμος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ Ἀλβέρχη κι' ὡς φάντασμα ἀπὸ τὴν ἄλλη. κατάσκοπος παντοῦ, ψεύτικος κατάσκοπος, γιὰ τοὺς Γάλλους, ἀληθινὸς κατάσκοπος γιὰ τοὺς Ἄγγλους.

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἀνάπνευσε δυνατὰ καὶ σκούπισε τὸ μέτωπό του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ ἱδρῶτας ἔτρεχε ποτάμι.

—Καταλάβατε ἐπὶ τέλους, νέε μου; ρώτησε.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἕκτωρ, μὲ φωνὴ πνιγμένη.

—Ἀναλαμβάνετε πάντως νὰ συλλάβετε τὸν ντὸν Πέντρο ντὲ Τόμαρ;

Ὁ Ἕκτωρ ἔκανε μιὰ τρομερὴ προσπάθεια κι' ἀπάντησε:

—Ναί ἀναλαμβάνω.

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἔστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χοντρά του βλέφαρα μαζέφτηκαν·

—Νέε μου, εἶπε μὲ μιὰ συγκίνησι ποὺ δὲν κρυβόταν, ὁ λοχίας Μορέν, τὸν ὁποῖο διαθέτω, εἶνε ὑπαξιωματικὸς ἔξυπνος καὶ μὲ πεῖρα κι' ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ θὰ πιαστῆ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ θὰ εἶνε μόνος καὶ δὲν θὰ μπορέση ν' ἀμυνθῆ. Εἶνε στιγμές, ποὺ φτάνουν γιὰ νὰ βυθίσουν ὁλόκληρη τὴ ζωὴ σ' ἕνα πένθος. Δὲν εἶν' ἀνάγκη πειὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι ὁ ντὸν Πέντρο ντὲ Τόμαρ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ. Εἶμαι μεγαλείτερός σας κι' ἀνώτερός σας: Σᾶς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ μὴν ἀνακατευθῆτε σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ νὰ ἀφήσετε τὸ λοχία Μορὲν νὰ τὸν πιάση.

Ἡ ὄψι τοῦ Ἕκτορος εἶχε γίνει μαρμαρένια.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, λοχαγέ, εἶπε σιγά. Ὁ κόμης Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ ἐπέθανε. Φορῶ τὸ πένθος του μαζὺ μὲ τὸ πένθος τῆς μητέρας μου. Θὰ συλλάβω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι τὸν κατάσκοπο ντὸν Πέντρο ντὲ Τόμαρ, τὸν ἀδελφό μου!...

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός.

—Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, φώναξε. σᾶς ἀφήνω νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε. Τέτοιες μεγάλες οἰκογενειακὲς δυστυχίες. δὲν ξεπλένονται, παρὰ μὲ ἡρωϊσμούς! Ἴσως εἶστε ἕνας ἥρως: Τὸ εὔχομαι. Ἐξ ἄλλου, πολλοὶ ἄνθρωποι θεωροῦν τοὺς δεσμοὺς τοῦ αἵματος γιὰ προλήψεις· Ἡ οἰκειότης γεννάει τὴν ἀγάπη δύο ἀδελφῶν καὶ γιὰ σᾶς ὁ ἀδελφός σας εἶνε σὰν ξένος. Ἔχετε νὰ τὸν δῆτε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κι' ἂν τὸν βρίσκατε μέσ' τὸν δρόμο σας, δὲν θὰ τὸν γνωρίζατε· Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς λογικός. Δὲν ἀναπᾶτε τὸν ἀδελφό σας. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

Ὑπῆρχε κάτι σὰν μιὰ μομφὴ σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' αὐτὴ ἡ μομφὴ ταίριαζε πολὺ καλὰ μὲ τὸν ἁπλοϊκό, τὸν ἀγαθὸ καὶ κάπως κοινὸ χαρακτῆρα τοῦ λοχαγοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ Ἕκτωρ τὸν ἄκουγε, χωρὶς νὰ σαλεύη ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ δὲν ἀπάντησε τίποτε· Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ σύντροφός του πηγαινοερχότανε ὥς τὴν πόρτα τῆς καλύβας, ὁ Ἕκτωρ ἄρχισε νὰ κλονίζεται στὴν καρέκλα του. Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν γιὰ νὰ τὸν κρατήση. Ὁ Ἕκτωρ τοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶνε τίποτε! Δὲν εἶνε τίποτε!

Προσπάθησε νὰ χαμογελάση, μὰ ἕνας λυγμὸς τοῦ ξέσκισε τὸ στῆθος καὶ δυὸ χοντρὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του.

—Ἀδελφέ μου, ἐτραύλισε, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του, πολυαγαπημένε μου ἀδελφέ!

Ὁ Λοχαγὸς Λουδοβῖκος δὲν τὸ περίμενε αὐτό, γιατὶ κι' αὐτὸς ἔγινε ὠχρὸς σὰν τὸν Ἕκτορα.

—Ἂς δοῦμε, ἂς δοῦμε! ἔκανε νὰ πῆ.

—Κύριε, τὸν διάκοψε ὁ Ἕκτωρ, ἡ καρδιά σας εἶνε τόσο μεγαλόψυχη, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μνησικακῶ ἐναντίον σας, μὰ θὰ μὲ εἴχατε σκοτώσει, ἂν πίστευα ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, στὰ λόγια σας. Δὲν θὰ σᾶς πῶ πόσο ἀγαποῦσα τὸν ἀδελφό μου, οὔτε γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα... πόσο τὸν ἀγαπῶ καὶ γιατὶ τὸν ἀγαπῶ τώρα πιὸ πολύ, γιατὶ ἡ ἀνάμνησί του εἶνε μέσα μου καὶ θὰ βαστάη ὅσο θὰ ζήσω... Αὐτὸ δὲν ἐκφράζεται μὲ λόγια.

...Ὑπῆρχαν στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου πάντα δυὸ θέσεις ἀγαπημένες καὶ τόσο μεγάλες, ὥστε ἔπιαναν ὁλόκληρη τὴν ψυχή μου. Δυὸ ὀνόματα ἦσαν ἐκεῖ: Τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἶχα αὐτὲς τὶς δυὸ ἀγάπες μέσα μου καὶ μ' αὐτὲς πέρασε ἡ νεότης μου.

...Ἡ ἀπόστασι δὲν μᾶς εἶχε χωρίσει, δὲν εἶνε κι' οἱ δυό τους ποτὲ ἀπόντες γιὰ μένα, καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ εἶνε πεθαμμένοι κι' οἱ δυό, ἡ καρδιά μου γι' αὐτὸ δὲν εἶν' ἄδεια. Κανεὶς δὲν θὰ πάρη τὴ θέσι τους. Κι' ἐκείνη, ποὺ θὰ γίνη μνηστή μου κι' ὕστερα γυναῖκα μου. ἂν ὁ Θεὸς μοῦ δώσει τὴν εὐτυχία ν' ἀγαπηθῶ ἀπ' αὐτή, θὰ καθήση μεταξύ τους, γιὰ νὰ μοῦ μιλᾶ γι' αὐτούς, γιατὶ κι' ἐκείνη τοὺς ἀγαποῦσε κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ.

...Ναί. ἔχετε δίκηο, δὲν ἐγνώρισα τὸν ἀδελφό μου κι' ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια περίμενα αὐτὴ τὴ χαρά, νὰ τὸν σφίξω στὸ στῆθος μου. Ξέρω πὼς μ' ἀναποῦσε σὰν πατέρας καὶ σὰν ἀδελφὸς μαζύ, ξέρω πὼς θἄβρισκα σ' αὐτὸν τὸν καλύτερο προστάτη, ὅτι ἡ τρυφερότης του θὰ μ' ἔκανε πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ ἀντρεῖο.

..."Ω! μὴν ἀπατᾶστε μὲ τὰ δάκρυά μου. Ἔκλαψα ἐκεῖνα ποὺ κλαίω πάντοτε. Ἔκλαψα γιὰ ἕνα πένθος ἀνεπανόρθωτο κι' ὄχι γιὰ μιὰν ἀτιμία ἀδύνατη. Ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ, κατάσκοπος τῶν Ἄγγλων! Δὲν θυμώνω κάν, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν κοροϊδία ἢ τὴν πλάνη. Γελάω, δέστε! Καὶ θὰ συλλάβω μόνος μου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔκλεψε τὄνομά του! Θὰ ἐσπλαχνιζόμουν ἐκεῖνον, ποὺ θὰ ἐπρόσβαλε ἐμένα ποὺ ζῶ, μὰ θὰ εἶμαι ἀδυσώπητος ἐναντίον τοῦ ὑβριστοῦ τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ του. Γιατὶ ὁ ἀδελφός μου εἶνε νεκρὸς κι' ὄχι κατάσκοπος, ὄχι προδότης!

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἄκουγε ἀκίνητος, καὶ κατάπληκτος ἀπὸ τὴ βαθυτάτη ἐκείνη ἀφοσίωσι. Εἴτε ἀπὸ χτύπημα κατὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ γοήτρου ἐπήγαζε αὐτή, εἴτε ἀληθινὰ ἀπὸ μιὰ τρελλὴ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσι τοῦ Ἕκτορος ἦταν ἀναμφισβήτητη.

—Ὑπάρχουν ἐδῶ, συνέχισε ὁ Ἕκτωρ, δυὸ γεγονότα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴ φαντασία μου καὶ τὴν κάνουν νὰ δουλεύη καὶ στὸν ὕπνο μου: Ὁ ἀδειανὸς τάφος τοῦ Καίσαρος κι' αὐτὴ ἡ ἀόριστη πίστι τῆς στρατιᾶς σ' ἕνα φάντασμα, ποὺ ἔχει τὸ ἀνάστημα, τὰ μαλλιὰ καὶ τὴ στολὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου.. καὶ ποὺ ἔχει πρὸ πάντων τὴν ἡρωϊκή του ἀνδρεία... Τὸν ἀδειανὸ τάφο τὸν εἶδα, τοὺς θρύλους τῶν καταυλισμῶν τοὺς ἄκουσα... Μὰ πῶς νὰ πιστέψω ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ φανῆ καὶ πάλι ζωντανός, ἀφοῦ δέχτηκε δώδεκα σφαῖρες στὸ κορμί του, πῶς ὁ ἀδελφός μου ζῆ;

...Συγκινηθήκατε ἀπὸ τὰ δάκρυά μου. Μὲ βασανίσατε, λοχαγέ, μὰ σᾶς συγχωρῶ, γιατὶ ἐνοιώσατε τὴν ἀγωνία μου μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σας. Ἂν ὅσα μοῦ εἴπατε ὡστόσο, μοῦ τὰ λέγατε στ' ἀλήθεια, δὲν θὰ σᾶς συγχωροῦσα. γιατὶ μοῦ πήρατε μερικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὴ γαλήνη μου·

...."Αν ὁ ἀδελφός μου ζοῦσε, ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ στεκόταν ἐμπόδιο μέσ' ἀπὸ τὰ στήθη μας! Εἶμαι στρατιώτης, χρωστῶ τὸ αἷμα μου στὴ σημαία, μὰ ἡ καρδιά μου κι' ὁ νοῦς μου εἶνε δικά μου. Θὰ πήγαινα στὸν Καίσαρα καὶ θὰ τοῦ ἔλενα: Σὲ κατηγοροῦν, σ' ἀγαπῶ!

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ κόβη βόλτες καὶ τὸ βῆμα του τώρα ἦταν πιὸ γοργό.

—Παροξυσμός! μουρμούριζε, σὰν νὰ μιλοῦσε πρὸς τὸν ἑαυτό του. Μεγάλες λέξεις! Ἄδειες φράσεις!

—Πολυαγαπημένε μου ἀδελφέ! ἀδελφέ! ἀδελφέ! νά με! ψιθύρισε ὁ Ἕκτωρ· Σὲ συκοφαντοῦν, ὤ! Ἂς εἶσαι χίλιες φορὲς πιὸ ἀγαπημένος! Λένε πὼς εἶσαι ἄτιμος, ἐσύ, ὁ ἀντρεῖος! Λένε πὼς εἶσαι προδότης, ἐσὺ ὁ Σαμπανεῖλ, ὁ μεγαλόψυχος κι' ὁ ἡρωϊκός! Λένε πὼς εἶσαι κατάσκοπος τοῦ ἐχθροῦ, ἐσὺ ποὺ τἄδωσες ὅλα στὴ Γαλλία ὅλα, κι' αὐτὴ τὴ μεγάλη πίστι τῶν προγόνων σου στὸ βασιλέα! Θὰ γίνω ἄτιμος σὰν καὶ σένα. προδότης σὰν καὶ σένα, κατάσκοπος σὰν καὶ σένα, ἀδελφὲ τῆς καρδιᾶς μου, παιδὶ τῆς λατρεμένης κι' εὐλογημένης μητέρας μου. Θὰ στολιστῶ μὲ τὴν ἀτιμία σου, σὰν μὲ μιὰ δόξα καὶ τὄνομά μου μὲ κάνει περήφανο, γιατὶ εἶνε τὸ δικό σου!

Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ Ἕκτωρ καθόταν στὸ σκαμνί του. Τὰ δυό του χέρια ἔσφιγγαν τὸ στῆθος του καὶ χαμογελοῦσε, ὑψώνοντας τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανό. Κι' ἄξαφνα, χωρὶς νὰ θέλη. ἴσως, γλύστρησε κάτω καὶ γονάτισε, σὰν νὰ ἦταν τὰ λόγια του ὁ ὕμνος τῆς μεγάλης καὶ θαυμαστῆς του τρυφερότητος.

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος στάθηκε ἄξαφνα μπροστά του:

—Γιὰ ὅλους τοὺς διαβόλους, φώναξε μὲ μιὰ ἔκρηξι θυμοῦ, ὅλα αὐτὰ καλὰ καὶ ἅγια, μὰ καὶ τὸ καθῆκον, κύριε! Καὶ τὸ καθῆκον;

Ὁ Ἕκτωρ ἀνωρθώθηκε ἀργὰ καὶ εἶπε ἥσυχα:

—Τὸ καθῆκον, λέτε, λοχαγέ. Δὲν φανταζόμουν πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ ἐκτελέσω τὸ καθῆκον μου.

—Θὰ συλλάβετε τὸν Καίσαρα ντὲ Σαμπανεῖλ;

—Δὲν τὸ συλλογιζόμουνα πειὰ αὐτό, τ' ὁμολογῶ, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο γαλήνια περηφάνεια, ναί, βέβαια, λοχαγέ, θὰ συλλάβω τὸν Καίσαρα ντὲ Σαμπανεῖλ;

—Καὶ θὰ τὸν ὁδηγήσετε στοὺς δικαστές του;

—Γιατὶ ὄχι, ἀφοῦ θὰ εἶνε ἀθῶος;

—Μά, διάβολε! εἶπε ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος, τινάζοντας μὲ μιὰ γροθιὰ τὰ φύλλα τῆς πόρτας, καὶ ἂν δὲν εἶνε ἀθῶος;

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν εἶνε ἀθῶος·

—Κι' ἂν σᾶς ἔφερναν ἀποδείξεις ὅτι εἶνε ἔνοχος;

—Θὰ ἀρνιόμουνα νὰ τὶς πιστέψω.

—Κι' ἂν σᾶς τ' ὡμολογοῦσε ὁ ἴδιος;

—Δὲν θὰ τὸν πίστευα.

—Κι' ἂν τὸν πιστεύατε;

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἀνάπνεε δυνατά. Ὅλο τὸ αἷμα του εἶχε ἀνεβῆ στὰ μάγουλά του.

Τὸ βλέμμα του ποὺ ἄστραφτε, φαινόταν σὰν νὰ ζητοῦσε γύρω του κάτι γιὰ τὰ τὸ σπάση.

Ὁ Ἕκτωρ ἀπάντησε, χωρὶς νὰ χάση τὸ χαμόγελό του:

—Δὲν θὰ τὸ πίστευα,. Γιατὶ καὶ ἡ ἀμφιβολία μόνο γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου, θὰ ἔφτανε νὰ μὲ θανατώση·

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος χτύπησε τὸ πόδι του κάτω κι' ἔστρεψε τὶς πλάτες, φωνάζοντας μὲ λύσσα:

—Τρέλλα! Τρέλλα!

—Τρέλλα! Εἶνε ἀλήθεια τρέλλα! ξανάπε ὁ Ἕκτωρ, ποὺ ἀφέθηκε νὰ πέση πάλι στὸ σκαμνί του.

Ἡ χλωμάδα, μολυβένια τώρα, ἁπλωνόταν στὰ μάγουλά του καὶ στὸ μέτωπό του. Ἀπὸ τὴν πληγή του, ποὺ εἶχε ἀνοίξει, ἔπεφταν κάτω χοντρὲς σταγόνες αἵματος. Δὲν τὶς ἔβλεπε ὅμως. Τὰ μάτια του ἦσαν ἕτοιμα νὰ κλείσουν.

—Τρέλλα! Τρέλλα! ξανάπε γιὰ δεύτερη φορά, μὲ φωνὴ συντριμμένη. Ὁ Καῖσαρ πέθανε καὶ εἶμαι μόνος στὴ γῆ!

Σώπασε· Τὰ χείλη του ἦταν λευκὰ καὶ τὰ μάτια του μισόκλειστα. Ἡ ἀναπνοή του δὲν ἐσάλευε πειὰ στὸ στῆθος του, μὰ χοντρὲς στάλες αἵματος ἔτρεχαν ἀπάνω του ἀπ' τὴν πληγή του.

Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος πέρασε ἀρκετὴ ὥρα πρὶν ἀντιληφθῆ αὐτό. Ὅταν τέλος ἔρριξε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἕκτορος, ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγὴ καὶ τραύλισε μὲ τρόμο καὶ μὲ μιὰ ὑπερτάτη ὀδύνη:

—Τὸν σκότωσα!

Ἔπειτα, μ' ἕνα πήδημα, διάσχισε τὴν ἀπόστασι, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ τὸν ἐπῆρε. σὰν μιὰ νυναῖκα μέσ' στὰ σιδερένια μπράτσα του, λέγοντας, καθὼς τὸν φιλοῦσε κι' ἐνῷ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του:

—Ἕκτωρ! Ἕκτωρ! Πολυαγαπημένε μου ἀδελφέ! Ξύπνα. Εἶμ' ἐγώ!

XI

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε πίσω ἀπ' τὶς βουνοκορφές, ποὺ ἐμάκραιναν στὸ δρόμο τῆς Παλαιᾶς Καστίλλιας. Τὰ τετράγωνα φρούρια τοῦ πύργου τῶν Καμπανὶλ ἔμεναν πάντοτε σκοτεινὰ στὸ βάθος τῆς φαραγγιᾶς·

Πρὸς τὸ βορρηᾶ, ἁπλωνόντουσαν οἱ κάμποι τῆς Λεόνης, σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ βάλτου τοῦ Σόρ, ὥς τὸν πύργο τοῦ Ἐλ Μπάρκο. Τὸ γειτονικὸ χωριὸ φαινόταν μέσ' ἀπ' τὰ κατάμαυρα δέντρα του. Βορειοδυτικὰ κι' ἀνατολικά, ἦταν τὸ βουνὸ καὶ τίποτα ἄλλο δὲν φαινόταν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κάθετους γκρεμούς του, ποὺ χρύσιζαν στὴν ἀντηλιὰ τῆς ἀνατολῆς.

Μέσα στὴν καλύβα τῆς Σουσάνας, τῆς χήρας, ἀπάνω σὲ μερικὲς ψάθες, ὁ Ἕκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ βρισκόταν ξαπλωμένος, μὲ τὴ στολή του ἀνοιγμένη, τὸ πουκάμισο γεμᾶτο αἵματα καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστά. Δίπλα του, στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος, μισοντυμένος καὶ χωρὶς καπέλλο. Κάτω στὸ πάτωμα, βρισκόταν ἡ στολὴ τοῦ ληστοῦ Μορένο, μὲ τὰ χίλια κουμπιά της, τεντωμένη καὶ ἀλύγιστη, ἐξ αἰτίας τοῦ στουπιοῦ ποὺ τὴ στούμπωνε. Ἐπίσης βρισκόταν μιὰ περροῦκα πυρρὴ κι' ἕνα ζευγάρι μακρυὲς φαβορίτες.

Ὁ γονατισμένος ἄντρας, ποὺ φοροῦσε λίγο πρὶν τὴ στολὴ αὐτή, ἔσφιγγε τὸν Ἕκτορα στὴν ἀγκαλιά του· Ἡ πληγή, ποὺ εἶχε λάβει ὁ Ἕκτωρ τὴν προηγουμένη ἡμέρα στὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς Σκώτους εἶχε ἀνοίξει πάλι. Ὁ γονατισμένος ἄντρας τὴν ἐπεριποιεῖτο καὶ τὴ φιλοῦσε. Ἔβλεπε κανεὶς τὶς πλάτες του καὶ τὸ φίνο κόψιμό τους, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν πειὰ καθόλου μὲ τοῦ Οὐρμπάνου Μορένο. Μιλοῦσε στὸν Ἕκτορα μὲ φωνὴ γλυκειὰ σὰν μητέρα.

Ὅταν ὁ Ἕκτωρ ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀναλαμβάνοντας τὶς αἰσθήσεις του, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ λιποθυμία, ποὺ βάστηξε μερικὰ λεπτά, τὸ ξαφνιασμένο βλέμμα του ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἄθλιας καλύβας. Φαινόταν σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιον, ποὺ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τὰ μάτια του συνάντησαν τέλος τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἀντρός, ποὺ ἔγερνε ἀπὸ πάνω του, θαυμαστὰ ὡραίου καὶ ἀρρενωποῦ. Τὰ μάτια τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ἀντρὸς ἦταν καρφωμένα ἀπάνω του, μὲ χαμόγελο στὸ κύτταγμά τους, ἀλλὰ μουσκεμένα ἀπὸ δάκρυα· Ὁ Ἕκτωρ ἔνοιωθε τὸ κεφάλι του τόσο ἀδύνατο, ὥστε νόμιζε τὸν ἑαυτό του παιγνίδι καμμιᾶς παραισθήσεως. Τὸ κουρασμένο βλέφαρό του ξανάκλεισε:

—Μητέρα μου! ψιθύρισε. Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μητέρας μου;...

Ὁ γονατισμένος ἄντρας φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε νὰ μιλήση, σὰν νὰ φοβόταν μήπως μὲ καμμιὰ λέξι του συντρίψει τὸν Ἕκτορα. Κρατοῦσε τὰ χέρια τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ μέσ' στὰ δικά του καὶ τὰ ἔσφιγγε δυνατά.

Ὁ Ἕκτωρ τὸν ἐκύτταξε ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ σκίρτησε.

—Ὁ Πέντρο ντὲ Τόμαρ! εἶπε σ' ἕναν τόνο, ποὺ παίρνει κανεὶς γιὰ νὰ εἰρωνευθῆ τὸ ψέμμα τῶν ὀνείρων. Εἶμαι τρελλός! Κι' ὅμως, ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος ἦταν πρὸ ὀλίγου ἐδῶ..

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ W. PETT RIDGE

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ ΤΟΥ ΜΙΝΣΤΕΡ

Ο Σίμμονς ἔκλεισε νευρικὰ τὸ καρνέ του κι' ἔρριξε μιὰ θυμωμένη ματιὰ στὸν Ρίτσαρντ Μίνστερ ποὺ στεκόταν δειλά, πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ μαγαζιοῦ του. Δὲν ἦταν διόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε συγκεντρώσει. Ναί, διόλου !... Αὐτὸς ὁ καπνοπώλης μὲ τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ τ' ἀθῶα μάτια ἦταν σωστὸς διαβολάνθρωπος.

Ὁ Ρίτσαρντ Μίνστερ, ταραγμένος, τοῦ προσέφερε ἀδέξια ἕνα ποῦρο.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, μίστερ Σίμμονς, νά...

—'Αφῆστε τα αὐτά, Μίνστερ. Δὲν μὲ καλοπιάνετε εὔκολα, ἐμένα! τοῦ φώναξε ὁ Σίμμονς μὲ ὑπερβολικὴ ὑπερηφάνεια. 'Ακόμη μιὰ φορὰ σᾶς λέω νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς καθαρὲς ἐξηγήσεις γι' αὐτὴ τὴν ὕποπτη ὑπόθεσι.

—Νομίζω, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Μίνστερ, ὅτι σᾶς εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς πῶ.

—'Ακοῦστε, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος Σίμμονς, ἔχω τὰ διπλᾶ χρόνια σας καὶ μποροῦσε νἆμαι πατέρας σας. Ξέρετε ὅτι ἔχω μιὰ κόρη στὴν ἡλικία σας. Πρὶν φύγω λοιπόν, θέλω νὰ σᾶς μιλήσω σὰν πατέρας... Βάλτε καλὰ στὸ νοῦ σας, ὅτι ἂν δὲν μπορέσετε ν' ἀποδείξετε μὲ ποιὸν εἴσαστε τὶς ὧρες ποὺ ξέρετε...

—Μοῦ ζητᾶτε κάτι ποὺ εἶνε ἀδύνατο ! στέναξε ὁ Μίνστερ ἀπελπισμένος.

—Ἔ, τότε, θὰ τὰ ξαναποῦμε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος φεύγοντας.

Ὁ Ρίτσαρντ Μίνστερ ἔκλεισε ἀμέσως τὸ μαγαζί του — ἦταν κιόλας μεσημέρι — παρακάλεσε κάποιο φίλο του νὰ τὸν ἀντικαταστήση τὸ ἀπόγευμα στὸν πάγκο καὶ τράβηξε γρήγορα στὸ «Μπὰρ τῶν Κάου - Μπόϋς», παράγγειλε ἕνα οὐΐσκυ καὶ γύρισε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἐξηγήση στὴν ταμία, μιὰ ξανθιὰ καὶ ρόδινη 'Αμερικανίδα τοῦ Βορρᾶ, γιατὶ εἶχε πάει τόσο νωρὶς στὸ μπὰρ τοῦ πατέρα της.

—Μὶς Γουέστ, τῆς εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι. Δὲν ἤσαστε δῶ πέρα χθὲς τὸ βράδυ, ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ὥς τὶς ἐννέα ;

—Μὰ, βέβαια ! τοῦ ἀπάντησε ἡ ξανθιὰ νέα.

—Καὶ φυσικὰ ἦταν πολὺς κόσμος στὸ μπάρ, δὲν εἶν' ἔτσι ;

—Ναί, ὅπως πάντα...

—Ἔ, λοιπόν, μὶς Γουέστ, ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε τόσο ἔξυπνη μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε ποιὸς ἦταν ἐδῶ πέρα καὶ ποιὸς δὲν ἦταν ;

—Τοὺς θυμᾶμαι ὅλους ! φώναξε κολακευμένη ἡ Μὶς Γουέστ.

—Τότε θὰ θυμᾶστε βέβαια, συνεπέρανε ὁ Μίνστερ, ὅτι ἐγὼ καθόμουν ἐκεῖ πέρα στὴ γωνιά, στὸ βελούδινο καναπὲ καὶ διάβαζα τὶς βραδυνὲς ἐφημερίδες.

—Ἦταν Πέμπτη, χθές ; ρώτησε ἡ ταμίας.

—'Ακριβῶς, Μὶς Γουέστ, ἦταν Πέμπτη.

—Δὲν θυμᾶμαι νὰ σᾶς εἶδα ποτὲ Πέμπτη βράδυ στὸ μπάρ, μίστερ Μίνστερ. Κάθε βράδυ, βέβαια, σᾶς βλέπω ἐκεῖ, ἀπέναντι στὸ βελούδινο καναπέ. Μὰ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, ποτέ !

—Πῶς θέλετε νὰ σᾶς δῶ, ἀφοῦ δὲν ἤρθατε ; τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ἡ ταμίας.

— Μὶς Γουέστ, παρακάλεσε ὁ Μίνστερ, θέλω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι. Ὑπάρχει κάποιος παραπολὺ σοβαρὸς λόγος. Εἴσαστε μιὰ γυναῖκα μὲ ἐλεύθερες ἰδέες, καὶ καλὴ καρδιά. Λοιπόν ; Θὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴ χάρι ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω;

—Ἄ, ἐξαρτᾶται, φίλε μου...

— 'Ακοῦστε : 'Εκεῖνο ποὺ θέλω ἀπὸ σᾶς εἶνε νὰ πῆτε ὅτι χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ὥς τὶς ἐννέα, βρισκόμουν ἐδῶ στὸ μπάρ, ἀπέναντί σας.

—Μίστερ Μίνστερ, τοῦ εἶπε γελῶντας ἡ ταμίας, βλέπω ὅτι ἔχετε μπλεχτῆ σὲ μιὰ ὕποπτη ὑπόθεσι. 'Ωστόσο, ξέρω πόσο εἴσαστε καλὸς καὶ εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς βοηθήσω.

— Καὶ θὰ μπορούσατε νὰ πάρετε ὅρκο στὴν ἀστυνομία ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ καπνοπώλης.

Ἡ Μὶς Γουέστ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ μὲ μιὰ ἀγέρωχη κίνησι, γεμάτη περιφρόνησι, τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα.

Ὁ Μίνστερ, κατάχλωμος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάρ.

Στὸ δρόμο, συνάντησε τὸν Λάντσφιλντ, ἕνα παληό, παιδικὸ φίλο του. Χωρὶς πολλὰ λόγια λοιπόν, τοῦ ἔκανε τὴν ἴδια πρότασι ποὺ εἶχε κάνει καὶ στὴ ξανθιὰ ταμία.

Ὁ φίλος του, ποὺ ἤξερε τί ἄνθρωπος ἦταν, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ ὁρκισθῆ στὴν ἀστυνομία ὅ,τι ἤθελε. Φυσικά, ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὸν «δασκαλέψη» κι' ἔτσι, ἄρχισε τὸ μάθημα. Ὁ Λάντσφιλντ κατάλαβε ἀμέσως καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Μεῖνε ἥσυχος. Χθὲς τὸ βράδυ ἤσουν μαζύ μου ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ὥς τὶς ἐννέα καὶ τέταρτο. Εἶνε πολὺ εὔκολο, γιατὶ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ δὲν πῆγα πουθενά. Ἔμεινα στὸ σπίτι.

—Μήπως δέχτηκες καμμιὰ ἐπίσκεψι ;

—Καμμιά !..

—Ἔ, τότε, εἶμαι τυχερός !

—Μιὰ στιγμή, δὲν ἦρθε κανεὶς στὸ σπίτι μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο Σίμμονς ποὺ πέρασε ὅπως πάντα νὰ πιῆ ἕνα ποτηράκι τζὶν μαζύ μου... Εἴμαστε παληοὶ φίλοι...

—Μὲ ὑποχρέωσες κι' ἐσύ ! ἔκανε ὁ Μίνστερ, ἀπελπισμένος καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, πέρασε ἀπὸ τὸ Εἰρηνοδικεῖο, ὅπου βρίσκει κανεὶς πάντα ἕνα σωρὸ ὑπόπτους τύπους νὰ τεμπελιάζουν στὸ καφενεῖο του. Ὁ Μίνστερ εἶχε ὕφος ἀνθρώπου ποὺ εἶχε χάσει τὰ νερά του. Ἕνας τότε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὑπόπτους τύπους πῆγε κοντά του καὶ τὸν ρώτησε ἂν μποροῦσε νὰ τοῦ φανῆ χρήσιμος σὲ τίποτε.

Ὁ Μίνστερ, τρελλὸς ὅπως ἦταν, ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε.

— Θέλετε δηλαδὴ ἕνα ἄλλοθι, τοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος χαμογελῶντας. 'Αγαπητέ μου κύριε, εἴσαστε πολὺ τυχερός. Βρήκατε τὸν ἄνθρωπο ποὺ χρειάζεστε. Εἶνε ἡ εἰδικότητά μου, ἐμένα, αὐτὲς ἡ ἱστορίες.

—Δηλαδὴ ; ἔκανε ὁ Μίνστερ περίεργος.

—Νά, ἁπλούστατα, θὰ μοῦ δώσετε 100 δολλάρια κι' ἐγὼ θὰ ὁρκιστῶ ὅτι περάσατε μὲ τὴ συντροφιά μου τὸ βράδυ σας.

—Εἶνε πολλὰ 100 δολλάρια! στέναξε ὁ Μίνστερ.

—Εἶνε ἡ ταρίφα μου αὐτή! τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ὁ ἄγνωστος.

—Καί... προπληρωτέα ;...

Μὰ βέβαια !...

Ὁ Μίνστερ δὲν εἶχε ἄλλη διέξοδο. Σ' ἕνα μπὰρ λοιπόν, ἐκεῖ, κοντά, πλήρωσε τὸν ψευτομάρτυρα κ' ὕστερα σκάρωσε μαζύ του τὸ ἄλλοθι : Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ εἶχαν πάει σ' ἕνα κινηματογράφο. Κ' οἱ δυό τους μελέτησαν προσεχτικὰ τὸ ἑβδομαδιαῖο πρόγραμμα τῶν θεαμάτων, βρῆκαν τὸν τίτλο τοῦ φίλμ, ἔμαθαν ἀπ' ἔξω τὰ ὀνόματα τῶν ἠθοποιῶν καθὼς καὶ κάθε ἄλλη χρήσιμη λεπτομέρεια. Ἔπειτα συμφώνησαν πότε ἔπρεπε νὰ ξανασυναντηθοῦν καὶ ὁ ἄγνωστος ἔφυγε ἀπὸ τὸ μπάρ, μὲ τὸ αἰνιγματικὸ γελαστὸ πάντα ὕφος του.

Ὁ Μίνστερ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, σὰν νὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στῆθος του ἕνα μεγάλο βάρος.

Ὕστερα βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ μπάρ.

Μόλις ὅμως ἔκανε μερικὰ βήματα, ἔνοιωσε ἕνα βαρὺ χέρι στὸν ὦμο του. Ἦταν ὁ Σίμμονς.

—Ἔ, Μίνστερ, ποῦ πᾶς ; τὸν ρώτησε. Σὲ γυρεύω τώρα τόσες ὧρες !

—Τί θέλετε ; ψιθύρισε ὁ Μίνστερ, χλωμιάζοντας.

—Νὰ ξαναμιλήσουμε γιὰ κείνη τὴν ὑπόθεσι... τοῦ ἐξήγησε ὁ σερίφης χαμογελῶντας. Ξέρεις, Μίνστερ, ἀδίκως σὲ ὑποψιάσθηκα γιὰ τὸ λαθρεμπόριο τοῦ καπνοῦ. Ναί, φταίω ἐγὼ ποὺ βιάσθηκα λιγάκι... Μὰ μὴ σὲ νοιάζει πειά ! 'Αναμαζέψαμε ὅλη τὴ συμμορία καὶ φυσικά, οἱ φιλαράκοι δὲν μᾶς ἔκρυψαν τίποτα... Ἔλα, μὴ θυμώνεις μαζύ μου. Αὐτὰ ἔχει, βλέπεις, τὸ διαβολοεπάγγελμά μας... Καὶ τώρα δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς νὰ φᾶμε μαζὺ τὸ βράδυ. Ἡ κόρη μου μάλιστα μοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ σὲ γνωρίση...

* * *

Κι' ἔτσι κι' ἔγινε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ «σερίφη», ὁ Μίνστερ κι' ὁ φίλος του Λάντσφιλντ κάπνιζαν μακάρια τὴν πίπα τους στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πρώτου.

—Μά, ἀφοῦ ἤσουν ἀθῶος, παρατήρησε μιὰ στιγμὴ ὁ Λάντσφιλντ, γιατί, διάβολε, τὰ εἶχες χαμένα ;...

—Νά, γιατί, τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ὥς τὶς ἐννέα, ἤμουν... μὲ τὴ Μὶς Σίμμονς, τὴν κόρη τοῦ παμπόνηρου ἀστυνόμου μας ! τοῦ ἐξήγησε ὁ Μίνστερ.

Κ' ὕστερα, ἐνῶ ὁ Λάντσφιλντ ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια, πρόσθεσε, σοβαρός.

—Μὰ εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ τὴ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα της, γιατὶ ἀλλοιῶς, μπορεῖ νὰ μπλέξω ἄσχημα τὴ δεύτερη φορά...

Κι' ἀλήθεια, στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ὁ Μίνστερ ἀρραβωνιάστηκε τὴν κόρη τοῦ ἀστυνόμου...

W. PETT RIDGE

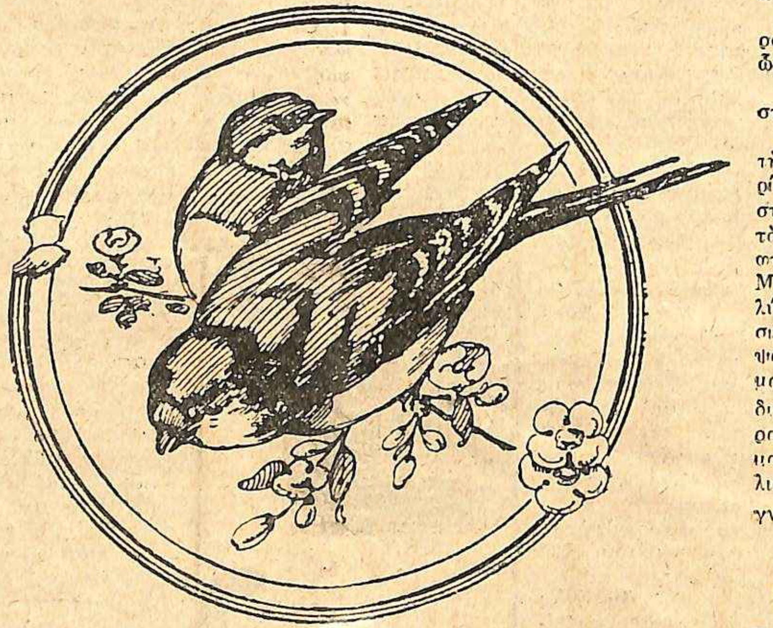

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΠΑΡΝΑΤΣΙ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ο ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἡ Μύριαμ δὲν εἶχε «πρόβα» κ' εἶχε χαρῆ ἕνα γλυκὸ ὕπνο, ποὺ κράτησε δυὸ ὁλόκληρες ὧρες. Εἶχε μάθει πειὰ τὰ τραγούδια της γιὰ τὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ Καζίνου τοῦ Σὰν Ρέμο. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ ξεκουραστῆ λιγάκι. Μὰ ὁ ἀπογευματινὸς ὕπνος της εἶχε τὸ βράδυ ἕνα δυσάρεστο ἀποτέλεσμα. Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα κι' ὡστόσο ἡ Μύριαμ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη μάτι. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ εἶχε καὶ δίκηο. Κάποιος, στὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό της, δέκα λεπτὰ τώρα, τραγουδοῦσε ἀδιάκοπα τὸ ἴδιο τραγοῦδι, μιὰ νοσταλγικὴ καὶ παράξενη μελωδία ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ σφυρίζουν, τραγουδοῦν καὶ χορεύουν οἱ μαῦροι ἀρτίστες στὰ νυχτερινὰ κέντρα...

Ἡ Μύριαμ πήδηξε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο. Λίγα μέτρα πιὸ πέρα, ἄκρη-ἄκρη στὸ πεζοδρόμιο καθόταν κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ δρόμου ὁ νυχτερινὸς τραγουδιστής.

—Ἔ! τοῦ φώναξε ἡ Μύριαμ.

'Εκεῖνος γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

—Τί τρέχει ; ρώτησε θυμωμένα.

—Νά, δὲν μ' ἀφήνετε νὰ κοιμηθῶ!

—'Εγώ ; Γιατί ;

—Γιατὶ τραγουδᾶτε !

Ὁ ἄγνωστος κύτταξε τὴ Μύριαμ στὰ μάτια καὶ χαμογέλασε.

—Μὲ συγχωρεῖτε... ψιθύρισε.

Ἦταν τώρα ἡ σειρὰ τῆς Μύριαμ νὰ χαμογελάση.

—Ὢ, δὲν ὑπάρχει λόγος. Τὸ τραγοῦδι δὲν ἦταν ἄσχημο... μὰ τὸ τραγουδᾶτε τώρα μισὴ ὥρα !...

—Καταλαβαίνω... ψιθύρισε ὁ νέος. Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε στὸ κρεββάτι σας. Δὲν θὰ ξανατραγουδήσω.

—Μὰ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω ! τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαριτωμένο γέλιο ἡ Μύριαμ.

—Οὔτε κι' ἐγώ ! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος.

—Καληνύχτα λοιπόν.

—Καληνύχτα.

Καὶ χαμογέλασε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο γιὰ τελευταία φορά. Ἔπειτα ἡ μικρούλα Μύριαμ ἔκανε πὼς ἀποτραβιόταν, μὰ μόλις προχώρησε λίγα βήματα, ξαναγύρισε πάλι στὸ παράθυρο.

—'Ακόμη εἴσαστε ἐδῶ πέρα; Τί περιμένετε; ρώτησε τὸ νέο ποὺ στεκόταν στὸ ἴδιο μέρος, κοντὰ στὸ φανάρι τοῦ δρόμου.

'Εκεῖνος κύτταξε τριγύρω του κ' ὕστερα τῆς ἔδειξε τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι.

—Ξέχασα τὸ κλειδί... τῆς εἶπε.

—Καὶ τώρα ; ἔκανε γελῶντας ἐκείνη.

—Τί τώρα ;

—Μὰ ναί, θέλω νὰ πῶ : τί θὰ κάνετε τώρα ;

—Ἔ, δὲν βλέπετε ; Περιμένω νὰ γυρίση κανένας ἄλλος γιὰ νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα. Μὰ εἶνε ἀργὰ πειά... Κι' ἔτσι μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ περιμένω πολὺ ἀκόμη.

—'Αφοῦ εἶνε ἔτσι, ἔκανε ἡ Μύριαμ, μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε πάλι τὸ τραγοῦδι σας...

—Ἄ, εἶνε ἀδύνατον...

—Μὰ ἀφοῦ σᾶς τὸ λέω ἐγώ... Δὲν ἔκανα διόλου καλὰ ποὺ σᾶς μάλωσα...

—Κάθε ἄλλο !... 'Αλήθεια ὅμως, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι.

—Σᾶς ἀκούω...

—Μήπως ἔχετε κανένα τσιγάρο; Ἔχω μιὰ ὥρα νὰ καπνίσω καί, καταλαβαίνετε, πάω νὰ σκάσω !

—Μιὰ στιγμή...ἔκανε ἡ Μύριαμ.

Καὶ ξαναγύρισε μ' ἕνα κουτὶ τσιγάρα.

—Ὁρίστε ! τοῦ εἶπε καὶ τοῦ τὸ πέταξε.

Τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου ἄστραψαν ἀπὸ τὴ χαρά.

—Ὤ, μοῦ ἔφτανε ἕνα! εἶπε, βλέποντας ὅτι τὸ κουτὶ ἦταν γεμᾶτο.

—Θ' ἀργήση νὰ ξημερώση... παρατήρησε ἡ Μύριαμ. Μόλις θὰ σᾶς φτάσουν. Καληνύχτα.

—Καληνύχτα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἡ Μύριαμ γύρισε στὸ κρεββάτι της. Μὰ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κοιμηθῆ. Ξαναγύρισε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῆ κρυφὰ τί ἔκανε ὁ ἄγνωστος ποὺ τῆς ἦταν τόσο συμπαθητικός.

—Ψίτ ! ἔκανε.

Ὁ νέος σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, ὅπου εἶχε καθήσει.

—Ὢ ! ψιθύρισε, ἐσεῖς !

— Θέλετε ἕνα μαξιλάρι ;

—Ὄχι δά, διαμαρτυρήθηκε γελῶντας. Εἶμαι πολὺ καλὰ ἔτσι.

—Λέτε ψέμματα. Ξέρω πὼς θέλετε ἕνα μαξιλάρι.

—Μὰ σᾶς λέω πὼς δὲν μοῦ χρειάζεται. Τὸ πεζοδρόμιο δὲν εἶνε σκληρό... γιὰ τοὺς ὀνειροπόλους. Ὅταν μοῦ μιλήσατε ἤμουν στὰ σύννεφα...

Ἡ Μύριαμ γέλασε. Ὁ ἄγνωστος τὴ ρώτησε :

—Πῶς σᾶς λένε ;

—Μύριαμ.

—Δακτυλογράφος ;

—Εἶμαι ἡ «σουμπρέτα» τοῦ Καζίνου. Μεθαύριο ἀνεβάζουμε μιὰ μεγάλη ἐπιθεώρησι.

—'Απίστευτο ! ἔκανε ἐκεῖνος μὲ θαυμασμό. Γιὰ κύττα τί σύμπτωσις !

—Τί σύμπτωσις ;

—Μὰ εἴμαστε συνάδελφοι !

—Συνάδελφοι ;

—'Ακριβῶς. 'Εγὼ εἶμαι ὁ Ζερὰρ Βαλλιέ. Ἔχω παίξει στὸ «Μπροντγουαίη» τὸν περασμένο χρόνο. Θυμᾶστε ; Τί ἐπιτυχία! Δὲν μ' ἀκούσατε ποτέ ;

—Σᾶς ἄκουγα μισὴ ὥρα...

—Ὤ, ἀκόμη θυμᾶστε τὸ τραγοῦδι μου...

—Λοιπόν, τί κάνετε δῶ στὸ Σὰν Ρέμο ;

—Παραθερίζω... Ξεκουράζομαι... ἔκανε μὲ ὕφος πολυεκατομμυριούχου.

Ἡ Μύριαμ τὸν κύτταξε μὲ κάποια εἰρωνεία.

—Μήπως θέλετε νὰ βρῆτε κανένα «ἀνγκαζεμάν» ; τὸν ρώτησε.

—'Εγώ ; Πῶς σᾶς πέρασε αὐτὸ ἀπὸ τὸ νοῦ ; Ἕνας ἠθοποιὸς σὰν κι' ἐμένα δὲν ζητάει «ἀνγκαζεμάν». Τοῦ τὸν προσφέρουν...

Ἡ Μύριαμ τὸν κύτταξε τώρα μὲ συμπάθεια.

— 'Ακοῦστε, τοῦ εἶπε. Εἴμαστε συνάδελφοι. Γιατὶ λοιπὸν παίρνετε αὐτὸ τὸ ὕφος ; Μπορῶ νὰ μιλήσω γιὰ σᾶς στὸν Σμίθ, τὸν θιασάρχη... Θὰ βρεθῆ κανένας ρόλος καὶ γιὰ σᾶς.

—Μὰ γιὰ σταθῆτε... Τί σᾶς κάνει νὰ νομίζετε ὅτι ἐγώ...

Ἡ Μύριαμ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Γιατὶ δὲν εἴσαστε εἰλικρινὴς μαζύ μου, τοῦ εἶπε κι' ὅπως ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο, στήριξε φιλικὰ τὸ χέρι της στὸν ὦμο του. Ἡ πόρτα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε δυὸ φορὲς κι' ἐσεῖς δὲν κάνατε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ φύγετε... Ξεχάσατε λοιπὸν τὸ ψέμμα σας ; 'Ελᾶτε, ὁμολογῆστε ὅτι δὲν κάθεστε ἐδῶ πέρα, κι' οὔτε ἀλλοῦ πουθενά.

'Εκεῖνος ντράπηκε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἡ καρδιά του εἶχε ξεχειλίσει ἀπὸ τὴν πίκρα

—Καληνύχτα! τῆς εἶπε.

—Ποῦ πᾶτε; τὸν ρώτησε ἡ Μύριαμ ἀνήσυχη.

— Δὲν ξέρω. Καληνύχτα !

— Ζεράρ! Ζεράρ ! φώναξε ἡ Μύριαμ, δακρυσμένη. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω ! 'Εγώ... ἐγώ...

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα λυγμό. Ἤθελε νὰ τοῦ πῆ τόσα πράγματα !

—Συγχώρεσέ με, Ζεράρ, τοῦ ξαναεῖπε.

'Εκεῖνος τῆς ἔσφιξε τρυφερὰ τὸ χέρι, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ τῆς ψιθύρισε.

—Σ' ἀγαπῶ, Μύριαμ !

Τί παράξενο καὶ τί ἁπλό, τί φυσικὸ ποὺ ἦταν ! Ἡ Μύριαμ νόμιζε πὼς ὀνειρευότανε.

'Απόμειναν ἔτσι σιωπηλοὶ κι' εὐτυχισμένοι. Ἔπειτα ὁ Ζερὰρ τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

—Ἔχω μιὰ ἰδέα, Μύριαμ! Νὰ διηγηθοῦμε στὸ Σμὶθ τὴν περιπέτειά μας ! Τί περίφημο «ταμπλὼ» γιὰ μιὰ ἐπιθεώρησι ! Καὶ ξέρεις; Θὰ γίνη ἕνα ὑπέροχο «νούμερο». Ὁ τίτλος του ; «Ἕνα τραγοῦδι μέσα στὴ νύχτα» ! Σ' ἀρέσει ;

—Ἄ ! Ἔξοχα ! φώναξε ἡ Μύριαμ.

—Ναί... Ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ἀλήτης, τραγουδάει ἕνα παθητικὸ τραγοῦδι μέσα στὴ νύχτα. Μιὰ μικρούλα, βγαίνει στὸ παράθυρο, τὸν βλέπει καὶ τὸν ἐρωτεύεται... Ἡ νύχτα εἶνε γλυκειά. Τὰ λουλούδια στοὺς κήπους εὐωδιάζουν... Τ' ἄστρα λαμπυρίζουν στὸ θερινὸ οὐρανό...

—Ἔπειτα... ἔκανε ἡ Μύριαμ ὁλόχαρη.

—Ἔπειτα ἡ μικρούλα δεσποινὶς κατεβαίνει στὸ δρόμο, ντυμένη σὰν πριγκήπισσα μὲ βαρύτιμα μεταξωτὰ καὶ στολισμένη μὲ μαργαριτάρια. 'Εκεῖνος θέλει νὰ φύγη... Μὰ ἐκείνη, βγάζει ἕνα-ἕνα τὰ στολίδια της, κ' ὕστερα ἁπλῆ, φτωχὴ σὰν κι' αὐτόν, γέρνει ἐρωτευμένη στὴν ἀγκαλιά του.

—Κ' ὕστερα ;

—Ἔ, ὕστερα... ἔκανε δειλὰ ὁ Ζερὰρ καὶ μ' ἕνα πήδημα κάθησε στὸ πεζοῦλι τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου καὶ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἐρωτευμένη Μύριαμ...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ θιασάρχης Σμὶθ ἐπρόσθεσε ἀκόμη ἕνα «ταμπλὼ» στὴν ἐπιθεώρησί του.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΑΡΝΑΤΣΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΣΑΣ

Ὁ κορσὲς εἶνε ἕνα ἀσπρόρρουχο ποὺ ἔχει τὸν μπελᾶ νὰ πλένεται πολὺ δύσκολα. 'Ωστόσο δὲν εἶνε σωστὸ ν' ἀφήνουμε ἄπλυτο τὸν κορσέ μας, πρῶτον γιατὶ εἶνε ἀηδὲς καὶ δεύτερον γιατὶ ὁ ἀκάθαρτος κορσὲς κόβεται ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ χαλάει πολὺ γρήγορα.

Προτοῦ νὰ πλύνετε τὸν κορσέ σας, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ ξηλώσετε τὶς ζαρετιέρες, τὶς ντατέλλες ἢ τὰ ροκοκὸ ποὺ τὸν γαρνίρουν, νὰ βγάλετε τὸ κορδόνι καί, ἂν εἶνε εὔκολο, νὰ βγάλετε καὶ τὶς μπανέλες. Κατόπιν ἑτοιμάζετε μιὰ χλιαρὴ σαπουνάδα καὶ ἁπλώνετε τὸν κορσὲ ἐπάνω στὸν νιπτῆρα βάζοντας ἀπὸ κάτω μιὰ χνουδάτη πετσέτα. Παίρνετε μιὰ βούρτσα τῶν νυχιῶν, τὴν βουτᾶτε στὴ σαπουνάδα καὶ ἀρχίζετε νὰ τρίβετε τὸν κορσὲ προσέχοντας νὰ μὴ βρέξετε καθόλου τὰ λάστιχα. Τὸν σαπουνίζετε καλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ὄψι καί, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ κατόπιν, γεμίζετε τὴν λεκάνη μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀρχίζετε νὰ ξεπλένετε τὸν κορσὲ μὲ τὴ βούρτσα, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Στὸ τέλος βρέχετε ἕνα πανάκι στὸ νερὸ καὶ ξεπλένετε καλὰ τὸν κορσέ. 'Απλώνετε τὸν κορσὲ ἐπάνω σὲ μιὰ στεγνὴ πετσέτα καὶ προτοῦ στεγνώση ἐντελῶς, τὸν σιδερώνετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μ' ἕνα σίδερο πολὺ καθαρό, βάζοντας ἕνα τουλπάνι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν κορσέ. Κατόπιν ράβετε στὴ μηχανὴ τὶς ζαρετιέρες, προσθέτετε τὶς γαρνιτοῦρες, περνᾶτε τὸ κορδόνι καὶ ὁ κορσέ σας εἶνε ἕτοιμος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΦΤΩΧΟΠΑΝΤΡΕΙΕΣ

Ὁ δοὺξ τῆς 'Ορλεάνης ἄκουσε μιὰ ἡμέρα, πὼς κάποιος διακεκριμένος μὰ πάμπτωχος ἱππότης, παντρεύτηκε μιὰ ὄμορφη, μὰ ξεπεσμένη οἰκονομικῶς, ἀρχοντοπούλα.

Γυρίζοντας τότε στὸν ὑπασπιστή του, τοῦ εἶπε μυστικὰ στὸ αὐτί :

— Ἡ πεῖνα παντρεύτηκε τὴ δίψα !..

ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΟΙ "ΠΙΣΤΟΛΙΕΡΟΣ„ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Ἡ ἐγκληματικὲς συμμορίες τῆς Βαρκελώνης. Ἡ ἀποκαλύψεις τοῦ ἀστυνομικοῦ Ἀρίγκο Λόθες. Πῶς φρουροῦνται τὰ σύνορα τῆς Ἱσπανίας. Οἱ τολμηροὶ «καραμπινιέρος» τῶν Πυρηναίων. Ἡ σύλληψις ἑνὸς γνωστοῦ ἐγκληματίου. Ἡ τραγικὴ περιπέτεια μιᾶς Γερμανίδος λαθρεμπόρου, κτλ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν συνόρων μοῦ διηγήθηκε πρὸ ἡμερῶν μερικὰ ἐπεισόδια τῆς περιπετειώδους ζωῆς τῶν «καραμπινιέρος», οἱ ὁποῖοι αὐτὸ τὸν τελευταῖον καιρό, ἔχουν βρῆ τὸν μπελᾶ τους ἀπὸ τοὺς «πιστολιέρος», τοὺς τρομεροὺς «γκάγκστερ» τῆς Ἱσπανίας.

— Ἐσεῖς οἱ Γάλλοι, μοῦ εἶπε, γράφετε αἰωνίως γιὰ τοὺς μεγάλους κακοποιοὺς τοῦ Νέου Κόσμου καὶ δὲν βλέπετε τί γίνετε μπροστὰ στὴ μύτη σας ! Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκηο θὰ σὲ πάρω μαζύ μου λίγα μίλια μακρυὰ ἀπὸ δῶ πέρα. Ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ κακοπεράσης. Ἔχω φροντίσει νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα κρεββάτι ἐκστρατείας..

Δὲν ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρησι. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ κρύψω τὴ χαρά μου γι' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη εὐκαιρία ποὺ μοῦ παρουσιαζόταν νὰ κάνω ἕνα ἐνδιαφέρον ρεπορτάζ. Ὁ φίλος μου ὡστόσο σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του.

—Ἄφησε... Θὰ τὰ δῆς μόνος σου, μοῦ ἔλεγε. Μὴ βιάζεσαι! Στάσου πρῶτα νὰ φτάσουμε στοὺς συντρόφους μου. Ἔπειτα μπορεῖς νὰ μὲ ρωτήσης ὅ,τι θέλεις.

Καὶ πράγματι, τὸ ἠλεκτρικὸ τραῖνο ποὺ μᾶς μετέφερε ἀπὸ τὴ Βαρκελώνη σταμάτησε στὸ μικρὸ σταθμὸ ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὰ σύνορα. Μὲ τὸ τελευταῖο σφύριγμα τῆς μηχανῆς ποὺ ἔδενε τὰ φρένα της, φάνηκαν μπροστὰ στὰ βαγόνια τέσσερες «καραμπινιέρος», δυὸ ἀστυφύλακες κι' ἕνας συνάδελφος τοῦ φίλου μου ἀστυνομικοῦ τῶν συνόρων, ὁ ὁποῖος μᾶς πλησίασε καὶ μᾶς καλησπέρισε:

—Μπουένα νότσε, σενιόρι !

—Μπουένα νότσε, ἀμίκο ! τ' ἀπαντήσαμε.

—Μεγάλη τρανκουλιτὰδ (ἡσυχία) βλέπω ἀπόψε, ἔκανε ὁ Ἀρίγκο Λόθες, ὁ φίλος μου, κυττάζοντας τοὺς τρεῖς ἐπιβάτες ποὺ κατέβηκαν στὸ σταθμό.

—Σί, ἀμίκο. Μεγάλη τρανκουλιτάδ. Εἶνε κάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Τοὺς ξέρω.

Μιλῶντας εἴχαμε φτάσει στὸν ἀστυνομικὸ σταθμό. Πάνω στὸν τοῖχο του μποροῦσε νὰ διαβάση κανείς: «Πολίτσια ντὲ λὰ φροντιέρα» (ἀστυνομία τῶν συνόρων). Πάνω, στὴν ἄκρη τῆς στέγης, δίπλα ἀπὸ τὴ σημαία μιὰ μεγάλη στρογγυλὴ ταμπέλλα διαβαζόταν ἀπὸ μακρυά: «Καραμπινιέρος. Ἄλτο !»

Κάθε τροχοφόρο ποὺ θὰ ἔφθανε ἐκεῖ πέρα, ἔπρεπε νὰ σταθῆ. Διαφορετικὰ ὅλοι οἱ σκοποὶ τῶν συνόρων θ' ἄδειαζαν ἀπάνω του τὰ ὅπλα τους !

—Ἕνα λεπτὸ νὰ γράψω δυὸ λέξεις στὸ ἡμερολόγιο, μᾶς εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς κ' εἶμαι στὴ διάθεσί σας :

Κι' ἀνοίγοντας ἕνα τεράστιο βιβλίο ἔγραψε μ' ἐπαγγελματικὴ ἀδιαφορία:

«Ἄφιξις τῆς ἁμαξοστοιχίας τῶν δεκαοχτὼ ὡρῶν. Τρεῖς ταξειδιῶτες, κάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο».

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα φαινόντουσαν τὰ Πυρηναῖα. Ἕνας καραμπινιέρος ὄρθιος πάνω στοὺς βράχους φύλαγε ἄγρυπνα τὸ πέρασμα.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν μερικοὶ πυροβολισμοὶ κ' ἡ χαρακτηριστικὲς φωνὲς τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ συνεννοοῦντο. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τοὺς γύρω βράχους φάνηκαν νὰ κατρακυλοῦν ἕνα σωρὸ ἀστυφύλακες.

—Πᾶμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει, μοῦ εἶπε ὁ Ἀρίγκο Λόθες.

Σὲ λίγο εἶδα δυὸ «καραμπινιέρος» νὰ φέρνουν στὸ σταθμὸ ἕναν ἄνθρωπο πολὺ καλοντυμένο ὡς τριάντα χρόνων, ποὺ ἦταν ὅμως γεμᾶτος σκόνη.

Διαμαρτυρόταν μ' ὅλη του τὴ δύναμι κι' ἔδειχνε τὸ διαβατήριό του. Ἦταν, καθὼς ἔλεγε, ἔμπορος καὶ πήγαινε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ δῆ ἕναν φίλο του.

Ὁ Λόθες γέλασε κι' ἔπειτα ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ διαβατήριο τοῦ ἀγνώστου πῆρε ἕνα φακὸ κι' ἐξέτασε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά του. Ἔπειτα ἄνοιξε ἕνα βιβλίο κι' ἔσκυψε πάλι ἀπάνω του μὲ τὸ φακό του. Φαινόταν ἱκανοποιημένος.

Οἱ ἀστυνομικοί, ὡστόσο εἶχαν ἀναφέρει ὅτι τὸν εἶχαν δεῖ νὰ πηδάη ἀπὸ τὸ τραῖνο πρὶν αὐτὸ ἀκόμη νὰ φτάση στὸ σταθμὸ κι' ὅτι τὸν ἄφησαν νὰ πλησιάση γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν.

—Λοιπόν ; εἶπε τέλος στὸν ἄγνωστο. Παραδέχεσαι ὅτι ἔχασες τὸ παιγνίδι Ζουανίνο ;

Ὁ ἄλλος ἔχασε τὸ χρῶμα του.

— Περᾶστε του τὶς χειροπέδες, διέταξε κατόπι τοὺς ἀστυφύλακες. Καὶ νὰ τὸν προσέχετε. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους «πιστολιέρος». Αὐτὸς ἔχει σκοτώσει τοὺς δυὸ φύλακες τοῦ σταθμοῦ. Βλέπεις τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του τὸν ξανάφερε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Ζουανίνο μάσησε μιὰ ἱσπανικὴ βλαστήμια ἀνάμεσα στὰ δόντια του κι' ἀκολούθησε τοὺς ἀστυφύλακες.

—Καλὴ δουλειά, ἔ; εἶπα πλησιάζοντας τὸν Λόθες.

— Δὲν βαρυέσαι ! Συνηθισμένα πράγματα... Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ὅμως εἴχαμε μιὰ ὥμορφη περιπέτεια μὲ μιὰ γυναῖκα. Μιὰ ἐπικίνδυνη λαθρέμπορο. Ἀναγκασθήκαμε νὰ τὴν πληγώσουμε γιὰ νὰ τὴ συλλάβουμε. Ἦταν μόλις εἰκοσιπέντε χρόνων, μὰ ἦταν σωστὸς διάβολος. Μετέφερε ναρκωτικὰ στὴν Ἱσπανία. Ἄκου τὴν ἱστορία της. Εἶνε πολὺ περίεργη:

Ἕνα βράδυ στὴ μέση τοῦ καλοκαιριοῦ μιὰ πολυτελὴς λιμουζίνα στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ σταθμό. Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς της ἔκανε ὅλους τοὺς ἀστυφύλακες νὰ βγοῦν στὸ δρόμο γιὰ νὰ θαυμάσουν τ' αὐτοκίνητο. Ἡ ὁδηγός του ἦταν ἐξαιρετικὰ ὥμορφη. Κάπνιζε ἀδιάκοπα κ' ὕστερα ἀπὸ τὴν θεώρησι τῶν διαβατηρίων της, μᾶς ζήτησε ἕνα ποτῆρι κρασί. Ὅλοι βέβαια, καθὼς καταλαβαίνεις, προθυμοποιήθηκαν νὰ τὴν περιποιηθοῦν. Ἡ ὥμορφη κυρία μᾶς εὐχαρίστησε κι' ἔπειτα χάθηκε μὲ μεγάλη ταχύτητα στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου. Ἕνα λεπτὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησί της ἀκούστηκε ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Βαρκελώνης νὰ ἐκπέμπη τὴν ἀκόλουθη πληροφορία τῆς Διώξεως Λαθρεμπορίου μὲ τὸ συνθηματικὸ κώδικα:

—«Εἰδοποιοῦνται ἡ φρουρὲς τῶν συνόρων νὰ διπλασιάσουν τὶς βάρδιες των. Αὐτὲς τὶς μέρες πρόκειται νὰ περάση στὴν Ἱσπανία μιὰ διάσημος λαθρέμπορος, ἡ Γερμανίδα Μίτσυ Λέγγερ, μεταφέρουσα μεγάλη ποσότητα κοκαΐνης. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ αὐτοκινήτου της εἶνε 20.808».

Γιὰ μιὰ στιγμὴ παγώσαμε ὅλοι ἀπὸ τὴν κατάπληξί μας. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ αὐτοκινήτου τῆς λαθρεμπόρου ἦταν ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἀριθμὸ τῆς λιμουζίνας τῆς ὥμορφης κυρίας. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ συλλάβουμε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, δέκα μοτοσυκλέττες ἔτρεχαν καταδιώκοντάς την, ἐνῶ συγχρόνως εἰδοποιούσαμε τηλεφωνικῶς τοὺς πλησιέστερους σταθμούς.

Τὸ κυνῆγι τῆς ὥμορφης λαθρεμπόρου μέσα στὴ νύχτα διήρκεσε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Τέλος στὸ βάθος τοῦ δρόμου διακρίναμε τ' αὐτοκίνητό της. Ἡ Μίτσυ Λέγγερ τ' ὡδηγοῦσε ἀνύποπτη. Τῆς κάναμε τότε σῆμα νὰ σταθῆ. Μὰ ἐκείνη ποὺ ἀντελήφθη τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ἄνοιξε ὅλη τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς της καὶ χάθηκε πάλι ἀπὸ τὰ μάτια μας. Συνεχίσαμε ὅσο μπορούσαμε πιὸ γρήγορα τὴν καταδίωξί της καὶ τὴν ξαναπροφτάσαμε. Ἀλλὰ παρὰ τὶς ἀπειλές μας δὲν ἐνvooῦσε νὰ σταθῆ. Ἀρχίσαμε τότε νὰ πυροβολοῦμε γιὰ νὰ τὴ φοβήσουμε. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες βρῆκε ἕνα ἀπ' τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου της κι' ἄλλη μιὰ ἀπὸ λάθος τοῦ ἀστυνομικοῦ μας τὴ χτύπησε στὴν πλάτη. Ὁμολογῶ ὅτι λυπήθηκα παραπολύ, ὅταν εἶδα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, αὐτὴ τὴν ὥμορφη γυναῖκα πεσμένη λιπόθυμη πάνω στὸ τιμόνι της ἐνῶ τὸ φόρεμά της εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ τὸ αἷμα. Διέταξα νὰ τὴν μεταφέρουν μὲ προσοχὴ στὸ σταθμὸ κι' ἔπειτα ἔκανα μιὰ προσεχτικὴ ἔρευνα στ' αὐτοκίνητό της. Παιδεύτηκα ὅμως παραπολὺ γιὰ νὰ ἀνακαλύψω τὰ ναρκωτικά. Οἱ σύντροφοί της φαίνεται ὅτι ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ σατανικοὺς λαθρεμπόρους. Τὰ εἶχαν κρύψει στὸ ντεπόζιτο τῆς βενζίνης ! Τὸ ἐξακρίβωσα ἐντελῶς τυχαῖα, ὅταν θέλοντας νὰ δῶ πόση βενζίνα εἶχε ἀκόμη τ' αὐτοκίνητο εἶδα κατάπληκτος ὅτι εἶχε ἕνα σιδερένιο χώρισμα στὴ μέση ! Ἔτσι μέσα σ' ἐκείνη τὴν κρύπτη βρῆκα δέκα κιλὰ κοκαΐνης !

Ἕνας καραμπινιέρος, ὄρθιος πάνω στοὺς βράχους, φύλαγε τὸ πέρασμα

Ὅταν γύρισα στὸ σταθμὸ βρῆκα τὴ Μίτσυ Λέγγερ νὰ παραμιλάη ἀπὸ τὸν πυρετὸ τοῦ τραύματός της καὶ ν' ἀναφέρη τὰ ὀνόματα διαφόρων κακοποιῶν, γνωστῶν στὴν ἀστυνομία. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτοὶ ἦταν οἱ συνένοχοί της. Ἔσπευσα λοιπὸν νὰ τηλεγραφήσω ἀμέσως στὴ Βαρκελώνη τὰ ὀνόματά τους κ' οἱ τρομεροὶ «πιστολιέρος» δὲν ἄργησαν νὰ πέσουν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Ἔτσι κατωρθώθηκε νὰ ἐξοντωθῆ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες συμμορίες τῆς Ἱσπανίας. Ὅσο γιὰ τὴ Μίτσυ Λέγγερ, τὴν ἔστειλα μόλις μποροῦσε νὰ ταξειδέψη, μὲ δυὸ ἀστυφύλακες, σιδηροδρομικῶς, στὴ Βαρκελώνη. Μὰ δὲν ἔφτασε ὥς ἐκεῖ. Σοῦ εἶπα ὅτι ἦταν μιὰ σατανικὴ γυναῖκα. Κατώρθωσε λοιπὸν ν' ἀποκοιμήση μ' ἕνα δραστικὸ ναρκωτικὸ τοὺς συνοδούς της καὶ νὰ δραπετεύση. Καθὼς ἔμαθα κατόπι, μιὰ ἄλλη σφορὰ ποὺ ἔλειπα ἀπ' αὐτὸ τὸ σταθμό, πέρασε μὲ τὸ τραῖνο μιὰ ὥμορφη χωριατοπούλα, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ διάσημο λαθρέμπορο... Τὴν ἄφησαν ὅμως νὰ περάση γιατὶ εἶχε κανονικὸ διαβατήριο. Κι' ἔτσι ἡ Μίτσυ Λέγγερ γλύτωσε τὴν τιμωρία της.

Καθὼς βλέπεις κ' ἡ Ἱσπανία ἔχει κι' ἐκείνη τοὺς ἐπικίνδυνους «γκάγκστερς» της, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ἀρίγκο Λόθες. Καὶ τώρα πήγαινε νὰ ξεκουρασθῆς στὸ δωμάτιό σου, γιατὶ ἔχω νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸ «φίλο» μας τὸ Ζουανίνο. Πρέπει νὰ μᾶς ὁμολογήση τὰ ὀνόματα καὶ τῶν ἄλλων «πιστολιέρος», τῶν συνενόχων του. Μπουένα νότσε !...

—Γκράτσια, τοῦ ἀπάντησα εὐχαριστῶντας τον γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις του καὶ πῆγα στὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ γράψω τὴν ἀνταπόκρισί μου.

ΑΝΡΥ ΩΜΠΕΡ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὰς νήσους Φίτζι, τὰ δόντια τῆς φάλαινας χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ὡς νομίσματα.

Εἶνε βαμμένα, ἄλλα κόκκινα καὶ ἄλλα ἄσπρα, καὶ τὰ πρῶτα ἔχουν, εἴκοσι φορὲς μεγαλείτερη ἀξία ἀπὸ τὰ δεύτερα.

* * *

Ὁ Γερμανὸς φυσιοδίφης, Ἔουερ, ἀνακάλυψε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀργεντινῆς τὸ Παμπός, μιὰ ἀποικία μηρμυγκιῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐγκατασταθῆ μέσα στὸ κεφάλι ἑνὸς ξύλινου ἀγάλματος τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ ,τὸ ὁποῖον ἦταν τοποθετημένο πάνω στὸν ἄμβωνα μιᾶς ἐκκλησίας. Τὰ μηρμύγκια αὐτά, συνήθιζαν, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς λειτουργίας, στὴν ἐκκλησιά, νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ ρουθοῦνι τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους, γύρω σ' ὅλο τὸ ἄγαλμα.

Ἀπὸ μακρυὰ τὸ περίεργο αὐτὸ θέαμα δίδει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Ἅγιος... **ρουφάει ταμπάκο !**

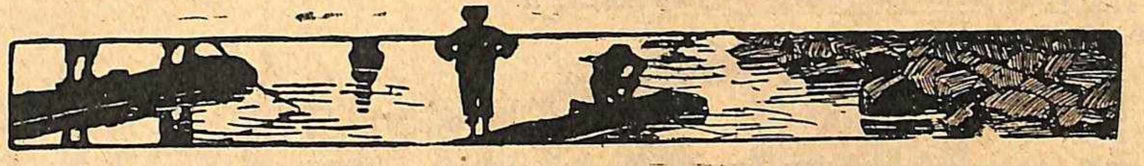

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΕΡΕΣ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

Ἡ «Μαντζολάτα» τῶν Ἰταλῶν. Ἀγῶνες δημίων καὶ καταδίκων. Τὰ φρικώδη μαρτύρια τῶν μελλοθανάτων. Τὸ ἀπαίσιο καὶ θεαματικὸ Γκάρο τῶν Ἱσπανῶν. Ἡ πολτοποίησις τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ καταδίκου. Τὸ κρέμασμα ἀπὸ τὸ τσιγγέλι. Ὅπου τιμωρεῖται μόνο τὸ μέλος ποὺ ἔφταιξε. Ὁ «ἀποδεκατισμὸς» τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν, κτλ.

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας μιλήσαμε γιὰ τοὺς διαφόρους φρικώδεις τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους θανατωνόντουσαν οἱ κατάδικοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν Μεσαίωνα. Σήμερα θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὲς μεταγενέστερες θανατικὲς ἐκτελέσεις.

Πρὶν ἀπὸ ὀγδόντα περίπου χρόνια οἱ καταδικασμένοι εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ δικαιοσύνη ἐξαπεστέλλοντο στὸν λειμῶνα τῶν ἀσφοδέλων μὲ τὴν περίφημη Μαντζολάτα.

Τί ἦταν αὐτὴ ἡ Μαντζολάτα ; Ἁπλούστατα: ἕνας τρόπος θανατικῆς ἐκτελέσεως, ποὺ μποροῦσε νὰ συγκριθῆ σὲ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπία μὲ τοὺς πιὸ φρικώδεις τῆς ἱστορίας.

Ὁ μελλοθάνατος στεκόταν ὄρθιος, μὲ χέρια καὶ πόδια ἐλεύθερα, μπροστὰ στὸν σωματώδη καὶ χειροδύναμο δήμιό του — ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἕνα τεράστιο ρόπαλο.

Σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμή, ἀφοῦ ἔδινε τὸ σχετικὸ σύνθημα ὁ ἐπόπτης τῆς ἐκτελέσεως, ὁ δήμιος σήκωνε ψηλὰ τὸ φοβερὸ ρόπαλό του καὶ διαγράφοντας μ' αὐτὸ ἕναν μεγάλο κύκλο τὸ κατέβαζε μὲ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ θύματός του.

Ἕνας «καλὸς» δήμιος μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα ξεμπέρδευε τὸ θῦμα του !

Ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία του ἐξηρτᾶτο καὶ ἀπὸ τὸν καταδικασμένο, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ μένη ἀκίνητος, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, νὰ παρακολουθῆ τὸν κύκλο ποὺ διέγραφε τὸ θανατηφόρο ρόπαλο καὶ νὰ δέεται νὰ εἶνε ἀποτελεσματικὸ τὸ χτύπημα. Ἀλλοιῶς παρατεινόταν ἡ ἀγωνία του καὶ τὸ βασανιστήριό του. Ἂν ἀποτύχαινε, ὁ δήμιος ξαναχτυποῦσε τὸ θῦμα του, ὥς ὅτου τὸ ξεμπερδέψη. Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερο, τὸ ἀπαισίως φρικαλέο, ἦταν ὅτι ὁ δήμιος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δίνη τὰ χτυπήματά του σ' ὅποιο μέλος τοῦ σώματος τοῦ καταδικασμένου ἤθελε καὶ νὰ κάνη περισσότερο θεαματικὴ τὴν ἐκτέλεσι.

Συχνὰ ἐν τούτοις γινόταν μιὰ τρομερὴ πάλη μεταξὺ τοῦ δήμιου καὶ τοῦ θύματός του. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα νικητὴς ἀπ' αὐτὴν ἔβγαινε ὁ μελλοθάνατος καὶ τότε εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ χαριστῆ ἡ ζωὴ καὶ νὰ γίνη αὐτὸς δήμιος!...

* * *

Ἕνα θέαμα εὐχάριστο ὅσο καὶ ἡ ταυρομαχίες γιὰ τοὺς Ἱσπανοὺς ἦταν τὸ Γκάρο. Τὸ Γκάρο ἐδῶ καὶ μερικὲς δεκαετίες ἀκόμη, ἦταν τὸ ἐθνικὸ βασανιστήριό τους.

Μὲ λίγα λόγια ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ γινόταν ὡς ἑξῆς. Ὁ δήμιος ὡδηγοῦσε τὸ μελλοθάνατο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ κεφάλι του κουκουλωμένο, στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, τὸν ξάπλωνε μπρούμυτα πάνω σ' ἕνα πάγκο ξύλινο, καὶ τοῦ περνοῦσε τὸ κεφάλι μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κλοιό, ποὺ ἔσφιγγε μ' ἕνα μαγγάνι, ὅμοιο μὲ τοῦ πηγαδιοῦ. Μόλις ἄρχιζε ὁ δήμιος νὰ γυρίζη τὸ μαγγάνι, ὁ σιδερένιος κλοιὸς ἔκλεινε ὁλοένα γύρω ἀπὸ τὸ κρανίο τοῦ θύματος. Ὁ βασανιζόμενος μούγκριζε, βογγοῦσε, τίναζε ψηλὰ τὰ πόδια, σπαρταροῦσε σύγκορμος ἀπὸ ἀβάσταχτο πόνο. Ὁ θάνατος ἔτσι ἐρχόταν ἀργός, ἀπαίσιος, φρικαλέος, ἀλλὰ καὶ ἀφαντάστως θεαματικὸς γιὰ.. φιλοθεάμον κοινόν!

Ὁ θανατούμενος μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ δὲν εἶχε πειὰ ἀνθρώπινη μορφή !

* * *

Ἕνα μαρτυρικὸ μέσον θανατικῆς ἐκτελέσεως, ἐξωφρενικὸ καὶ ἀπαίσιο ἦταν καὶ τὸ τσιγγέλι. Πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰῶνα τὸ κρέμασμα σὲ τσιγγέλι ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ θεάματα τῶν τουρκικῶν πόλεων καὶ χωριῶν. Ἡ ἀγωνία τοῦ κρεμασμένου βάσταγε καὶ 48 ὧρες !

Τὸ τσιγγέλι οἱ Τοῦρκοι τὸ πήρανε ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Εἶνε γνωστό, ὅτι οἱ δολοφόνοι τοῦ Κλέβερ, τοῦ ἀγαπημένου στρατηγοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἐτιμωρήθηκαν μὲ αὐτὸ τὸ μέσον. Ἀναφέρεται ἐπίσης, ὅτι ὁ ἥρως τοῦ 21 Μπουκουβάλας ἐμαρτύρησε πάνω στὸ τσιγγέλι, σὲ κάποια τοποθεσία γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

* * *

Οἱ περισσότεροι ἀρχαῖοι λαοὶ συνήθιζαν νὰ περιορίζουν τὴν τιμωρία μόνο ἐπάνω στὸ μέλος τοῦ σώματος ποὺ διέπραξε τὸ ἔγκλημα. Ὁ ψεύτης, π. χ., ἐθεωρεῖτο πὼς δὲν ἔφταιγε αὐτός, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα του καὶ γι' αὐτὸ τιμωροῦσαν μόνο τὴ γλῶσσα, κόβοντάς την !

Τὴν ὀρθότητα αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀπονομῆς δικαιοσύνης τὴν υἱοθέτησε ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις, τῆς ὁποίας τὰ ὄργανα ὑπέβαλαν σὲ φρικιαστικὰ μαρτύρια τοὺς αἱρετικούς.

Ἐπίσης καὶ ὁ Λουδοβῖκος IX τιμωροῦσε τοὺς βλασφήμους καίοντας τὰ χεῖλη τους μὲ πυρακτωμένο σίδερο !

Ὁ Φραγκῖσκος Α΄ πάλι τιμωροῦσε τοὺς βλασφήμους μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Διάταζε καὶ τρυποῦσαν τὴ γλῶσσα τοῦ βλασφήμου καὶ ἀπὸ τὴν τρύπα περνοῦσαν ἕνα ἀγκίστρι, τὸ ὁποῖο ἀγκιστρώνανε στὸ μάγουλό του.

* * *

Στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀκόμη ἡ τιμωρίες ποὺ ἐπιβαλλόντουσαν στοὺς στρατιώτας μερικῶν κρατῶν ἦσαν ἐπονείδιστες καὶ βασανιστικώτατες. Στὸ ρωσσικὸ καὶ αὐστροουγγρικὸ στρατὸ καὶ στὸν ἀγγλικὸ στόλο ἔδιναν κι' ἔπαιρναν ἡ μαστιγώσεις. Ἐγυμνώνανε τὸν τιμωρημένο καὶ τοῦ δίνανε τόσους ραβδισμοὺς στὴν πλάτη, ὅσους ὥριζε ἡ ποινή του.

Ὁ ραβδισμὸς εἶχε καμμιὰ φορὰ ὡς ἀποτέλεσμα τὸ θάνατο !

Ὁ ραβδισμὸς μὲ κνοῦτο πάλι ἦταν ἡ πιὸ κοινὴ ποινὴ στὴν τσαρικὴ Ρωσσία.

Στὴ Ρώμη, κάθε στρατηγὸς εἶχε δικαίωμα νὰ τιμωρῆ τὸ στρατιωτικὸ σῶμα ποὺ ἐδείλιασε μπροστὰ στὸν ἐχθρὸ ἀποδεκατίζοντάς το, θανατώνοντας δηλαδὴ τὸ δέκατο τῶν στρατιωτῶν του ! Στὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ μελλοθάνατοι διαλεγόντουσαν μὲ κλῆρο ! Ὁ Κικέρων ἀναφέρει, ὅτι κάποτε συνέβη ν' ἀποδεκατισθῆ μιὰ ὁλόκληρη στρατιά.

* * *

Ἱστορικὲς ποινές, γιὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν πρωτοτυπία τους, παραμείνανε κ' ἡ ἀκόλουθες:

Ἡ ποινὴ τὴν ὁποία ἐπέβαλλε ὁ Φάλλαρις ὁ τύραννος τοῦ Ἀκράγαντος. Ὁ Φάλλαρις ἔκλεινε τοὺς ἐχθρούς του μέσα σ' ἕνα βώδι χάλκινο καὶ τοὺς ἔψηνε ζωντανοὺς ἀνάβοντας φωτιὰ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ βωδιοῦ. Ἀναφέρεται ὅτι τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ τοῦ μέσου θανατώσεως τὰ ἔκανε ὁ Φάλλαρις καίγοντας πρῶτον τὸν κατασκευαστὴ τοῦ βωδιοῦ Περύλλο.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴν αἴθουσα. Ὁ Λουδοβῖκος τότε σηκώθηκε ὀρθός, κύτταξε ὅλους γύρω του κι' ἔπειτα πῆρε τὴ ἐπιστολὴ τοῦ Νεβὶλλ κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη δυνατά, μὲ σοβαρὴ κι' ἐπίσημη φωνή, ποὺ κάποια ρίγη, ποῦ καὶ ποῦ, τὴν ἔκαναν νὰ τρέμη.. Καὶ νὰ τί ἔγραφε, κατὰ λέξιν, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λὰ Νεβὶλλ :

Μεγαλειότατε,

Ἂς εὐδοκήση ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὅπως συγχωρήση τὴν μεγίστην τόλμην καὶ τὸ θάρρος μου. Συμφώνως πρὸς τὰς διαταγάς, τὰς ὁποίας μοῦ μετέδωκεν ὁ κύριος ντὲ Τρεμαζὶν ντὲ Καπεστάν, Βασιλικὸς Ἱππότης, ὁ ἐγκάθειρκτος θέλει διατελέσει ὑπὸ ἀπόλυτον, τελείως, μυστικότητα, καὶ δὲν θέλει γνωσθῆ παρ' οὐδενός, ἡ ὕπαρξίς του, κάν, εἰς τὴν Βαστίλλην. Ἄλλως, Μεγαλειότατε, θὰ ἦτο μᾶλλον φυσικὸν ν' ἀποταθῶ, εἴτε πρὸς τὸν κύριον στρατάρχην ντ' Ἀρκρ, εἴτε πρὸς τὸν κύριον ἐπίσκοπον Ρισελιέ, ἵνα πληροφορηθῶ δεόντως, παρ' ἐκείνων, τὴν στάσιν, ἣν ὀφείλω νὰ τηρήσω, ἔναντι τοῦ κυρίου δουκὸς τοῦ Γκίζ.

Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει παραδεχθῆ, τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίζω, ὅτι ὁ κύριος δοὺξ τοῦ Γκίζ, δὲν εἶνε ἐγκάθειρκτος τυχαῖος. Ὁ κύριος ντὲ Τρεμαζὲν ντὲ Καπεστάν, ὅστις, κατὰ διαταγὴν Ὑμῶν, συνέλαβε τὸν κύριον δοῦκα τὴν νύκτα ταύτην, καὶ μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὴν Βαστίλλην, δὲν ἠδυνήθη νὰ μοῦ δώση, ὁπωσδήποτε, τὰς ἀναγκαίας σχετικὰς πληροφορίας, ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁρμοζούσης στάσεως καὶ συμπεριφορᾶς.

Διὰ τοῦτο, Μεγαλειότατε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ταπεινῶς τὴν Ὑμετέραν Μαγαλειότητα, ὅπως εὐαρεστηθῆ καὶ μοῦ γνωστοποιήση, ἐκ φόβου ἐνδεχομένης τινὸς παρεξηγήσεως ἐκ μέρους μου, τὸν τρόπον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐννοεῖ καὶ διατάσσει νὰ διάγη, ὡς ὑμέτερος δεσμώτης ὁ κύριος δοὺξ εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει μοῦ ἐπιτρέψει, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιστολῆς μου ταύτης, ὅπως συγχαρῶ Αὐτὴν θερμότατα, διὰ τὴν πλήρη τόλμης ταύτην πρᾶξιν, ἥτις φέρει ἤδη τοὺς καρπούς της, ἀφοῦ ἡ πόλις, κατεπτοημένη, παρητήθη πλέον, πάσης ἀνταρσίας. Ἐπιτρέψατέ μου, Μαγαλειότατε, ἐπίσης, ὅπως ἐκφράσω εἰς Ὑμᾶς τὸν εἰλικρινῆ μου θαυμασμὸν διὰ τὸν Ὑμέτερον Ἱππότην, κύριον ντὲ Τρεμαζὲν ντὲ Καπεστάν, ὅστις ἔσχε τὴν ὑψίστην γενναιότητα νὰ προβῆ εἰς τὴν σύλληψιν αὐτήν, ἐφάμιλλον πρὸς γεγονὸς κοσμοϊστορικόν.

Ἂς εὐδοκήση ὁ Βασιλεύς, ὅπως δεχθῆ τὴν ἔκφρασιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς διατελῶ, Μεγαλειότατε, τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος εὐλαβὴς καὶ ταπεινὸς θεράπων.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ — ΜΑΡΙΑ
ΒΑΡΩΝΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΝΕΒΙΛΛ
Βασιλικὸς διοικητὴς τῆς Βαστίλλης — τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ὁ Λυΰν, ὁ Ρισελιέ, ὁ Κονσίνι, πελιδνοὶ κι' οἱ τρεῖς, κυττταχτῆκαν ἀναμεταξύ τους, σὰν νὰ ἔβλεπαν τὸ μυστηριῶδες χέρι, τὸ καταπληκτικὸ χέρι τῆς Μοίρας, νὰ χαράζη μπρὸς στὰ χαμένα μάτια τους, μὲ φλογερὰ ψηφία, ἕνα ὄνομα, ποὺ βρόντηξε στὰ βάθη τοῦ μυαλοῦ τους, μ' ἕναν ἦχο ἐκκωφαντικό :

—Ο ΨΕΥΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ!...

LVII

ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΖΟ

Ὁ Λορέντζο, ἀπ' τὸ συγκινητικὸ ἐκεῖνο βράδυ, ποὺ εἶχε ὁδηγήσει τὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ. στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ μητέρα της. ἄρχισε νὰ ψάχνη πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἱππότη Καπεστάν, ὁ ὁποῖος, ἐφόσον ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ βρισκότανε κλεισμένος στὴ Βαστίλλη, τοῦ φαινόταν ὁ μοναδικὸς προστάτης, κι' ὁ φυσικώτερος, τῆς μητέρας καὶ τῆς κόρης. Ἀλλὰ τοῦ κάκου γύρισε ψάχνοντας στὸ Παρίσι, ἐπὶ μέρες κι' ἐπὶ μέρες. στὴ σειρά.

Ὡστόσο, παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα τὸν Κονσίνι καὶ τὴ Λεωνόρα. Εἶχε πάει ἀρκετὲς φορὲς στὸ μέγαρο τοῦ Ἄνκρ. Σὲ κάθε του ἐπίσκεψι, βεβαιωνόταν ἀκόμα περισσότερο, ὅτι τὸ καταφύγιο τῆς Γκιζέλλας στὸ Μεντόν, δὲν εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τὴ Λεωνόρα. Καὶ σὲ κάθε του ἐπίσκεψι, ἐπίσης, χρησιμοποιοῦσε ὅλη τὴν δύναμί του, ὅλη τὴν πειθώ του καὶ τὴν τέχνη του, νὰ τῆς δυναμώση τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Κονσίνι δὲν μποροῦσε, ἐπὶ ποινῆ ἀμέσου του θανάτου, νὰ ἀγγίξη τὴ Γκιζέλλα. προτοῦ ὁ ἴδιος ὁπλισθῆ, καθὼς τῆς εἶχε πῆ, σύμφωνα μὲ τῶν ἄστρων τὶς προρρήσεις, μὲ τὸν ἄτρωτο θώρακα τοῦ θρόνου...

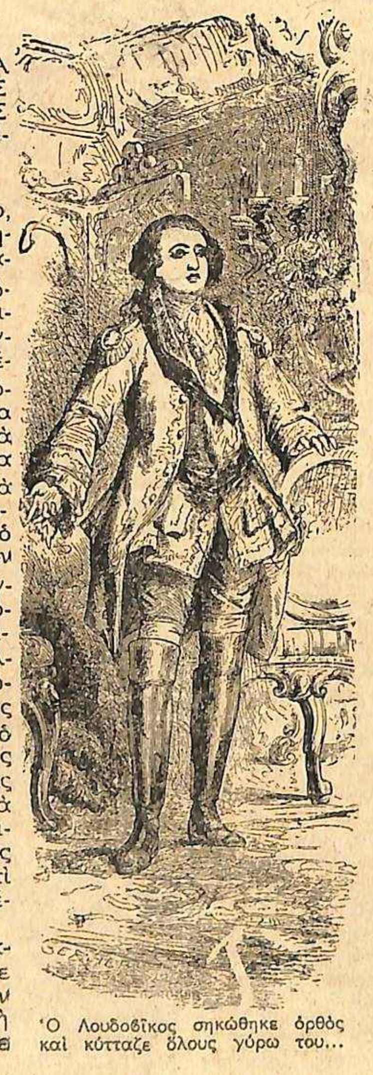

Ὁ Λουδοβῖκος σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ κύτταξε ὅλους γύρω του...

—Ὁ Κονσίνι βασιλῆας! συλλογιζόταν. Νὰ ἕνα πρᾶμα ἐντελῶς ἀδύνατο!...

Κι' ἐν τούτοις! Δὲν ἔβλεπε τὴ Λεωνόρα, τάχα, νὰ ἐργάζεται δραστήρια, μὲ πεῖσμα, γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἐκείνου τοῦ ὀνείρου ; Μήπως δὲν ἤξερε πὼς εἶχε κατορθώσει νὰ προσεταιρισθῆ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀπ' τοὺς πρώην ὀπαδοὺς τοῦ Ἀγκουλέμ, τοῦ Κοντέ, ἀκόμα καὶ τοῦ Γκίζ ; Μήπως δὲν εἶχε ἔμπιστους στὸ ἴδιο τὸ παλάτι :...

Μόλις εἶδε ὁ Λορέντζο, στὸ Παρίσι, τοὺς πρώτους σοβαροὺς ἀναβρασμούς, κατάλαβε ὅτι ἡ τρομερὴ ἐκείνη συνωμότρια, ἡ παμπόνηρη διαβολογυναῖκα, θὰ προσπαθοῦσε, σίγουρα, νὰ ἐπωφεληθῆ τοῦ βαθυτάτου ἐκείνου κλονισμοῦ, ποὺ εἶχεν ὑποστῆ ἡ μοναρχία.

Κι' ὅταν εἶδε τὸ ξημέρωμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας τῶν σκηνοθετημένων ταραχῶν, τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Γκὶζ θὰ πήγαινε στὸ Λοῦβρο, καὶ θὰ διευκρινίζετο κάπως ἡ κατάστασις, μὲ κάποιον τρόπο ἀποφασιστικώτερο, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ προσκολληθῆ στὰ βήματα τῆς Λεωνόρας, νὰ ἐπιβλέπη ἄγρυπνα τὴν κάθε κίνησί της, ν' ἀκούη κάθε λόγο ποὺ θὰ πρόφερε, καὶ τὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή, ἂν δὲν μποροῦσε νὰ παρακωλύση, ἄλλως πως, τὰ μοιραῖα γεγονότα, νὰ τὴν χτυπήση!

Δὲν δίστασε καθόλου. Ἐφωδιάστηκε μ' ἕνα καλὸ μαχαῖρι, καὶ διασχίζοντας τοὺς ἀπειλητικοὺς ὁμίλους, ποὺ σχηματιζόντουσαν στοὺς δρόμους, ἔφτασε στὸ μέγαρο τοῦ Ἄνκρ, μπῆκε μέσα, χάρις σ' ἕνα σύνθημα ποὺ ἡ ἴδια Λεωνόρα τοὖχε δώσει. προχώρησε ὡς τὰ διαμερίσματά της, καὶ τὰ κατάφερε μὲ τὴ Μαρκέλλα, εὔκολα, νὰ περιμένη μέσ' στὸν ἀντιθάλαμο. Ἡ Μαρκέλλα, ἡ εὐνοουμένη κι' ἔμπιστος ἀκόλουθος καὶ ὑπηρέτρια τῆς Λεωνόρας, ἤξερε, πράγματι, πὼς ὁ νᾶνος, ὁ Λορέντζο, ἦταν εὐπρόσδεκτος, πάντα, μέσ' στὴν ἔπαυλι.

Ὅταν βρέθηκε μόνος, μέσ' στὴν αἴθουσα, ἄρχισε νὰ προετοιμάζη, στὸ μυαλό του, μιὰν εὐλογοφανῆ καὶ λογική, γιὰ τὴν ὥρα, δικαιολογία, γιὰ νὰ μπορέση νὰ περάση τὴν ἡμέρα του. στὸ πλευρὸ τῆς ἐπικίνδυνης γυναίκας. Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκριβῶς, ἄκουσε ὁμιλίες στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πλησίασε στὴν πόρτα ζωηρά. καὶ κρυφάκουσε ὅλα ὅσα εἶπαν, μὲ τ' αὐτί του, ποὖφτανε στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας. Τὸ πρόσωπό του ἀποσυνετέθη. Πάγωσε τὸ αἷμα του, ἀμέσως. Τὰ μαλλιά του σηκώθηκαν ὀλόρθα... Ἄκουσε τὸ Μπελφεγκὸρ νὰ λέη πὼς ἡ Γκιζέλλα βρισκόταν στὸ Μεντόν, στὸ πανδοχεῖο τὸ γνωστὸ τῆς «Κλέφτρας—Κίσσας»!

Ἀλλὰ περίμενε, τουλάχιστον, ν' ἀκούση καὶ τὸ μέρος, ποὺ βρισκόταν ὁ ἱππότης! Ἔτσι, ὅταν τὸ μάθαινε, ὁ Καπεστὰν θὰ κατάφερνε νὰ σώση τὴ δούκισσα Βιολέττα καὶ τὴν κόρη της! Μὲ καρδιοχτύπι, τέντωσε τ' αὐτί του. Ὅλο τὸ εἶναι του, ἦταν συγκεντρωμένο, ἐκείνη τὴ στιγμή, στὴν ἀκοή του... κι' ἕνα ἀπεννωσμένο μουγκρητὸ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του, ἀκούσια : Ὁ Μπελφεγκὸρ μίλησε τόσο σιγανά, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη λέξι! Ἔπειτα ἡ Λεωνόρα κάλεσε ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους της καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ διαταγή. Ὁ Λορέντζο τραβήχτηκε, σκουπίζοντας τὸ μέτωπο. Μὲ τὴ γοργότητα τοῦ

πνεύματος ἐκείνη, ποὺ τὸ κεντρίζει ὁ μεγάλος φόβος, ἀποφάσισε νὰ φύγη, στὴ στιγμή, νὰ τρέξη κατ' εὐθεῖαν στὸ Μεντόν, νὰ εἰδοποιήση τὴ Γκιζέλλα. Πετάχτηκε. Ἦταν πολὺ ἀργά!

—Ἀνάθεμα! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιγε. Ἔνοιωσε τὴ ματιὰ τῆς Λεωνόρας. Ἂν δοκίμαζε νὰ φύγη, μιὰ φωνή της ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν πιάσουν! Ἔπρεπε νὰ δείξη ψυχραιμία. καὶ νὰ κερδίση, μὲ τὴ στάσι του, καιρό. Σταμάτησε ἀμέσως, ἐπὶ τόπου, καὶ δίχως νὰ γυρίση πρὸς ἐκείνη, προσπαθῶντας νὰ ξαναδώση, στὴ μορφή του, τὸ ἀσυγκίνητο, συνηθισμένο ὕφος του σήκωσε τὰ μάτια σ' ἕναν πίνακα. Τέλος γύρισε, καὶ τότε ξετυλίχτηκε ἡ σκηνὴ ποὺ ἤδη περιγράψαμε, κατὰ τῆς ὁποίας τὸ διάστημα. ἔνοιωσε, μὲ κεραυνοβόλο τρόπο, πὼς ἡ Λεωνόρα, βλέποντάς τον, εἶχε συλλάβει ὑπόνοιες γι' αὐτόν! Καὶ μιὰ ὑπόνοια ἐκείνης τῆς γυναίκας, ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ θάνατο!

Μιὰ ὥρα ὑστερώτερα, ὁ Κονσίνι, μὲ τὴ Λεωνόρα, εἶχαν πάει στὸ παλάτι. Ὁ Μπελφεγκόρ, μαζὺ μὲ τὸ Λορέντζο, τοὺς συνώδευσαν. καὶ πήγανε, κι' ἐκεῖνοι. Στὸ δρόμο, ὁ Λορέντζο, δοκίμασε νὰ κάνη παραπέρα. Ὁ μαῦρος, ὅμως, τοὔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο, καὶ χωρὶς θυμό, μὲ ἤρεμη καὶ μαλακὴ φωνή, τοῦ εἶπε, στὴ στιγμή :

—Ἡ κυρία μου σᾶς θέλει στὸ παλάτι. Σᾶς προειδοποιῶ πώς, ἂν δὲν ἔρθετε, θὰ σᾶς φυτέψω τὸ μαχαῖρι μου στὴ ράχη..

—Τὴν ἔπαθα! σκέφτηκε. Τώρα εἶνε χαμένες!...

Στὸ παλάτι, ἡ Λεωνόρα τοὺς ἔμπασε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν δίπλα στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου. Κι' ἔπειτα ἀποσύρθηκε, λέγοντάς τους νὰ τὴν περιμένουν, καὶ ρίχνοντας μιὰ τρομερὴ ματιά, ἀρκετὰ ἐκφραστική, στὸ μαῦρο. Ὁ Λορέντζο πρόφτασε ἐκείνη τὴ ματιά, κι' ἔμεινε, φαινομενικά, ἀτάραχος. Ἔπειτα κύτταξε καλὰ τὸ Μπελφεγκόρ. πού, ὀρθὸς κι' ἀκίνητος στὴν πόρτα, βυθισμένος σὲ σκέψεις ζοφερές, ἀναπολοῦσε, μέσ' στὴν ἀπόγνωσί του, τὸ ὑπέροχο ἴνδαλμα ἐκείνης. ποὺ δὲν εἶχε ξαναδεῖ ἀπ' τὴ βραδυά, πού... Τὸ ἴνδαλμα τῆς Μαριὸν Ντελόρμ! Ὁ Λορέντζο σίμωσε, καὶ μὲ τρόπο τοῦ ἄγγιξε τὸ χέρι.

—Ὥστε. εἶπε, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ. ὁλωσδιόλου ;...

Ὁ μαῦρος ἔκανε μιὰ κίνησι, σὰν ἀμυδρῆς ἐκπλήξεως.

—Ἡ κυρία μου. εἶπε, μᾶς διέταξε νὰ μὴ βγοῦμε μέσ' ἀπ' τὸ παλάτι. Δὲν μᾶς ἀπανόρευσε νὰ βγοῦμε κι' ἀπ' τὴν κάμαρη...

—Ὥστε μπορῶ, ρώτησε ὁ νᾶνος, μ' ἕνα ρῖγος, νὰ πηγαινοέρχωμαι ἐλεύθερα, καὶ νὰ βλέπω τί γίνετ' ἐδῶ-μέσα ;...

—Ναί, δάσκαλε, μπορεῖτε νὰ γυρίζετε. μόνο ποὺ θἄρχωμαι μαζύ σας, παντοῦ ὅπου πηγαίνετε. Κι' ἔχω λάβει τὴ διαταγή, νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω, ὁπωσδήποτε, νὰ βγῆτε ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ παλάτι...

—Ἔννοια σου, καλό μου παλληκάρι! Κι' ἐξ ἄλλου, θέλω νὰ βρίσκεσαι κοντα μου. Εἶμαι ἀδύνατος, κι' εἶσαι δυνατός. Ἂν μοῦ τύχαινε τίποτε κακό, θὰ μποροῦσες νὰ μὲ προστατεύσης...

Ὁ Μπελφεγκὸρ κατένευσε, σιωπηλά, σ' αὐτό. Κι' ὁ Λορέντζο πῆγε, τότε, κι' ἔκατσε σὲ κάποια πολυθρόνα, ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ μπερντέ, ποὺ σκέπαζε τὴν εἴσοδο τῆς διπλανῆς αἰθούσης. Σήκωσε λίγο τὸ μπερντέ. καὶ εἶδε πὼς ἡ αἴθουσα ἐκείνη ἦταν ἄδεια. Νὰ μποροῦσε, ἄραγε, νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ θε ;... Ὁ μαῦρος, ὅμως, παρακολουθοῦσε καὶ τὶς πιὸ παραμικρὲς κινήσεις του, δὲν τὸν ἔχανε καθόλου ἀπ' τὸ μάτι. Ὁ Λορέντζο δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλλη : Ἦταν αἰχμάλωτος τῆς στραταρχίνας ντ' Ἄνκρ. Ὡς πότε ; Ἴσως ὡς τὸ βράδυ. Καὶ γιατί ; Ποιὰν ὑποψία νὰ περνοῦσε στὸ μυαλό της ; Ἐπὶ δυὸ ὥρες, στὴ σειρά, ὁ νᾶνος στριφογύρισε τὸ πρόβλημα. στὸ νοῦ του, χωρὶς νὰ βρῆ τὴ λύσι του.. Ἐν τούτοις, ἡ μέρα προχωροῦσε. Ἔπρεπε, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο ζωῆς, ἔστω κι' ἂν κινδύνευε νὰ δεχτῆ, στὴ ράχη, τὴ μαχαιριὰ τοῦ μαύρου φύλακά του, νὰ βρῆ τὸ μέσο νὰ ἐπικοινωνήση, καὶ νὰ εἰδοποιήση τὴ Γκιζέλλα... Ἐκείνη τὴ στιγμή. ἄκουσε τὸ μαῦρο νὰ ψελλίζη :

—Ἀχ. νὰ μποροῦσα νὰ τὴν ξαναβρῶ... Μὲ λεφτά, ἴσως ; Μὲ πολὺ χρυσάφι ;...

Ὁ Λορέντζο ρίγησε. Ἡ ἀπόφασί του πάρθηκε ἀμέσως. Μὲ φλογερὴ ματιὰ μελέτησε τὸ μαῦρο. μιὰ στιγμή.

—Ἔλα δῶ, Μπελφεγκόρ! τοῦ εἶπε τότε.

Ὁ Μπελφεγκὸρ ὑπάκουσε. Μέσ' στὸ παλάτι, γύρω τους, ἐπικρατοῦσε θόρυβος, παντοῦ. Ἄκουναν τὶς φωνὲς τῶν ἀξιωματικῶν, ποὔδιναν γρήγορες διαταγές, ἐπείγουσες, τῶν φρουρῶν ποὺ φώναζαν, τριγύρω, «γρηγορῆτε!», ὅπως γινόταν μοναχὰ τὴ νύχτα. Στὴ διπλανὴ τὴν αἴθουσα, αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄδεια, ἦταν, τώρα, δυὸ ἄνθρωποι χλωμοί, πού, σφιγμένοι ἀναμεταξύ τους, μὲ τὸ μάτι καὶ τ' αὐτί τους τεντωμένο, κουβέντιαζαν μὲ σιγανὴ φωνή, κουβέντιαζαν μὲ μιὰ πνοή, ποὺ μόλις ἀκουγόταν! Ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ, κι' ὁ Κονσίνι!...

Τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ-μέσα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ βασιλεὺς διευθυνόταν πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου. Καὶ τὸν κρατοῦσε σκυφτόν, ὑποταγμένο στὴ σιδερένια, τρομερή της θέλησι.. Αὐτὸς ἀντιστεκόταν, ἤθελε νὰ ξεφύγη. Τὸν σκέπαζε μὲ τὰ φτερά της, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ μεταδώση ὅλη τὴν πίστι ποὺ ὑπῆρχε μέσα της.

—Σήμερα ἢ ποτέ! Κονσίνι, ἅπλωσε τὸ χέρι σου μονάχα, καὶ τὸ στέμμα γίνεται δικό σου!

—Ὄχι! ρόγχαζε. σκουπίζοντας τὸ μέτωπο. Εἶνε τρέλλα καθαρή. αὐτὰ ποὺ λές! Κύττα ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐπατρίδες!...

Ἡ Λεονώρα κάλεσε ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους της καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ διαταγὴ

—Ὅλοι αὐτοί, εἶνε δικοί σου, ἂν τὸ θέλης...

—Τὴ φρουρά! ἔκανε κλονιζόμενος.

—Μόλις ὁ Ὀρνάνο κι' ὁ Βιτρὺ διατάξουν : Πῦρ, αὐτὴ θὰ πέση! Ἡ πρῶτες σφαῖρες προορίζονται γι' αὐτή!

—Τὸ βασιλέα! τραύλισε, μ' ἀνωρθωμένες τρίχες.

—Ὤ, ἐκεῖνον τὸν ἀναλαμβάνω ἐγώ, φίλε μου! ἔκανε μὲ τόνο θελήσεως ἀγρίας.

Ὀρθώθηκε. κύτταξε τριγύρω της, κι' ἔπειτα ἀγκάλιασε μὲ πάθος τὸν Κονσίνι. Καὶ ὅμοια μὲ τὶς θέαινες τοῦ Ἄδου, ποὺ ὑπέβαλαν στ' αὐτὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, μὲ τὶς ὑποβλητικές τους τὶς φωνές, τὴν ἄκαμπτη τους θέλησι, ψιθύρισε :

—Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὸ βασιλῆα! Ἐσὺ ἀνάλαβε τὸν Γκίζ, Κονσίνι! Σὲ λίγο θἄρθη, ἄκουσε τοῦ κόσμου τὰ οὐρλιάγματα! Τὸ πλῆθος θέλει νὰ μπῆ. κι' αὐτό, μαζύ του... Ἔξω, θὰ γίνη μάχη! Ὁ Ὀρνάνι κι' ὁ Βιτρὺ θὰ σκοτωθοῦν! Ἡ φρουρὰ θὰ συγκρατῆ τὸ πλῆθος! Ἐσύ, τότε, θ' ἀνεβῆς τὴ σκάλα, μαζὺ μὲ τὸ Ρινάλντο καὶ τοὺς ἄλλους, καί..

—Σώπα! μούγκρισε. τρέμοντας ἐκεῖνος. Κάποιος μιλεῖ, στὴ διπλανὴ τὴν κάμαρα!...

—Φοβᾶσαι, Κονσίνο! Ἀποφάσισε! Σήμερα ἢ ποτέ, σ' τὸ ξαναλέω! Χτύπησε τὸ δοῦκα, μοναχά!... Φτάνει νὰ ρθῆ, καθὼς ἔχει πῆ! Φτάνει νὰ μὴν τοῦ τύχη κἂν' ἀποόοπτο..

—Γιὰ τὸ Θεό! Κάποιος μιλεῖ, πίσω ἀπὸ τὸ μπερντέ, σοῦ λέω!

—Ναί. ἔχεις δίκηο! Οὐαὶ κι' ἀλλοίμονό του!...

—Ὁ Λορέντζο! Ἡ φωνὴ τοῦ νάνου, ἄκου!...

Λαχανιασμένοι καὶ σκυμμένοι στὸ μπερντέ. βαστῶντας τὶς ἀναπνοές τους, ἄκουσαν. Ὁ Λορέντζο, πράγματι, μιλοῦσε. Καὶ νὰ τί ἔλεγε, μ' ὁλότρεμη φωνή, ὅλο λαχτάρα, ἐλπίδα κι' ἱκεσία :

—Στὸ σπίτι μου, στὴ Γέφυρα. ἔχω, Μπελφεγκόρ, ἕνα κιβώτιο. Θ' ἀνεβῆς ἀπάνω, στὴ σοφίτα. Θ' ἀνοίξης τὴ μικρὴ πόρτα, στὸ βάθος. Καὶ θὰ τὸ δῆς. ἀμέσως, τὸ κιβώτιο. Δέκα χιλιάδες χρυσὲς λίβρες εἶνε μέσα, ἄλλες τόσες ἀσημένιες, ἀπὸ κάτω. καὶ κάπου διακόσες σὲ πετράδια, σὲ κοσμήματα καὶ σὲ διαμαντικά... Ὅλ' αὐτὰ εἶνε δικά σου. Μπελφεγκόρ! Μ' αὐτὰ μπορεῖς ν' ἀγοράσης, Μπελφεγκόρ, τὸ πρόσωπο ποὺ τόσο ἀγαπᾶς! Κι' ἐγώ, τί σοῦ γυρεύω, εἰς ἀντάλλαγμα ; Νὰ μ' ἀφήσης, μοναχά, νὰ βγῶ ἀπ' τὸ παλάτι! Θὰ πῆς ὅτι σοῦ ξέφυγα!... Ἢ μᾶλλον ὄχι : Δὲν θὰ βγῶ ἀπ' τὸ παλάτι! Θὰ γράψω. μόνο, δυὸ λόγια στὸ χαρτί. Καὶ θὰ τὸ πᾶς, ὁ ἴδιος, τὸ χαρτί, στὸ σπίτι ποὔλεγες σήμερα στὴν κυρά σου, στὴν «Κλέφτρα—Κίσσα», στὸ χάνι, στὸ Μεντόν. καὶ θὰ τὸ δώσης στὴ Γκιζέλλα ντ' Ἀγκουλέμ!.. Σύμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι. καλέ μου Μπελφεγκρόο ; Λυπήσου τὴ φτωχὴ αὐτὴ κοπέλλα! Δὲν εἶσαι τόσο ἄκαρδος, στὸ βάθος, καὶ θὰ πλουτίσης, σ' τὸ λέω, θὰ πλουτίσης..

Ἡ Λεωνόρα Γκαλιγκάϊ, ἔξαλλη, δὲν περίμενε ν' ἀκούση παρακάτω. Δὲν ἄκουσε, μέσ' στὴν ταραχή της. οὔτε τί ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος. Τὴν τρομερὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποὺ ἀποφασιζότανε τὸ μέλλον τους, καὶ ποὺ εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ διατηρήση. ὁ Κονσίνι, ὅλο τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐνεργητικότητα, ὅλες τὶς δυνάμεις του ἀκέραιες, ἐκεῖνος, ναί, τὴν τρομερὴ αὐτὴ στιγμή, εἶχε πέσει λιποθυμισμένος. κεραυνοβολημένος ἀπ' τὴν πολλὴ χαρά του. ποὺ μάθαινε τὸ σπίτι τῆς Γκιζέλλας... Ἡ Λεωνόρα μούγκρισε μιὰ φοβερὴ βλαστήμια τὸν τίναξε, τὸν μπάτσισε μὲ λύσσα! Καὶ γιὰ πρώτη φορά, ἴσως, στὴ ζωή της, ἔνοιωσε γιὰ κεῖνον ἕνα αἴσθημα, ποὺ δὲν ἦταν πειὰ ἐρωτικό :

—Δειλέ! Ἄνανδρε! τοῦ φώναξε. Δειλέ!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΡΥΣ

ΕΚΑΤΟ ΞΥΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

ΜΕΓΑΛΕΣ καὶ λαμπρὲς γιορτὲς προετοίμαζαν στὸν πύργο Μοντεϊλὰκ, ποὺ ὕψωνε μὲ τὴν ἴδια πάντα περηφάνεια τὶς ἐπάλξεις του στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, ἀνάμεσα στὰ αἰωνόβια ὑπερύψηλα δέντρα.

Τὴν ἐπομένη θὰ γινόντουσαν οἱ γάμοι τοῦ νεαροῦ κόμητος ντὲ Μοντεϊλὰκ μὲ τὴν κληρονόμο τῆς γειτονικῆς βαρωνίας, τὴν δίδα Σολὰνζ ντὲ Φιερκασέν.

Χιλίων εἰδῶν τρόφιμα εἶχαν κουβαλήσει στὸν πύργο, ὅπου βασίλευε ἐξαιρετικὴ κίνησις: τὰ πουλερικὰ μὲ τὰ πανέρια καὶ φορτώματα ὁλόκληρα ἀπὸ φασιανούς, ἀγριογούρουνα, λαγούς, ζαρκάδια, ὅ,τι μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ ψάρια. Ὅσο γιὰ τὸ κρασί, βαρέλλες ἀμέτρητες...

Ὁ ἄρχοντας, ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόχειρο φαγητό του κάλεσε στὸ γραφεῖο τὸν οἰκονόμο γιὰ τὶς τελευταῖες συμβουλές:

—Λοιπόν, Ζεχάν ; ρώτησε ὁ πυργοδεσπότης. Ἕτοιμα ὅλα ;

—Μπορεῖτε νὰ βασιστῆτε σὲ μένα, δήλωσε ὁ ἔμπειρος ἄνθρωπος.

—Ἂν ὅλα γίνουν τακτικὰ κι' ὅπως ἐπιθυμῶ, θὰ σοῦ χαρίσω πενῆντα χρυσᾶ σκοῦδα... Ἂν ὅμως προδώσης τὴν ἐμπιστοσύνη μου, κι' ὁ γάμος τοῦ μοναχογιοῦ μου δὲν γίνη μὲ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο ποὺ θέλω, θὰ φανῶ σκληρός... Θὰ σὲ ρίξω στὴν πιὸ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ πύργου. Τὰ ἴδια εἶπα καὶ στὸν μαστρο-Παρισέ, τὸν ἀρχιμάγειρα : θὰ τὸν κρεμάσω μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἂν τὰ φαγητὰ δὲν ἱκανοποιήσουν τοὺς καλεσμένους μου ἢ λείψει τίποτε. Ἔτσι κι' ὁ περήφανος ἄρχοντας Φίλιππος τῆς Βουργουνδίας, ἔκοψε, μπροστὰ στοὺς καλεσμένους του τὸ κεφάλι τοῦ ἀδέξιου ἀρχιμάγειρου του...

—'Αφέντη, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὅλα θὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου.

—Ξέρεις πὼς περιμένω αὔριο διακόσιους καὶ παραπάνω καλεσμένους... Ὥστε, μαζὺ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς μου καὶ τοὺς καλεσμένους, ποὺ μᾶς ἦρθαν ἀπὸ σήμερα, πρέπει νὰ λογαριάσης τριακόσια στόματα.

—Ἔχω προβλέψει τρόφιμα γιὰ τετρακόσιους.

Ὁ οἰκονόμος ἐξήγησε τότε, ὅτι θἄστρωναν τὰ τραπέζια στὴ μεγάλη αἴθουσα: Ὀλλανδικά, κεντημένα τραπεζομάντηλα θἄπεφταν ὡς κάτω στὸ πάτωμα. Τὰ περιφημότερα χαλιὰ θὰ σκέπαζαν τοὺς τοίχους, λουλούδια καὶ πρασινάδες τὸ πάτωμα.

Τὰ πιάτα ὅλα χρυσᾶ ἢ ἀσημένια. Οἱ εὐγενεῖς ἄρχοντες θὰ πρόσφεραν μὲ λεπτότητα στὶς κυρίες, πιάνοντάς τα μὲ τὰ τρία τους δάχτυλα, ὅπως ἀπαιτοῦσαν οἱ καλοὶ τρόποι, τὰ διαλεχτὰ κομμάτια τοῦ κυνηγιοῦ, ἢ τοῦ ψητοῦ, ποὺ θὰ τοὺς παρουσίαζαν οἱ ὑπηρέτες μέσα σὲ ὁλόχρυσες πιατέλες. Ἄλλοι ὑπηρέτες χρυσοντυμένοι ὅλοι τους, τους, θὰ περνοῦσαν γύρω ἀπὸ τοὺς καλεσμένους μὲ τὰ κεντητὰ πετσετάκια, γιὰ νὰ σκουπίζουν τὰ χέρια τους κάθε τόσο.

Θἄρχιζαν μὲ μιὰ καλὴ σούπα ἀπὸ ἀγριογούρουνο, ἔπειτα θὰ σερβίριζαν τὸ ψητό, μοσχαράκι καὶ γουρουνόπουλο, ἔπειτα τὰ κυνήγια καὶ κατόπιν τὸ ψάρι.

—Ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ παρουσίαζαν δυὸ ὁλόκληρα παγώνια, ἀκέραια μαζὺ μὲ τὰ φτερά τους. Αὐτὸ θὰ ἤτανε τὸ θαῦμα τῆς τέχνης τοῦ ἀρχιμαγείρου: ἤξερε νὰ ψήνη τὰ θαυμάσια αὐτὰ πουλιά, ἀφοῦ τοὺς ἀφαιροῦσε τὸ δέρμα καὶ τὰ φτερά, σὲ σιγανὴ φωτιά, κρατῶντας τὸ λοφίο τους προφυλαγμένο μὲ πανιὰ μουσκεμμένα.

Τὴν ὥρα τοῦ σερβιρίσματος, ἔρριχνε πάλι πάνω στὸ ψημένο πουλί, σὰν βασιλικὸ μανδύα, τὸ δέρμα ποὺ εἶχε ἀφαιρέσει μαζὺ μὲ τὰ φτερά, στολισμένα καὶ μὲ πολύτιμα πετράδια. Μπροστὰ στοὺς καλεσμένους, στὰ τραπέζι πειά, ἔβγαζε πάλι τὸν μανδύα τοῦ πουλιοῦ κι' ἀμέσως ἄρχιζε τὸ τεμάχισμα. Σὲ δυὸ λεπτὰ ἔπρεπε νὰ μοιραστοῦν ἡ μερίδες !

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ὑπηρέτες θἄφερναν μ' ἐπισημότητα στὴν τραπεζαρία τὸ εὐγενικὸ πουλί, ἔτσι στολισμένο, θἄπαιζαν ἡ μουσικές.

Ἔτσι ἐξακολουθοῦσε τὸ ὑπέροχο κι' ἀτελείωτο μενοῦ, μὲ διακοπὲς γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν ἡ χορεύτριες, οἱ ταχυδακτυλουργοὶ κι' οἱ περιφημότεροι κωμικοί. Μετὰ τὸ δεῖπνο θ' ἄρχιζε στ' ἀπέραντα πάρκα τοῦ πύργου ἄλλη γιορτὴ μὲ λουλούδια κι' ἀτέλειωτη οἰνοποσία, μὲ γλυκά, φροῦτα κι' ὅ,τι ἄλλο ποθοῦσε ἡ καρδιὰ τῶν καλεσμένων, ποὺ εἶχαν ὅλοι τους σπουδάσει τὴν τέχνη τῆς καλοφαγίας...Ἡ πελώριες ἀνθοστόλιστες κερκίδες ἦσαν στημένες ἀπὸ νωρίς.

Ἐνῶ ὁ Ζεχὰν ἐξηγοῦσε μὲ περηφάνεια ὅλο αὐτὸ τὸ θαυμάσιο πρόγραμμα στὸν ἀφέντη του, ποὺ τὸν ἄκουγ' εὐχαριστημένος καὶ μὲ θαυμασμό, μπῆκε ξαφνικὰ στὸ γραφεῖο ὁ ἀρχιμάγειρας, μὲ τὸν σκοῦφο στὸ χέρι.

'Αφέντη, νὰ μὲ συγχωρέσης ποὺ σ' ἐνοχλῶ. Τὸ πρᾶγμα ὅμως εἶνε πολὺ σπουδαῖο... Ἦρθε κάτω κάποιος χωρικὸς κι' ἔφερε τὸν μεγαλείτερο σολωμό, ποὺ ἔχω ἰδεῖ ὡς τώρα στὴ ζωή μου. Εἶνε πέντε πόδια μεγάλος... Τὸν ἔπιασε, λέει, στοὺς Γκρεμούς. Ἔχει ἐκεῖ πελώριους σολωμούς, κανεὶς ὅμως δὲν τολμᾶ νὰ πάγη νὰ ψαρέψη, γιατὶ τὰ νερὰ εἶνε μαγεμένα καὶ ἢ θὰ πέση μέσα νὰ χαθῆ ἢ θὰ τρελλαθῆ...

—Καλά, καλά !... εἶπε ὁ ἄρχοντας χαμογελῶντας μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ ἀρχιμάγειρα. Νὰ ποὺ αὐτὸς οὔτε πνίγηκε, οὔτε καὶ τρελλάθηκε ἀφοῦ τὤφερε σὲ μᾶς τὸ σπάνιο αὐτὸ ψάρι Πᾶμε νὰ δοῦμε μιὰ στιγμή.

Τὸ ψάρι ἤτανε πραγματικὰ περίφημο, πελώριο καὶ φρεσκότατο.

— Μπράβο σου, εἶπε ὁ κόμης στὸν τυχερὸ ψαρᾶ ἐνθουσιασμένος. Πόσα θέλεις νὰ σοῦ δώσω γιὰ τὸ ψάρι σου ;

— 'Αφέντη, ἀποκρίθηκε κεῖνος, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν γεμᾶτα ἐξυπνάδα, δὲν θέλω λεφτά...

—Πῶς, δὲν θέλεις χρήματα;... Καταλαβαίνω, θέλεις νὰ μοῦ τὸ δώσης ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ ψάρι... Τί θέλεις λοιπόν ; σιτάρι, μιὰν ἄδεια νὰ κόψης ξύλα στὸ δάσος ; Κρασί ; Μίλα λοιπόν... Παντρεύω τὸ γυιό μου αὔριο καὶ θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

—'Αφέντη, δὲν θὰ σοῦ ζητήσω γι' αὐτὸ τὸ ψάρι, ποὺ εἶνε τὸ καλύτερο ἀπὸ ὅσα ἔπιασα ὡς τώρα, παρὰ μονάχα ἑκατὸ ξυλιὲς στὴν πλάτη μου.

—'Εκατὸ ξυλιές !

—Μάλιστα, ἑκατὸ ξυλιές... Θέλω νὰ πληρωθῶ γι' αὐτὸ τὸ ψάρι μ' ἑκατὸ ξυλιὲς στὴν πλάτη: ὁ καθένας ἔχει τὶς ἰδέες του...

Ὁ κόμης κύτταξε καλὰ τὸν ψαρᾶ.

—Πῶς σὲ λένε, παλληκάρι μου; ρώτησε.

—Πέτρο Γκινετ, μένω στὸ Φοὺρμ, στὰ κτήματα τοῦ βαρώνου ντὲ Φιερκασέν, ποὺ θὰ ἑνωθοῦν τώρα, μὲ τὸ καλό, μὲ τὰ δικά σας... Ἴσως νὰ μὲ παίρνετε γιὰ τρελλό. Ὁ βαρῶνος ὅμως, μὲ ξέρει καλά... Θέλω νὰ πληρωθῶ μὲ ἑκατὸ ξυλιές, δικαίωμά μου...

—Αὐτὸ φυσικά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σοῦ ἀρνηθῆ. Ἐσὺ ἔπιασες τὸ ψάρι.

Ὡστόσο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαινόταν ἐξυπνότατος κ' εἶχε παρουσιαστικὸ ἀγαθὸ καὶ περήφανο.

—Τέλος πάντων, παλληκάρι μου, εἶπε ὁ κόμης, γιὰ νὰ τελειώνουμε... Δὲν θέλεις τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἑκατὸ ξυλιές ;

—Τίποτ' ἄλλο, εὐγενέστατε, ἀποκρίθηκε ὁ ψαρᾶς.

Ἔβγαλε κατόπιν τὸ φόρεμά του κι' ἑτοιμαζότανε νὰ βγάλη καὶ τὸ πουκάμισο.

—Μὴ βιάζεσαι τόσο πολύ, τοῦ εἶπε τότε ὁ κόμης. Πῶς τὶς θέλεις τὶς ξυλιές ; Ὁ δήμιός μου μεταχειρίζεται γιὰ τοὺς λωποδύτες καὶ τοὺς λαθροθῆρες ἕνα χοντρὸ ραβδὶ μὲ ρόζους. Τοὺς μαυρίζει τὴν πλάτη κι' ἔτσι συλλογίζονται νὰ ξανακάνουν τὰ ἴδια. Ἐσὺ ὅμως δὲν εἶσαι κακοποιός... Μπορεῖς λοιπὸν νὰ κρατήσης τὸ πουκάμισό σου.

—Φοβοῦμαι μὴ χαλάση, μὴ ξεσχιστῆ.

—Εἶσαι οἰκογενειάρχης ;

—Ἔχω τέσσερα ἀγόρια, ποὺ θὰ γίνουν ὅλοι τους καλοὶ δουλευτάδες σὰν τὸν πατέρα τους καὶ δυὸ κορίτσια, ποὺ ξέρουν ἀπὸ τώρα καλὴ μαγειρική.

—Ἄκουσε, φίλε μου, πρέπει νὰ τελειώνουμε γιατὶ βιάζομαι σήμερα... Θἄρθω ὅμως καμμιὰ μέρα στὸ σπίτι σου, σὰν βρεθῶ κατὰ κεῖ γιὰ κυνῆγι. Γιὰ τὴν ὥρα προτιμῶ νὰ σοῦ τὶς δώσω ἐγώ, μὲ τὸ χέρι μου τὶς ξυλιές σου...

Κι' ὁ κόμης ἄρχισε νὰ τοῦ δίνη στὴ πλάτη μ' ἕνα ἐλαφρὸ μπαστουνάκι.

Ὁ Πέτρος Γκινὲτ μετροῦσε τὶς ξυλιές, μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ξαφνικὰ ὅμως φώναξε:

—Σταματῆστε, σώνει, κ. κόμη, ξώφλησα !...

—Πῶς; ξώφλησες; Δὲν συμφωνήσαμε ἑκατὸ ξυλιές;... Πρέπει νὰ στὶς δώσω ὅλες.

—Ὄχι ὅλες... πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω, εἶπε πάλι ὁ ψαρᾶς καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ πονηριὰ ὄχι ὅλες σὲ μένα, ἔχω καὶ σύντροφο στὴν πληρωμή.

—Σύντροφο ;

—Καὶ βέβαια ἔχω σύντροφο, ποὺ πρέπει νὰ εἰσπράξη κι' αὐτὸς πενῆντα ξυλιὲς στὴν πλάτη, τὴ μισὴ πληρωμή, ἀλλ' ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ δήμιου αὐτὸς καὶ μὲ τὸ μπαστοῦνι μὲ τοὺς ρόζους. Εἶνε ἕνας παλάνθρωπος, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήση νὰ περάσω πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπὸ τὸ γεφύρι σας, πάνω ἀπ' τὸ χαντάκι γιὰ νὰ σᾶς φέρω τὸ ψάρι. Φορεῖ τὴ στολὴ τοῦ ἀρχοντικοῦ σας.

—Μπᾶ ; Στὸ γεφύρι εἶπες, πάνω ἀπ' τὸ χαντάκι ; Μὰ αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ φύλακας ὁ Μουρώ... ποὺ ψευδίζει λιγάκι, ἔ ;...

—Αὐτός, εὐγενέστατε, μάλιστα... Δὲν ἤθελε λοιπὸν νὰ μ' ἀφήση νὰ περάσω κι' ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ τάξω τὴ μισὴ πληρωμὴ ποὺ θἄπαιρνα ἀπὸ τὸ ψάρι. Ἔτσι λοιπόν, ἀφοῦ ἔφαγα 'γὼ τὶς πενῆντα ξυλιές, τοῦ χρωστᾶτε τώρα κι' αὐτοῦ ἄλλες πενῆντα, ἀπ' τὸν δήμιο ὅμως ἢ δικές του.

—Καὶ μὲ τὸ μαστίγιο μὲ τὰ σύρματα μάλιστα ! Τὸν ἀχρεῖο ! φώναξε ὁ κόμης ἐξαγριωμένος. Θὰ τὸν γδάρω ζωντανό, τὸν ληστή ! Ἔννοια σου. Ὅσο γιὰ σένα, Πέτρο παιδί μου, σὲ προσκαλῶ στὸ γάμο τοῦ γυιοῦ μου, μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά σου κι' ὁ ταμίας μου θὰ σοῦ μετρήση πενῆντα τάλληρα. Θὰ ρωτήσω καὶ τὸ βαρῶνο γιὰ σένα, κι' ἂν μοῦ δώση, ὅπως ἐλπίζω, καλὲς συστάσεις γιὰ σένα, θὰ σὲ διορίσω στὴ θέσι ἐκείνου τοῦ ἀχρείου τοῦ Μουρώ. Ἀκοῦς ἐκεῖ, τὸν ληστή ! Ἤθελε νὰ σ' ἐμποδίση νὰ μοῦ φέρης τὸ ψάρι, ἔ; Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ἐσὺ θὰ τὸν ἐμποδίζης νὰ ξαναπατήση τὸ πόδι του στὰ κτήματά μου, ἀφοῦ θὰ πάρη ὅμως τὴν πληρωμὴ ποὺ τοῦ χρωστῶ, καλὰ μετρημένη στὴν πλάτη του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΦΟΝ ΣΤΡΟΧΑΪΜ Ο ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟΣ

(Ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκόμερυ γιὰ τὸν «μπαμπούλα» τῶν «ἀστέρων»)

Ὁ Ἐρρῖκος φὸν Στροχάϊμ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες καὶ πιὸ αἰνιγματικὲς μορφὲς τοῦ Χόλλυγουντ. Λένε, καὶ δὲν εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ πιστεύουν, ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ὅσο καὶ ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ἐπιθυμοῦν νἄχουν μόνον αὐτὸν γιὰ σκηνοθέτη, σ' ὅλα τους τὰ φίλμ. Μὰ ὁ «φὸν Στροχάϊμ», ὅπως συνήθως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κινηματογράφου, ἔχει ἕνα μεγάλο ἔρωτα: τὴ Μαίϋ Γουέστ ! Κι' αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσουν ποτὲ ἡ δυὸ μεγάλες «γόησσες» τῆς ὀθόνης, ἡ μυστηριώδης Γκρέτα καὶ ἡ «τυχοδιωκτικὴ» Μάρλεν...

Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ φὸν Στροχάϊμ ; Κάτι πολὺ τρομερό: εἶνε ὁ «μπαμπούλας» τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅταν μιὰ «βεντέττα» ἀκούσει ὅτι πρόκειται νὰ «γυρίση» ἕνα φίλμ μὲ σκηνοθέτη τὸν φὸν Στροχάϊμ, σωριάζεται πάνω σ' ἕνα καναπὲ σὰν νὰ δέχτηκε ξαφνικὰ μιὰ κεραμίδα στὸ κεφάλι. Κ' ἡ ἱστορίες γι' αὐτὲς τὶς ἀπρόοπτες συμφορὲς τῶν «ἀστέρων» εἶνε ἀναρίθμητες. Ἀφηγοῦνται ὅτι ὅταν ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔμαθε ὅτι θὰ εἶχε σκηνοθέτη τὸν φὸν Στροχάϊμ στὶς «Τρελλὲς Παρθένες», τώσκασε πανικόβλητη ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου καὶ δὲν ξαναγύρισε παρὰ μόνο, ὅταν τῆς ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ἔδιναν αὐτὸ τὸ φίλμ σ' ἕναν ἄλλο σκηνοθέτη.

Τὴν Τζὶν Χάρλοου πάλι, τὴν ἔπιασε «ντελίριουμ τρέμενς» σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι. Ὅσο γιὰ τὴν Ἐλίσσα Λάντι, προτίμησε νὰ «σπάση» τὸ συμβόλαιό της καὶ νὰ ἀλλάξη κινηματογραφικὴ ἑταιρεία, παρὰ νὰ ὑποστῆ τὸ μαρτύριο τῆς διδασκαλίας τοῦ φὸν Στροχάϊμ !

Εἶνε λοιπὸν στ' ἀλήθεια ὁ Στροχάϊμ ὁ ἄνθρωπος ποὺ βασανίζει τὶς «βεντέττες» ; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολη. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ κανεὶς ὅτι ὁ φὸν Στροχάϊμ τὶς «ξεθεώνει» κυριολεκτικῶς ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο ; Ἁπλούστατα, γιατὶ θέλει νὰ πετυχαίνη πάντα τὸ «ρεκὸρ» τῆς τέχνης τους, τῆς ἀποδόσεώς τους. Ἔπειτα, εἶνε καὶ κάποιος ἄλλος λόγος ἐξ ἴσου σοβαρός: ὁ μεγάλος αὐτὸς σκηνοθέτης εἶνε πάντα ἀνικανοποίητος !

* * *

Ἀλλὰ προτοῦ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ σημερινὸ φὸν Στροχάϊμ, ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν περασμένη ζωή του.

Ὁ Ἐρρῖκος φὸν Στροχάϊμ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς ἀριστοκράτες τῆς Αὐστρίας. Ὁ πατέρας του ἦταν αὐλικὸς καὶ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ. Ὁ Ἐρρῖκος, ἀκολούθησε τὴν παράδοσι τῆς οἰκογενείας του καὶ σὲ ἡλικία εἰκοσιδύο χρόνων ἦταν ἴλαρχος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀκούει κανεὶς πολλὲς φορὲς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ στούντιο νὰ λένε:

—Ἔτσι διέταξε ὁ κ. ἴλαρχος... Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ κ. ἰλάρχου... Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα ἂν δὲν μᾶς διατάξη ὁ κ. ἴλαρχος !...

Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι ὁ φὸν Στροχάϊμ δὲν ἔχει ἐγκαταλείψει ἀκόμη οὔτε τὶς μαῦρες λουστρινένιες μπόττες του, οὔτε τὰ σπηρούνια του. Μ' αὐτὰ γυρίζει μέσα στὸ στούντιο ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, δίνοντας διαταγὲς σὰν νὰ βρίσκεται σὲ κανένα αὐστριακὸ στρατῶνα.

Εἴπαμε λοιπὸν ὅτι ἦταν ἴλαρχος. Μετὰ τὸν πόλεμο, ὅμως, κατεστραμμένος τελείως οἰκονομικῶς, ξενιτεύτηκε στὴν Ἀμερική, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ξεχάση τελείως τὸν παληὸ ἑαυτό του καὶ νὰ δημιουργήση μιὰ καινούργια ζωή.

Κι' ἄρχισε νὰ δουλεύη πρῶτα ὡς ἐργάτης, στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ὕστερ' ὡς βαστάζος στὴν ἀγορά, ὡς πορτιέρης ξενοδοχείου ὡς νυχτοφύλακας σ' ἐργοστάσια... Κατόπιν, ἡ ζωή του πῆρε μιὰ ἄλλη ὄψι: πιὸ τραγική, πιὸ τυχοδιωκτική. Ὁ φὸν Στροχάϊμ ἄρχισε νὰ γυρίζη ἀπὸ Πολιτεία σὲ Πολιτεία, νὰ κάνη τὸν ξυλοκόπο, τὸν κυνηγὸ καὶ τέλος τὸ κάου - μπόϋ. Σ' αὐτὴ τὴν δουλειὰ πῆγε μπροστά, γιατὶ ἤξερε — διάβολε ! — ἀπὸ ἄλογα. Μήπως δὲν ἦταν ἴλαρχος; Τοῦ ἀνέθεσαν λοιπὸν τὴ διεύθυνσι ἑνὸς «ράντσου» καὶ τοῦ ἔδωσαν ὑπὸ τὰς διαταγάς του δεκαπέντε κάου - μπόϋς, γιὰ τὸ δάμασμα τῶν ἀτίθασων ἀλόγων.

...Ἕνα ποτῆρι «Πέπε τῆς Χιλῆς» !...

Μὰ ὁ φὸν Στροχάϊμ θυμόταν κάποτε τὸν παληὸ ἀριστοκράτη, τὸν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, τὸν αὐλικὸ καὶ τότε τὸν ἔπιανε μιὰ στυγνὴ μελαγχολία καὶ τὰ ἔβλεπε ὅλα μαῦρα !

Μιὰ τέτοια μέρα κρίσεως λοιπόν, παράτησε καὶ τὸ «ράντσο» καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ κάου μπόϋς καὶ τράβηξε πρὸς τὸ ἄγνωστο ; Πρὸς βορρᾶν...

Ὁ δρόμος του εὐτυχῶς τὸν ἔβγαλε στὸ Χόλλυγουντ κι' ἔτσι ὁ φὸν Στροχάϊμ μπόρεσε νὰ ξαναφτιάξη τὴ ζωή του καὶ τὴν περιουσία του, γιατὶ ἂν τύχαινε νὰ λοξοδρομήση, ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ φυτοζωοῦσε σήμερα.

Στὸ Χόλλυγουντ λοιπόν, χάρις στὴν ἄψογη ἐμφάνισί του, στοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους του, στὴν στρατιωτικὴ αὐστηρότητά του καὶ στὴν ἀφάνταστη δύναμι τῆς ἐπιβολῆς τῆς θελήσεώς του, κατώρθωσε γρήγορα νὰ γίνη ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πρωτοτύπους σκηνοθέτας, ἠθοποιοὺς καὶ συγγραφεῖς τοῦ κινηματογράφου !

Κι' ἔτσι, ὁ κ. «ἴλαρχος» ξανάγινε ὁ παληὸς ἀριστοκράτης ποὺ ἦταν μὲ τὸ κρυστάλλινο μονόκλ καὶ τὶς ψηλὲς λουστρινένιες μπόττες τοῦ αὐστριακοῦ ἀξιωματικοῦ. Οἱ «ἀστέρες» στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, ὅσο κι' ἂν τὸν τρέμουν, τὸν θαυμάζουν. Μπροστὰ στὴν ἄψογη εὐγένεια τῶν τρόπων του καὶ στὴ μεγαλοφυΐα του, τοῦ συγχωροῦν τὰ πάντα !

* * *

Μὰ εἶνε ἀλήθεια ἄρά γε ὅτι ὁ Στροχάϊμ εἶνε ὁ «μπαμπούλας» τοῦ Χόλλυγουντ ; Ναί, εἶνε ἀλήθεια !

Ὁ φὸν Στροχάϊμ ἔβαλε σὲ τάξι πολλὰ πράγματα καὶ δάμασε ὄχι λίγες ἀτίθασες «βεντέττες».

Ὅταν «γυρίζει» ἕνα φίλμ, ὅλο τὸ στούντιο δουλεύει μὲ τὴν ἀκρίβεια χρονομέτρου. Τὸ καθημερινὸ πρόγραμμα τῆς δουλειᾶς εἶνε αὐστηρὸ σὰν ἡμερησία διαταγή ! Διαταγὲς ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ ὁδηγίες του, ἡ συμβουλές του. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῆ πειθαρχία ! Φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο !..

Ὁ μεγάλος σκηνοθέτης ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῶν ἀληθινῶν καλλιτεχνῶν: δὲν μένει ποτὲ ἱκανοποιημένος ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ φτιάχνει καὶ γι' αὐτὸ τὸν λένε στὸ Χόλλυγουντ : «Φὸν Στροχάϊμ ὁ Ἀνικανοποίητος» !

Ἡ μεγάλη τώρα τραγωδία εἶνε ὅταν παίζει ὁ ἴδιος στὸ φίλμ ποὺ «γυρίζει». Κάθε τόσο στέλνει περίπατο ὅλον τὸν κόσμο καὶ ξαναρχίζει ἀπὸ τὸ Ἄλφα. Στὸ «Γαμήλιο ἐμβατήριο», τὸ περίφημο φίλμ του, «γύριζε» 2,000 μέτρα ταινίας γιὰ μιὰ σκηνὴ ποὺ ἤθελε μόνο 200. Μόλις τελείωνε μάλιστα μιὰ σκηνή, ρωτοῦσε ἀνήσυχος τὸν ἀχώριστο φίλο του Χάρρυ Κάρ:

—Τὰ κάναμε θάλασσα, ἔ;

Μιὰ φορὰ ὅμως ὁ Χάρρυ Κὰρ δὲν βάσταξε πειὰ καὶ τοῦ εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς σκηνὲς αὐτὲς ἦταν περίφημη! Καλύτερα ὡστόσο νὰ μὴν ἄνοιγε τὸ στόμα του. Ὁ φὸν Στροχάϊμ τοῦ ἔρριξε μιὰ θολὴ ματιά, γεμάτη πίκρα καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἄ ! Δὲν ξέρεις πόσο σκληρὴ εἶνε ἡ προδοσία ἑνὸς φίλου, Χάρρυ ! Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο ἔχω ἐμπιστοσύνη ! Ἐσὺ λοιπόν, ἐσὺ ποὺ ξέρεις τί ἀξίζει αὐτὸ τὸ φίλμ, μοῦ λὲς ὅτι εἶνε περίφημο ! Ἔ, αὐτό, ἀγαπητέ μου, εἶνε πιὸ ἀπάνθρωπο ἀπὸ μιὰ δολοφονικὴ μαχαιριά.

Κι' ὅλ' αὐτὰ γιατί ; Γιατὶ ὁ Στροχάϊμ δὲν ἱκανοποιεῖται εὔκολα.

Ἂς δοῦμε τώρα ἂν εἶνε ἀλήθεια τὸ ὅτι βασανίζει τὶς «βεντέττες». Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι κυκλοφοροῦν εἰς βάρος του ἡ πιὸ τρομαχτικὲς διαδόσεις. Λένε μάλιστα ὅτι στὶς «βεντέττες» ποὺ ἔχουν νεῦρα, γιὰ νὰ τὰ «καλμάρη», δίνει ἕνα ποτῆρι ρετσινόλαδο ! Φυσικά, αὐτὰ ὅλα εἶνε ὑπερβολές, ἀλλά... μέχρις ἑνὸς σημείου.

Ἡ Φαίϋ Βραίϋ, παραδείγματος χάριν, διηγεῖται ὅτι ὅταν «γύριζε» ἕνα ἔργο μὲ τὸν φὸν Στροχάϊμ, τὰ ἔχασε διαρκῶς, γιατὶ παρέλυε ἀπὸ τὸν πανικὸ ποὺ τῆς προξενοῦσε ! Μιὰ φορὰ μάλιστα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κλάψη μὲ ἀληθινὰ δάκρυα, ὁ φὸν Στροχάϊμ διέταξε τὸ βοηθό του νὰ τῆς δώση ἕνα ποτῆρι πιπεράτο «Πέπε τῆς Χιλῆς».

Κ' ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἐξετελέσθη !

Καὶ τώρα, ἂν ἔτυχε ποτὲ νὰ πιῆτε καμμιὰ ρουφιξιὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ «Πέπε τῆς Χιλῆς» θὰ ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι μοιάζει μ' ἀναμμένα κάρβουνα !

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχουν καὶ τόσο ἄδικο οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ, νὰ τρέμουν αὐτὸν τὸν αὐστριακὸ ἀριστοκράτη ποὺ διευθύνει τὸ «γύρισμ» ἑνὸς φίλμ, φορῶντας τὶς μαῦρες λουστρινένιες μπόττες καὶ τὰ σπιρούνια τοῦ ἰλάρχου. Ὁ φὸν Στροχάϊμ εἶνε πραγματικῶς ὁ «μπαμπούλας» τοῦ Χόλλυγουντ !

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Τὸ πιὸ γόνιμο ψάρι εἶνε ὁ «γάδος». Τὴν ἐποχὴ τῆς ὠοτοκίας του, ὁ θηλυκὸς γάδος γεννάει περίπου 28 ἑκατομμύρια αὐγά.

Τὰ γνωστὰ εἴδη ψαριῶν ἀνέρχονται σὲ 10,000.

Τὸ μεγαλείτερο ψάρι εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ φάλαινα. Ἔχει μῆκος 22 1)2 μέτρα καὶ ζυγίζει — ἡ μεγαλείτερη — 4—5 τόννους.

Τὰ μικρότερα ψάρια εἶνε μόνον δυόμισυ πόντων μήκους.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ D. BLACK

ΗΡΘΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΧΩΡΙΣΤΟΥΜΕ !...

ΕΙΝΕ κρῖμα νὰ χάνης τὸν καιρό σου μὲ μιὰ γυναῖκα πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ σένα καὶ παντρεμένη ! εἶπε ἡ Χίλντα στὸν ἀδελφό της.

Ὁ Χίλερυ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ καπνίζη σκεπτικός. Δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀναγνωρίση ὅτι ἡ ἀδελφή του εἶχε δίκηο. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῆ τὸν ἀδελφό της παντρεμένο, νοικοκυρεμένο. Καὶ φυσικὰ ἡ Μάμπελ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη γυναῖκα του, ἀφοῦ ὁ ἄνδρας της ζοῦσε ἀνάπηρος σὲ μιὰ κλινική.

—Ὁ κ. Μπάρτσεστερ μπορεῖ νὰ ζήση ἀκόμα πολύ ! ἐξακολούθησε ἡ Χίλντα. Τὰ νειᾶτα περνοῦν. Σκέψου τὴν ἡλικία σου, Χιλερυ ! Γιατί νὰ μὴν πάρης γυναῖκα σου τὴν Ἄμαμπελ Φοῦλτον ; Ξέρω πὼς τῆς ἀρέσεις ! Κι' εἶνε τόσο χαριτωμένη, τόσο καλὸ κορίτσι ! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε, ἐφόσον ἐσὺ ἐκτίθεσαι ἔτσι μὲ τὴ Μάμπελ. Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει γιὰ τὸ σύνδεσμό σας...

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς πηγαίνω παντοῦ μαζύ της ! Τὸ παράκανα τελευταῖα !...

—Πρέπει νὰ διακόψης τὶς σχέσεις σου μαζύ της, Χίλερυ ! Ἄκουσε τὴ συμβουλή μου. Σοῦ παρουσιάζεται τώρα μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία. Ἡ Ἄμαμπελ πρόκειται νὰ φύγη μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Σατούρνια», γιὰ ἕνα μακρυνὸ τουριστικὸ ταξεῖδι. Πήγαινε καὶ σύ... Μόνο μὴ πῆς τίποτε στὴ Μάμπελ, γιὰ νὰ μὴν ἔρθη κι' αὐτὴ μαζύ σου τὴν τελευταία στιγμή. Ἔτσι θἄχης ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ γνωρισθῆς καλύτερα μὲ τὴν Ἄμαμπελ.

—Νομίζω πὼς ἀδικεῖς τὴν Μάμπελ, Χίλντα. Ὡστόσο, θ' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σου. Πιθανὸν νὰ ἔχης δίκηο !...

Ἐνῶ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του, ὁ Χίλερυ συλλογιζόταν τὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς του. Ἀναγνώριζε βέβαια πὼς ἡ ἡλικία του δὲν ταίριαζε μὲ τῆς Μάμπελ. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως δέκα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε γίνει δική του, καὶ ἡ σκέψις πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν χωριστῆ ὁριστικῶς τὸν λυποῦσε πολύ. Πῶς θὰ τὸ ἔπαιρνε τάχα ἐκείνη ; Ἂν ἔπαιρνε τὸ πρᾶγμα κατάκαρδα, θὰ ἔκανε ἴσως κανένα ἀπεγνωσμένο διάβημα !... Τί φοβερὸ ποὺ θὰ ἦταν ! Θυμόταν τὸν πόνο της, ὅταν, πρὶν ἀπὸ ἔξη χρόνια, ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀφήση προσωρινῶς, γιὰ νὰ πάη στὴ Βομβάη, γιὰ κάποια ὑπόθεσί του. Γιὰ νὰ ξεχαστῆ τότε καὶ νὰ διασκεδάση τὴ λύπη της, ἡ Μάμπελ εἶχε κάνει ἕνα ταξεῖδι, ἀκριβῶς μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο, τὸ «Σατούρνια», μὲ τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ ταξειδέψη τώρα αὐτός. Καὶ μάλιστα εἶχε ἐπαινέσει τὸ πλοῖο, τὶς ἀναπαυτικὲς καμπίνες του, τὴν καλὴ τροφή του.

Εἶχε δίκηο ἡ Χίλντα. Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδικὴ κι' ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ. Ἡ Ἄμαμπελ ἦταν νέα, ὄμορφη, καλῆς οἰκογενείας, πλουσία... Τί θὰ ἔλεγε τάχα ἡ Μάμπελ, ὅταν θὰ μάθαινε τοὺς ἀρραβῶνες του ;...

* * *

Εἶχε φτάσει ἡ παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του, κι' ὁ Χίλερυ δὲν εἶχε κάνει λόγο στὴ Μάμπελ γιὰ τὸ ταξεῖδι του. Θὰ τῆς ἔστελνε ἕνα γράμμα κατόπιν καὶ θὰ τῆς ἐξηγοῦσε τοὺς λόγους. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ τελευταῖο, δείνησαν μαζὺ στὸ «Σαβόϊ». Ἡ Μάμπελ φοροῦσε μιὰ ὄμορφη ἄσπρη τουαλέττα καὶ ὁ Χίλερυ παρακολουθοῦσε τὰ γεμᾶτα θαυμασμὸ βλέμματα, ποὺ τῆς ἔρριχναν οἱ ἄνδρες. Ἐκείνη, ἀδιάφορη καὶ ἀπαθής, μιλοῦσε καὶ γελοῦσε, σὰν νὰ μὴν ἀντιλαμβανόταν πὼς ὑπῆρχε κόσμος στὰ τραπέζια τριγύρω τους. Ἡ Μάμπελ εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἔφαγαν, χόρεψαν καὶ τέλος, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Μάμπελ εἶπε :

=Χίλερυ ! Ἐσὺ κάτι ἔχεις ἀπόψε. Τί σκέπτεσαι ;

—Τίποτε, ἀγαπημένη μου.

—Ὢ ! Δὲν μὲ γελᾶς ἐμένα, ξέρεις. Ὅταν εἶσαι συλλογισμένος ἢ ὅταν μοῦ λὲς ψέμματα, πάντοτε σὲ καταλαβαίνω.

—Πότε σοῦ εἶπα ψέμματα ;

—Συχνά ! Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ πιστεύω ὅσα μοῦ λές ! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐλάχιστο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα, ὅταν ἀγαπᾶ... Νὰ πιστεύη τὸν ἀγαπημένο της, κι' ὅταν αὐτὸς τῆς λέει ψέμματα...

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὁ Χίλερυ συνόδεψε τὴ Μάμπελ ὥς τὸ σπίτι της. Παραδόξως ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν τοῦ εἶπε νὰ τὴν συντροφεύση ἀκόμη λίγο, ὅπως ἄλλες φορές. Στὸ κατώφλι τὸν φίλησε ἐλαφρά, τὸν καληνύχτισε κι' ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα. Κάπως δυσαρεστημένος ὁ Χίλερυ, ἀπομακρύνθηκε. Ὅταν ἔφτασε στὸ δωμάτιό του, ἀντὶ νὰ πλαγιάση νὰ κοιμηθῆ, κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ γράφη στὴ Μάμπελ τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή :

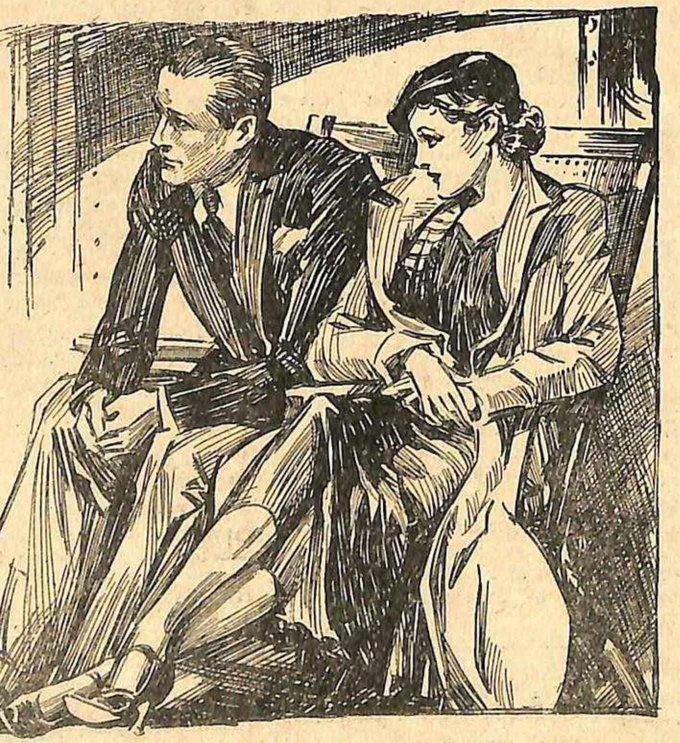

Ἡ Ἄμαμπελ καὶ ὁ Χίλερυ κάθησαν πλάϊ - πλάϊ...

«Ἀγαπητή μου, μ' ἀποχαιρέτησες ἀπόψε ψυχρά, κι' αὐτὸ μὲ λύπησε, γιατί αὔριο φεύγω γιὰ ταξεῖδι. Βδομάδες τώρα ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ, μὰ δὲν τολμοῦσα... Περάσαμε μαζὺ χρόνια εὐτυχισμένα κι' ὅταν ἔρχεται ὁ χωρισμὸς καλύτερα νἆναι σύντομος κι' ὁριστικός. Γιατί ἦρθε πειὰ ὁ καιρὸς νὰ χωριστοῦμε ! Θὰ σὲ θυμοῦμαι πάντα μὲ συμπάθεια κι' ἐλπίζω στὸ μέλλον νὰ μείνουμε καλοὶ φίλοι. Μὴ μνησικακεῖς μαζύ μου !... Πίστεψέ με, εἶνε προτιμότερο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας νὰ χωριστοῦμε μιὰ καὶ καλή. Προτίμησα νὰ φύγω. Θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μείνω στὸ Λονδῖνον καὶ νὰ μὴν ἔρχομαι νὰ σὲ βλέπω»....

* * *

Τὸ «Σατούρνια» ξεκίνησε μὲ θαυμάσιο καιρό. Ἡ θάλασσα ἦταν σὰν καθρέφτης. Ἀπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, ὁ Χίλερυ κι' ἡ Ἄμαμπελ Φοῦλτον κάθησαν πλάϊ - πλάϊ. Ἡ νέα φάνηκε χαρούμενη, μόλις τὸν εἶδε, καὶ τώρα φλυαροῦσε εὔθυμα.

—Ἡ μίσσες Μπάρτσεστερ ταξειδεύει μαζύ σας ; ρώτησε ἀσυλλόγιστα.

=Ὄχι ! ἀπάντησε ὁ νέος ξερά.

—Ὢ ! τί κρῖμα ! Εἶνε τόσο χαριτωμένη γυναῖκα, τόσο εὐχάριστη ! Εἴδατε τὸν πλοίαρχο ; Εἶνε ὡραῖος ἄνδρας, ἀλλὰ παράξενος στοὺς τρόπους του. Σωστὸ ἀγρίμι ! Κάθεται μόνος του καὶ τρώει, χωρὶς νὰ μιλᾶ μὲ κανέναν ἐπιβάτη... Λένε πὼς ἔχει κακὸ χαρακτῆρα. Ξέρει ὅμως καλὰ τὴ δουλειά του, κι' ἡ Ἑταιρεία τὸν ἐκτιμᾶ πολύ... Ἄ ! νάτος !.... Ἔρχεται !...

Ὁ πλοίαρχος πέρασε μπροστά τους, χωρὶς νὰ κυττάξη κανέναν. Ἦταν ψηλός, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, κι' εἶχε τὸ σταθερὸ καὶ ὀξὺ βλέμμα τῶν ναυτικῶν. Ἡ Ἄμαμπελ ἐξακολούθησε νὰ λέη :

—Ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ βρίσκονται ἀπάνω στὸ πλοῖο, ἐπιθυμοῦν νὰ κάνουν τὴ γνωριμία του. Μὰ καμμιὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τοῦ μιλήση. Ὁ Μπράϊαν ὑποσχέθηκε νὰ προσπαθήση νὰ πιάση κουβέντα μαζύ του...

Ὁ Χίλερυ δὲν πρόσεχε στὰ λόγια τῆς νέας. Τὸν κούραζε ἡ φλυαρία της. Ὡστόσο αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του κολακευμένο, γιατί τὸν εἶχε προτιμήσει ἐνῶ ὑπῆρχαν τόσοι ἄλλοι νεώτεροι ἀπ' αὐτόν. Ἡ Ἄμαμπελ διάλεγε πάντα αὐτὸν κατὰ προτίμησιν στὰ παιγνίδια, στὸ χορό, στὴ συντροφιά. Κι' ὁ Χίλερυ σκεπτόταν πόσο εὔκολα θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ σχέδιο τῆς ἀδελφῆς του.

Τὸ πλοῖο πλησίαζε τώρα στὴ Μασσαλία. Ὁ Χίλερυ ἦταν ἀνυπόμονος νὰ λάβη γράμμα ἀπὸ τὴ Μάμπελ. Κι' ἀσφαλῶς στὴ Μασσαλία θὰ τὸν περίμενε κανένα γράμμα της. Ἕνα γράμμα γεμᾶτο παράπονα κι' ἀπελπισία !...

Πρωΐ - πρωΐ, ὁ Χίλερυ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ γέφυρα. Τὸ Ταχυδρομεῖο εἶχε φτάσει κι' ὁ λοστρόμος χώριζε τὰ γράμματα. Ἔδωσε στὸν Χίλερυ δυὸ ἐφημερίδες καὶ τὸ λογαριασμὸ τοῦ ράφτη του.

—Τίποτε ἄλλο γιὰ μένα ; ρώτησε παραξενεμένος.

—Τίποτε, κύριε !

Ὥστε ἡ Μάμπελ δὲν εἶχε γράψει. Γιατί τάχα ; Μήπως ἦταν ἄρρωστη ; Ἀσφαλῶς, αὐτὸ θὰ συνέβαινε. Θὰ εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τὸν καϋμό της. Μὲ τὸν ἀσύρματο τοῦ πλοίου ἔσπευσε νὰ τῆς τηλεγραφήση :

«Πῶς εἶσαι ;»

Μόλις μετὰ δυὸ μέρες ἔλαβε τὴν ἀπάντησί της :

«Πολὺ καλά ! Ἐλπίζω νὰ ὑγιαίνης».

Τίποτε ἄλλο ! Περίεργη ἀπάθεια, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ἀγάπης ! Ὄχι, αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν πολὺ κολακευτικό. Ὁ Χίλερυ ὡστόσο ἀπεφάσισε νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν Ἄμαμπελ νὰ γίνη γυναῖκα του. Τί θὰ ἔλεγε τότε ἡ Μάμπελ ; Ἡ Ἄμαμπελ ἦταν μιὰ ὄμορφη ξανθιά, καὶ θἆταν περήφανος νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Πόσο θὰ χαιρόταν ἡ ἀδελφή του... Θὰ τῆς τηλεγραφοῦσε τὴν εὐχάριστη εἴδησι... Ἴσως ἀπὸ τὸ Πόρτ - Σάϊδ ἢ ἀπὸ τὸ Ἄντεν.

Βυθισμένος καθὼς ἦταν στὶς σκέψεις του, ὁ Χίλερυ ξαφνιάστηκε, σὰν εἶδε τὸν πλοίαρχο μπροστά του μ' ἕνα γράμμα στὸ χέρι. Μ' ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα, ὁ νέος ἀνεγνώρισε τὸ γράψιμο τῆς Μάμπελ.

—Ἡ μίσσες Μπάρτσεστερ μοῦ ἔγραψε, εἶπε ὁ πλοίαρχος, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ φροντίσω ἰδιαιτέρως γιὰ σᾶς. Ἔρχεσθε στὴ καμπίνα μου νὰ πάρετε ἕνα κοκτέϊλ ;

Μηχανικὰ ὁ Χίλερυ ἀκολούθησε τὸν πλοίαρχο, κι' ἡ ἀπορία του κορυφώθηκε, ὅταν μέσα στὴν κομψὴ καμπίνα, πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, σὲ μιὰ ἀσημένια κορνίζα, εἶδε τὴ φωτογραφία τῆς Μάμπελ.

—Ὥστε.... γνωρίζεσθε καλὰ μὲ τὴν μίσσες Μπάρτσεστερ ; τραύλισε.

—Ὢ ! εἶνε πολὺ φίλη μου ! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ καπετάνιος.

—Κι' ἐγὼ τὴν γνωρίζω χρόνια τώρα ! εἶπε ὁ νέος περήφανα.

«Παράξενο, σκεπτόταν ὁ Χίλερυ, καθὼς κατέβηκε στὴν καμπίνα του. Πῶς δὲν μοῦ ἀνέφερε ἡ Μάμπελ οὔτε κἂν τ' ὄνομα τοῦ πλοιάρχου ; Γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴ φωτογραφία της καὶ νάχη ἀλληλογραφία μαζύ του, θὰ πῆ πὼς σχετίζονται πολύ. Χμ ! Δὲν τὴν φανταζόμουν τόσο πονηρή !»

Λίγη ὥρα κατόπιν, ἀπάνω στὴ γέφυρα, ἡ Ἄμαμπελ ἔλεγε στὸν Χίλερυ :

—Πῆγες, ἀλήθεια, στὴν καμπίνα τοῦ πλοιάρχου ; Πές μου, ἔχει τίποτε φωτογραφίες κοριτσιῶν ; Γιατί, ξέρεις, ἡ μίσσες Ντέβενιλ, ποὺ εἶχε ταξειδέψει πρὸ ἔξη χρόνων μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο, μᾶς ἔλεγε πόσο διαφορετικὸς ἦταν τότε. Ἦταν εὔθυμος, εὐχάριστος στὴν παρέα του. Φαίνεται πὼς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀγάπησε παράφορα μιὰ κυρία παντρεμένη. Ἀπὸ τότε μελαγχόλησε...

«Ἄ ! συλλογίστηκε ὁ Χίλερυ, τώρα ἐννοῶ ! Πάνε ἔξη χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Μάμπελ ταξείδεψε μαζύ του. Θεέ μου, μήπως ;...».

Τώρα θυμόταν καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Μιὰ καρφίτσα ἀπὸ μπριλλάντια καὶ σαπφείρους, ποὺ φοροῦσε ἡ Μάμπελ ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της αὐτό. Τοῦ εἶχε πῆ ὅτι παρίστανε ἕνα ναυτικὸ σῆμα, ποὺ μεταχειρίζονται τὰ πλοῖα καὶ τὸ ὁποῖο σημαίνει : «Ζητεῖται πιλότος». Ἄ ! Τώρα τὰ καταλάβαινε ὅλα ! Τόση ὑποκρισία, Θεέ μου !...

Τὸ πλοῖο περνοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ κανάλι τοῦ Σουέζ. Ἀκουμπισμένη δίπλα του, στὴν κουπαστή, ἡ Ἄμαμπελ, κύτταζε τὰ ἥσυχα νερὰ τῆς διώρυγος, στὰ ὁποῖα καθρεφτιζόταν ἡ σελήνη. Ὁ Χίλερυ ἀκούμπησε ἁπαλὰ τὸ χέρι του ἀπάνω στὸ χέρι τῆς νέας καὶ τῆς εἶπε :

—Ἄμαμπελ, κάτι ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω...

—Τὸ φανταζόμουν, Χίλερυ, καὶ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ, μὰ ντρεπόμουν...

—Ντρεπόσουν ; ρώτησε ὁ νέος, μ' ἀπορία.

—Ναί, γιατὶ δὲν ἤξερα πῶς θὰ τὸ πάρης... Φοβόμουν μὴ τυχὸν δυσαρεστηθῆς μ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, γιατὶ βλέπεις ὅλοι στὸ πλοῖο νομίζουν πὼς εἶμαι ἐρωτευμένη μαζύ σου...

Ἀργά, ἡ ἔννοια τῶν λόγων τῆς νέας μπῆκε στὸ μυαλό του. Γέλασε.

—Χά ! χά !... Ὥστε ἔτσι, λοιπόν ; Νόμιζαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μένα, ἔ ;...

—Ναί, κι' αὐτὸ μᾶς διασκέδαζε πολύ, ξέρεις. Τὴ νύχτα, ὅταν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες πλάγιαζαν, ὁ Μπράϊαν κι' ἐγὼ συναντιόμαστε ἀπάνω στὸ κατάστρωμα καὶ κουβεντιάζαμε. Ἔτσι κανένας δὲν μᾶς πῆρε εἴδησι...

—Ὥστε ὁ Μπράϊαν εἶνε ὁ εὐτυχὴς θνητός ! εἶπε ὁ Χίλερυ μ' ἐγκαρδιότητα.

—Ναί ! Εἴμαστε τόσο εὐτυχεῖς, καὶ σ' εὐγνωμονοῦμε γιὰ τὴ συνδρομή σου. Θὰ ἦταν ἀπελπιστικὸ νὰ μᾶς κυττάζουν ὅλοι μὲ περιέργεια...

Μέσα του, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, ὁ Χίλερυ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό, ποὺ τὸν εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴ χαριτωμένη καὶ φλύαρη Ἄμαμπελ.

Οὔτε στὸ Ἄντεν, δὲν ὑπῆρχε γράμμα γιὰ τὸν Χίλερυ ἀπὸ τὴν Μάμπελ. Χίλιες - δυὸ σκέψεις βασάνιζαν τὸ νοῦ του. Ἐπιπλέον, ἡ στάσις τοῦ πλοιάρχου τὸν ἔκανε σκεπτικό. Μιὰ καταπληκτικὴ διαφορὰ φάνηκε στὰ φερσίματά του, ὅταν παρέλαβε τὸ Ταχυδρομεῖο στὸ Ἄντεν. Ὁ πλοίαρχος, ἐντελῶς ἔξαφνα, μεταμορφώθηκε. Μιλοῦσε, γελοῦσε, ἦταν ἀγνώριστος !...

—Πιθανὸν νὰ ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὴν καλή του ! εἶπε ἡ Ἄμαμπελ. Ἴσως νὰ τοῦ γράφη πὼς ἔρχεται νὰ τὸν συναντήση... Τί ρωμαντικό, ἔ ;...

Τὴ νύχτα ὁ Χίλερυ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ. Ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ κατάστρωμα. Ὁ πλοίαρχος ἦταν ἐκεῖ.

—Εἴχατε εἰδήσεις ἀπὸ τὴν μίσσες Μπάρτσεστερ ; τὸν ρώτησε ξαφνικὰ ὁ νέος.

—Σεῖς δὲν λάβατε γράμμα της ; εἶπε ὁ πλοίαρχος.

—Ὄχι.

—Ὥστε δὲν μάθατε τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της ;...

— !...

Γιὰ πολλὲς ὧρες, ὁ Χίλερυ ἔμεινε συλλογισμένος, μόνος του, μέσα στὴν καμπίνα του. Τέλος εἰδοποίησε τὸν πλοίαρχο, πὼς δὲν θὰ συνέχιζε τὸ ταξεῖδι του. Στὸν πρῶτο σταθμὸ θὰ ἀποβιβαζόταν καὶ μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι θὰ ἐπέστρεφε στὴν Ἀγγλία. Συγχρόνως τηλεγράφησε στὴν Μάμπελ πὼς ἐπέστρεφε κι' ὅτι εἶχε ἀπόλυτο ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήση.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ πλοῖο ὁ Χίλερυ, ἀποχαιρέτησε τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ πῆ τίποτε ἐκ μέρους του στὴν μίσσες Μπάρτσεστερ. Μὲ αἰνιγματικὸ χαμόγελο, ὁ πλοίαρχος εἶπε ὅτι δὲν συνήθιζε ποτὲ νὰ στέλνη μηνύματα.

Ἀπὸ τὴ Βομβάη ὁ Χίλερυ πῆρε τὸ πρῶτο πλοῖο κι' ἐπέστρεψε στὸ Λονδῖνον.

....

Ἕνα γράμμα τῆς Μάμπελ τὸν περίμενε στὸ σπίτι του, στὸ ὁποῖο τοῦ ἔγραφε :

«Τί ἀτυχία, ἀγαπητὲ Χίλερυ ! Ἀναχωρῶ διὰ ξηρᾶς, γιὰ νὰ συναντήσω τὴ «Σατούρνια», στὴ Σαγκάη. Ἔτσι δὲν θὰ συναντηθοῦμε. Πρόκειται νὰ παντρευτῶ τὸν πλοίαρχο, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπάει πρὸ ἔξη χρόνων... Ὡστόσο, ἐλπίζω νὰ ἔρθης νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆς, ὅταν ἐπιστρέψουμε στὸ σπίτι μου.

Μάμπελ»

Συντριμμένος, ὁ Χίλερυ, ἔγειρε τὸ κεφάλι του, κι' ἕνα δάκρυ φάνηκε στὰ μάτια του.

D. BLACK

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας :

Οἱ κ. κ. Γ. Κ. Δοδόπουλος Λεωφόρος Δημοκρατίας 74 Θεσσαλονίκη, Ἀστέριος Καρρᾶς Θεσσαλονίκη καὶ Πιπίτσα Στέλα Σάμος, ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν σειρὰν βιβλίων τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κ. κ. Ἀπ. Ζωσιμᾶς Τρίκκαλα, Ἰωάννης Παπαδοχάρης Τρίκκαλα, Ἰωάν. Σιγάλας Θήρα, Παν. Κασιμάτης ὑποπράκτωρ Ἐφημερίδων Κύθηρα, Δημ. Κονταργύρης Καλάμαι, Θεόδ. Μπαϊρακτάρης Καλάμαι, Ἠλ. Πηγούνης, Ἡράκλειον Κρήτης, Ἀντ. Σαμαρᾶς ὁδὸς Νοσοκομείου ἀριθ. 6 Βέρροια, Σταμ. Ζάχος Πετράλωνα, Γεώργ. Κολιδᾶς Ἐνταῦθα, ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Ὡσαύτως οἱ κ. κ. Νῖκος Κοτζιᾶς Ξενοδοχεῖον Βιέννης Θεσσαλονίκη, Ἀντ. Κρικέας Λαγκαδᾶ Λακωνίας, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας».

Τέλος οἱ κ. κ. Κωνστ. Σοχωρίτης Ἑρμοῦ 11 Ἀγρίνιον, Ἰωαννίδου Κυπαρισσία, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 5ΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„

Κατὰ τὴν 5ην κλήρωσιν τοῦ Δεκαπενθημέρου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας», ἡ ὁποία θὰ γίνη τὴν προσεχῆ Τετάρτην 17 Ὀκτωβρίου, θὰ δοθοῦν τὰ ἑξῆς δῶρα :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίζη δραχμὰς 500.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς θὰ κερδίζη ἕνα μπιμπλὸ Βοημίας.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς θὰ κερδίζη 25 λάμες ξυρίσματος Radium, καὶ

Ὁ 4ος ἀριθμὸς θὰ κερδίζη ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ, θὰ κερδίζουν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ἔτους ποὺ θέλουν οἱ κερδίζοντες, ἢ ἕνα βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης μας, τῆς αὐτῆς ἀξίας μὲ τὸ Ἡμερολόγιον.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κληρώσεως θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχές.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Δίδα Αἰκατερίνην Ἐμμανουηλίδου, Κωνσταντινούπολιν. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας μὲ τὰ τρία δελτία τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας». Ἐκάματε λάθος ὅμως. Τὰ δελτία αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ Μ. Λαχεῖο μας. Μὲ τὰ δελτία ποὺ στείλατε ἔχετε δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς ἑβδομαδιαίας κληρώσεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύομεν κάθε ἑβδομάδα. Γιὰ κάθε ἑβδομαδιαῖον λαχεῖον γίνεται καὶ μία κλήρωσις.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΔΡΑ RADIUM, τῆς ἰατροῦ Κας Χρυσούλας Ἰωακειμίδου, ποὺ πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικώτερα καταστήματα τῆς πόλεώς μας, εἶνε ἡ μόνη ἀθῶα, λεπτὴ καὶ μὲ φυσικὰ μέσα χρωματισμένη, χωρὶς τὶς τοξικὲς χρωστικές.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου.—Πόσα ὀφείλω ;..

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου.—Δυὸ λεπτὰ νὰ κυττάξω στὸ βιβλίο... Τὸ δωμάτιό σας ἦταν..

—Μὰ δὲν εἶχα δωμάτιο. Κοιμήθηκα πάνω στὸ μπιλλιάρδο.

—Ἄ! Ὡραῖα! Τότε, λοιπόν, ἐκτὸς ἀπ' τὸ κανονικὸ νοῖκι, θὰ δώσετε κι' ἕνα σελλίνι τὴν ὥρα γιὰ τὸ μπιλλιάρδο!...

* * *

Ὁ πατέρας (τὴν ὥρα τοῦ δείπνου).—Σ' αὐτὸν τὸν παληόκοσμο, ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς κάνουν νὰ κλείνουμε τὰ μάτια μας...

Καὶ ὁ Βενιαμὶν τῆς οἰκογενείας :

—Ἕνα ἀπ' αὐτά, μπαμπᾶ, εἶνε καὶ τό.. σαποῦνι.

* * *

Ὁ γιατρὸς (μὲ παράπονο).—Ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι τὸ μόνο ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἀναγνωριστῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, εἶνε τὸ ἰατρικὸ ἐπάγγελμα. Οὔτε ἕνα ἄγαλμα, σὲ καμμιὰ χώρα δὲν ἔχει στηθῆ, πρὸς τιμὴν κανενὸς διάσημου γιατροῦ ἢ χειρούργου... Οὔτε ἕνα!

Ὁ πελάτης.—Ὢ! Γιατρέ! Μὴν τὸ λέτε αὐτό. Πήγατε στὸ νεκροταφεῖο νά.. δῆτε ;

* * *

Μεταξὺ φιλενάδων:

—Ποτέ μου δὲν γνώρισα τόσο σκληρὸ κι' ἐκδικητικὸ σύζυγο στὴ ζωή μου. Φαντάσου: Ἐκλείδωσε τὴν γυναῖκα του μέσα σ' ἕνα δωμάτιο γεμᾶτο γοῦνες καὶ δὲν τῆς ἄφησε, ὁ ἄθλιος, οὔτε ἕναν καθρέφτη!

* * *

Στοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους.

Ἡ παιδαγωγός. — Ἑρρῖκο! Κύτταξε αὐτὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια.

Ἑρρῖκος.—Ἀπορῶ, γιατὶ στὰ παληὰ τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι ἔκτιζαν.. ἐρείπια!

* * *

Μεταξὺ φιλενάδων:

Κική.—Αὐτὴ ἡ ἀποκρουστικὴ μίσσες Μπλοὺμ μοῦ εἶπε πὼς φαίνομαι τριάντα χρόνων.

Κλαίρη.—Τί ἠλίθια ποὺ εἶνε ;

Κική. (Μὲ αὐταρέσκεια).—Εἰλικρινῶς, Κλαίρη... Πές μου, σὲ παρακαλῶ.. Πόσο φαίνομαι πραγματικά ;

Κλαίρη.—Σαράντα!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκυκλοφόρησε καὶ πωλεῖται εἰς τὰ μουσικὰ καταστήματα ἕνα πολὺ μοντέρνο ταγκὸ ὑπὸ τὸν τίτλο «Δὲν μπορῶ κι' ἂν θέλω...», οἱ στίχοι τοῦ ὁποίου ἔχουν γραφῆ ἀπὸ τὸν κ. Κ. Καραχάλιον (Φ. Ἀστέρην) ἡ δὲ μουσικὴ ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην κ. Εὐαγγ. Κανελλίδην.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Ἡ βιομηχανία τῶν ὑφασμάτων ἔχει φτάσει σὲ τέτοια ἐξέλιξι, ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπαριθμήση κανεὶς τὰ ὀνόματα τῶν νέων ὑφασμάτων, κι' ἀκόμη πιὸ ἀδύνατο νὰ τὰ ἀπομνημονεύση. Τώρα μάλιστα ποὺ μπῆκε ἡ χειμερινὴ σαιζὸν καὶ κάθε κυρία πρέπει νὰ φροντίση γιὰ μάλλινα καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα, μπορεῖ νὰ μπερδευτῆ σ' ἀληθινὸ κυκεῶνα, ἂν βασισθῆ μονάχα στὰ ὀνόματα ποὺ ἀναφέρουν τὰ διάφορα ξένα φιγουρίνια.

Τὸ κυριώτερο εἶνε ὅτι ἔχουν καταργηθῆ σχεδὸν ἐντελῶς τὰ σκέτα ὑφάσματα, ὅπως τὰ ντρά, ἡ καμπαρντίνες, σὰ σὲρζ κλπ. Τὰ καινούρια μάλλινα εἶνε κρεπὲ ἢ κοτελέ, μὲ σχέδια ὑφαντὰ ἐπάνω, μὲ μιὰ ἀνώμαλη ἐπιφάνεια κλπ. Ὑπέρ ποτε τῆς μόδας εἶνε τὰ ὑφάσματα «ἀγκορά». Σὲ μερικὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ τὸ μαλλάκι εἶνε τόσο μακρύ, ὥστε φτάνει νὰ ἔχη μάκρος 6 χιλιοστῶν. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ κλασσικὰ «ἀγκορά», ὑπάρχουν καὶ «ἀγκορὰ» στὰ ὁποῖα τὸ μαλλὶ σχηματίζει μικροὺς κόμπους στὴν ἐπιφάνεια ἢ δὲν ἐξέχει καθόλου, ἀλλὰ μόνον δίνει στὸ ὕφασμα ἕνα μαλακὸ χνοῦδι. Σ' αὐτὸ τὸ εἶδος βλέπουμε ὄχι μόνο μάλλινα, ἀλλὰ καὶ μαλλομέταξα ὑφάσματα, πιὸ ἐλαφρὰ καὶ πιὸ λουσᾶτα. Πάντως, τὰ μάλλινα εἶνε τὰ πιὸ πρακτικά.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑφάσματα ποὺ δὲν εἶνε «ἀγκορά», κι' αὐτὰ σπάνια εἶνε μονόχρωμα. Συναντῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ χρώματα μπέζ, γκρί, μαρρὸν ἢ ὑποκίτρινα, μὲ ψιλὲς λοξὲς ρίγες, σὲ ζωηρὰ χρώματα, πράσινα ἢ κόκκινα ἢ μὲ μαλλάκια πολύχρωμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἢ μὲ πίκες ἢ μὲ καρρὼ Σκωτσέζικα κλπ.

Αὐτὰ εἶνε τὰ ὑφάσματα τὰ κατάλληλα γιὰ ταγιὲρ ἢ γιὰ φορέματα πρωϊνά. Ὅσο γιὰ τὰ παλτά, ὑπάρχει ἀπειρία ὑφασμάτων, ποὺ εἶνε βαρειὰ καὶ ζεστά, ἀλλὰ συγχρόνως μαλακὰ καὶ εὐχάριστα στὴν ἀφή, σὰν βελοῦδα.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἕνας παληός μας φίλος, τὸ βελοὺρ-ντὲ-λαίν, ξαναγυρίζει στὴ μόδα, ἀλλὰ πολὺ ἀνώτερο σὲ ἐμφάνισι ἀπὸ τὸ παληό. Ἐπίσης συνηθίζονται πολὺ τὰ κοτελὲ ὑφάσματα, τὰ μπουκλὲ καὶ τὰ χοντρὰ «ἀγκορά».

Γι' ἀπογευματινὰ πάλι φορέματα ὑπάρχουν ὡραιότατα μαλλομέταξα ἢ ὑφάσματα βελουτέ, τόσο λεπτὰ καὶ τόσο μαλακά, ὥστε νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ τὰ μεταχειρισθῆ καὶ γιὰ τὰ πιὸ πολύπλοκα σχέδια.

Τέλος, στὰ μάλλινα ἔχουμε νὰ προσθέσουμε καὶ τὰ ζέρσεϋ, τὰ ὁποῖα συναντῶνται σὲ ἀπερίγραπτη ποικιλία χρωματισμῶν καὶ σχεδίων. Ὑπάρχουν ζέρσεϋ χοντρὰ καὶ πυκνὰ σὰν ἀνδρικὰ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα πολὺ δύσκολα διακρίνονται πῶς εἶνε πλεκτά. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε κοτελὲ ἢ «ἀγκορά», καὶ εἶνε κατάλληλα γιὰ ταγιὲρ ἢ γιὰ σπὸρ φορέματα. Ἄλλα πάλι γίνονται λεπτότατα καὶ μαλακά, σὰν μεταξωτά, καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ μπλοῦζες σπόρ, γιὰ ἐσάρπες ἢ γιὰ γαρνιτοῦρες.

Ὅσο γιὰ τὰ μεταξωτά, αὐτὰ ἐφέτος συνηθίζονται μᾶλλον σκληρὰ καὶ κοκκαλωτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κρὲπ-σατέν, ποὺ φέτος φοριοῦνται μόνον τὸ ἀπόγευμα. Γι' ἀπόγευμα φοριέται ἐπίσης πολὺ τὸ κρὲπ-ρομαὶν καὶ τὸ βελοῦδο, ποὺ εἶνε μαλακὸ καὶ λεπτό, ὥστε νὰ μοιάζη μὲ μουσελίνα.

Γιὰ βραδυνὰ φορέματα συνηθίζονται οἱ ταφτάδες, ἡ σκληρὲς καὶ πολύχρωμες στόφφες, ποὺ μοιάζουν σὰν ἐκεῖνες ποὺ φοροῦσαν ἡ γιαγιάδες μας, καὶ ἡ μουσελίνες, ἀλλὰ κι' αὐτὲς κολλαρισμένες, ὥστε νὰ μοιάζουν σὰν μεταξωτὸ ὀργκαντί. Ὅσο γιὰ τὴ φυτικὴ μέταξα, αὐτη ἔχει ἀντικαταστήσει σὲ πολλὰ τὸ ἀληθινὸ μετάξι, καὶ πολὺ πιὸ γυαλιστερὸ καὶ φανταχτερὸ ἀπ' αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἀντοχὴ τοῦ ἀληθινοῦ μεταξιοῦ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ χαλάει.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Ἡ ἀποτρίχωσις

Ἡ μόδα δὲν ἀνέχεται τὶς τρίχες οὔτε στὰ πόδια, οὔτε στὰ χέρια, οὔτε στὸ πρόσωπο. Ὡστόσο, ἡ ἀποτρίχωσις πρέπει νὰ γίνεται μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή. Μὴ χρησιμοποιεῖτε πουθενὰ ψαλλίδι, γιὰ νὰ κόψετε τὶς περιττὲς τρίχες, ἀκόμη δὲ λιγώτερο ξυράφι. Γιὰ τὰ πόδια καὶ γιὰ τὰ χέρια μπορεῖτε νὰ μεταχειρίζεσθε ἐπιλατουάρ, ἀλλὰ στὸ πρόσωπο ἡ ἀλοιφὲς αὐτὲς προκαλοῦν σπυράκια, ἐξανθήματα καὶ μεγάλο ἐρεθισμὸ σ' ὅλο τὸ δέρμα. Ἡ καλυτέρα μέθοδος γιὰ νὰ βγάζετε τὶς τρίχες ἀπὸ τὸ πρόσωπο, εἶνε νὰ τὶς μαδᾶτε. Σαπουνίστε πρῶτα καλὰ τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα καλὸ σαποῦνι λανολίνης. Ἀφῆστε κατόπιν τὴ σαπουνάδα νὰ στεγνώση ἀπάνω στὸ δέρμα, χωρὶς νὰ τὴν ξεπλύνετε. Πάρτε τέλος τὸ τσιμπιδάκι καὶ μὲ γοργὰ κι' ἀπότομα κινήματα, τραβᾶτε τὶς παραπανιστὲς τρίχες. Κατόπιν ξεπλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ τοῦ βάζετε μια κομπρέσσα ἀπὸ βαμπάκι, ποὺ θὰ τὸ ἔχετε μουσκέψει σὲ τριανταφυλλόνερο. Ἀφήνετε τὴν κομπρέσσα ἐπὶ δέκα λεπτὰ καὶ κατόπιν, χωρὶς νὰ σφουγγίσετε τὸ πρόσωπό σας, τὸ ἀλείφετε μὲ μιὰ καλὴ κὸλ-κρέμ, ποὺ τὴν ἀφήνετε ὅση περισσότερη ὥρα μπορεῖτε.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ καθαρίζετε τὰ βερνικωμένα ἔπιπλα

Τὸ καθάρισμα τῶν βερνικωμένων ἐπίπλων χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί μὲ τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νὰ θαμπώσουν ἢ νὰ λεκιάσουν καὶ νὰ καταστραφοῦν. Γιὰ νὰ τὰ κάνετε νὰ γυαλίσουν χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε, χρησιμοποιῆστε τὴν ἑξῆς συνταγή :

Ἀνακατέψτε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας λιναρόλαδο μὲ μιὰ κουταλιὰ οἰνόπνευμα καὶ χτυπῆστε τα καλά, ὥστε νὰ γίνουν ἕνα μῖγμα. Συγχρόνως μὲ μιὰ φανέλλα κάνετε ἕνα χοντρὸ ταμπόν. Στάξτε στὸ ταμπὸν μερικὲς σταγόνες ἀπὸ αὐτὸ τὸ μῖγμα καὶ κατόπιν σκεπάστε το μ' ἕνα λεπτὸ πανάκι. Μὲ τὸ ταμπόν σας αὐτό, ποὺ μόλις πρέπει νὰ εἶνε ὑγρό, τρίβετε τὸ ἔπιπλό σας περιστροφικά. Μόλις τὸ ἀπέξω πανάκι λερώνεται, νὰ τὸ ἀλλάζετε ἀμέσως.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ ἔπιπλά σας θὰ γίνουν σὰν καινούρια.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Στὶς ἡμέρες μας θεωρεῖται «τῆς μόδας» ἡ ἔλλειψις κάθε σεβασμοῦ πρὸς τὸν πλησίον, κάθε εὐγενείας καὶ κάθε λεπτότητος. Ἄλλοι τὸ ἀποδίδουν αὐτὸ σὲ ἔλλειψι ἀνατροφῆς, ἄλλοι αἰτιῶνται τὰ σπόρ. Ἡ ἀληθινὴ αἰτία εἶνε ὁ ἄφθαστος ἐγωϊσμὸς τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἐπιβάλλει στὸν καθένα νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ λογαριάζη καθόλου τοὺς ἄλλους. Τὸ φάρμακο εἶνε ἁπλούστατο : Νὰ φερόμεθα στοὺς ἄλλους ὅπως θέλουμε νὰ φέρωνται αὐτοὶ σ' ἐμᾶς, ἰδίως ἂν θέλουμε νὰ φαινόμαστε ἄνθρωποι μὲ καλὴ ἀνατροφή.

Πραγματικά, δὲν ὑπάρχει πιὸ δυσάρεστο πρᾶγμα, παρὰ νὰ βρίσκεται κανεὶς σ' ἕνα τρὰμ ἢ λεωφορεῖο ἢ σ' ἕνα κέντρο, καὶ νἄχη δίπλα του ἕναν κύριο, ποὺ νὰ τοῦ φυσάη στὸ πρόσωπο ὅλο τὸν καπνὸ ἀπὸ τὰ τσιγάρα του ἢ ἕναν ἄλλον ποὺ νὰ κρατάη τὴν ἐφημερίδα του ὀρθάνοιχτη, χωρὶς νὰ συλλογίζεται ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι κοντά του.

Ἄλλοι πάλι βάζουν τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω στὸ ἄλλο κατὰ τρόπον ὥστε τὸ λασπωμένο παποῦτσι τους λερώνει τὸ κουστοῦμι τοῦ μπροστινοῦ τους, ἢ ἀνοίγουν τὰ πόδια τους κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε πιάνουν χῶρο γιὰ δυό. Αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ κάνη ὅταν ἔχει δικό του αὐτοκίνητο, ὅταν ὅμως ταξειδεύει μαζὺ μὲ ἄλλον, πρέπει νὰ περιορίζεται στὴ θέσι του.

Ἡ Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

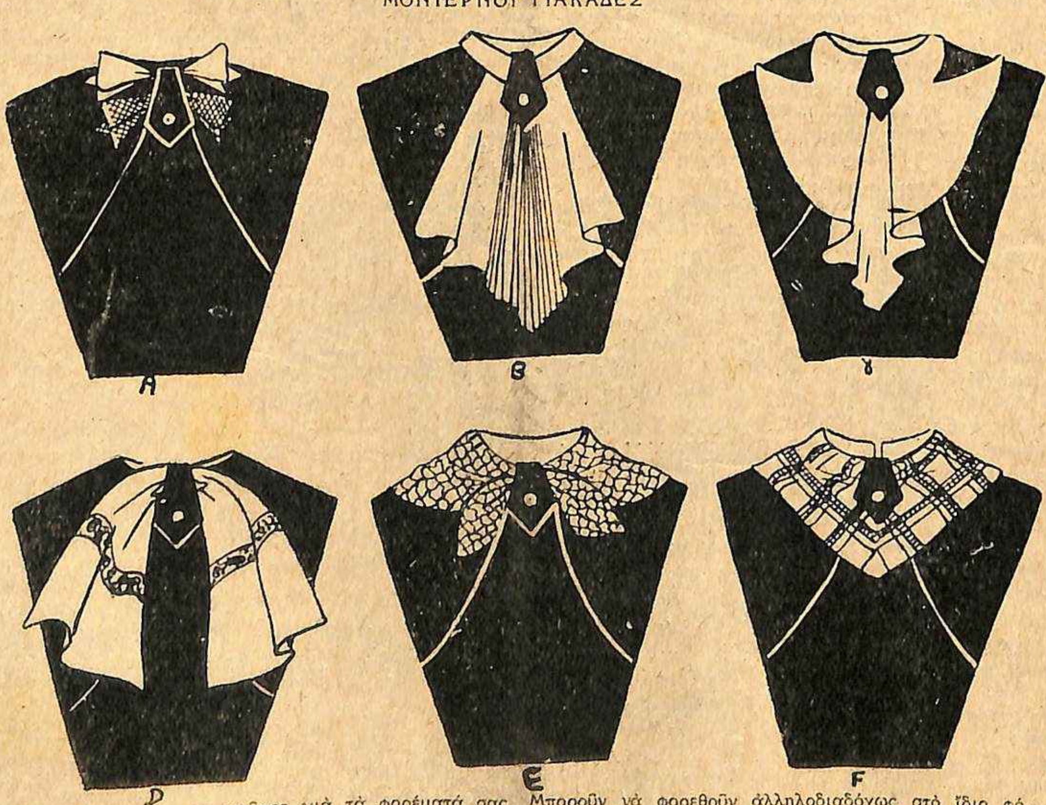

Ἔξ ὡραιότατες γαρνιτοῦρες γιὰ τὰ φορέματά σας. Μποροῦν νὰ φορεθοῦν ἀλληλοδιαδόχως στὸ ἴδιο φόρεμα, τὸ ὁποῖον θὰ κλείνη στὸ ντεκολτὲ μὲ μιὰ πὰτ ἢ νὰ γαρνίρουν ὁποιο δήποτε φόρεμα μάλλινο ἢ μεταξωτό, σκοτεινοῦ χρώματος. — 1) Ἡ γαρνιτοῦρα αὐτὴ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ δυὸ φιόγκους, καμωμένους μὲ κορδέλλα γκρὸ-γκραίν. Ὁ ἕνας εἶνε ἄσπρος κι' ὁ ἄλλος ζωηροῦ χρώματος, κόκκινος δηλαδὴ ἂν τὸ φόρεμα εἶνε μπλέ, καναρινὶς ἂν εἶνε μαρρὸν καὶ πράσινος ἂν εἶνε μαῦρο. — 2) Ζαμπὸ ἀπὸ κρὲπ-σατὲν λευκό, κρὲμ ἢ μπλὲ-πάλ. Ἐμπρὸς ἔχει πλισσέ. — 3) Γιακᾶς ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν λευκό, φοδραρισμένο μὲ βατίστα. Σχηματίζει δυὸ ρεβὲρ μυτερά. — 4) Ἐσάρπα ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ρόζ, γαρνιρισμένη μὲ ὁμοιόχρωμη ντατέλλα. — 5) Μικρὸ τρίγωνο πλεκτό, ἀπὸ μαλλὶ ζεφύρ, πολὺ ἀραιὰ πλεγμένο, σὲ δυὸ χρώματα. 6) Τρίγωνο ἀπὸ ταφτᾶ Σκωτσέζικο, σὲ τόνους ταιριαστοὺς μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Ἡ τρομαχτικὲς διαδηλώσεις τῶν ἰθαγενῶν στὴν Καλκούττα. Πῶς ζῆ ἡ γυναῖκα στὴ χώρα τῶν βραχμάνων. Γιατὶ δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν οἱ Ἰνδοί. Τὰ αἱματηρὰ εἰδύλλια τῶν γυναικῶν τους. Ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία τοῦ Ἔρικ Νῆλς καὶ τῆς ὤμορφης Ναδίρας, κτλ.

Γερμανὸς δόκτωρ Μάγκνους Χίρσφελντ, θέλοντας νὰ γνωρίση τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας στὶς διάφορες χῶρες, ἐπεσκέφθη τελευταίως καὶ τὶς Ἰνδίες, στὶς ὁποῖες ἔμεινε ἔξη μῆνες. Ἔτσι τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήση τὰ ἔθιμά τους καὶ νὰ μᾶς δώση τὴν ἀκόλουθη ἀνταπόκρισι :

«Ἔφτασα, γράφει ὁ Γερμανὸς δόκτωρ, στὴν Καλκούττα, τὴν ἐποχὴ τῶν αἱματηρῶν συρράξεων τῶν Ἰνδῶν μὲ τοὺς Ἄγγλους. Οἱ ἰθαγενεῖς ξαπλωνόντουσαν μπροστὰ στὰ λεωφορεῖα καὶ στὰ τράμ, σταύρωναν μ' ἀπάθεια τὰ χέρια τους ἔξω ἀπὸ τὰ καταστήματά τους κι' ἐφήρμοζαν μὲ φανατισμὸ τὴν περίφημη Λευκὴ ἀπεργία. Ὁ Γκάντι, γιὰ δεκάτη φορὰ εἶχε κηρύξει ἀπεργία πείνης καὶ δὲν δεχόταν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή, ἂν δὲν ἔπαυαν οἱ διωγμοὶ τῶν ὁμοεθνῶν του. Ὅσο γιὰ τοὺς πολιτισμένους Ἄγγλους, μὲ πονηρία ἀλεποῦς προσπαθοῦσαν νὰ καθησυχάσουν αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἰνδῶν, ποὺ τοὺς θεωροῦσαν σάν... βδέλλες καὶ πάσχιζαν νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ πάνω τους!

Καθημερινῶς στοὺς δρόμους τῆς Καλκούττας ἔβλεπε κανεὶς πολυπληθεῖς διαδηλώσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ παρέλυαν τὴν ζωὴ τῆς Ἰνδικῆς πρωτευούσης.

Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ ποιὰ ἐπίδρασι μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ Ἰνδὴ στὴ χώρα της καὶ ποιὰ στάσι κρατάει στὰ φλέγοντα ζητήματά της. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ προσεχτικὲς μελέτες, ἀναγκάσθηκα νὰ διαπιστώσω ὅτι, ἡ ἰθαγενής, ποὺ δὲν ἔχει παρασυρθῆ ἀπὸ τὶς νεωτεριστικὲς ἰδέες τοῦ φεμινισμοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ τηρῆ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμά της. Ἐξακολουθεῖ, δηλαδή, νὰ φοράη φερετζέ, νὰ εἶνε ἀθέατη ἀπὸ τοὺς ἄνδρες καὶ νὰ περιορίζεται στὴν περιποίησι τοῦ σπιτιοῦ της. Εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πάρα πολὺ περίεργος ἡ θέσις τῆς γυναίκας στὶς Ἰνδίες. Ὁ ἄνδρας της ἀνέχεται τὰ φαγητά της καὶ δὲν διαμαρτύρεται καθόλου. Ὅσο αὐτὰ κι' ἂν εἶνε ἄνοστα. Σύμφωνα μ' ἕνα παληὸ ἔθιμο, ἡ σύζυγος ποτὲ δὲν τρώει μὲ τὸν ἄνδρα της. Τοῦ μαγειρεύει μόνο τὰ φαγητά, τοῦ τὰ σερβίρει καὶ περιμένει ὄρθια τὶς διαταγές του. Ὅταν ἐκεῖνος σηκωθῆ ἀπὸ τὸ τραπέζι, πηγαίνει στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιό της καὶ τρώει μόνη της. Ἡ γυναῖκα στὶς Ἰνδίες θεωρεῖται κατωτέρα τοῦ ἀνδρός. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι της, δὲν ἔχει φίλες καὶ τῆς ἀπαγορεύεται νὰ δέχετ' ἐπισκέψεις. Κάθε γυναῖκα, ποὺ θέλει νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτὴ τὴν μαρτυρικὴ σκλαβιά, περιφρονεῖται ἀπ' ὅλους τοὺς Ἰνδοὺς καὶ πολλὲς φορὲς πεθαίνει κατὰ πολὺ παράξενο καὶ μυστηριώδη τρόπο...

Κανένας ξένος ἄποικος ἢ ἐπισκέπτης τῶν Ἰνδιῶν, ὅσο καὶ νὰ εἶνε φίλος ἑνὸς ἰθαγενοῦς, δὲν τολμᾶ νὰ τοῦ ζητήση πληροφορίες γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ γιὰ τὸ σπίτι του. Εἶνε σὰν νὰ τοῦ προσβάλη τὴν οἰκογενειακὴ τιμή του.

Στὰ σπίτια τους οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἐφαρμόσει τὴν ἀνατολικὴ ἐπίπλωσι. Ὅσο γιὰ τὴν Ἰνδὴ τῆς μεσαίας τάξεως, δὲν ἔχει συνηθίσει ἀκόμη νὰ χρησιμοποιῆ καρέκλες, τραπέζια ἢ ὤμορφα φορέματα. Ἐξακολουθεῖ νὰ φοράη ἕνα μακρὺ ἄσπρο «σαρί», μ' ἕνα εἶδος χρωματιστοῦ σαλιοῦ γύρω στὸ λαιμό, ποὺ τῆς σκεπάζει ἐπίσης καὶ τὰ χέρια. Δὲν τῆς ἀρέσει νὰ διαβάζη βιβλία κι' αὐτὸς εἶνε ὁ σπουδαιότερος λόγος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πιστὴ στὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος της.

Ἡ σχέσεις της ἐπίσης μὲ τὸν ἄνδρα εἶνε πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τῶν ἄλλων ὁμοφύλων της τῆς Εὐρώπης. Στὶς Ἰνδίες, μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν, δὲν ὑπάρχει ἔρως! Αὐτὸ τὸ αἴσθημα τοὺς εἶν' ἄγνωστο, γιατὶ παντρεύονται σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία. Στὴν ἱερὴ χώρα τῶν Βραχμάνων δὲν ὑπάρχουν κορίτσια. Ὅταν μιὰ Ἰνδὴ φθάση στὴν ἡλικία τῶν δεκατεσσάρων χρόνων καὶ δὲν ἔχει παντρευθῆ, θεωρεῖται βάρος τῆς οἰκογενείας της κι' ὅλοι τὴν βασανίζουν. Πολλοὶ μάλιστα πατέρες διώχνουν τὰ κορίτσια τους ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν περάσουν τὴν κανονικὴ ἡλικία τοῦ γάμου καὶ δὲν ἔχουν παντρευθῆ, γιὰ νὰ μὴ ντροπιάζουν τ' ὄνομά τους.

Ἔτσι βλέπει κανεὶς στὴν Καλκούττα γυναῖκες, ποὺ δὲν ἔχουν περάσει τὰ δεκαοχτὼ χρόνια κι' ὅμως εἶνε μητέρες δυὸ καὶ τριῶν παιδιῶν!

Οἱ γάμοι λοιπὸν στὶς Ἰνδίες δὲν γίνονται ἐξ ἔρωτος. Εἶνε ἕνα παληὸ ἔθιμο. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ δράματα, ποὺ καμμιὰ φορὰ συμβαίνουν ἐκεῖ πέρα, γίνονται μεταξὺ τῶν ξένων ἢ μεταξὺ μιᾶς ἰθαγενοῦς κι' ἑνὸς ξένου.

Ἔχουν γραφῆ ἄπειρα πράγματα γιὰ τὸν περιπαθῆ ἔρωτα τῆς Ἀνατολῆς.

Τίποτε ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν ἀγάπη μιᾶς Ἰνδῆς. Γιατί, ἂν ἐκείνη δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήση τὸν ἄνδρα της, γιατὶ τὴν παντρεύτηκε πολὺ μικρή, δὲν ἀποκλείεται ὅμως ν' ἀγαπήση ἕναν ξένο. Ὁ Ἰνδὸς δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ ἔρωτα, γιατὶ ποτὲ δὲν βλέπει ἄλλες γυναῖκες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀνήκουν στὴν οἰκογένειά του. Ἔπειτα εἶνε ὑποχρεωμένος ν' ἀκολουθῆ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας του. Ἡ ἰθαγενὴς ὅμως, ποὺ βρίσκεται κλεισμένη ἀκόμη πίσω ἀπὸ τὰ καφάσια τοῦ χαρεμιοῦ καὶ διασκεδάζει, βλέποντας κρυφὰ τὴν κίνησι τῶν δρόμων, δὲν ἀργεῖ νὰ ἐρωτευθῆ κανέναν ὤμορφο ξένο καὶ νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ πάθος της γι' αὐτόν. Μιὰ τέτοια ἱστορία μοῦ διηγήθηκε μὲ συντριβὴ ὁ φίλος μου Τζόϊς Νῆλς, ἕνας Ἀμερικανὸς ἔμπορος τῆς Καλκούττας, ποὺ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ μοναχονυιοῦ του...

—Οἱ Ἰνδοί, μοῦ εἶπε, εἶνε εὐτυχεῖς, ποὺ δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ ἔρωτας. Κύτταξ' αὐτὸ τὸν μικρὸ ὑπάλληλό μου. Δὲν ἔχει περάσει τὰ δώδεκα χρόνια κι' ὅμως εἶνε χῆρος! Ναί, φίλε, δῶ καὶ λίγο καιρὸ πέθαν' ἡ γυναῖκα του!

Ἔρριξα ἕνα βλέμμα γεμᾶτο περιέργεια στὸν ἡμίγυμνο μικρό, ποὺ ἔτριβε μὲ προσοχὴ τὸ μπρούντζινο πόμολο τῆς πόρτας. Ἦταν ἕν' ἀσθενικὸ παιδί, ποὺ σὲ κάθε κίνησί του ξεχώριζαν ἡ πλευρές του. Αὐτὸ τὸ πλάσμα ἦταν ἕνας σύζυγος!

—Οἱ ἰθαγενεῖς, συνέχισε ὁ φίλος μου, δὲν ἔχουν φιλοδοξίες. Ἐργάζονται, γιατὶ τοὺς δίδαξαν οἱ ἱερεῖς τους ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ κάνουν καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴ δουλειά τους. Ὕστερ' ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους, ξεχνοῦν τὴ γυναῖκα τους στὸ χαρέμι κι' ἐκείνη προσπαθεῖ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξι της μὲ τὶς προσευχὲς καὶ μὲ τὰ μαγικὰ παιγνίδια τῶν χαρτιῶν.

—Καὶ τὰ δράματα, ποὺ ἔχω ἀκούσει ὅτι γίνονται πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ καφάσια τῶν σπιτιῶν ; Εἶνε λοιπὸν φαντασίες ; Ἀπόρησα.

—Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε ὁ Τζόϊς. Δὲν περνᾶ μέρα, ποὺ νὰ μὴν ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς ἕνας ξένος! Ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία βέβαια κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου. Μὰ δὲν καταφέρνει τίποτε. Τὸν «ἔφαγε τὸ σκοτάδι», ὅπως συνηθίζουν νὰ λένε ἐδῶ πέρα. Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ὁ γυιός μου. Εἶνε μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἱστορία, ποὺ μοῦ τσάκισε τὴ ζωή. Ὁ Ἔρικ, τ' ἀγαπημένο μου παιδί, ἦταν ἀχώριστος φίλος στὸ σχολειὸ μὲ τὸν γυιὸ ἑνὸς βαθύπλουτου Ἰνδοῦ ἀριστοκράτη. Ταχτικὰ δειπνοῦσε στὸ σπίτι του καὶ κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου, ἡ γυναῖκες, τοὺς περιποιοῦντο σκεπασμένες ὡς τὰ μάτια μὲ τὸν φερετζέ. Ὁ γυιός μου, ποὺ σεβόταν τὰ ἔθιμα τοῦ φίλου του, ποτὲ δὲν τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὶς ἰθαγενεῖς κι' ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τους, ποὺ ἦταν καρφωμένο ἐπίμονα στὸ πρόσωπό του. Ἕνα βράδυ ὡστόσο, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἰνδοῦ, ἔνοιωσε μιὰ σκιὰ νὰ γλυστράη κοντά του καὶ νὰ τὸν πιάνη ἀπὸ τὸ χέρι. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε νὰ διακρίνη, ἦταν δυὸ μεγάλα κι' ἐκφραστικὰ μάτια, ποὺ εἶχαν στηλωθῆ ἐπάνω του, μὲ μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία. Ὁ Ἔρικ, μαγνητισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ βλέμμα τῆς ὤμορφης Ἰνδῆς, ἔγινε τέλος φίλος της καὶ κάθε βράδυ, μόλις ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ συμμαθητοῦ του, πήγαινε νὰ συναντήση τὴν ὤμορφη ἄγνωστο. Πρὶν νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ ὅμως τὸ τραγικὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι κάθε Ἰνδὸς στὸ σπίτι του ἔχει φύλακα τῆς τιμῆς του, τὴ μητέρα του, ἡ ὁποία ἔχει τὸ δικαίωμα ζωῆς

Μιὰ Ἰνδὴ χήρα, ἡλικίας δέκα χρόνων, καταδικασμένη σ' αἰωνία χηρεία

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ

Ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου ἀνεκοίνωσε, ὅτι ὁ τιμάριθμος χονδρικῆς πωλήσεως κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριο ἀνῆλθε σὲ 2001, ἀπέναντι 1984 ποὺ ἦταν τὸν μῆνα Αὔγουστο.

Κατὰ κατηγορίες εἰδῶν, ὁ τιμάριθμος χονδρικῆς πωλήσεως τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. εἶνε ὁ ἀκόλουθος:

	Αὔγ.	Σεπτέμβρ.	Αὐξομείωσις
Γεωργικὰ προϊόντα	2155	2203	+48
Ζωϊκὰ προϊόντα	2008	2019	+11
Βιομηχανικὰ καὶ χημικὰ	1883	1886	+ 3
Καύσιμος ὕλη	1859	1859	+ 0
Γενικὸς τιμάριθμος	1984	2001	+17

Ἡ κατὰ 2,2 % ὕψωσις τοῦ τιμαρίθμου τῶν γεωργικῶν προϊόντων, ὀφείλεται στὴν αὔξησι τῶν τιμῶν τῶν ἀλεύρων, ἀραβοσίτου, φασολιῶν, ἐλαιῶν καὶ ἐλαίου καὶ τσαγιοῦ.

Ἡ κατὰ 0,5 % ὕψωσις τοῦ τιμαρίθμου τῶν ζωϊκῶν προϊόντων, προῆλθεν, ἐπειδὴ αὐξήθηκαν ἡ τιμὲς τῶν τυροῦ, βουτύρου, μαργαρίνης, ρεγγῶν, βακαλάου.

Ἔτσι, ὁ γενικὸς τιμάριθμος χονδρικῆς πωλήσεως αὐξήθηκε τὸν τελευταῖο μῆνα κατὰ 0,8 %.

—Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ

Ἡ κίνησις τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον ἐ. ἔ. εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Εἰσαγωγή: Θαλασσίως εἰσήχθησαν 25.249 τόννοι διαφόρων ἐμπορευμάτων καὶ 1932 κ. μ. ξυλείας, καὶ διὰ ξηρᾶς (σιδηροδρομικῶς κυρίως) 1785 τόννοι ἐμπορευμάτων. Ἑπομένως, ἡ συνολικὴ εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἀνῆλθε σὲ 27.034 τόννους, ἐνῶ κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1933 ἦταν 20,427 τόννοι καὶ κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1932 17.851 τόννοι.

Ἐξαγωγή: Θαλασσίως ἐξήχθησαν 894 τόννοι, σιδηροδρομικῶς 935 τόννοι καὶ στὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης 28.770 τόννοι. Ἤτοι συνολικῶς ἡ ἐξαγωγὴ ἔφθασε τοὺς 30.699 τόννους, ἀπέναντι 14.946 ποὺ ἦταν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1933.

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἀνάπτυξις τῆς κινήσεως ἐμπορευμάτων τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης, πρέπει νὰ ἀποδοθῆ κυρίως στὴν λαμπροτάτη ἐπιτυχία τῆς ἐφετεινῆς περιόδου τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως.

—ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Ἡ Διεύθυνσις Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀνεκοίνωσεν, ὅτι τὴν 1ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἦσαν δεμένα 85 Ἑλληνικὰ πλοῖα, ὁλικῆς χωρητικότητος 183.748 τόννων, ἐνῶ τὴν 1ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἦσαν δεμένα 147 πλοῖα, ὁλικῆς χωρητικότητος 256.384 τόννων καὶ τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ 1933 147 πλοῖα, ὁλικῆς χωρητικότητος 278.520 τόννων.

Ἀπὸ τὰ 85 πλοῖα, ποὺ ἦσαν εἰς ἀργίαν τὴν 1ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. τὰ 79 (54 φορτηγά, ὁλικῆς χωρητικότητος 132.107 τόννων καὶ 25 ἐπιβατικά, ὁλικῆς χωρητικότητος 28.222 τόννων), εὑρίσκοντο σὲ λιμένες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τὰ 6, ὁλικῆς χωρητικότητος 23 419 τόννων στὸ ἐξωτερικό.

—ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Τὸ τελευταῖο μηνιαῖο δελτίο τῆς Γενικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς χώρας μας, ὄχι μόνο πλήρη ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἀλλὰ καὶ ἀνάγλυφη καὶ ζωντανή!

Οἱ διάφοροι λεπτομερεῖς καὶ ἀναλυτικοὶ πίνακές του, μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴν κίνησι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴν Τουριστικὴ κίνησι, τὸ εἰσαγωγικὸ καὶ ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο, τὴ βιομηχανικὴ καὶ γεωργικὴ ἀνάπτυξι τῆς χώρας κλπ. κλπ.

Σύμφωνα μὲ τὸ δελτίο αὐτό, ἡ ἔκτασι τῆς Ἑλλάδος εἶνε 130.129 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Ὁ πληθυσμός της ἀνήρχετο στὰ 1923 εἰς 6.077.000 κατοίκους καὶ στὰ 1924 μὲ τὴν τελευταία ἀνταλλαγή, μειώθηκε κατὰ 154.000. Ἀπὸ τὸ 1925 ὅμως, ἡ αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε θετική. Στὰ 1930 σημειώθηκε ρεκὸρ αὐξήσεως, δηλ. 95.000. Ἀπὸ τὸ 1930 καὶ ἐδῶθεν ὅμως, ἡ αὔξησις κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 65 καὶ 85 χιλιάδων.

Κατὰ τὸ 1933, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνῆλθε σὲ 6.620.000 κατοίκους καί, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς Γενικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, ἡ πυκνότης κατὰ τετραγωνικὸ χιλιόμετρο τὸ χρόνο αὐτὸ ἦταν 50.85. Γιὰ τὸ 1934, δὲν ἔχουν ἀκόμη καταρτισθῆ οἱ στατιστικοὶ πίνακες αὐξήσεως πληθυσμοῦ, ἀλλ' ἂν δεχτοῦμε ὅτι κατὰ τὸ 1933—34 σημειώθηκε αὔξησις στὸν πληθυσμὸ 80.000, ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας μας ἀνέρχεται ἤδη σὲ 6.700.000 ἀνθρώπινες ψυχές!

Οἱ νάμοι πάλιν, ἐνῶ κατὰ τὸ 1923 (σὲ πληθυσμὸ 5.720.000) ἦσαν 44.165 καὶ κατὰ τὸ 1931 ἔφτασαν τοὺς 45.517, κατὰ τὸ 1932 ἐλαττώθηκαν στοὺς 39.283. Κάτι παρόμοιον συνέβη καὶ μὲ τὰς γεννήσεις, ἡ ὁποῖες κατὰ τὸ 1923 ἦσαν 115.210 ἔφτασαν τὶς 201.529 κατὰ τὸ 1931 καὶ ἐλαττώθηκαν σὲ 187.557 κατὰ τὸ 1932. Ἡ ἐλάττωσις τῶν γεννήσεων καὶ τῶν νάμων πρέπει νὰ ἀποδοθῆ κυρίως στὴν ἐντατικὴ κρίσι, ποὺ σημειώθηκε τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1931 καὶ τοὺς πρώτους τοῦ 1932.

Ἀξιοσημείωτο χαρακτηριστὸ τῶν γεννήσεων αὐτῶν εἶνε τὸ ὅτι τὰ νεογέννητα ἄρρενα εἶνε περισσότερα ἀπὸ τὰ θήλεα. Ἔτσι, κατὰ τὸ 1932 γεννήθηκαν 96 769 ἄρρενα καὶ 88.754 θήλεα βρέφη!

καὶ θανάτου σ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ ἄλλωστε εἶνε ἡ μόνη ποὺ σέβεται κι' ἀκούει. Ἡ μητέρα του εἶνε ὁ μυστικοσύμβουλός του.

Μιὰ νύχτα λοιπόν, ἐνῶ ὁ Ἔρικ περίμενε τὴν ἀγαπημένη του, εἶδε νὰ παρουσιάζεται ξαφνικὰ μπροστά του ἡ μητέρα τοῦ φίλου του. Χωρὶς νὰ τοῦ πῆ οὔτε μιὰ λέξι, πέταξε μὲ περιφρόνησι στὰ πόδια του ἕνα ματωμένο γυναικεῖο κεφάλι κι' ἔπειτα ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο ἐπίσημο ὕφος. Ὁ Ἔρικ, μὲ σηκωμένες τὶς τρίχες ἀπὸ τὴ φρίκη του, ἀναγνώρισε τ' ὥμορφο κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀπελπισία του, ὥστε τὴν ἴδια στιγμὴ τρελλάθηκε κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη καὶ νὰ γελάη. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι μοῦ τὸν ἔφεραν οἱ ὑπηρέτες τοῦ φίλου του. Γιὰ νὰ μάθω τὴν αἰτία τῆς παραφροσύνης του, ἀναγκάσθηκα νὰ δωροδοκήσω ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τότε ἔμαθα ὅλη τὴν τρομαχτικὴ τραγωδία. Ἡ ὥμορφη ἄγνωστος τοῦ γυιοῦ μου, ἦταν ἡ περίφημη γιὰ τὴν καλλονή της Ναδίρα, ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ συμμαθητοῦ του. Μὰ ἡ σχέσεις τους δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στ' αὐτιὰ τῆς μητέρας του κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν τιμὴ τοῦ γυιοῦ της, ἔσφαξε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὴ νύφη της καὶ θὰ σκότωνε καὶ τὸν Ἔρικ, ἂν δὲν φοβόταν ὅτι θὰ πλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴ δολοφονία της. Ἔτσι γλύτωσε τὸ παιδί μου ἀπὸ αὐτὴ τὴ μέγαιρα. Μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ζήση. Πέθανε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες ἀπὸ μαρασμό, γιατὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του.

Κατήγγειλα αὐτὸ τὸ ἔγκλημα στὴν Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία. Μὰ εἶχε γίνει μὲ τόση τέχνη, ὥστε δὲν βρέθηκε κανένα ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο ἐναντίον τῆς ἐγκληματικῆς Ἰνδῆς κι' ἔτσι γλύτωσε τὴν τιμωρία. Βλέπεις, αὐτοὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἅμα θέλουν, δὲν ἀνοίγουν τὸ στόμα τους ὅσο καὶ νὰ τοὺς βασανίσης, πρὸ πάντων σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι. Σέβονται τὰ ἔθιμά τους κι' ὑπακούουν τυφλὰ στοὺς ἀγράφους νόμους τῆς φυλῆς τους.

Κι' ἀλήθεια, ἡ γυναῖκες στὶς Ἰνδίες, ἂν ἐξαιρέση κανεὶς τὶς φεμινίστριες, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἡ σκλάβες τοῦ ἀνδρός ὁ ὁποῖος τὶς θεωρεῖ πολὺ κατώτερές του κι' ἱκανὲς μόνο γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν, ὅταν βρίσκεται στὸ σπίτι του.

ΜΑΓΚΝΟΥΣ ΧΙΡΣΦΕΛΝΤ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι).

Ὅροι συνδρομῶν «Οἰκογενείας» :
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 11 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 11 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης, B. P. 445, Elisabethville, Congo-Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Σατυρικὴ Σελίς

ΠΑΛΗΕΣ ΔΟΞΕΣ

Ο ΒΛΑΜΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΙΩΣ

(Τὸ τραγοῦδι ποὺ χαλοῦσε
κόσμο πρὸ 50 ἐτῶν)

Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ ἡ Μανιὼ
Μοὖπε χάνομαι γιὰ σένα !
Μὲ τραβᾶ μὲ τὸ στανιό.
Μῶχει μάγια καμωμένα.
Ψῖ ! ψῖ ! ψῖ ! ἐδῶ ἡ μιὰ
Ψῖ ! ψῖ ! ψῖ ! ἐκεῖ ἡ ἄλλη,
Τὄμαθαν καὶ τὰ παιδιὰ
Καὶ μοῦ λὲν μικροὶ μεγάλοι :

—Εἶνε αὐτὸς ὁ μορφονειὸς
Ὁ βλάμης τῆς Μανιῶς.

Ἡ Μανιὼ ἕνα κακὸ
Ἔχει μόνον ἡ καϋμένη.
Ἀγαπᾶ τὸν ἀστακὸ
καὶ γιὰ τὸ χορὸ πεθαίνει.
Μὲ τ' ἁμάξι μοναχοὶ
Σὰν τραβοῦμε στὰ Πατήσια,
Ξεκαρδίζετ' ἡ φτωχὴ
Γιατ' ἀκούει νὰ λέν' περίσσια:

—Εἶνε αὐτὸς ὁ μορφονειὸς
Ὁ βλάμης τῆς Μανιῶς.

Ἐκρατοῦσε τὸ βαρύ,
Κ' εἶχε σπίτι στὰ Χαυτεῖα,
Ξεπεσμένη στοῦ Ψυρρῆ
Εἶνε τώρα τὴν πλατεῖα.
Ὅταν παίρνω τὴ δροσιὰ
Στὸ μικρὸ της παραθύρι,
Κράζει ἡ τραμπουκαριὰ
Σὰν τσιγκρίζει τὸ ποτῆρι:

—Εἶνε αὐτὸς ὁ μορφονειὸς
Ὁ βλάμης τῆς Μανιῶς.

Μὲ κρασὶ σαντορινιὸ
Στήνομε κ' οἱ τρεῖς μπαλλέτο,
Γώ, ἡ γάτα κ' ἡ Μανιώ,
Τὸ σκυλὶ φυσᾶ κορνέτο·
Στὴν ἀρχή, στὸ πατιρντὶ
Οἱ γειτόνοι τὰ ξυνίζουν.
Μὰ σὰν φεύγω τὸ πρωΐ,
Τοὺς ἀκοῦς καὶ μουρμουρίζουν:

—Εἶνε αὐτὸς ὁ μορφονειὸς
Ὁ βλάμης τῆς Μανιῶς.

Εἰς τοὺς μπάλους ποὺ πολὺ
Κάθε χρόνο φιγουράρω,
Ποὺ πετῶ σὰν τὸ πουλὶ
Καὶ σὰν κέφαλος σαλτάρω,
Ὅταν φθάνω στοῦ κανκὰν
Τὸ περίφημο τὸ πάσσο,
Κρυφολέν' ὅσες κυττᾶν'
Τῶν κανιῶν μου τὸ κομπάσο:

—Εἶνε αὐτὸς ὁ μορφονειὸς
Ὁ βλάμης τῆς Μανιῶς.

ΚΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ
ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ λωποδύτης. — Τί χαμπάρια ;

Ὁ συνάδελφός του. — Ἄσχημα. Μ' ἀποφυλάκισαν προχτὲς καὶ εἶμαι ἄστεγος !..

* * *

Κριτικὸς μιὰ φορά.

Ὁ ποιητής. — ... Καὶ γιατὶ δὲν διαβάζετε τὰ βιβλία ποὺ σᾶς στέλνουν ;

Ὁ κριτικός. — Γιὰ νὰ εἶνε ἐντελῶς ἀνεπηρέαστη ἡ κριτική μου !...

* * *

Ἦταν καὶ βιαστικός.

Ὁ ράφτης. — Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ράψω τὸ καινούργιο κουστοῦμι, πρὶν μοῦ πληρώσετε τὸ προηγούμενο.

Ὁ πελάτης. — Θεέ μου ! Δὲν μπορῶ... νὰ περιμένω τόσο πολύ !...

* * *

Παιδὶ μὲ μέλλον.

Ἕνας φοιτητής.—Γιὰ ποῦ τόσο βιαστικός, φίλε μου;

Ὁ ἄλλος φοιτητής. — Θάρθη σήμερα ὁ θεῖος μου καὶ θέλω νὰ προφτάσω νὰ κάνω μερικὰ χρέη ἀκόμη !...

* * *

Μετὰ τὴν κηδεία.

Ὁ φίλος τοῦ μακαρίτη. — Μπορῶ νὰ πάρω μερικὰ ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ μακαρίτη, γιὰ νὰ τὸν θυμᾶμαι ;

Ἡ ἀπαρηγόρητη χήρα. —Καλέ μου Γιωργάκη, δὲν παίρνεις καλύτερα... ἐμένα ;

* * *

Μεταξὺ παντρεμμένων.

—Καλημέρα σας ! εἶσθε καλά;

—Θαυμάσια, φίλε μου !

—Καὶ ἡ κυρία σας ;

—Ταξειδεύει.

—Χάριν τῆς ὑγείας της ;

—Ὄχι... Χάριν τῆς δικῆς μου !

* * *

Καθημερινά.

—Πῶς τὰ περνᾶτε, κ. Γιάγκο;

—Εὐχαριστῶ, καλά.

—Κ' ἡ σύζυγός σας ;

—Τὰ ἴδια. Σπόρ, μουσική, ἔξοδα... καὶ πάλιν ἔξοδα !

* * *

Κατὰ τὸ γεῦμα.

Ἡ αἰσθηματικὴ οἰκοδέσποινα. — Εἶνε σκληρό, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σφάζουν ἕνα ἀθῶο μοσχαράκι, γιὰ νὰ φᾶμε ἐμεῖς ψητό.

Ὁ προσκαλεσμένος (ἱδρωκοπῶντας νὰ κόψη τὴ μερίδα του). —Ναί... εἶνε πάρα πολὺ σκληρό !

* * *

Ἄχ. αὐτὲς ἡ γυναῖκες.

Ὁ γιατρός. — Ἀπ' τὸ δεξὶ πλευρὸ νὰ κοιμᾶσαι) κυρὰ Σταμάτα.

Ἡ ἄρρωστη. — Ἀδύνατον, κύρ' γιατρέ. Ὁ ἄντρας μου παραμιλάει στὸν ὕπνο του κι' ἐγὼ ἡ κακομοίρα, δὲν ἀκούω καλὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί !

* * *

Ξέρει αὐτός...

Σὲ μιὰ πνευματιστικὴ συγκέντρωσι θέλουν νὰ καλέσουν τὴ μακαρίτισσα σύζυγο κάποιου χήρου. Μὰ ὅλες ἡ προσπάθειες γιὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ πνεύματός της ἀποτυχαίνουν. Καὶ στὸ τέλος ὁ χῆρος ἐξηγεῖ στοὺς πνευματιστὰς κατασυγκινημένος :

—Ξέρω γιατὶ δὲν ἐμφανίζεται... Δὲν θἄχη καπέλλο τῆς μόδας νὰ φορέση !

* * *

Δυὸ κακά.

—Ἡ Λιλή, φίλε μου, μ' ἔφερε σὲ ἀπελπιστικὴ θέσι.

—Ξέρω... ξέρω... Ἢ θ' ἀπέκρουσε τὸν ἔρωτά σου ἢ θὰ σὲ παντρεύτηκε !

* * *

Στὸ καφενεῖο.

Ὁ ἕνας. — Ἀκοῦτε ἐκεῖ ! Νὰ διαδώση σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι εἶμαι παληάνθρωπος ! Τί λέτε; Πρέπει νὰ τ' ἀφήσω ἔτσι τὸ πρᾶγμα;

Ὁ ἄλλος.— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τό... ἂν αὐτὸς ποὺ τὸ διαδίνει αὐτὸ εἶνε ἀξιόπιστος !

* * *

Δυὸ κυρίες θέλουν ν' ἀγοράσουν ἕνα παπαγάλο.

Ἡ μιά. — Καὶ μπορεῖ νὰ μιλῆ ;

Ὁ πωλητής. — Νὰ μιλῆ; Ὄχι ! Αὐτὸς ὁ παπαγάλος... μόνον ἀκούει !

* * *

Ἡ σημερινὲς μητέρες.

Ἡ πολυεκατομμυριοῦχος. — Τί νόστιμο, τί ὥμορο κοριτσάκι ποὺ εἶνε ! Μοῦ φαίνεται, πὼς κι' ἄλλοτε σὲ εἶδα.

Τὸ κοριτσάκι.—Βέβαια !...

Ἡ πολυεκατομμυριοῦχος. — Μήπως εἶσαι ἡ μικρούλα ποὺ παίζει καμμιὰ φορὰ μὲ τὴν κόρη μου, τὴ Μαρίτσα ;

Τὸ κοριτσάκι. — Ὄχι, μαμᾶ ! Εἶμαι..!. ἡ ἴδια ἡ Μαρίτσα !

* * *

Ἀμίμητον.

—Στὴν Ἀμερική, λοιπόν, ἔπαιξα σ' ἕνα θέατρο ποὺ εἶχε 17,000 θέσεις !

—Κι' ἐγὼ ἔπαιξα σ' ἕνα θέατρο τόσο μεγάλο, ὥστε τὰ φρέσκα αὐγὰ ποὺ μοῦ πετοῦσαν ἀπὸ τὰ τελευταῖα καθίσματα... ἐκλούβιαιναν ὥς ποὺ νὰ φτάσουν στὴ σκηνή !...

* * *

Ἡ σύζυγος (μὲ παράπονο). — Κι' ὅμως ἄλλοτε μοὔλεγες, ὅτι εἶμαι ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς σου...

Ὁ σύζυγος (ἀναμμένος). — Κ' εἶσαι ἀκόμη, δυστυχῶς ! Μὲ κάνεις... νὰ ἀνάβω μὲ τὸ πρῶτο !

* * *

Ὁ γιατρός. — Ἡ καρδιά σου δὲν εἶνε καλά. Ἔχεις, φαίνεται ταχυπαλμία.

Τὸ χωριατόπουλο. —Ὄχι, γιατρέ !... Τὸ κορίτσι π' ἀγαπῶ δὲν τὸ λένε Ταχυπαλμία, τὸ λέν' Μαριγώ !

* * *

Ὁ ζηλιάρης σύζυγος.— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κυττάζης κάθε γάϊδαρο, ποὺ συναντᾶς στὸ δρόμο. Ἐμένα γιατὶ μ' ἔχεις τάχα πλάϊ σου ;

* * *

Ὁ γιατρὸς (στὸν πάσχοντα ἀπὸ σφοδροὺς πονοκεφάλους). — Μήπως εἴχατε στὴν οἰκογένειά σας κανένα κροῦσμα τρέλλας ;

Ὁ νέος. — Δυστυχῶς ναί !... Οἱ γονεῖς μου παντρεύτηκαν ἀπὸ ἀγάπη καὶ μάλιστα χωρὶς νἄχουν πεντάρα στὴ τσέπη τους !

* * *

Ὁ δικαστής. — Πόσων ἐτῶν εἶσθε, δεσποινίς ;

Ἡ δεσποινίς...

Ὁ δικαστής. — Ἀποκριθῆτε ἀφόβως ! Ἐδῶ ὅλοι εἴμαστε πάνω ἀπὸ τὰ σαράντα !

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΡΙΑ. — Κυρία, μοῦ ζητήσατε ἕνα πιστοποιητικὸ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία...
Η ΚΥΡΙΑ. — Λοιπόν ;
Η ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Σᾶς ἔφερα λοιπὸν τὸν κύριο ἀπὸ δῶ. Εἶνε πρῶτος μου ἐξάδελφος !...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ
ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58

παρελήφθησαν τὰ τελευταῖα Παριζιάνικα Μοντέλλα, εἰς πλουσίαν συλλογὴν χειμερινῶν ὑφασμάτων, ἤτοι :

Παλτὰ σπὸρτ μάλλινα	ἀπὸ	δρχ.	550.—
Παλτὰ μὲ γοῦνες μάλλινα	»	»	850.—
Παλτὰ Ντρὰ μὲ γοῦνες	»	»	1250.—
Παλτὰ δερμάτινα λοὺτρ	»	»	1500.—
Ταγιὲρ μὲ ὑφάσματα Ἀγγλίας	»	»	650.—
Φορέματα μεταξωτὰ	»	»	550.—
Φορέματα μάλλινα	»	»	350.—
Ρόμπες φανελλένιες	»	»	175.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ	»	»	250.—

Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας ὡς καὶ ἐπιδιορθώσεις. Παράδοσις αὐθημερόν. Ἐργασία ἠγγυημένη.

Ἤρξατο

ἡ χονδρικὴ πώλησις τῶν χειμερινῶν μοντέλλων καὶ ὑλικῶν

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας) Τηλέφ. 21.590

Ὅλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται πλὴν τῶν Γερμανικῶν Βαφῶν ARTI, διότι ὅ,τι βάψουν δὲν ξεβάφει ποτέ.

Ὁ Βορονὼφ τῶν παληῶν φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ ARTI.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„

012349

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 5Η

ΑΘΗΝΑΙ, 18 Ὀκτωβρίου 1934.

This in an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

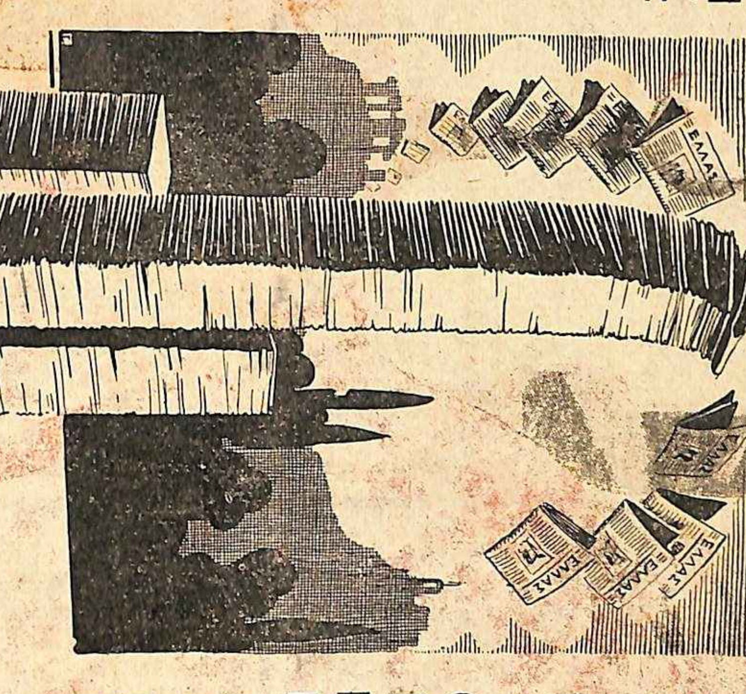

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΠΡΩΪΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΛΛΑΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Α' — ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ : “ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ„

Β' — ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ : „ΑΖΙΓΙΑΝΤΕ”

Γ' — ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ : “ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ„

Δ' — ΑΛΕΞ. ΠΟΥΣΚΙΝ : “ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ„

Ε' — ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ : “Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ„